DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

AYŞENUR İNCE

Kış Rüyası

Visal

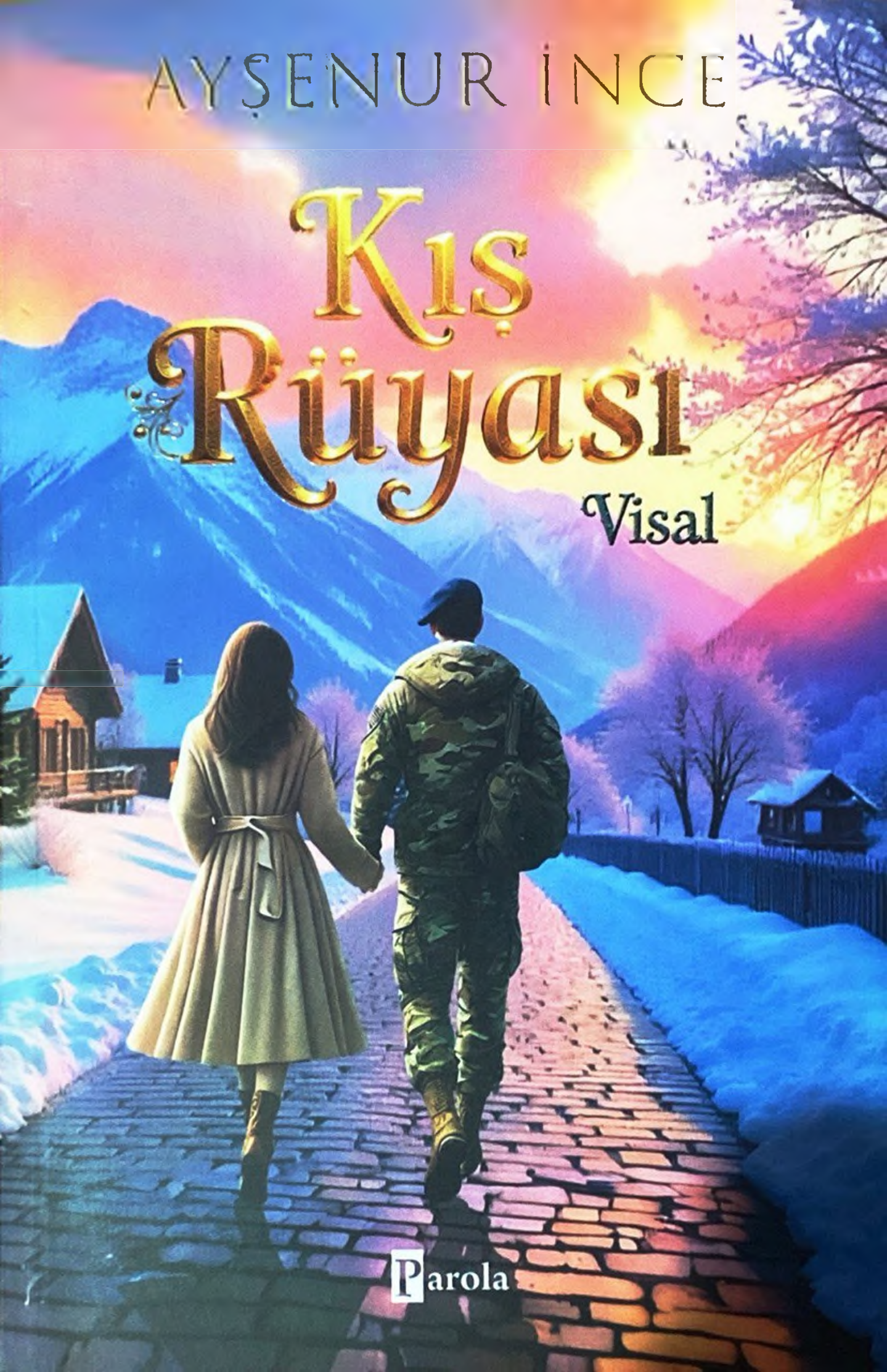

Parola

Hayatı boyunca yalnız ait olacağı bir yuvanın hayalini kuran Eylül Aksoy; o yuvayı bir kaçış umuduyla geldiği kasabada hiç tanımadığı yabancı bir adamın bakışlarında bulduğunda, bunun yarım kalan bir hikâyenin ikinci perdesi olduğunu bilmiyordu.

Yüzbaşı Yusuf Ali Karan ile karşılaştığı ilk andan itibaren kalbinde hissettiklerinin ne anlama geldiğini düşünmeye bile korkarken, karlı bir gecede karşısına çıkan adam yine karlı bir gecede ansızın çekip gittiğinde Eylül için sanki gökyüzündeki tüm yıldızlar kayboldu.

Alaca'ya bahar gelse de Yusuf Ali'nin yokluğunda geçen her gün Eylül için kapkara bir kıştan farksızken yıldızlara emanet edilen hatıralar gün yüzüne çıktığında gök mavisi bakışlı kız ile yuvasını bekleyen çocuğun masalı yeniden başladı.

"Hiç hissettin mi bilmiyorum ama gittiğin günden beri seni bekliyorum. Hatta... Sanki çok uzun zamandır seni bekliyor gibiyim."

THG
006587
VIA

www.parolakitap.com
ISBN:978-625-7522-89-2
9 786257 522892

/parolayayinevi
/parolayayinlari
/parolayayinlari
/parolakitap
/parolayayinlari

AYŞENUR İNCE

Kış Rüyası

Visal

Parola

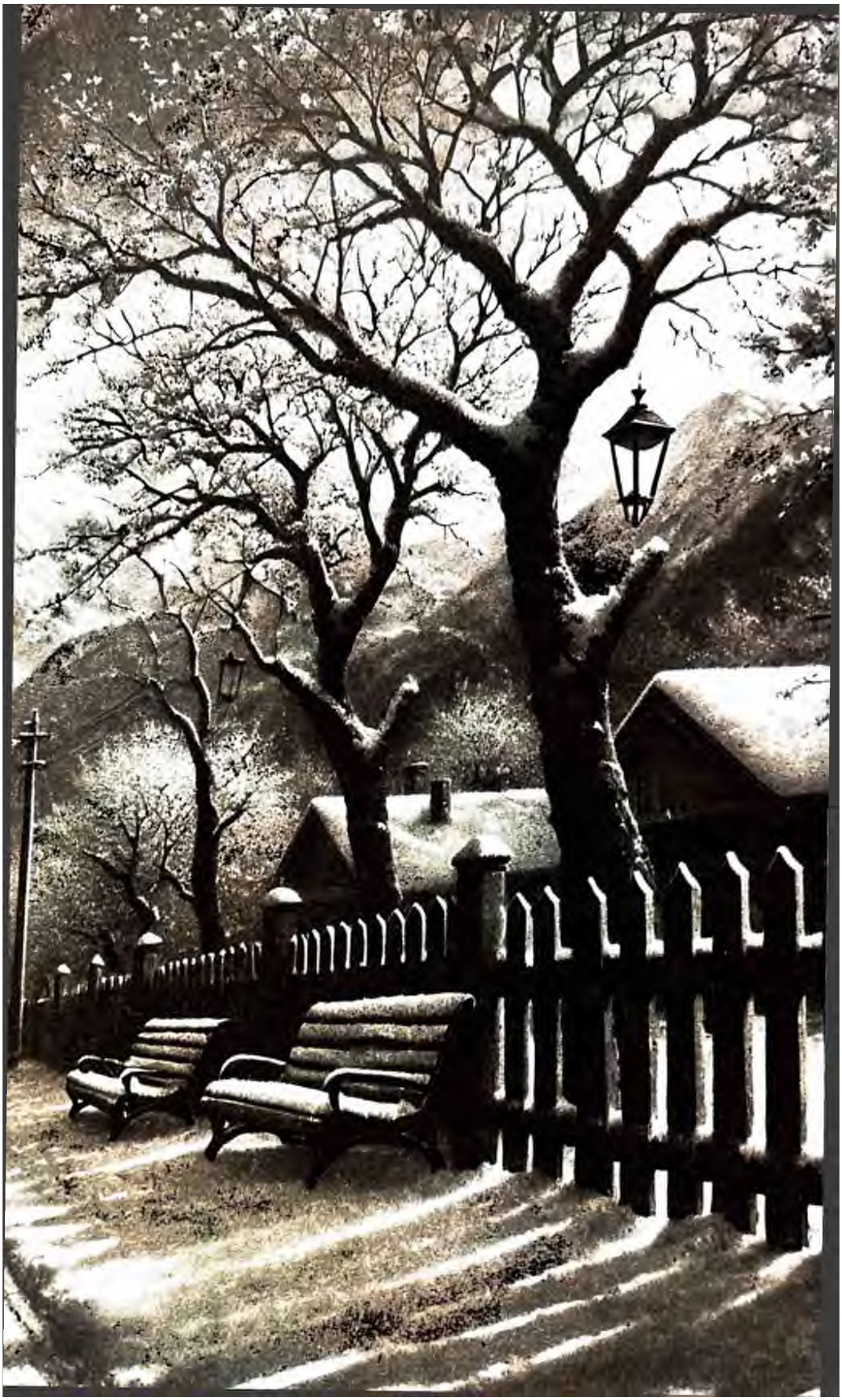

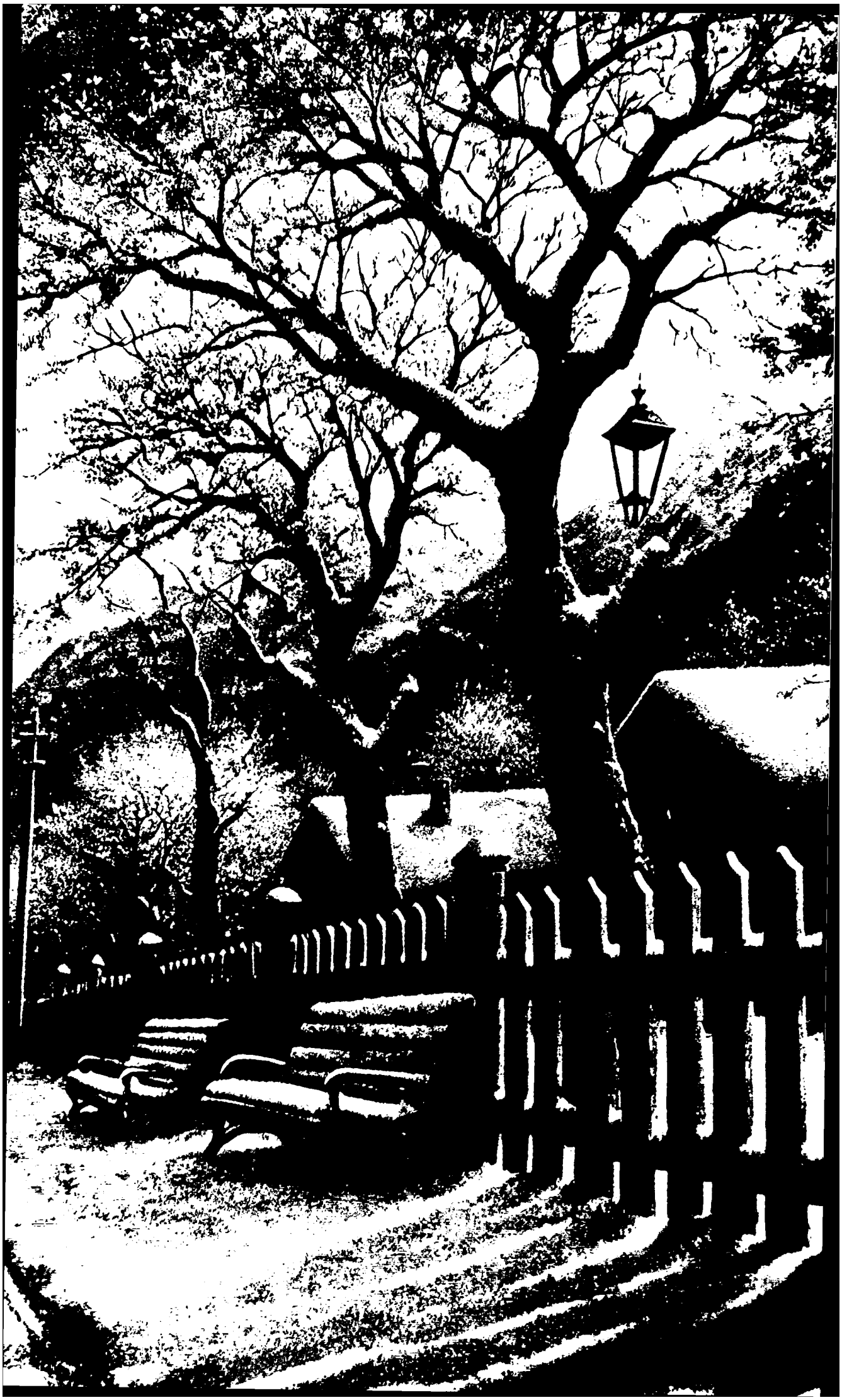

ÜÇÜNCÜ KISIM

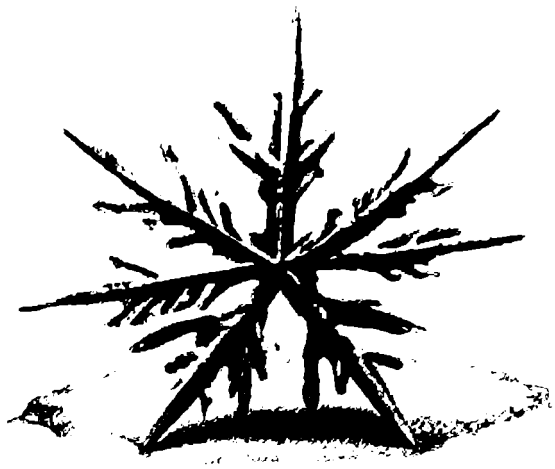

GİRİŞ

Geçmiş...

Ahşap parke adım attıkça ayaklarının altında gıcırtıyı andıran sesler çıkarırken pencerenin ardında görünen kar yağışını izlemeye devam etti genç adam. Hava buz gibiydi. İçerinin sıcağına rağmen pencereyi kaplayan buğudan dolayı bunu iliklerine kadar hissediyordu. Üzerinden yayılan tütün kokusuna inat cebinden çıkardığı paketten bir sigara daha yaktı. Pencere pervazında duran cam küllük ağzına kadar dolmuştu. İçine çektiği duman uyuşturucu bir zehir misali kanına karışırken titremesini zapt edemediği sağ elini yumruk yaptı sertçe. Her solukta rahatlamayı umsa da başaramıyordu. Hiçbir uyuşturucu içinde bulunduğu çıkmazı onun için biraz olsun kolaylaştırmıyordu.

Koridorun sonundaki kapıdan gelen yeni bir çığlık sesiyle gözlerini yumdu. Kalp atışları korkunun etkisiyle daha da hızlandı. Bu gece bitecek miydi? Bittiğinde onu nasıl bir hayat bekliyor olacaktı?

Bir vakit sonra öncekilerden çok daha güçlü bir çığlık sesi kulaklarını doldurduğunda tam sinirle yeni bir sigara daha yakacaktı ki kulaklarına dolan güçlü ağlayışla olduğu yerde duraksadı. Koyu renk

bakışları hızla ardında kalan ahşap kapıya döndüğünde ağzının içi kupkuru kesilirken tek bir an için yüreğinde korkudan başka bir duygu hissetti.

Heyecan...

Ama öylesine hızla gelip geçti ki bu his, üzerinde durmaya bile fırsatı olmadı. Bir an sonra kapı açıldığında orta yaşlı bir kadın üzerindeki önlüğü sıyırıp yanına doğru adımlarken genç adam da sarsak adımlarla ona doğru ilerledi.

"Nasıl?"

"Bebek iyi," diyen kadını başını iki yana sallayarak durdurdu.

"Duru? Duru nasıl?"

Bir an için bebeği sormuş olabileceğini düşünen kadın, yüzünde rahatsız bir ifadeyle başını salladı. "İyi. Sarsıldı ama toparlayacaktır. Yine de eninde sonunda ikisinin de hastaneye gitmesi gerekecek," diyen kadını daha fazla dinlemek istemeyen genç adam, "Tekrar başlama Ayfer," diyerek kesti sözünü. "Gidemeyeceğimizi sen de biliyorsun."

"Benim bir halt bildiğim yok!" diyen kadın da içine düştüğü bu duruma olan kızgınlığıyla söylendi. Karşısındaki serseri başka zaman olsa yüzüne tüküreceği biriydi yalnızca ama oğlunun bulaştığı işler yüzünden onun da hayatına bulaşmış, sonrasında da elini kolunu bağlamıştı. Bu zamana kadar yüzlerce bebeğin doğumuna şahit olmuştu Ayfer Hanım. Hemen hepsinde de içini tarifsiz bir tatmin duygusu sarmıştı ama bu defa yalnızca mide bulantısı hissediyordu. Çünkü o yalnızca bir kısmına şahit olsa da bu rezil hikâyenin iyi bir yere varmayacağını görebiliyordu.

"Bana bak Serkan," dedi ruhunu saran huzursuzlukla. "Beni mecbur tuttun, bu işe bulaşmak zorunda kaldım ama bundan sonra peşimizi bırakacaksın. Oğlumun yanında yöresinde görmeyeceğim artık seni yoksa yemin ederim bu olanları ailene anlatmaktan çekinmem!" dediğinde genç adam serseri bir ifadeyle karşısındaki kadına alayla gülümsedi.

"Senin o basiretsiz oğlun benim kuyruğumda dolanmayı bırakacaksa merak etme, onunla işim olmaz artık," dediğinde Ayfer Hanım

tükürürcesine karşısındaki adamın yüzüne bakıp hızlı adımlarla yanından uzaklaştı. Anne yanı içeride çaresizce hayata gözlerini açan minik yavru için sızlasa da onun için hiçbir şey yapamayacağını bildiğinden vicdanının sesini susturdu.

O bir anneydi ama önce kendi evladını düşünmek zorundaydı.

Yanından hışımla giden kadının ardından üzerindeki umursamazlık maskesini sıyıran genç adam da hızlı adımlarla koridor boyunca ilerleyerek ahşap kapıyı araladı. Geniş yatağın üzerinde tükenmiş hâliyle uzanan genç kadın, gördüğü adama telaşla elini uzatırken ondan başka tutunacak kimsesi olmadığını biliyordu. "Serkan... " deyip korkuyla elini uzattığında genç adam da sıkıntıyla kendisine uzatılan eli tutarken yatağın diğer tarafında sessizce duran bebeğe bir bakış dahi atmadan, "İyi misin?" diyerek kendisine sığınan genç kadına sarıldı.

"Ben... İyiyim."

Bir süre iki genç birbirlerine sarılı hâlde sessizce yaşadıkları bu anın içinde ne yapacaklarını düşünürlerken ikisi de bir an olsun dönüp yatağın diğer ucunda sahiplenilmeyi bekleyen masum bebeğe bakmadı. Oysa bir kere baksalar başlarına gelen bu mucizevi şeyin düşündükleri kadar kötü olmayacağını anlayacaklardı belki de...

Fakat ikisi de öyle ruhsuz ailelerde büyümüş bencil ruhlu çocuklardı ki karşılıksız sevginin ne demek olduğunu, şefkatin insana nasıl büyük bir güç verdiğini hiçbir zaman öğrenememişlerdi.

Serkan ve Duru... İkisi de zengin ailelerin çocukları olarak açtılar dünyaya gözlerini. Hayatları boyunca istedikleri her şeye sahip oldular. Güç, para, güzellik, ihtişam...

Hayal kurmaya bile ihtiyaçları olmadan büyüdüler. Çünkü istedikleri her şeye sahip olabilecek kadar özgürdüler. Belki de tek bir şey hariç...

Gerçek bir aile...

Aile sıcaklığı nedir bilmeden büyüdü ikisi de... İstedikleri her şey ellerinin altındaydı ama aileleri hiçbir zaman gerçekten yanlarında değildi. Serkan, güçlü Kayhan ailesinin küçük oğluydu. Başarılı abisinin gölgesinde serseri olarak büyüyen çocuk...

Duru ise ailesinin tek kızıydı ama çoğu zaman o evin unutulanıydı. Tüm çocukluğu bakıcılarla geçen yapayalnız bir çocuktu. Onu tanımlayacak ilk özellikti şımarıklık. Belki de tek özellik. Şımarıklık onun gücüydü çünkü istediği her şeye bu özelliğiyle sahip oluyordu. Zayıflığı ise Serkan'dı. Aşkla bağlı olduğuna inansa da birlikte oldukları ilk günden beri kendisini zehirleyen Serkan...

Duru henüz yirmi yaşındaydı, Serkan ise yirmi üç. Çocukluklarından beri en başta kendilerine, sonrasında birçok insana zarar veren saçma sapan bir ilişkinin içerisindeydiler. Serkan, Duru'yu defalarca kez aldatmıştı; Duru ise onu bırakacak cesareti hiçbir zaman kendisinde bulamamıştı. Aptalca bir düşünceyle bu hayatta sadece Serkan'ın kendisini sevdiğine inanıyordu. Onsuz bir hayatta nefes alabileceğini ise asla düşünmüyordu. Duru için bir hastalık gibiydi Serkan. Tedavisi mümkün olmayan bir hastalık...

Aylar evvel Duru'nun hamile olduğunu fark ettiklerinde aldırmak için çok geç kalmışlardı. Bir bebeğe sahip olmak, ikisi için de mutluluk verici bir haber değildi. Duru, öğrendiği günden beri korkuyor; Serkan ise tüm hayatının sarpa saracağını düşündükçe deliye dönüyordu. Aileler ikisine karşı da umursamaz olabilirlerdi ama toplumdaki konumları gereği bu haberi duyduklarında evlenmelerini isteyeceklerdi. Serkan bunu düşündükçe daha fazla bunaldığını hissediyordu. Asla onlar istediği için hayatını değiştirmeyecekti. Duru ise kendisini hiçbir zaman anne olarak hayal etmediğinden korkuyordu. O, yalnızca Serkan'ı istiyordu. Onun sevgisini de ilgisini de yalnız kendine istiyordu. Onu kendi bebeği dahi olsa bir başkasıyla paylaşmayı hayal dahi edemiyordu.

Duru'ya göre onlar birbirlerine sahiplerdi, başka hiçbir şeye ihtiyaçları yoktu.

Bebeği aldıramayacaklarını öğrendiklerinde çaresizce ne yapacaklarını düşünmüşler, en sonunda da onu bırakmaktan başka bir çıkar yol bulamamışlardı. Her şeye rağmen karnında günbegün büyüyen cana kayıtsız kalamayan Duru, zamanla bebeğine bağlandığını hissetse de hiçbir zaman Serkan'ın karşısında güçlü kalamamıştı. Yine kalamadı. Belki bir parçası onu sevmeye başlamıştı ama o sevgi bile Serkan'a duyduğu hastalıklı hislerle savaşacak kadar güçlü değildi.

"Başka çaremiz yok, Duru. Baba olmaya hazır değilim. Önce hayatımızı yaşayalım. Daha seninle dünyayı gezeceğiz biz. Bu bebek bize sadece ayak bağı olur, sen de biliyorsun. Bir gün ikimiz de istediğimizde bir bebeğimiz olacak ama şimdi değil."

Serkan bu sözleri söylediğinde içten içe o günün gelip gelmeyeceğinden emin olamasa da ona karşı duramamıştı Duru. Hem... Serkan haklıydı. Kendisi de anne olmak için daha hazır değildi.

Duru'nun ailesi çoğu zaman yurt dışındaydı. Bu yüzden hamileliği gizlemek düşündükleri kadar zor olmadı. Son iki ayda da yaşadıkları şehirden ayrılarak hiçbir bağları olmayan Ankara'ya geldiler. Ailesi Serkan'ı yurt dışında biliyordu. Duru'nun ailesi ise bir iki kez aramak dışında kızlarının nerede olduğunu umursamadılar.

Sonunda Duru'nun doğumu başladığında birkaç gün evvel yanlarına gelen Ayfer Hanım yaptırdı doğumu. Ayfer Hanım uzun yıllardır ebelik yapıyordu. Serkan'ın serseri arkadaşlarından birinin annesiydi. Kumar borcu yüzünden dibe batan oğlu için mecbur kalmıştı yaşlı kadın. Belki de kendisini mecbur kaldığına inandırmıştı. Kucağına aldığı bebeğin masumluğu karşısında yüreği sıkışan kadın, bu acımasız gençlerin elinde bu yavrunun ne hâle geleceğini düşünmek bile istemezken kendi payına düşen görevi tamamladığında ardına bile bakmadan uzaklaşmıştı.

Vicdanı o bebek için çok uzun zaman sızlayacak olsa da bazı günahların telafisi olmazdı...

İki gün sonra Duru kendini daha iyi hissederek ayaklandığında, Serkan da kapana kısıldığı bu evin içinde fazlasıyla bunalmıştı. Durmaksızın ağlayan bebek, ikisini de çıldırtırken bir kere olsun dönüp de yüzüne bakmamışlardı. İkisi de bebek bakmaktan anlamasalar da bebeğin aç olduğunu biliyorlardı. Yine de Duru bir kez olsun bebeğini emzirmeye cesaret edemedi. Serkan da kararttığı kalbiyle onu cesaretlendirecek tek kelime etmedi. En sonunda bu süreci daha fazla uzatmaya tahammül edemeyerek evden çıkan genç adam, saatler sonra elinde hasır bir sepet ve bir battaniyeyle döndü.

Duru, salondaki koltukta ellerini kulaklarına yaslamış hâlde ileri geri sallanırken Serkan'ın kulaklarına dolan ilk ses minik bebeğin yorgun ağlayışı oldu. Bebek de tükenmek üzereydi artık. Serkan bunun farkındaydı ve daha fazla uzatmak istemiyordu. Duru'dan tarafa bakmadan yatak odasına geçtiğinde sepeti yatağın üzerine bırakıp battaniyeyi içine yerleştirdi. Hareketleri duygusuz bir makineden farksızdı. Yalnızca sonuca giden yolda düşünmeden hızla ilerliyordu. Ellerini uzatıp yatağın üzerinde ağlayan bebeği kucağına aldığı gibi evi saran sessizlikle bir an için şaşkınlıkla yüzüne baktı ve tam o an, gökyüzü gibi masmavi bir parlaklıkla kendisine bakan gözleri gördüğünde tüm bedeninin uyuştuğunu hissetti.

Minik bebek dünyaya geldiği andan beri ilk kez sıcak bir dokunuş hissettiğinden muhtaçlıkla kendisini saran kollara sığınırken Serkan, o kısacık anın içinde ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Bebeği sepete bırakması lazımdı ama lanet olası elleri kıpırdamıyordu. Gözlerini sertçe yumup açsa da gök mavisi bakışlar sanki büyü yaparcasına gözlerinden çekilmiyordu.

"Gözlerini dedenden almışsın," diye farkında olmadan fısıldadığı an ardından gelen, "Serkan?" sesiyle daldığı huzurlu andan sıyrıldı ve başını iki yana sallayarak bebeği hızla sepete bıraktı. Battaniyeyi üzerine doğru sardığı an kar beyazı minik elin parmağına tutunmasıyla kalbi tekleyen genç adam, "Hayır... " diye kendini baskılarcasına mırıldanarak elini hızla çekti.

"Serkan, ne oluyor?" diyen Duru yanına geldiğinde bakışları bir kere daha bebeği bulmazken, "Bitiyor, Duru. Onu... Bırakıp eve dönüyoruz," dediğinde Duru da ilk kez sessizce kendilerine bakan bebeğe baktı.

Bebeklerine...

Bu hayatta yalnız ikisine ait olan tek şeydi bu bebek. Duru da ilk andan beri kaçtığı bakışlara büyülenmişçesine dalıp giderken, "Çok güzel," diye düşündü. Sürekli ağlayıp durduğu için onu hep çirkin hayal etmişti nedense ama çok güzeldi. Yalnız ikisine aitti ve çok güzeldi...

Serkan, sevgilisinin bebeğe olan bakışlarını fark edince telaşa kapıldı. Duru'nun da bu işte kendisiyle aynı fikirde olması işini kolaylaş-

tırıyordu ama Duru vazgeçerse... O zaman daha acımasız olmak zorunda kalacaktı Serkan ve bunu istemiyordu. Sadece her şey eski kolay hâline geri dönsün istiyordu.

"Serkan... " diyen Duru, belki de ilk kez geri adım atacakken, "Gitmemiz lazım, Duru!" diyen genç adam baskın sesiyle genç kızı susturdu. Duru onun bu ses tonuna asla karşı gelemezdi. Sessizce geri adım atarken, "Eşyalarını toparla, ben döndüğümde çıkacağız," diyen adamla çaresizce başını salladı.

Hasır sepeti kucaklayan genç adam, hızlı adımlarla odanın çıkışına doğru ilerlerken, "Serkan!" diye son anda seslendi Duru.

"Onu... Nereye götüreceksin?"

Serkan, ardına dönmeden sessizce kucağındaki bebeğe bakarken, "Mutlu olacağı bir yere," diye fısıldadı ve başka bir şey söylemeden hızlıca adımlayıp evden ayrıldı.

Her nerede olursa olsun onların yanında olduğu senaryodan daha mutlu olacağını biliyordu.

Evden çıktığı andan beri aralıksız yağmaya devam eden kar, şehrin bu tarafında daha sakindi. Neredeyse yarım saatin ardından aradığı yeri bulduğunda arabayı kenara çekti. Merkezi yerlere nazaran bu ara sokak oldukça sessizdi. Bir süre daha arabanın içinde sakin soluklar alarak sokağı izlerken etrafta kimselerin olmadığından emin olmaya çalıştı. Kolundaki saate baktığında vakit neredeyse gece yarısına ulaşmak üzereydi. Ne kadar beklerse o kadar zor olacağını düşünen genç adam, daha fazla oyalanmadan araçtan indi ve kapıyı kapatıp hızla diğer tarafa doğru ilerledi. Kapıyı açtığında bakışlarını kendisine büyü yaparcasına bakan gök mavisi gözlere çevirmeden hızla sepeti kucağına aldı ve karlı sokakta telaşlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Yerini bu sabah bulduğu yurdun önüne vardığında kalp atışları nefesini kesecek kadar hızlanmıştı. Günlerdir onu bırakabileceği bir yer arıyordu ama kimseye görünmeden bir bebeği öylece bırakmak hiç kolay

değildi. Sonunda ara sokakta kalan bu küçük yetimhaneyi bulmuştu. Kapısında bekçi yoktu. Etrafta gezip duran insanlar yoktu. Hastaneye ya da cami önüne bıraksa yakalanma ihtimali çok daha yüksekti, o yüzden en iyi tercih burasıydı.

Zaten eninde sonunda bu yerlerden birine gelmeyecek miydi?

Demir kapıyı ittirdiğinde yetimhanenin karlı bahçesine adım attı. Bahçedeki yüksek ağaçlar sayesinde dışarıdan fark edilmesi de mümkün değildi. Yetimhanenin kapısına doğru ilerleyecekken birden ayağına dolanan kediyle boş bulunup sıçradı. "Çekil... " diye sessizce söylenip kapıya doğru ilerleyecekken pencerelerden birinde ışık yandığını fark ettiğinde telaşı daha da arttı ve yakalanma korkusuyla sepeti kenardaki ağacın dibine bırakıp koşar adımlarla bahçeden çıktı. Sokağın başına bıraktığı arabasına koşup nefes nefese arabaya bindiğinde bedenini saran adrenalinden neredeyse kalbi patlayacaktı.

Bir kere daha yurt binasına bakmadan sokaktan hızla uzaklaşırken bu gece yalnız bebeğini değil, sahip olma ihtimali olan tüm güzellikleri de ardında bıraktığını ne yazık ki bilmiyordu...

Genç kadın, kapının açılma sesiyle telaşla koltuktan kalkarken kendisine doğru gelen adamı gördüğünde acizlikle yanına koşup boynuna sarıldı.

Hıçkırıklara boğulan genç kadının ağlayışı vicdanını kaybeden adamın kalbine ulaşmasa da isteksizce beline sarılıp sırtını sıvazladı sakinleşmesi için. "Bitti artık... Tamam, hadi ağlama. Hayatımıza devam edeceğiz, Duru. Her şey eskisi gibi olacak."

Ruhsuz, anlamsız, bomboş...

Genç kadın kursağında biriken binlerce sözcüğe rağmen çaresizce başını sallarken, "Bitti, evet," diye fısıldayıp yüzündeki ıslaklığı sildi, başka çaresi olmadığını bilerek. "Artık gidelim bu lanet yerden."

"Gidiyoruz," diyen genç adam da kenardaki hazır çantaları gördüğünde hızlıca onlara uzandı. Kendisine muhtaçlıkla bakan kadına elini

uzattığında Duru da hayata tutunur gibi o ele tutundu. Birlikte evden ayrılıp arabaya bindiklerinde ikisi de konuşmuyordu. Karlı Ankara gecesi her dakika biraz daha arkalarında kaldıkça ikisi de ruhlarını saran soğukluğu hissediyor, yine de düşünmekten kaçıyorlardı...

Bir vakit sonra günlerdir yaşadığı uykusuzluğun etkisiyle gözleri kapanan genç adam, buzlarla kaplı yolda bir an için direksiyon hâkimiyetini kaybetti. Bedenindeki yorgunlukla dakikalar önce uykuya dalan Duru da Serkan'ın hâlini fark edemedi. Bolu taraflarındaki orman yolundan şarampole yuvarlanan araçta iki genç de yaşadıkları şokun etkisiyle çığlık çığlığa savruldular. Duru, kemer takmadığından ön cama doğru savrulmuştu. Serkan ise ters dönen aracın altında sıkışıp kalmıştı. Duru'dan ses gelmiyordu. Serkan bir süre inlemeyi andıran yakarışlarla sesini duyurmaya çalışsa da kimselerin olmadığı ıssız bir yerdeydiler.

Patlayan camın etkisiyle zemheri gecenin ölümcül soğuğu, yaralı bedenlerini her saniye biraz daha uyuştururken bir vakit sonra Serkan'ın da sesi kesildi. Geriye kalan yalnızca kar fırtınasının ölümcül uğultusuydu...

Ertesi sabah yolun üst tarafından geçen jandarmalar kaza yerine vardığında gece boyunca süren yağışın etkisiyle karların altına gömülen aracın içindekiler için yapılacak hiçbir şey kalmamıştı artık...

Bir gün sonra iki gencin adı son kez gazetelerin ilk sayfalarında yan yana geldiğinde, hikâyelerinin sonunun böyle olacağını hiç kimse tahmin edemezdi.

"Kayhan ailesinin küçük oğlu Serkan Kayhan (23) ile Cebeci ailesinin tek kızı Duru Cebeci (20), Bolu karayolunda geçirdikleri trafik kazası sonucu hayata gözlerini yumdu. Kazanın ardından saatler sonra jandarma ekipleri olay yerine ulaştığında iki genç de çoktan hayatlarını kaybetmişti. Kazanın ne şekilde olduğu henüz netleşmezken, bölgedeki yoğun kar yağışının da can kaybında etkisi olduğu gelen haberler arasında..."

Hayat, seçimlerden ve ihtimallerden ibaret bir döngüydü. İnsan kaderini yaşasa da o kadere hangi yollardan gideceği kendi seçimlerinin sonucuydu.

Hayatları boyunca kendilerine ve çevrelerine yalnız acı veren iki genç, hayatları için dönüm noktası olabilecek bir anda yine bencilce bir seçim yapmışlardı ve bu seçim onları hikâyelerinin sonuna sürüklemişti. Bambaşka bir ihtimalde hayatları onlara sunulan umut ışığıyla aydınlanacakken bir kere daha karanlık yolu seçmişler, o karanlık yol da onları karanlık sonlarına sürüklemişti.

Ve bu hikâyeyi en baştan yazmak için artık çok geçti...

Geçmiş...

Bir Başka Zaman...

Öğlen saatleri olduğu hâlde gökyüzü karanlıktı. Kapkara bulutlar tüm şehri esir almış, ardı ardına gelen gök gürültüsünün ardından sağanak yağmur dört bir yanı sarmıştı. Toprak yollar çamur içinde kalmıştı bir anda. Ağaçların kuru dalları sert rüzgârın etkisiyle savrulurken etrafta yaşamın canlılığına dair tek bir iz dahi kalmamıştı âdeta...

Sanki kıyamet kopuyordu. Sanki tüm şehir yavaş yavaş ölüyordu.

Yan yana yatan iki sevdalıya baktı genç kız. Sonunda başarmışlardı. Sonsuzluğa kavuşmuşlardı. Artık kimse onları birbirinden ayıramayacaktı. Bakışları ıslak topraktan usulca doğrulduğunda baş uçlarında isimlerinin yazılı olduğu tahta parçalarına baktı gözyaşlarıyla...

Kenan ve Gülay...

Bu hayattaki tek günahları birbirlerini sevmek olan iki masum can...

"Böyle mi olacaktı arkadaşım? Adınız burada mı yazacaktı Gülay? Ah Gülay... Ah..."

Genç kız gözyaşları içinde ellerini ıslak toprağa yaslamış hâlde ağ-

lıyordu. Bulutlar da hayatlarının baharında can veren bu iki masum için ağlıyordu sanki. Tüm şehir küskündü, kırgındı, yaralıydı. Acımasızca hayattan koparılan iki masum için yas tutuyordu.

Kısacık zamanda tanıdığı ama kardeşi gibi sevdiği genç kadının toprağını okşadı Bahar. Ellerinde küçücük bir bavulla ailesinin yaşadığı apartmana geldiklerinde henüz bir günlük evliydiler eşi Kenan'la. "Ne güzel kız," diye düşünmüştü Gülay için. Kılık kıyafeti farklıydı, buralardan olmadığı belliydi... Ama nasıl da güzeldi...

Sonra kocası... Mahcup bakışlı, yağız delikanlı Kenan... "Ne güzel bakıyor karısına," demişti. "Sanki hayatta ondan kıymetli hiçbir şey yokmuş gibi..."

Buralı olmadıkları belliydi. Yaşları da pek fazla büyük sayılmazdı. Bodrum kattaki köhne kapıcı dairesine sığındıklarında, annesi başlarına dert almaktan korksa da babası onları geri çevirmemişti. Belli ki bir dertleri vardı ve can havliyle kapılarına sığınmışlardı. Babası yardım isteyen hiçbir mazlumu geri çeviremezdi, onları da çevirmedi.

Gülay sessizdi, onun arkadaş bildiği kızlara hiç benzemiyordu. Onların eğlendikleri şeylerden haberi bile yoktu. Kendisinden de küçüktü, daha on dokuz yaşındaydı ama sanki annesi kadar olgundu. Bahar'ın hiç bilmediği bir dünyayı yaşayıp kenara koymuş gibi ağırbaşlı, bir o kadar da zarifti. O bir göz evlerinden çıkmaz, kimselerle konuşmazdı ama zamanla arkadaş oldular. Bahar kendini anlattıkça güvendi belki de ona ve bir gün geldi, derdini söküp atar gibi anlattı töreden kaçtıklarını. Düşman ailelerin çocuklarıymış ikisi. Birbirlerini severek ailelerinin gözünde en büyük günahı işlemişler ve çareyi kaçmakta bulmuşlar. Ailelerinin onları öldürmek için peşlerinde olduklarını söylediğinde, Bahar için buna inanmak öyle zordu ki... Bilmediği, duymadığı bir dünyaydı onun anlattıkları. Bahar gezip tozmayı bilirdi, gırgır şamatayı bilirdi; töreyi nereden bilecekti?

Birkaç ay sonra da Gülay'ın hamile olduğunu öğrendiler. Genç kadın gözyaşlarına boğulacak kadar mutlu olsa da bebeği için korkuyordu. "Onu da yaşatmazlar, nasıl koruyacağız?" diye sayıklayıp duruyordu.

Onun bildiği hamileler şımartılırdı ama Gülay yalnız korkuyor, korktukça da hamileliği daha da zora giriyordu. Evlerine taşındıktan

kısa süre sonra bir inşaatta çalışmaya başlayan Kenan, karısına bir çiçeğe bakar gibi sevgiyle, şefkatle baksa da onun da korktuğunu biliyordu Bahar. Öylesine büyük bir korkuyu bir tek o ikisinde görmüştü hayatı boyunca...

Aylar geçti, Gülay bir arkadaştan kardeşe dönüştü Bahar için. Bu yaşına dek kimseye bir faydası olmayan, ailesinin şımarık küçük kızı Bahar bir şeyler yapmak istedi. Gülay'a destek olmak, elinden geldiğince onu korumak istedi ama bilmediği bir düşmanla savaşmak ne mümkündü?

Bir gece kapısı can havliyle çalındığında uykusundan zar zor kalktı Bahar. Annesiyle babası geçen hafta memlekete gitmişlerdi, bir aydan evvel dönmeyeceklerini biliyordu. Gece gece tekmelenircesine çalan kapıyla korksa da ardından Gülay'ın sesini duyduğunda telaşla koştu kapıya. Arkadaşı sancılar içinde kıvranıyordu. Kenan'ın işte olduğunu zar zor söyleyebildiğinde güç bela üzerlerine birer ceket geçirip çıktılar evden. Hastaneye vardıklarında beş yaş yaşlandığını hissetti Bahar. Hayatı boyunca böylesine korktuğu bir an olmamıştı.

Saatler sonra kara saçlı, kara bakışlı bir bebek hemşirenin kucağında yanlarına geldiğinde, "Mucize," diye düşündü. "Mucize dedikleri böyle bir şey olmalı."

Gülay, yalnız aşklarının meyvesini doğurmamıştı sanki. İkisinin de en güzel yanlarını bir araya getiren bir eser meydana getirmişti. Minik bebek ikisine de öyle çok benziyordu ve öyle güzeldi ki...

"Bebekler çirkin olur sanırdım," derken gözyaşlarına inat gülümsüyordu genç kız. Hayatında gördüğü en güzel bebekti Gülay ve Kenan'ın bebeği... Talihinin yüzü kadar güzel olmaması ne büyük acıydı...

Yalnızca birkaç gün emzirebildiği, koynundan ayıramadığı bebeğine doymaya çalışırken olacakları hissetmiş gibi sürekli ağlıyordu Gülay. Fazla vakitleri kalmadığını biliyor gibiydi. Çaresizce etrafında çırpınıp duran arkadaşına bakarken, "Bebeğim yaşasın Bahar," diyordu yalnızca. "Bizi bilmesin, lanetimiz bizimle birlikte yok olsun ama... Oğlumuz yaşasın, Ali'miz yaşasın."

"Korkma," diyordu Bahar da oğlunu sımsıkı göğsüne bastırırken ağlayan arkadaşına. "Bundan sonra her şey daha güzel olacak."

Ama olmadı...

Doğumdan birkaç gün sonra buldular onları. İkisi de öz kardeşlerinin elinde can verirken kimse el uzatamadı. Sokak ortasında iki masum can verirken kimse kapısından çıkıp da onlara yardım edemedi. Can korkusunun ne büyük bir mahkûmiyet olduğunu da o zaman anladı Bahar.

Kimse ne olup bittiğini anlamadı. Kimse bilmedi. Neredeyse bir senedir mahallelerinde onlarla yaşadığı hâlde çoğu kişi Gülay'ı bilmezdi. Görenlerin de ne derdinden haberi vardı ne de hamileliğinden. Bir gece vakti iki el silah sesi duyuldu sokaklarında. Sonrası yoktu. Sonrası yalnız karanlıktı...

Elindeki çiçekleri ıslak toprağa bırakan Bahar, sonsuz uykularına dalan iki sevdalıya son kez baktı. Arkasına dönüp mezarlıktan uzaklaşırken ne yapacağını bilmese de ne yapmayacağını çok iyi biliyordu.

Gülay'a verdiği sözü tutacaktı. Ali, asla o katillerin eline düşmeyecekti...

Genç kız eve girdiğinde içeriden televizyonun sesi geliyordu. Saatlerdir dolanıp durduğundan vakit epeyce geç olmuştu. Salon kapısından içeri bir bakış attığında Hayrunnisa teyzenin televizyon karşısında uyukladığını gördü. Üst katlarında yaşayan, kimi kimsesi olmayan yaşlı komşularıydı Hayrunnisa Hanım. Bahar bu meselede bir tek ona güvenebilirdi. Onun da merhametini biliyordu. Üstelik o da kendisi gibi Gülay için günlerdir yas tutuyordu. Televizyonu kapatıp üzeri yastıklarla çevrili koltuğa doğru adımlarken orada kapkara gözleriyle kendisine bakan masum meleği gördüğünde yine içinde bir yerler paramparça oldu Bahar'ın. Nasıl da her şeyden habersiz umutla bakıyordu dünyaya...

O gün Gülay ve Kenan hastane randevusu için çıkmışlardı evden. Yollarda perişan olmasın diye de Ali'yi Bahar'a bırakmışlardı. Doğum yapalı daha dört gün olmuştu, bebekten haberi olan bir kendisi bir de

Hayrunnisa Hanım'dı. O gün yaşananların ardından polis mahallelerine geldiğinde kimse bir bebeğin varlığından bahsetmemişti. Bahar'sa ne yapacağını bilememiş, bir yanı da bebeğin o katillere teslim edileceğinden kokarak sessiz kalmıştı. Elinden gelse Ali'yi sonsuza dek yanında tutardı ama buna da gücü yetmezdi genç kızın. Üstelik annesiyle babasının Gülay'ın doğum yaptığından haberleri bile yoktu. Bilseler asla bebeğin burada durmasına müsaade etmezlerdi. Bu bebek için mümkün olan her ihtimalin sonu kimsesizliğe çıksa da en azından hayatta kalmalıydı. Bunu her şeyden önce Gülay'a borçluydu Bahar.

"Annen ve baban seni çok seviyor Ali," derken parmak ucuyla minik bebeğin eline dokundu. Ali sanki anlamış gibi eline dokunan parmağı kavrayıp gülümsediğinde Bahar'ın ılık gözyaşı minik elin üzerine düştü. Bir süre sessizce emanet bildiği masumu izlemeye devam ederken ardından gelen, "Ne yapacaksın Bahar?" sesiyle kendisine seslenen Hayrunnisa Hanım'a döndü genç kız.

"Mecbur kaldığım şeyi yapacağım Hayrunnisa teyze. Başka çarem yok..."

Kucağındaki battaniyeye sıkıca sarıp sarmaladığı bebeğe gözyaşlarıyla gülümseyen genç kız, "Özür dilerim Ali," diye sayıkladı yüreğini kavuran acıyla. "Keşke seni yanımda tutabilsem ama... O kadar güçlü değilim ben. Seni koruyamam ki," derken eline aldığı minik oyuncak arabayı battaniyenin içine sıkıştırdı.

"Bu arabayı baban aldı sana, biliyor musun? Hastaneye gelirken yolda görüp almış. Nefes nefese gelmişti o gün yanımıza. O kadar heyecanlıydı ki seni göreceği için... Babanı tanıyamadığın için çok üzgünüm oğlum, anneni tanıyamadığın için de... Sen; birbirlerini çok seven, seni her şeyden daha çok seven iyi kalpli iki masumun oğlusun Ali. Annenle baban... Onları hiç bilmeyeceksin belki ama onların duası seni hep koruyacak. Bundan sonra hayat karşına hep güzellikler çıkarsın oğlum. Birini, babanın anneni sevdiği kadar çok sev. O da annenin babanı sevdiği gibi çok sevsin seni... Mutlu ol, Ali'm. Annenle baban için de mutlu ol ne olur..."

Hıçkırıklar eşliğinde ağlayan genç kıza hüzünle bakan Ömer Hoca, başını yanı başındaki Hayrunnisa Hanım'a çevirdiğinde onun da ağladığını gördü. Son nefeslerine dek saklayacakları bir sırrın bir araya getirdiği üç kişi, küçük bebeğin geçmişinden kalan son parçaydı. Bahar ne kadar düşünürse düşünsün bebeği polise teslim ettiğinde hiçbir şey açıklamadan bu işten kurtulamayacağını anlamıştı. Ama kendisi bu işin içine girdiğinde ailesi de girecekti ve o zaman da Gülay ve Kenan'ın bir bebeği olduğunu herkes öğrenecekti. O katiller de öğrenecekti. Bahar için yalnız tetiği çekenler değil, o ailedeki herkes birer katildi.

Bebeği öylece bırakıp kaçmak da vicdanına sığmadığından Ömer Hoca'nın kapısını çalmıştı son çare Bahar. Mahallenin camisinde hocaydı Ömer Bey. Vicdanlı, merhametli genç bir adamdı. Sık sık camiye gelip namaz kılan, ağlayarak dua eden Kenan'ı da biliyordu. Ölümüne üzüldüğü gencin bir de hikâyesini duyduğunda yüreği parçalanmıştı Ömer Bey'in. Bir yanı yaptığından emin olamasa da başka bir çıkar yol da gelmemişti akıllarına. Ali'yi camiye bırakılan kimsesiz bir bebek olarak o teslim edecekti polise. Hakkında başka hiçbir şey söylemeyeceklerdi.

Ali yine kimsesiz kalacaktı ama en azından yaşayacaktı...

Günler sonra bir battaniyenin içinde polisler tarafından İclal Hanım'a teslim edildi Ali. Bilmeden yine aynı ismi verdi ona İclal Hanım, bir de yüzünün güzelliğine kayıtsız kalamadığından, "Yusuf," dedi. Yusuf Ali'nin yüreğinde bir parça her zaman sevildiğini hissetse de annesinin duası olan yuvasını bulana dek hep bir yanı buruk kaldı. Sonra gün geldi, bu hayatta kendisi kadar kimsesiz olan bir başka masum çıktı karşısına. Adına, "Melek," dedi. Belki gerçekten de o, annesinin ona gönderdiği bir melekti.

Hayat, mucizelerden ve ikinci şanslardan ibaret bir döngüydü bazen de... Bu hikâye de bambaşka yollardan kimsesiz kalan, tıpkı bir mucize gibi birbirlerini bulan iki masumun hikâyesiydi...

Yusuf Ali ve Melek...

Belki kaderin onlar için yazdığı acı dolu hikâyelerini tek başlarına yeniden yazamazlardı.

Ama birlikte yepyeni bir hikâye yazmak için geç kalmış sayılmazlardı...

1. BÖLÜM

"Beklenen Sevgili"

"Bazen senin için en önemli olan şeyler,
canını en çok acıtan şeyler oluyor."
Colleen Hoover

Bir Ay Sonra...

Eylül'den...

Ağaçlar yine beyaza bürünmüştü fakat bu defa kar değildi sebebi, baharın müjdecisi çiçeklerdi. Bembeyaz çiçeklerle bezenmişti erik ağaçları. Oysa bu kasabanın kışı hiç bitmez, bahar hiç gelmez sanırdım.

Bahar gelmişti, evet... Ama ruhum kara kışın ortasında ölüme yaklaştığım o andan daha fazla üşüyordu. Bahçede koşturan çocuk-

ların arasında etrafı izlerken kollarımı göğsümde kavuşturmuş hâlde sakince adımlıyordum. Yıllar sonra kazandığım içten gülümsemelerim yine kırık döküktü. Kalbim o kısacık zamanda bile aidiyet hissini nasıl tatmışsa şimdi eskisinden daha kimsesizdi.

"Eylül Hocam!"

Okul binasının girişinden seslenen İpek Öğretmen'e doğru döndüğümde, "Başlıyoruz hocam," demesiyle usulca başımı salladım. Çocuklar hızlı hızlı bahçeyi boşaltırlarken ben de usulca binaya doğru adımladım. Koridorda ilerleyip sınıfımdan içeri girdiğimde ayağa kalkan velilerime mahcubiyetle, "Oturun lütfen," diyerek işaret ettim.

"Nasılsınız?" derken ben de masama geçtim. Birbiri ardına, "Sağ olun," mırıltıları gelirken bir süre çocukların genel durumlarından bahsettim.

"Ben her bir öğrencimden ayrı ayrı çok memnunum. Kısa bir zaman oldu ama birbirimizle de güzel bir bağ kurduğumuza inanıyorum," dediğim sıra ön sıralardan yaşça büyük bir veli söz aldı.

"Allah senden razı olsun Öğretmen Hanım. Benim Murat'ım mektebe başlattığım beşinci çocuğum. Diğerlerinde hep bir sıkıntı çektik hocadan yana. Çocuklar değişik değişik hocalar görmekten okuldan da soğudular," diyen kadını anlayışla dinlemeye devam ettim.

"Bizim durumumuz belli, bu kasabadan ötesini bilmeden büyüdük. Ama isteriz elbet çocuklarımız okusun, büyük adam olsun. Benim diğer çocukların okumaya pek hevesleri olmadı ama Murat bir başka oldu. Eve gelir gelmez yemeğini yer, dersinin başına oturur. Benim adam hasta epey süredir, evde yatıyor. Her akşam geçiyor karşısına o gün ne öğrendiyse anlatıyor babasına. Seni de dilinden düşürmüyor vallahi. Bunların hepsi senin sayende Öğretmen Hanım. İnşallah sen de burada kalır da çocuklarımıza okulu sevdirmeye devam edersin."

"He valla bizim kız da akşam Eylül Öğretmen, sabah Eylül Öğretmen... Başka laf bilmiyor sanırsın. 'Büyüyünce ben de Eylül Öğretmen'im gibi olacağım,' diyor sürekli. Allah razı olsun senden Öğretmen Hanım..."

"He valla öyle..."

"Benimki de aynı..."

Sevgiyi, bağlılığı çocuklardan görmek başkaydı ama onların anne babalarından takdir görmek bambaşka bir mutluluk sebebiydi. Belki de öğretmenlik hayatımda ilk kez yaşıyordum bu duyguyu. Burada veliler çocuklarına adım atmama, onlarla bağ kurmama müsaade ediyorlardı. Beni evlerine, sofralarına, her şeyden önemlisi de çocuklarının hayatlarına kabul ediyorlardı. Bu, her şeyden daha kıymetliydi.

"Böyle düşünmenize çok mutlu oldum gerçekten. İlkokul sıraları aslında çocuklarımızın kabuklarından sıyrılıp dünyayla yüzleşmeye başladıkları ilk yerdir. Bu yüzden de onların güçlü, başarılı ama her şeyden önemlisi dosdoğru adımlar atabilmeleri, böyle insanlar olabilmeleri için ben elimden geleni yapacağım. İnşallah hep birlikte nice güzel günlerimiz olacak. Ben kendi adıma sizlere söz veriyorum..."

Toplantının ardından veliler dağıldığında ben de toparlanıp okuldan çıktım ve eve giden yolda adımlamaya başladım. Üçüzler yine iki yanımda bana eşlik ederlerken artık onların varlığı beni rahatsız etmiyordu. Tam aksine sanki ondan bana bir parça kalmış gibi sıkı sıkıya bağlanmıştım onlara.

Biraz sonra o son akşam oturduğumuz kayanın yanından geçtiğimizde bir an için duraksasam da içli bir nefes bırakarak o tarafa doğru ilerledim. Öylesine azdı ki paylaştıklarımız, her anıya muhtaçtım sanki...

O günün aksine bu defa kar yoktu. Yerler gece yağan bahar yağmurunun etkisiyle ıslak olsa da hava ılıktı. Yine de o günün aksine ellerim titriyor, yüreğim kimsesiz kaldığını bilircesine üşüyordu. Usulca kayanın üzerine oturup o gece karanlığında göremediğim dağ manzarasını izlerken, "Ne yapacağım ben böyle?" diye acı çekercesine fısıldadım.

Bilinmeyeni beklemek başka, bildiğini özlemek bambaşkaymış...

"Çok canım yanıyor," diye buruk bir hüzünle fısıldadığımda yeniden bir damla yaş usulca yanağıma süzüldü. Üçüzler etrafımda ağlar gibi sesler çıkarmaya başladıklarında da ellerimle başlarını okşayıp, "Nasıl olacak böyle?" diye gözyaşlarıma inat tebessümle mırıldandım.

"Yokluğunda bu hâle geldim, her gün karşıma çıktığında ne yapacağım? Yanlış yaptım ben, değil mi? Yanlış yaptım..." diye hüzünle fısıldamaya devam ederken ardımdan gelen, "Eylül?" sesiyle telaşla yüzümü silmeye çalıştım. Ayağa kalkıp, "Öğretmenim," diye utanarak fısıldadığımda Suna Öğretmen birkaç adım ötemde şefkatli bakışlarıyla yüzüme bakıyordu.

Usulca adımlayıp hiçbir şey söylemeden yanımdaki boşluğa oturduğunda bir an için ne yapacağımdan emin olamasam da sonunda omuzlarımı düşürerek ben de yanına oturdum. Bir vakit ikimiz de sessizce önümüzde uzayıp giden dağ manzarasını izlemeye devam ederken güneş hafiften geçmeye başlamış, ılık bir rüzgâr etrafımızı sarmıştı. Rüzgârın etkisiyle ağaç dallarından dökülen beyaz çiçekler âdeta kar taneleri misali etrafımızda savrulurken bu bile bana yalnızca Yusuf'u hatırlatıyordu.

"Buraya ilk geldiğinde, daha o hastane odasında yaralarım görmüştüm gözlerinde."

Uzun zaman sonra yumuşak sesiyle sessizliği böldü Suna Öğretmen. "Bir vakitler ihanetin acısını tatmıştım ben de... Belki de acını acıma benzettim," dediğinde, "Haksız değildiniz," diye fısıldadım kendime engel olamayarak. Çok yorulmuştum her şeyi ruhuma saklayıp tek başıma yanmaktan... Konuşmasam içimde zehir misali biriken her cümle beni yakıp tüketmeye devam edecekti.

"Ama anlamıştım da... Bir kalp ağrısı değildi seni buralara getiren, başka bir duyguydu," dediğinde kırık dökük bir tebessüm sardı dudaklarımı. Anlaşılabilmek ne güzel şeydi...

İç çekercesine bir soluk aldım. Bakışlarımı dağlardan ayıramıyor, orada bir yerlerde olduğunu düşünerek huzur bulmaya

çalışıyordum. Hâlâ onda olduğuma, unutulmadığıma inanmak istiyordum belki de...

"Buraya gelene kadar ben de bilmiyordum. Sonra anlamaya başladım. Burası benim hayatım boyunca hayal ettiğim her şeymiş," dediğimde dizimin üzerinde duran elime uzanıp şefkatle kavradı.

"İnsan eninde sonunda kaderine çekilir Eylül. Kalbinin sesini dinlemeye başladığında seni ait olduğun yere götürür. Ait olduğun insana..."

"Ama zamanlama da önemli değil mi öğretmenim?" diye sordum hüzünle. "Yanlış zamanda karşıma çıkan doğru insanla mutlu olunmaz," dediğimde, "Zamanın yanlış olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu. Ne kadar kıyısından köşesinden geçip dursak da neden bahsettiğimizi ikimiz de biliyorduk.

"Bir başkası varsa ortada... Ben geç kalmışsam eğer," dediğimde, "Demek bu yüzden..." diye sessizce mırıldandı ama ben duymuştum. Bakışlarım hüzünle bulutlanırken kursağımda birikenleri yok etmek istercesine yutkundum. Sesini yeniden duyduğumda gördüğüm artık dağ manzarası değil, bana bakmasına hasret kaldığım şefkat dolu bakışlardı.

"İnsanın doğacağı vakit, öleceği vakit, bir de evlilik vakti değişmezmiş bilir misin? Bu aynı zamanda kaderindeki insanın da sen daha dünyaya gözlerini açmadan belli olduğu anlamına gelir. Birbirinin kaderi olan ruhlar birbirlerini tanırlar kızım. O yüzden gerçek aşkı bulduğunda anlarsın. Çünkü sen tanımasan da kalbin, ruhun onu çok önceden tanımıştır. Yanlış zaman diye bir şey yoktur. Sen zaten o insanı zamanı geldiğinde bulursun."

Ayşe ninenin söylediklerini anımsadım yine. Yusuf'u gördüğüm ilk andan beri içimi saran o güven hissini hep sorgulamıştım. Bir yanım onu hep tanır gibi olsa da anlam verememiştim. Kendimi kandırdığımı bile düşünmüştüm. Ama ne kadar inkâr etsem de sanki o hep oradaydı. Bunca zamandır yüreğimin en kuytusunda gizliydi.

Bana aitti. Arayıp durduğum parçamdı...

"Nasıl yaparım?" dedim canımın acısıyla. "Bir başkası bunca zamandır onu severken... Siz," dedim çekinerek. "Onları birbirlerine

layık görürken..." dediğimde kavradığı elimi hafifçe sıkıp bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Kul değil mesele kızım. Mühim olan Allah'ın kimi kime layık gördüğüdür. İlle de beni soruyorsan... Evet, ben de Yusuf ile Elif'i yakıştırdım birbirlerine," dedi sakince. "Ancak bunun en mühim sebebi Yusuf'un kendini herkesten uzak tutmasıydı. O çocuk yıllarca gözümün önünde o kadar yalnızdı ki... Ben sadece bir yuvası olsun istedim. Onu seven biriyle mutlu olur dedim ama... Sen geldiğinde ben bambaşka bir Yusuf gördüm Eylül," dedi şefkat dolu sesiyle. "Gözleri parlayan, kendine acımayan, hatta umut eden bir Yusuf... O zaman anladım aslında onun sevmekten kaçmadığını. Yalnızca doğru insanı bekliyormuş kalbi. Seni bekliyormuş..." dediğinde her şeye inat sıcacık bir his sardı yüreğimi. Ruhumun üşümesi dahi bir an için kayboldu sanki...

"Ben... Onun yanındayken tamamlanıyorum sanki. Hayatım boyunca hep bir parçam eksikmiş de onunla tamamlanmış gibi," deyip hüzünle devam ettim. "Anlam veremiyorum aslında bu hisse ama böyle. Hep varmış gibi o, hep içimdeymiş gibi. Hiç yabancılamadı yüreğim. Utansam da kendimi suçlasam da istedim onu. Elini tutmayı bu hayatta hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istedim ama yapamadım," derken bir hıçkırık kaçtı dudaklarımın arasından. "Başkasının mutsuzluğu üzerine mutluluk kurmaktan korktum."

"Sen kaçsan da Elif artık Yusuf'la mutlu olamaz Eylül," derken yılların eminliği akıyordu sesinden. "Boş bir kalbe girmeye çalışabilirsin ama başkası için atan bir kalbe girmeye çalıştıkça acı çekersin. Elif iyi bir kız. Sevdiği kadar sevilmeyi hak ediyor ama sen kendi mutluluğunu da Yusuf'un mutluluğunu da bu uğurda feda edemezsin. Size de yazık kızım," diye devam etti sözlerine.

"Ben..." dedim pişmanlık akan sesimle. "Ona hayır dedim. Gideceğini bilemedim. Benim onu reddettiğimi bilerek, istemediğimi düşünerek gitti göreve," derken kendimi daha fazla tutamayarak ağlamaya başladım. "Bu öyle zormuş ki... Beklemek, beklerken böylesine çaresiz olmak... Bir şey olursa diye çok korkuyorum. Hiç gelmemişken o... Ben... Gitmesinden çok korkuyorum," dediğimde bir

an sonra beni şefkatli kollarıyla sarmaladı. Kendimi haftalardır öylesine yalnız hissediyordum ki bir annenin şefkatine nasıl da ihtiyacım olduğunu o an anladım.

Saçlarımı şefkatle okşayan elleri ruhuma dokunurken, "Gelecek," diye fısıldadı umutla. "Ah deli kız... Geldiğinde de ona gerçekten ne hissettiğini anlatacaksın," dediğinde öyle çok istiyordum ki bir şansımızın daha olmasını, itiraz etmeye bile güç bulamadım. Onu göremediğim şu birkaç haftada bile bu hâle gelmişken daha fazlasına artık dayanamazdım. Konuşacaktım. Ne olursa olsun konuşacaktım.

Sonrasında ne olur bilmiyordum ama Yusuf bilecekti. Tüm o söylediklerimin yalan olduğunu; her bakışının, her gülüşünün yüreğimde bir iz bıraktığını bilecekti.

Suna Öğretmen ile dertleştiğimiz günün üzerinden iki gün daha geçmişti. Belki ona karşı hissettiğim suçluluk duygusu geçtiğinden belki de içimi dökmenin verdiği ferahlıktan dolayı kendimi daha iyi hissediyordum. Pazar sabahı olduğundan biraz geç kalkıp bir şeyler atıştırdıktan sonra bir süre evi toparladım. Vakit geçsin diye ne iş olursa başına geçerken çalan telefonumla soluklandım. Telefonu elime aldığımda koltuğa oturup, "Lale," diyerek yanıtladım onu.

"Geliyorlar Eylül. Babamlar dönüyor!"

Lale'nin heyecan dolu sesi kulaklarıma dolduğunda neredeyse telefon elimden kayıp düşecekti. "Ne zaman?" diye âdeta haykırdığımda, "Her an olabilir!" dedi sevinçle. "Annem söyledi az evvel, kasabaya girmek üzerelermiş."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattığımda bir an için ne yapacağımı bilemedim. Âdeta elim ayağım birbirine karışmış, kalp atışlarımdan kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Geliyordu. Sonunda bana dönüyordu. Salonun ortasında şaşkınca sağa sola adımlayıp

hâlimin paspallığıyla yakamı çekiştirirken, "Of! Leş gibiyim. Banyo!" diye cırladım. "Hemen yıkanmam lazım."

Telaşla banyoya gittiğimde de hızlıca üzerimdekilerden kurtulup suyun altına girdim. Isınmasını bile bekleyemeden ılık suda yıkandıktan sonra düşmekten son anda kurtularak havluya sarınıp banyodan çıktım. Yerde ıslak ayak izlerimi bırakarak dolabımın olduğu odaya doğru ilerlerken bir yandan da küçük havluyla saçlarımın suyunu almaya çalışıyordum. Hızlıca çamaşırlarımı giydikten sonra bir pantolon ile salaş gömleği de alıp üzerime geçirdim. Füme rengi yeleği de üzerime geçirdikten sonra saç kurutma makinesini fişe takıp hızlıca saçlarımı kuruladım. Gelip gelmediklerini bile henüz bilmesem de heyecanım her saniye daha fazla artıyordu.

Kuruttuğum saçlarımı taradıktan sonra yüzüme de nemlendiricimi sürüp oturma odasına koşturdum. Perdeyi çekip sokağa baktığımda hâlâ sakin görünüyordu. Bir süre oradan ayrılmadan heyecanlı bakışlarımla yolu izlemeye devam ederken yirmi dakika sonra sokağın başında görünen askerî araçlarla kalp atışlarım canımı acıtırcasına hızlandı.

"Geldin," diye gülümseyerek fısıldayıp perdeyi kapattığım gibi kapıya koşturduğumda her hareketim benden bağımsızdı sanki. Üzerime bir şey dahi almadan ayaklarıma ayakkabılarımı geçirip kapıdan çıktığımda, lojman sitenin girişinde neşeli bir kalabalık vardı. Eşler, çocuklar sevinçle yolunu gözledikleri adamlara sarılırken bakışlarım telaşla kalabalıkta geziniyor, aradığımı bulmaya çalışıyordum.

Bir an için Lale'yi buldu bakışlarım. Babasına sarılsa da hâlinde bir burukluk var gibiydi. Kadir de görünmüyordu ortalıkta. Bir an sonra bakışlarım İsmet Üsteğmen'i bulduğunda onun araçlardan çantaları indirdiğini gördüm. Ne kadar bakınsam da Yusuf'u görememek heyecanımı her geçen saniye biraz daha öldürürken aileler yavaş yavaş siteden içeri girdiğinde dayanamayarak İsmet Üsteğmen'in yanına doğru ilerledim.

"Hoş geldiniz," diye seslendiğimde elindeki ağır çantalarla bana döndürdü bedenini. Şaşkın bakışlarla, "Hoş bulduk," diye

mırıldanırken muhtemelen neden burada olduğumu anlamaya çalışıyordu. "Ben..." dedim bakışlarımı yerdeki toprak zeminde gezdirerek. "Yusuf Komutan... Onu göremedim de," dediğim sıra, "Komutanımız yok," demesiyle neye uğradığımı şaşırdım.

Başımı hızla yüzüne çevirip, "Nasıl yok?" diye fısıldadığımda yüzünde keyifsiz bir ifadeyle, "Başka bir görev için sınır ötesine geçti," deyip arkasına döndü. Ben olduğum yerde nefes dahi alamadan kımıldayamazken birkaç adım atıp sonrasında dayanamamış gibi iç çekerek yeniden benden tarafa döndürdü bedenini.

"Niye soruyorsunuz?" diye sorduğunda bakışları bir yana, sesinin tınısından bile kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Belki de biliyordu. Bildiği için beni suçluyordu.

"Ben... Konuşmak istiyorum. Onu arayamaz mıyım?" diye kendime engel olamayarak sorduğumda sanki ters bir şey söylemişim gibi sıkıntıyla soludu.

"Keşke daha önce isteseydin," derken birden resmiyet kalkmıştı aramızdan. "Bunu seninle konuşmam bile yanlış ama ne yapayım ki şu durumda?" diye sinirle homurdandı. "Bizimle dönecekti normalde. Öyle olması gerekiyordu ama son anda yeni bir görev için talip oldu. Şimdiki gibi değil, o bizimle iletişim kurmadıkça bizim ona ulaşma imkânımız yok. Ne kadar süreceği de belirsiz," dediğinde hıçkırığım kaçmasın diye dudaklarımı birbirine bastırdım.

Benim yüzümden gelmemişti. Evine dönmek istememişti.

Başım eğik hâlde ayak uçlarıma bakarak dolan gözlerimi gizlemeye çalışırken, "Eğer ararsa... Konuşmak istediğini söylerim," dediğinde başımı kaldırıp minnetle baktım yüzüne. Hakkım olmasa da bana yardımcı olmaya çalışması bile o kadar değerliydi ki...

"Bir şeye ihtiyacın olursa da söylemekten çekinme," dediğinde başımı salladım sakince. "Görüşürüz," deyip eline aldığı çantalarla arkasını dönecekken, "Dönecek," diye devam etti yüzünde şefkatli bir tebessümle. "Dönmek için o bilmese de güçlü bir sebebi var artık..."

Başka bir şey söylemeden elinde çantalarla siteye doğru ilerlediğinde bir süre sokağın ortasında öylece durmaya devam ettim. Bir

vakit sonra Lale'nin buruk bakışlarıyla bana doğru geldiğini gördüğümde kendimi toparlamaya çalıştım. "Biraz sana gelebilir miyim?" diye sorduğunda koluna girip adımlarken, "İkimiz de mutsuzuz, ha?" diye söylendiğimde sessizce başını salladı. Evden içeri girip salondaki koltuklara oturduğumuzda ikimiz de bacaklarımızı kalçamızın altında toparlayıp hüzünle baktık birbirimize.

"Kadir gelmemiş," dediğinde tahmin ettiğim gerçeği dile dökmüştü.

"O da mı göreve gitmiş?"

"Hayır, ailesinin yanma gitmiş... Kim gitmiş ki göreve?" diye anlamayarak sorduğunda, "Yusuf," diye mırıldandım.

"Yusuf? Öylece Yusuf, tek başına," diye şaşkınlıkla sorduğunda hafif bir tebessümle omuz silktim.

"Öylece Yusuf..."

"Burada benden habersiz neler değişmiş öyle ya?" derken kendi derdini unutmuş, tam anlamıyla bana odaklanmıştı. Ben de daha fazla kendimi kandırmak istemediğimden serbest bıraktım hislerimi. Annesine bile anlatmışken Lale'den neyi gizleyecektim ki daha...

"Lale... Gitmeden önce bana hislerini söyledi Yusuf. Ben de... Korktum, ne yapacağımı bilemedim ve... Ona karşı hislerim olmadığım söyledim," dediğimde o günün pişmanlığı yeniden sardı ruhumu. "Ertesi sabah sen göreve gittiğini söylediğinde o kadar kötü oldum ki..." dediğim sıra, "Anlamıştım hâlinde bir tuhaflık olduğunu," diye mırıldandı. "Ama ne yalan söyleyeyim Yusuf abinin bu kadar hızlı davranacağını düşünmemiştim. O hep ulaşılmaz adamdı. Birine kolay kolay böyle bir adım atacağını dilşünmezdim ama demek ki seni bekliyormuş," derken gülümsüyordu.

"Öyle mi bilmiyorum ama... Yine de iyi ki beklemiş... Ama keşke ben de ona hak ettiği karşılığı verebilseydim," derken hâlâ canım yanıyordu. "O günden beri her sabah bana geri döneceği anı bekliyorum. Belki de artık istemeyecek beni, unutmuş bile olabilir ama yine de o konuşmayla kalsın istemiyorum bu hikâye. Bu defa da ben anlatacağım hislerimi. Daha doğrusu anlatacaktım ama gelmek istememiş buraya. Düşünebiliyor musun, sınır ötesine gitmiş başka bir

görev için. Beni görmemek için... Ne zaman döneceği de belli değil," dediğimde üzülerek baktı yüzüme.

"Bu kadar yıpratma kendini," deyip elimi tuttu şefkatle. "Sonunda dönecek, öyle değil mi? Üstelik döndüğünde senden duyduklarıyla kim bilir nasıl mutlu olacak. Belli ki bu hikâyeye biraz daha hasret lazım," dediğinde birinin hislerimi ayıplamadan beni anlaması öylesine iyi geldi ki usulca başımı salladım. Belki de haklıydı. Belki de bu hasret, o gece ona verdiğim acının cezasıydı. Bir an sonra da biraz olsun odağımı değiştirmek için, "Sen anlat bakalım," dedim. "Kadir'in ailesinin yanma gitmesine niye takıldın ki bu kadar?"

Konunun kendisine dönmesiyle Lale'nin neşeyle parlayan bakışları buruklaştı. Elleri alnına düşen kâkülleriyle uğraşırken sanki söyleyeceklerinden utanıyormuş gibi kaçırdı gözlerini.

"Takılmadım ama... Nasıl desem," derken utançla kızardı yüzü. "Biz de o akşam, biraz şey olduk. Yani nasıl desem..." diye mırıldandığında, "Öpüştünüz mü?" diye heyecanla cırladım.

"Ne? Tabii ki hayır!" deyip telaşla büyüyen gözleriyle baktı yüzüme. "Ne olursa olsun adı başkasıyla anılıyor onun, Eylül. Böyle bir şeyi asla yapmam. Ama... Çok da masum değilim galiba. İlk kez sarıldık birbirimize. Göreve gidecekti ve o kadar mutsuzdu ki dayanamadım. Bir şansımızın daha olmayabileceğini düşündüğümde kendime engel olamadım," derken masumiyeti karşısında şefkatle baktım arkadaşıma. Sadece bir sarılma bile onun için ne denli zor olmuştu.

"Neyse işte... O günden beri hep o kısacık anımızı düşünüyorum. Artık unutmak daha da zor geliyor sanki. Bugün de gelmediğini görünce kendimi biraz kötü hissettim. Bir de işte o kız da orada," derken kendine kızar gibi kaşları çatıldı. "Ne kadar aptalım, değil mi?"

"Değilsin," dedim şefkatle ellerini tutarak. "Bence ikiniz de çok zor bir şeyin içindesiniz. Kadir'in sana olan bakışlarına da şahit oldum ben, o da seninle benzer duyguları hissediyor. Hatta düşündüğümde onun savaşı çok daha zor olmalı. Ama sana annenin lafıyla geleceğim arkadaşım. İki insan birbirinin kaderine yazılmışsa enin-

de sonunda birleşirler. Kimse de önlerinde duramaz. Kadir senin için doğru adamsa bu hikâye de burada bitmeyecektir. O vakte kadar sen de kendini daha fazla üzme olur mu?" deyip tebessüm ettiğimde o da usulca başını sallayıp burukça gülümsedi.

"Umarım haklısındır Eylül. Çünkü hayatımın sonuna kadar hiç gelmeyecek bir adamı sevmeye devam etmek çok zor..."

Lale biraz daha oturup sonrasında eve geçtiğinde ben yine sessizliğimle baş başa kaldım. İçimde hem bir hüzün hem de mum ışığı misali usulca yanmaya devam eden bir umut vardı sanki. Evin içinde amaçsızca adımlarken içimde dolup taşan sözcüklerin ağırlığına daha fazla dayanamadım. Biraz olsun nefes alabilmek için kitaplığın alt rafındaki kutuyu çekip boş bir kâğıtla kalem aldım. Tam kutuyu yerine bırakacakken ayak ucuma düşen metalle dejavu hissi sarmaladı yine etrafımı. Eğilip elime aldığımda avcuma ancak sığan oyuncak arabaya bakarken ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Eşyalarımı toplamak için eve gittiğim gün bulmuştum bu oyuncağı. Düşünmeye fırsatım olmadan Nazlı gelince de eşyalarımın arasma bırakıp çıkmıştım oradan. Sonrasında da yine eski eşyaların arasında kalmış olmalıydı. Birkaç adım atıp koltuğa oturduğumda bir sırrı çözmeye çalışır gibi baktım oyuncağa.

"Durup durup neden çıkıyorsun sen karşıma? Ve ben niye hatırlayamıyorum bir türlü seni?"

Bir oyuncakla konuşmam eksikti. Kendi hâlime acıyarak gülerken avcuma aldığım oyuncağı hafifçe sıkıp düşünmeye zorladım kendimi. "Hatırlayamadığım çocukluğuma aitsin, değil mi? Benimle ilgili bir şeyler bilen tek şeysin belki de..."

Belki de ilk kez düşünmekten kaçmıyordum. Bu zamana kadar hiç düşünmemiştim geçmişimi. Sanki Eylül Aksoy olmadan evvel bir hayatım yok gibiydi. Ama öyle olmadığını biliyordum, hissediyordum.

Hele ki buraya geldiğimden beri karanlıkta kalan yıllarımı daha çok merak ediyordum.

Hiç düşünmediğim adımı düşündüm. Annemi ve babamı... Belki de istemeden bırakmışlardı beni. Belki de ölmüşlerdi ve bir aile olabilme şansımız hiç olmamıştı. Yıllarca düşünmediğim şeyleri bir oyuncak arabaya bakarken düşünmek o kadar ağır geldi ki birden, "Allah'ım!" diye inlercesine yakardım. "Niye hatırlayamıyorum? Niye hatırlamam gereken çok önemli bir şey varmış gibi hissediyorum?"

Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımda yollar çizerken bir süre sessizce ağlamaya devam ettim. O an çaresizce yanımda olmasını istediğim tek insan Yusuf'tu ve bu bile ona nasıl bağlandığımı anlatıyordu aslında. "Keşke burada olsaydın şimdi," diye fısıldadım duymayacağını bile bile...

"Varlığına öyle çok ihtiyacım varmış ki Komutan... Ne acı ki bunu da yokluğunda anladım..."

Bir vakit sonra kenara ayırdığım kâğıtla kalemi kucağıma alıp derince iç çektim. Boş kâğıt önümde hislerimle dolmayı beklercesine dururken bir an için gözlerimi kapatıp varlığını yanı başımda hissettiğim adamla gülümsedim. O andan sonra kâğıda dökülen her bir hece kalbimin fısıltısından ibaretti...

Merhaba Yusuf Komutan,

Hayatımda ilk kez birine mektup yazmam mı tuhaf yoksa o mektubun sahibine hiçbir zaman ulaşamayacak olması mı bilmiyorum. Ama içimde öyle çok biriktin ki sen. Hiç değilse sana söyleyemediklerimi yazmak istedim. Hayatı rüzgârda savrulan bir yaprak gibi yaşadım ben. Bulunduğum hiçbir yer benim seçimim olmadı. Hayatımdaki insanlar bile. Düştüğümde kimse kaldırmaz diye belki de düşmemek için çırpındım durdum. Yine de düşmek benim hikâyemde kaçınılmazmış.

Düşmek acizlik diye düşünürdüm aslında. Gerçekten ayağa kalkabilmek için dibe çakılmak gerektiğini bilemedim. En güzel mükâfatların zorlu sınavların ardından geldiğini bilemedim.

Onca acının seni bana getireceğini bilemedim. Bilseydim. Döktüğüm her damla gözyaşına şükrederdim.

Ama acı çekmek benim kaderimde var sanki. Mutlu olacağım tek ihtimali de göz göre göre kaybettim. Seni kaybettim. Ama bunu kabul etmek istemiyorum. Yeniden gözlerine bakana dek emin olamayacak olsam da böyle bittiğine inanmak istemiyorum.

Beni dinleyeceğin anın hayaliyle yaşıyorum artık Yusuf Komutan.

Bana döneceğin anın hayaliyle yaşıyorum.

Lütfen çabuk dön.

Kâğıdı katlayıp defterin arasına bıraktım. Sahibine hiçbir zaman ulaşamayacak bir mektubun ne anlamı vardı bilmiyorum ama hiç değilse kalbimdeki ağırlık bir nebze azalmıştı. Bundan sonra payıma düşen beklemekti.

O da zaten en iyi bildiğim şey değil miydi?

İki Hafta Sonra...

Yorgun adımlarla eve doğru adımlarken elimdeki pazar poşetlerine biraz daha sarındım. Üçüzler yine etrafımda ilerliyorlardı. "Bugün de gelmedi gördünüz mü?" derken hüzünlü bir sesle söyleniyordum. "Komutanınız çok inatçı çıktı biliyor musunuz? Hiç beklemezdim ondan bu kadarını."

Üçü birden aynı anda havladıklarında, "Hey!" diye mırıldandım. "Siz artık benim tarafımda değil misiniz?"

Yeniden havladıklarında tebessüm ederken evimin olduğu sokağa doğru döndüm. O sıra karşı taraftan gelen İsmet Üsteğmen ile heyecanlansam da yüzünün hâli bana pek de beklediğim haberi verecekmiş gibi durmuyordu.

"Merhaba," dediğim sıra, "Nasılsın Eylül?" diye sordu. "İyiyim,

bildiğin gibi," desem de bir an sonra utanarak devam ettim. "Haber yok mu hâlâ?"

"Maalesef," derken eliyle ensesini ovuşturdu. "Aramadı ama bu normal aslmda. Bulunduğu ortam rahat iletişime müsait değil. Olsa da riskli," dediğinde hayal kırıklığıyla büküldü omuzlarım.

"Anladım."

"Yine de aradığı ilk anda söyleyeceğim, merak etme."

Ben *anladım* dercesine hafifçe başımı sallarken bir an sonra kısılan bakışlarıyla, "Eylül..." diye mırıldandı. "Ailen... Ne zaman vefat etti?" diye sorduğunda neden merak ettiğini anlayamasam da, "Birkaç sene oluyor," diye mırıldandım. "Neden ki?"

"Sanki... Bir yerlerde," dese de bir an sonra başını iki yana sallayıp, "Boş ver," diyerek tebessüm etti. Her ne söyleyecekse vazgeçmiş olmalıydı. Ben de aklımı bir şeye veremediğimden üstelemedim. "Ben eve geçeyim," dediğimde, "Hayırlı akşamlar," diyerek başını salladı ve yol vermesiyle düşen omuzlarımla eve doğru ilerledim. Evden içeri girdiğimde poşetleri mutfağa bırakıp banyoya doğru adımladım. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra salona geçip bir süre koltuğa uzanarak boş bakışlarla tavana bakıp soluklandım.

Sabahtan beri doğru dürüst bir şey yemediğim hâlde canım pek bir şey istemiyordu. Öylece uzanmaya devam etsem de en sonunda iç çekerek ayaklandım ve mutfağa doğru ilerledim. Kendime bir kahve yaptıktan sonra elimde kupayla salona geçtiğimde kupayı masaya bıraktım. Ben de sandalyeye yerleşip hâlihazırda masada duran kâğıtla kalemi önüme çektim.

Merhaba Yusuf Komutan,

Sana yazdığım ilk mektuptan beri tam iki hafta geçti. Kâğıtlar defterin arasına sığmıyor artık, kaç mektup yazdım hatırlamıyorum. Yazmanın iyileştirici bir yanı var diyenler haklıymış. Yokluğunda sana kızıyorum, satırlarda bağışlıyorum. 'Hatalı olan sen değil misin?' diyeceksin... Evet, ben hatalıyım ama sen de acımasızsın Komutan.

Gitmeni anladım, gelmemeni de... Ama aramaman çok can yakıyor, işte buna kızıyorum ben...

Kasabaya resmen bahar geldi. Yolda yürürken güneşin sıcaklığını hissediyor insan. Dağın dorukları hariç kar kalmadı. Ne düşünüyorum biliyor musun? Sen yalnızca kar yağdığında ortaya çıkan bir hayal olabilir misin? Bir dahaki kışı mı beklemem gerekiyor seni yeniden görebilmek için?

O kadar acımasız olmamanı diliyorum.

Geçen akşam yine Musa amcalara yemeğe gittim ama bu defa sen yoktun. Soba da yanmıyordu. O akşamki kadar ait hissedemedim. Mutlu da değildim. Sonra bana seni sordular, bir tek o an çok iyi hissettim. Neden biliyor musun?

Çünkü ben... Hep seni bana sorsunlar istiyorum.

Ne olur dön artık...

Yüzümde buruk bir hüzünle kâğıdı katlayıp diğer yığının üzerine bıraktım. Her akşam yazıyordum, bazen gündüzleri erkenden uyandığımda da... Yazmak hasreti demliyordu ama anladım ki sevda da hasretle demleniyordu.

Bir süre kollarımı masaya yaslayıp öylece dururken çalan kapıyla heyecanla ayaklandım. Her kapı çalışı, her telefon araması bir heyecandı artık benim için. Koşar adım kapıya vardığımda açtığım an gördüğüm suratla yüzüm düşse de, "İstenmediğimi bu kadar belli etme," diye abartılı bir ifadeyle üzülmüş görünen Lale'ye gözlerimi devirip, "Hoş geldin," diye mırıldandım.

"Hoş buldum da... Şu Yusuf abi gelse de rahatlasak artık ya... İyice kara sevdadan yataklara düşen film karakterlerine döndün sen," diye eğlenerek söylendiğinde, "Keşke..." diye mırıldandım ben de. Artık hislerimi de hasretimi de gizlemiyordum.

"Ay Eylül... O değil de düşünsene Yusuf abi oradan bir kızla gelse... Ay filmlerde olur ya böyle kız bekler durur, sonra adam başkasıyla çıkar gelir," dediğinde birden söylediklerinin ihtimali bile öyle çok yaktı ki canımı gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Hay benim çeneme! Ya saçmalama Eylül eğleniyorum şurada

ya. Olur mu öyle şey adam operasyona gitti, töre dizisi mi çekiyoruz?" diye eğlenerek söylendiğinde bir nebze kendimi toparlasam da, "Lale, ben çok fenayım," diye kendime acıyarak mırıldandım.

"O buradayken tamam, etkileniyordum ama gittiğinden beri bambaşka bir şeye dönüştü hislerim. Yatarken, uyandığımda, okulda, yolda yürürken, evde sürekli aklımda... Tuhaf değil mi sence de? Yani birlikte toplasan bir günü bile beraber geçirmediğim bir adama nasıl tutuldum ben böyle?" diye söylendiğimde, "Sevda bu arkadaşım," diyerek tebessümle baktı yüzüme.

"Sen de bu vakte kadar kimseyi sevmemişsin, o da sevmemiş. Ne zaman ki gördünüz birbirinizi, dünyanız değişti. Kalpleriniz birbirine döndü bir kere, Eylül. Bunun tek anlamı birbiriniz için yaratılmış olmanız... Eylül var ya siz o kadar mutlu olacaksınız ki..." diye iç çekerek konuştuğunda tüm kalbimle kulağa masal gibi gelen bu sözlere tutunmak istedim.

"İnşallah Lale... İnşallah geç kalmamışımdır," derken iç çekip bakışlarımı yüzüne çevirdim. Kendi derdimle onu da boğmak istemiyordum daha fazla. "Beni bırak da sen anlat. Kadir de dönmedi hâlâ değil mi?" diye sorduğumda tüm neşesi kaçtı bir anda.

"Dönmedi. Hiç aramadı da... Ben de arayamadım tabii... Eylül, sana dediğim benim başıma gelecek bence. Kadir her an o kızın elinden tutup karşıma çıkacak diye o kadar çok korkuyorum ki," dediğinde böyle bir şey yaşamaması için dua ettim tüm kalbimle. Seven bir kalp böylesi bir acıya asla dayanamazdı.

"Babam da bir tuhaf zaten geldiğinden beri. Anneme de sordum ama o da bir şey bilmiyor. Bazen bana bakarken yakalıyorum onu, sonra ben fark edince bakışlarım kaçırıyor. Kızgın mı değil mi o bile belli değil," dediğinde bir şey diyemedim. Kendi derdimden etrafı da pek göremez olmuştum son zamanlarda.

"Neyse ya, boş verelim erkek milletini. Makarna mı yapsak? Benim karnım acıktı," dediğinde, "Olur," deyip gülümseyerek ayaklandım. "Hazırda bir şey yok zaten."

Birlikte mutfağa geçtiğimizde hiç değilse bir süre düşünmemeye çalıştık ikimiz de. Kim bilir zaman bize neler gösterecekti?..

Genç kız, odasına kapanmış hâlde saatlerdir yatağında öylece uzanıyordu. Bir vakitler yirmi üç yaşında bu kadar mutsuz olacağını söyleseler güler geçerdi. Resimleriyle dolu bir sergi açacaktı mesela... Doludizgin bir aşk yaşayacaktı... Âşık olduğu adamla dünyayı gezeceklerdi belki de...

Şimdiyse tek başına odasının dört duvarı arasında zaman geçirmeye çalışıyordu. Haftalardır eline fırça alamamıştı. Âşık olmuştu evet, başkasıyla nişanlı olan bir adama... Ve hayatı küçücük bir kasaba kadardı.

Bu kasabada mutsuz değildi ama tutulduğu aşk bu denli acı verirken bazen buraya sıkışıp kalmış gibi hissediyordu kendisini. Kaçtığı her köşede sevdiği adamla karşılaşma ihtimali varken onu nasıl unutabilirdi? Unutmak istediği de yoktu aslında ama böyle nereye kadar yaşayacaktı? İnsan böylesi bir imkânsızlığa daha ne kadar dayanabilirdi?

Babası ve ekibi görevden döneli üç hafta olmuştu. Görev de bir ay sürmüştü zaten. Neredeyse iki aydır göremiyordu sevdiği adamı. Bir iki güne döner diye beklediği adam haftalardır yoktu ortada. Korktuğunun başına geldiğini düşünüyordu genç kız. Kadir belki de düğün dernek kuruyordu orada. Ailesine karşı gelememiş olması işten bile değildi. Belki de düşündüğünden daha başka şeyler oluyordu. Belki Kadir'in hisleri de değişmişti. Belki o kıza....

Eğer bu da olursa duramazdı Lale, giderdi buradan. Uzaktan sevmek başka, her gün onları yan yana görürken sevmek bambaşkaydı. Dayanamazdı. Babasının gitmesine pek sıcak bakacağını düşünmese de gerekirse annesine anlatırdı derdini. Burada duramayacağını anlardı o zaman...

Akşam yemeği saatiydi. Birazdan annesi seslenecek, Lale de içinde kaynayan bir ateş yokmuş gibi yüzünde gülümsemeyle o sofraya oturacaktı. Tuna gevezelik yapacak, annesiyle babası birbirlerine kur yaparlarken Lale de hiçbir zaman sahip olamayacağı manzarayı

içi acıyarak izleyecekti. İnsan, anne babasının aşkını kıskanır mıydı? Lale kıskanıyordu. Çünkü hiçbir zaman onlar kadar özgürce yaşayamayacaktı aşkını, biliyordu. Hep yasak olacaktı ona sevdiği adam, hep bir günah işliyormuş gibi hissedecekti onu severken...

Düşüncelere dalmış giderken kapı zilinin çaldığını duydu. Babasının çoktan geldiğini biliyordu. Muhtemelen annesi yemeğe yine birilerini davet etmişti. Onların sofraları çok nadir misafirsiz kalırdı. Odası evin en ucunda olduğundan kimin geldiğini seslerden anlayamadı. Daha fazla oyalanamayacağı için de ayaklanıp aynada üzerine bakındı. Ev için yeterince idealdi. Yatarken dağılan saçlarını da tepesinde toparlayıp pencereye doğru ilerledi. Bugün de bahar yağmuru sarmıştı etraflarını. Bir süre pencereden baksa da yokluğuyla daha fazla dikkat çekmeden odadan çıktı. Dalgın bakışlarla salona doğru ilerlerken salon kapısından içeri girdiğinde gördüğü adamla neye uğradığını şaşırdı.

Kadir...

Gelmişti. Evinin salonundaydı.

Ne zaman gelmişti ki?

Bakışları odayı taradı korkuyla. Nişanlısıyla geldiğini bile düşündü bir an için. Bu kadarını yapmazdı ama korku böyle aptallaştırıyordu insanı. Babası tekli koltukta, annesiyle Tuna da üçlü koltukta yan yana oturuyorlardı. Kadir tek başına diğer üçlü koltuğun ucunda savunmasız bir şekilde oturuyordu. Üzerinde onda görmeye aşina olduğu askerî kamuflajı yoktu. Siyah bir pantolon ile siyah bir gömlek giymişti. Elleri sanki güç almak istercesine dizlerine yaslanmıştı. Yüzünde birkaç günlük sakal vardı ve genç kız onun bu hâliyle bir an için yere yığılacağını hissetti. Onu ilk kez sakallı görüyordu. Onu ilk kez böylesine farklı görüyordu. Onu ilk kez babasının askeri olarak değil de genç bir adam olarak görüyordu sanki...

Öyle... Öyle yakışıklı görünüyordu ki...

Tüm bakışlar kendisini bulduğunda bir an için ne yapacağını bilemedi. "Geç kızım," diyen babasıyla etrafa bakınsa da başka yer kalmadığından mecburen Kadir'in oturduğu koltuğun diğer ucuna oturdu.

Babasında günlerdir olduğu gibi yine anlamını çözemediği bir hâl vardı. Tuhaf olan, annesiyle Tuna'nın suskunluğuydu. Kendisi odaya gelmeden önce bir şeyler olduğu ortadaydı ama anlayamıyordu Lale. Bir yandan da korkuyordu. Bir şey anlamış olma ihtimallerini düşünmek bile istemiyordu.

"Seni dinliyorum Kadir. Devam et bakalım."

Babasının gür sesiyle Kadir'in omuzları dikleşirken bu hâli içini titretti genç kızın. Öyle mükemmel görünüyordu ki bir an için ne konuşulduğunu bile umursamadı. Ta ki sözler kulaklarına dolana kadar...

"Komutanım... Ben... Rızanız olursa eğer ailemle birlikte hayırlı bir iş için gelmek istiyorum."

Lale şokla büyüyen bakışlarıyla Kadir'e dönse de o, doğruca Bahtiyar Albay'a bakıyordu. Bir an sonra telaşla annesine döndüğünde onun şaşkın ama tereddütlü bakışlarla kendisine baktığını gördüğünde ne diyeceğini bilemedi. Ne oluyordu burada? Hangi hayırlı işten bahsediyorlardı?

"Ardında kırgınlık kaldı mı evlat? Buraya gelip rızamı isterken tek başına mısın yoksa ailenin rızası var mı?" diye soran babasıyla daha da büyük bir şoka uğradı genç kız.

Ne oluyordu burada? Neden bahsediyorlardı?

"Size söz verdiğim gibi komutanım. Elimden geldiğince kızınıza layık olarak geldim. Herkesin gönül rızasıyla," diyen genç adamla daha fazla dayanamayarak, "Kadir!" dedi nefes nefese. "Sen... Neler söylüyorsun? Baba... Siz neden bahsediyorsunuz?" derken yüzü ateşler içinde yanıyordu sanki. Hem utanıyor hem korkuyor hem de içinde çok derinlerde bir yerde umut ediyordu. Ya birazdan uyanıp her şeyin rüya olduğunu anlayacaktı ya da burada topluca delirmiş olmalıydılar.

"Lale, şimdi sana bir soru soracağım kızım. Aslında... Bugünün bu kadar çabuk geleceğini hiç düşünmemiştim," derken sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu Bahtiyar Albay. "Bu oğlan," derken hafif çatılı kaşlarının altından Kadir'e ters bir bakış attı. "Seninle evlenmek için

benim rızamı istiyor. Sen istiyor musun?" diye sorduğunda genç kız şok içinde annesine çevirdi bakışlarım.

"Anne, ne oluyor?"

"Belli ki benim sana sormam lazım bunu," diyen annesi ise şaşkın ama bir parça da mutlu görünüyor gibiydi.

"Lale?"

Babasının seslenişiyle bakışları yeniden onu bulurken, "Ben... Aklımı mı kaçırdım yoksa rüya mı tüm bunlar?" diye sordu şaşkınlıkla. "Biz şu an ne konuşuyoruz? Kadir..." deyip yanı başında oturan adama döndü hüzünle. "Sen... Nişanlısın zaten," diye yüreğini saran yangının acısıyla fısıldadığında genç adamın, "Değilim," demesiyle neye uğradığını şaşırdı.

"Ne? Sen... Neden bahsediyorsun?"

"Buraya gelirken kimsenin izi kalmadan, gönlü kırılmadan geldim. Bir gönül işi değildi zaten. Bir anlaşmaydı, belki vefa... Ama artık o da yok," dediğinde, Lale hiçbir şey anlayamazken babası bir kere daha, "Lale," dediğinde telaşla döndü ona.

"Baba ben..."

"Bana sadece şunun cevabını ver kızım. Bu adamı seviyor musun? Onunla evlenmek istiyor musun?" dediğinde, *"Her şeyden çok!"* demek istese de, "Sizin... Rızanız var mı buna?" diye ürkerek sordu. Annesi gülmekle kızmak arası bir ifadeyle başını sallayıp, "Bir de kendimi akıllı sanırım," diye söylenirken babası, "Rızam senin cevabına bağlı," dediğinde en son Kadir'e döndü şaşkınlıkla. Konuşmaya korkuyordu ama onlar için küçücük bir ihtimal bile varsa o ihtimali susarak kaybetmekten daha çok korkuyordu. Annesinin yanında oturan Tuna da, "Benim de söz hakkım var mı? Hayır yani Kadir abiyi severim ama kız vereceksek o kadar da kolay olmasın," diye söylendiğinde annesi, "Sen sus şimdi," diyerek onu sustururken genç kız bir an için yaşadıkları duruma duyduğu şaşkınlıktan nefes alamadığını hissetti.

En sonunda, "Ben... İstiyorum," dediğinde de tüm bunlar rüyaysa bile hiç değilse bu anı yaşamış olurum diye avutuyordu kendisini.

Genç kız bir süre karşısında parlayan sevgi dolu bakışlardan başka hiçbir şeyi göremezken, "O hâlde aileni de al gel bakalım Kadir Efendi," diyen babasıyla kalp atışları kulaklarında uğuldadı. Kadir kendisinden güçlükle çektiği bakışlarıyla babasına dönüp, "Komutanım, müsaadeniz olursa beş dakika kapının önünde görüşebilir miyiz?" diye sorduğunda babası bir an kendisine dönüp baksa da sonrasında hafifçe başını sallayıp bakışlarım üzerlerinden çektiğinde Lale ne yapacağını bilemeyerek telaşla ayaklandı.

Arkalarından, "Hırkanı al," diye seslenen annesiyle genç kızın şaşkınlığı her saniye daha da artarken, "Ben de mi gitsem yanlarında?" diye söylenen Tuna'yı annesi, "Tuna!" diye söylenerek susturdu. Arkalarında kalan seslerle birlikte peş peşe adımlayan iki genç de bahçeye çıkıp sessizce gözlerden uzak bir köşeye doğru adımladılar. En sonunda yüz yüze geldiklerinde genç kız hâlâ yaşananların şokundan çıkamazken, "Artık nişanlı değilim," diyen sevdiği adamla gözlerini yumup derince bir iç çekti. Artık yasak değil miydi sevmek? Haram değiller miydi birbirlerine?

"Yani teknik olarak sözlü sayılabiliriz aslında. Sonuçta baban beni öldürmediğine göre," diye gülerek söylenen sevdiği adamla genç kızın bakışları büyürken ilk kez böylesine neşeli gördüğü adama hayretle baktı. Gerçekten her şey tamamdı da bir tek durumla eğlenmesi mi kalmıştı?

"Bu... Tüm bunlar nasıl oldu? Anlamıyorum Kadir, birkaç haftada ne oldu da biz bu anı yaşıyoruz?"

Genç adam yaşadıkları anın mutluluğu tüm çehresini sarmışken, "Baban..." dedi iç çekerek. "O gece bizi görmüş. Sarıldığımızı," dediğinde bunu duymayı asla beklemediğinden utançla kızardı Lale. Babasının neden tuhaf davrandığı şimdi belli olmuştu. Gerçekten onca insan arasında en olmayacak kişiye görünmeyi nasıl başarmışlardı?

"Beni karşısına aldığında ve bizi sorduğunda ne diyeceğimi bilemedim. Tepkilerinden bile bir şey anlamak o kadar zordu ki... En sonunda bana tek bir şey söyledi. Kendimden ve duygularımdan eminsem karşımızda durmayacağını... O zamana kadar hep her

şeyi halletsem bile babanın rızasını asla kazanamayacağımı düşünürdüm ama baban böyle söylediğinde o gücü buldum kendimde. Bizimkilerin yanına gittiğimde önce ailemle konuştum. Sonra da Figen'le konuşacaktım ama... İşler biraz da orada kolaylaştı sanırım," dediğinde, "Ne oldu?" diye sordu dayanamayarak.

"Figen... Birini seviyordu eskiden beri, ailesinin onay vermediği birini... Onunla kaçmış," dediğinde ne diyeceğini bilemedi genç kız. "Ama... Ya kötü bir şey yaparlarsa?" diye sorduğunda, "Aileler düşündüğümden daha iyi tepkiler verdiler," dedi Kadir. "Büyükler yeterince kan döküldüğünü, artık herkese yalnızca huzur gerektiğini söyleyince de en sonunda ikna oldular. Köye geri döndüler. Haftaya da düğünleri var," dediğinde, "Sen benimle dalga mı geçiyorsun Kadir?" diye şaşkınlıkla cırladı Lale. Kendisi burada hislerinden utanıp acı çekerken neler olmuştu böyle? Tüm bu olanlara inanamıyordu. Her şey imkânsız görünürken çözümü bu kadar kolay mıydı yani? Boşu boşuna mı acı çekmişlerdi onca zaman?

"Lale'm," dedi beklemediği anda ellerini tutan sevdiği adam. "Bunlar geride kalanlar... Asıl mevzu biziz. Düşünmen gereken, görmen gereken yalnız biziz," dediğinde birleşen elleri genç kıza hayallerinden bile daha imkânsız gelirken sevdiği adam, "Seni çok seviyorum," diye devam ettiğinde ilk kez duyduğu sözler karşısında gözyaşlarına mâni olamadı.

Rüya mıydı tüm bunlar? Öyleyse de uyanmak istemiyordu. Bitsin istemiyordu artık...

"Beni... İlk defa mutluluktan ağlatıyorsun asker."

Sevdiği kadının dudaklarından dökülen sözler karşısında genç adamın da yüreği titrerken, "Asker senin yoluna kurban olsun," diye aşkla fısıldadı. "Seni ne kadar zamandır sevdiğimi bile bilmiyorum. Sanki hep oradaydın, yüreğimin tam ortasında," derken sevdiğinin narin elini kaldırıp kalbine yasladı. "O günden beri senin için atıyor kalbim. Bir umut benim olursun diye yaşıyorum ben bu hayatı Lale'm," dediğinde gülüşüne karışan bir hıçkırık kaçtı genç kızın dudaklarından.

"Bu an bir rüyaysa nasıl dayanırım artık," diye sayıkladığında

hafifçe yaklaşıp alınlarını birbirine yasladı genç adam. Sevdasının nefesini ilk kez bu kadar yakından hissetmek yüreğini titretirken, "Sen hâlâ söylemedin ama," diye çocuksu bir küskünlükle fısıldadığında, mutlulukla gülümsedi Lale.

"Neyi? Seni çok çok çok sevdiğimi mi?"

Birleşen elleri anın yoğunluğuyla birbirlerine daha sıkı kenetlenirken, "Evlenecek miyiz gerçekten?" diye şaşkınlıkla fısıldadı Lale. "Hem de ailelerimizin rızasıyla," diye devam ettiğinde genç adam daha fazla dayanamayarak dudaklarını sevdiğinin kızaran yanağına bastırıp, "Hep bunu hayal etmiştim," diye iç çekercesine fısıldadı. "Gülümsediğin her an burada beliren o kuytuya sokulmak..." derken bir kere daha öptü gamzesinden. "Onu daha çok görebilmek için her anım seni gülümsetmeye çalışmakla geçecek artık," dediğinde öylesine bir mutluluk sardı ki etraflarını hiç gülmediği kadar çok gülümsedi genç kız. Yanakları sızlıyordu. Kalbi coşkuyla çarparken hiç hissetmediği kadar mutlu hissediyordu kendisini. Tamamlanmış hissediyordu.

O güldükçe sevdiği adamın yakışıklı yüzünü de bir mutluluk kaplarken bakışları dudaklarına kaydığında utanarak yutkundu genç kız. Bunca zamandır ikisini de esir alan hasret, vuslata döndüğünden her duygu yüreklerinde daha da kabarmıştı sanki.

"Bundan sonrası bizim hikâyemiz olacak," diyen sevdiği adam, alnına masum bir öpücük bıraktığında kapanan gözleriyle iç çekti Lale. Kulaklarında bir ömür duymaktan bıkmayacağı o iki kelime yankılanırken artık bambaşka bir hayatın onları beklediğini biliyordu. Çünkü sevdiği adam haklıydı. Bundan sonra yaşanacak her şey onların hikâyesi olacaktı...

Sonu mutlu bir aşk hikâyesi...

2. BÖLÜM

"Sahipsiz Mektuplar"

"Daha önce gelmem gerekirdi."
"Daha önce gelmeni bekledim."
Kristin Hannah

Eylül'den...

Acımasız Komutan,

Bu sana kaçıncı mektubum bilmiyorum. Bu benim hayatım boyunca yazdığım kaçıncı mektubum onu da bilmiyorum.

Kızgınım sana Komutan. Bu kadar acımasız olacağını hiç düşünmemiştim. İnsan kendini bu kadar sevdirip gider mi? Hadi gittin... Bir kere neden aramazsın be Komutan?

Neredeyse yaz geldi kasabaya. Artık soba yakmıyoruz. Gündüzler

geçmiyor çabucak. Okuldayken mesele değil de sonrası sıkıntı. Yalnız kaldığım her an seni düşünmek, senden hiçbir haber alamadıkça korkmak çok yorucu...

Seni özlemek çok yorucu...

Kalbimi acıtıyorsun Komutan. Geldiğinde belki söylerim bunu sana...

Ne zaman geleceksin?

Özlenen Komutan,

Günler, haftalar değil aylar oldu artık...

Merak ediyorum, sen de beni özlüyor musun?

Bir an olsun düşünüyor musun?

Ben seni çok özlüyorum...

İnatçı Komutan,

Geldiğinde... Bir gün gelirsen eğer, ben de sana göstereceğim inat nasıl olurmuş.

Üçüzler de kızgınlar artık sana. Birlik olduk akşama kadar seni çekiştiriyoruz. Kulakların çınlıyordur belki...

Üçüzlere isim koymaya karar verdim, böyle çok zor oluyor. Ama ben bu isim işlerinde oldum olası kötüyümdür. Oyuncak bebeklerime bile isim koyamaz, 'Sarı bebek, kısa bebek,' diye seslenirdim. Yarın çocuklara soracağım, belki onlar bana fikir verirler.

Sen burada olsan isimlerini ne koyardın acaba?

Ne zaman burada olacaksın?

Merak Etmesini Umduğum Komutan,

Önceki mektubumu okumuş olsaydın belki de merak ederdin. İnanır mısın çocuklar benden beter çıktılar. Biri şey dedi, 'Öğretmenim Kara, Kuru ve Kıllı olsunlar.' Haklısın, acilen velisiyle konuşmam lazım.

Bir diğeri de, 'Numara verelim,' dedi. Bir, iki, üç... Bu çocuklar ne yaşıyorlar dersin?

Funda dedi ki, 'Biri Gofret olsun. Hani şu en obur olanı.' Onun adı Gofret artık.

Bu arada belki beni umursamıyorsun ama Funda da sana kırgın, bil istedim.

Neyse... Badem gözlü olana da Badem dedik pek fazla düşünmeden. Şu dişi köpeklerin peşinden ayrılmayana da, 'Çapkın olsun,' dedi Cüneyt Teğmen.

Dünyam kalabalıklaştı Komutan. Eskiden bu kadarını hayal bile edemezdim. Ama sen yoksun ya... Hiçbiri yetmiyor...

Artık Nasıl Sesleneceğimi Bilemediğim Komutan,

Bu defa sana kendimi anlatmayacağım çünkü senden hiçbir haber alamazken kendimi anlatmak da haksızlık...

Sen gideli neredeyse iki ay oldu. Gittiğinden beri neler değişti bilemezsin. O ikisinden hiç haberin var mıydı bilmiyorum ama Lale ile Kadir evleniyorlar. Şaşırdın değil mi?

Ben de şaşırdım. Herkes çok şaşırdı. Belki de en çok kendileri şaşırdı.

Onlar için dua etmiştim ama ne yalan söyleyeyim bu kadar çabuk kabul olacağını düşünmemiştim. Bizim için de çok dua ediyorum ama bir türlü kabul olmuyor.

Belki de çok geç kalmışımdır...

Bir Türlü Unutulamayan Komutan,

Unutmak istediğimi de düşünme sakın...

Dün İsmet ile karşılaştık çarşıda. Zaman zaman beni kandırdığımı düşünsem de senden haber alamadığını söyledi yine... Şimdi İsmet dedim diye şaşırmışsındır sen... Seni sinir etmek vardı ya...

Neyse...

Sevgili uzakta ama onun sayesinde hayatım boyunca hep hayalini kurduğum o abiyi kazandım. Ne garip, bazı hâlleri o kadar tanıdık geliyor ki... Tıpkı sen gibi...

Artık ben de düşünüyorum...

Sen ve ben... Biz bir yerlerde karşılaştık mı dersin?

Sadece Komutan,

Yoruldum Komutan. Mutlu gibiyim ama değilim. Gülüyorum ama eksik. Huzurluyum ama buruk... Etrafım kalabalık ama yalnızım... Çok yalnızım...

Keşke gelsen artık...

Uzun Zamandır Olmayan Komutan,

Üç ay oldu bugün... Geçenlerde öğrencilerime karnelerini verdim. Okul bahçesinde eğlenceli bir tören düzenledik. Bahtiyar Albay ile sizin ekip bile geldiler biliyor musun? Çocuklar hayranlıkla baktılar askerlere. Artık yarısı asker olmak istiyorsa diğer yarısı da öğretmen olmak istiyor. Çabalarım boşa gitmedi anlayacağın...

Ben bu kasabada öğrencilerime ilk kez karne dağıttım.

Sen yine yoktun...

Beklenen Komutan,

Ben beklemeye çok alışkınım Komutan. Tüm hayatım neyi beklediğimi bile bilmeden beklemekle geçti. Tıpkı sen gibi... O gece sana bunu da söyleyemedim. Söyleyemediğim onca şey gibi...

Ama bildiğin, hissettiğin birini beklemek bambaşkaymış. Böylesini seninle öğrendim. Bilsem ki unutmanın bir yolu var, seni yine unutmazdım.

Çünkü seni beklemek bile hayatım boyunca hissettiğim her duygudan daha güzel...

Yusuf Ali,

Seni seviyorum...

Kalemi kâğıdın üzerine bıraktığımda gözümden akan tek damla yaş, imza misali kâğıtta iz bıraktı. Bir süre kollarımı masaya, başımı da kollarımın üzerine yaslayıp gözlerimi kapattım. Sokaktan çocukların neşeli bağırışları geliyor, yaz tatilini doyasıya yaşamaya devam ediyorlardı. Hava öylesine sıcaktı ki birbirine yaslı kolum ve yanağım sırılsıklam oldu birkaç dakikada...

Bir süre öylece oturmaya devam etsem de bir an sonra çalan zille soluk vererek ayaklandım. Öncesinde masada duran kâğıdı

katlayıp kitaplığın altındaki kutunun içine bıraktım. Mektuplar artık defterin arasına sığamayacak kadar çoktu.

Kapıya doğru ilerleyip ikinci çalışta açtığımda, "Biz geldik!" diye neşeyle bağıran kızlara gülümsedim.

"Hoş geldiniz."

Lale ve Cansu ışıl ışıl parıldayan hâlleriyle içeri girdiklerinde ben de kapıyı kapatıp peşlerinden adımladım. Lale'yle olan arkadaşlığımız ilk günden beri sağlam temeller üzerinden gelişse de Cansu'nun da aramıza dâhil olmasıyla dostluğumuz daha da pekişmişti. Cansu da benim gibi burada yabancı olduğundan çekincelerle gelse de bizler sayesinde kasabaya alışması kolay olmuştu. O da lojmanda kalıyordu, iş dışındaki çoğu zamanı da artık birlikte geçiriyorduk.

"Ee hani kahvaltı?" diye elini beline atarak söylenen Lale'ye başımla mutfağı işaret ettim. "Yakında gelin olacak olan sensin, sen varken bize mi düşer?" diye eğlenerek söylendiğimde kaşlarını yalandan çatsa da ne kadar mutlu olduğu bakışlarının parlamasından belli oluyordu. Artık bambaşka bir güzellik vardı her hâlinde.

"Çayı koydum, gerisini birlikte yapalım," deyip mutfağa ilerlediğim sıra önce peş peşe banyoya geçip ellerini yıkadılar, sonra da kolları sıvayıp yanıma geldiler.

"Geç kahvaltı yapıyoruz madem, biraz abartalım mı?" diyen Cansu'ya karnımın gurultusu eşliğinde gülerek başımı salladım. "Ne öneriyorsunuz Hemşire Hanım?"

"Menemene ne dersiniz?" dediğinde de, "Bu işi biliyorsun sen derim!" diyerek dolaptan malzemeleri çıkardım. "Lale, ekmek kızartma işi de sende," dediğim sıra telefonuna sırıtıp duran kızla benim de yüzümü bir tebessüm sardı. Aşk karşılıklı yaşandığında kim bilir nasıl güzel bir duyguydu.

"Dünyadan Lale'ye!" diye seslendiğim sıra, "Hı?" deyip başını kaldırdı. "Ekmekler," dememle, "Tamamdır," deyip ekmek sepetini alarak kızartmak için tost makinesinin başına geçti. Yarım saat içinde üç koldan şahane bir sofra hazırladığımızda bizden keyiflisi yoktu. Ben çayları doldurduğum sıra kızlar yine telefonlarına gömülmüşlerdi. "Seni de kaybettik ha Cansu?" dediğimde, "Ay yok canım,

banka mesajı," diyerek telefonu kenara bıraksa da yalanını yemek yerine menemen yemeyi tercih ettim.

Cansu'nun da son zamanlarda Cüneyt'e karşı ördüğü duvarlarını indirmeye başladığını hissediyordum. Aralarında adı konulmuş bir şey olmasa da birbirlerinden hoşlandıklarını anlamamak için aptal olmak lazımdı.

"Ee Lale, sergi hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sorduğumda sofraya eğik başını hevesle kaldırdı arkadaşım. "Harika! Konsepti belirlerken biraz zaman kaybettim ama sonunda kararımı verdim. Kış Rüyası..." dediğinde aklıma karların arasında yan yana olduğumuz kısacık anlar geldi. Yusuf'la geçen zamanlarımız onun yokluğunda geçen zamanlara kıyasla o kadar azdı ki... Yine de birlikte geçen her anımız hayatım boyunca yaşadığım her andan daha kıymetliydi. Bazen onunla geçen zamanlarımız bir masal mıydı diye düşündüğüm oluyordu. Bir masal kahramanı gibi ansızın gelmiş, daha varlığına bile alışamadan çekip gitmişti. Çocukken rüyalarıma giren o kahramandan hiçbir farkı yoktu artık. İkisine de hasrettim, ikisi de imkânsızdı.

"Çok güzel," derken kursağımda bir düğüm dolandı. "Eminim çok iyi çalışmalar çıkacaktır."

"Şimdiden bir resme başladım bile... Daha önceki bazı çalışmalarım da bu konsepte uygun. Belki planladığım zamandan daha önce bile tamamlayabilirim," derken heyecanı sesinin tınısından belli oluyordu. Lale'nin hayatında kısa süre içinde her şey öyle güzel yoluna girmişti ki onun adına çok mutluydum.

"Nişan hazırlıkları nasıl gidiyor peki?" diye soran Cansu'yla da heyecanı bambaşka bir yöne evrildi bu defa.

"Her şey hazır sayılır. Gelecek olanlar için yer ayarlamaya çalışıyor bizimkiler. Nişan burada olacağı için öyle küçük bir problemimiz var," dese de hiç umursuyor gibi görünmüyordu. Geçen ay Kadir'in kalabalık ailesi Lale'yi istemeye geldiğinde iki ailenin huzurunda bu güzel çift söz yüzüklerini takmışlardı. Düğün için, *"Bir dahaki bahar olsun,"* demişti Bahtiyar Albay, öyle olunca da bizimkiler ses çıkaramamışlardı. Onun ikna olması bile öyle imkânsızdı ki öncesinde,

bu kadar isteğine de kimse karşı gelmemişti. İşin doğrusu Bahtiyar Albay'a da kimse karşı gelemezdi.

Kadir'in ailesinin sorun çıkaracağından korkuyorduk aslında ama tam aksine aile Lale'yi çok sıcak karşıladı. Özellikle babaannesi torununun sevdiği kızı bağrına basınca geri kalanlara da pek söz hakkı düşmedi aslında. Bir de anladığım kadarıyla Kadir'in annesi oğlunun mecburi bir evlilik yapmasından dolayı öyle üzgündü ki sevdiği kızla evlenecek olmasıyla içi rahatlamıştı. Babası ve kardeşleri de Lale'ye çok sıcak davranmışlardı. Kış bastırmadan nişan yapmaya karar veren çift heyecanla o günün gelmesini bekliyordu artık...

"Sen bir yere gidecek misin okul açılmadan?" diye soran Cansu'yla başımı iki yana salladım. "Gitmem muhtemelen. Pek tatil insanı değilim, zaten canım da istemiyor," dediğim sıra Lale anlayışla baktı yüzüme. Cansu'yla yakın arkadaş olsak da Yusuf'la olan durumumuzu bilmiyordu tabii...

Kahvaltı havadan sudan muhabbetlerle akmaya devam ederken bir an arka tarafta ses olsun diye açık kalan televizyondan gelen sesle elimdeki çatal tabağa düştü birden.

"Sınır ötesinde devam eden operasyonlar sırasında sınır hattında bir patlama olduğu bilgisi haber merkezimize henüz ulaştı sayın seyirciler. Gelişmeler oldukça sizlerle paylaşmaya devam edeceğiz."

Bakışlarımı telaşla döndüğüm ekrandan ayıramazken ekranın altında büyük harflerle, "SON DAKİKA: SINIR ÖTESİNDE PATLAMA," yazıyordu.

"Lale..." diye bir an için nefes alamaz bir hâlde fısıldadığımda alt yazı dursa da ekranda akan haber çoktan değişmişti.

"Patlama diyor... Lale patlama olmuş!" derken yüreğimi saran korkuyla ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Lale hızla ayaklanıp önümde diz çökerek ellerimi tutarken bir yandan da, "Eylül sakin ol! Bana bak Eylül," diyerek benimle göz teması kurmaya çalışıyordu. Cansu ne olduğuna anlam veremese de Lale'nin, "Su," demesiyle telaşla bardağa su doldurup bana uzattı ama su içmek istemiyordum ki ben. Sadece bir haber almak istiyordum.

Sınır ötesi diyordu...

Hangi sınırdı bu? Yusuf orada mıydı? Tüm bu yaşananlar onun başına mı gelmişti? Bilmiyordum. Sevdiğim adam şu an dünyanın neresinde, yaşıyor mu bilmiyordum. Aylardır sesini duymuyordum, yüzünü görmüyordum. Yine de günbegün onu biraz daha fazla sevmeye, umutsuzca bana geleceği anı beklemeye devam ediyordum.

Oysa bugün tüm bunlardan bambaşka bir duygu hissediyor, yalnızca deli gibi korkuyordum.

Ne yapacağımı bilemesem de burada böylece oturarak hiçbir haber alamayacağımı bildiğimden, "Haber almam lazım," diyerek telaşla ayaklandım. Titreyen ellerimle telefona uzanıp İsmet'i arasam da telefonu meşguldü. "Sakin ol, babamı arayacağım şimdi," diyen Lale'yle bakışlarımı ona döndürdüğümde bir an sonra, "Açmıyor," demesiyle daha fazla burada duramayacağımı anlayarak kapıya doğru koşturdum ve ayaklarıma terlikleri geçirdiğim gibi kendimi evden dışarı attım.

Ne yana gideceğimi bilmiyordum, bana kimin yardım edeceğini de bilmiyordum ama geçen her saniye korkum daha da artıyordu. En sonunda koşar adımlarla askeriyeye doğru ilerlediğimde kızlar da peşimden geliyorlardı.

Nizamiyenin önüne vardığımda nöbet tutan asker afallayarak baktı hâlime. Kim olduğumu bildiğinden şaşırmıştı tabii. Nasıl perişan göründüğümü o an tahmin dahi edemiyordum.

"Öğretmen Hanım?" diye sorarcasına seslense de, "Ben... Biriyle konuşmam lazım. Bahtiyar Albay, İsmet Üsteğmen... Kim varsa," dediğimde kızlar da nefes nefese yanıma yetişmişlerdi. Asker, bakışlarını üzerimizde gezdirip en sonunda içeri girmemize izin verdiğinde ben ilk kez gelsem de kızlar burayı bildiklerinden onların peşine takıldım. Biraz sonra binadan içeri girdiğimizde koridorda ilerlerken Lale bir kapının önüne vardığında bekleyen askere, "Babam müsait mi?" diye telaşla sordu. Asker daha adım atamadan da telaşla kapıyı açtığımızda Bahtiyar Albay'ı ve diğerlerini odada telaşla sağa sola adımlarken bulduk.

"Lale, kızım ne oluyor?" diyen Bahtiyar Albay ile tüm bakışlar

bize dönerken bir an için buradaki varlığımı sorguladım. Kalbimde günbegün büyüttüğüm sevdamla Yusuf'u herkesten daha çok merak etsem de buradaki insanların gözünde ben bir yabancıydım. Korku, telaş ama her şeyden önemlisi utanç ayakta duran bedenimi sarsarken Lale bir şey diyemeden, "Yusuf Komutan," diyerek öne doğru acı kokan sesimle bir adım attım.

"Haberlerde bir patlamadan bahsettiler. Ben... Ondan haberiniz var mı?"

Bahtiyar Albay hâlimi anlamışçasına içli bir soluk alırken, İsmet dışında diğerleri merakla hatta hayretle bakıyorlardı bana. "Herkes dışarı!" komutuyla Kadir, Cüneyt ve İsmet kapıya doğru ilerleyecekken, "Çenenizin bağı gevşemesin!" diye bir kere daha seslendi tok sesiyle Bahtiyar Albay. Onların peşinden Cansu da çıkarken odada Lale ve ben kaldık yalnızca. "Oturun kızlar," deyip yerine geçen Bahtiyar Albay'la ben de sızlayan bacaklarımı zorlayıp en yakındaki sandalyeye geçtim.

"Saldırı çok yeni," diyen Bahtiyar Albay'la kalbim korkuyla kasılırken, "Onun... Olduğu yerde mi?" diye güçlükle sorduğumda koskoca albay bakışlarını kaçırdı gözlerimden. "Gelen bilgiler o yönde ama henüz kesin bir bilgi yok. İletişimde bir kopukluk var, biz de haber bekliyoruz," dediğinde yüzümü eğdim akan gözyaşlarımı gizlemek için.

Bahtiyar Albay askerler karşısındaki tok sesine inat babacan tavrıyla, "Haber gelir gelmez sana da bildireceğim," dediğinde başımı sallasam da dudaklarımın arasından kaçan hıçkırığa mâni olamadım. Ayağa kalkıp, "Sağ olun," diyerek kapıya doğru ilerlerken hiçbir umudum yoktu haber geleceğinden. Aylarca İsmet de haber vereceğini söylemişti ama hiçbir haber gelmemişti. Artık emin olamıyordum. Belki gerçekten haber gelmiyordu, belki de Yusuf onlara haber vermemelerini söylüyordu.

Aklımı toparlayamıyordum. Odadan çıktığım anda başım eğik hâlde binanın çıkışına doğru ilerlerken fısıltılar duysam da dönüp bakmadım. Kızların sesi de geliyordu ama durup beklemek istemiyordum. Avutulmak da istemiyordum. Ben sadece onun nefes aldığını bilmek istiyordum.

Askeriyeden çıkıp eve doğru ilerledikçe hıçkırıklarım daha da çoğalırken kendimi evden içeri attığımda dizlerimin üzerine çöküp göğsüme yasladığım ellerimle yüreğim parçalanırcasına ağlamaya başladım.

"Allah'ım ne olur ona bir şey olmasın. Hiçbir zaman bana gelmesin, yeter ki iyi olsun..."

Yokluğunu düşünmek zifirî karanlıkta kalmaktan farksızdı.

Ve ben zifirî karanlıklardan ölesiye korkardım.

Saatler geçse de olduğum yerden bir adım öteye gidemiyordum. Lale aramış, yanıma gelmek istemiş ama bu defa ben istememiştim. Kimsenin beni avutmasını istemiyordum. Ben sadece Yusuf'un iyi olduğunu bilmek istiyordum. Aylardır beklemek başkaydı, bugün beklemek bambaşkaydı. Kötü bir haber gelir korkusuyla televizyona bakamıyordum. Bir şehit haberinde adım duyarım diye ödüm kopuyordu. Saatlerdir tükenmiş hâldeydim. Hasret hiç bu denli canımı yakmamıştı.

Çünkü ben... Kimse için böylesine hasret çekmemiştim.

Zaman geçtikçe içimde birikenler öylesine çoğaldı ki daha fazla dayanamadım. Yeniden masanın başına geçtiğimde mürekkep lekesinden evvel gözyaşlarım ıslattı kâğıdı...

Yusuf,

Canım çok yanıyor. Kalbim hiç böyle ağrımadı benim. Bir yanım diyor ki o iyi, iyi olmasa hissederdin. Diğer yanım korkuyla çarpıyor. Sana bir şey olduğuna inanmak istemiyorum. Dualarım seni korumaya yetmediyse varlığımın ne anlamı kalır?

Sadece iyi ol Yusuf Komutan, benimle olmasan da olur.

Sadece iyi ol...

Benim olmasan da olur...

Gün geceye döndü, kasabaya karanlık çöktü ve bana tek bir haber bile gelmedi.

Kendimi unuttum bir yerden sonra ama dışarıdaki uğuldamalar kaldırdı beni olduğum yerden. Köpeklere akşam yemeklerini vermeyi unuttuğumu anımsadığımda yavaş adımlarla mutfağa doğru ilerledim. Gözlerim kararıyor, bacaklarım bedenimi taşımakta zorlanıyordu. İyi değildim. Ondan bir haber alana kadar da asla iyi hissetmeyeceğimi biliyordum.

Torbaya üçüzler için bir şeyler koyup bir şişe de su aldıktan sonra ağlamaktan şişen gözlerimdeki sızlamayla kapıya doğru ilerledim.

Kapıyı açtığımda gündüzün sıcağına inat keskin gece ayazı yüzüme çarptı. Sokak yine bomboştu. Yalnızca sokak lambalarının loş ışığıyla aydınlanıyor, köpeklerin uğultusu dışında ses duyulmuyordu. Beni gördükleri anda heyecanla havlamaya başladıklarında ben de duvarın dibine doğru ilerleyip kaplarını doldurdum. "Özür dilerim," diye üzgünce mırıldanırken onlar çoktan açlıkla yemeğe dalmışlardı. Bir süre duvarın kenarına oturup öylece onların yemek yemesini izledim. Karşımdaki lojman sitede sanki hayat yok gibiydi. Evler doluydu ama aradığım orada olmayınca sanki tüm kasaba bomboştu.

Öylece bekledim dakikalar boyunca. Gündüz ne kadar sıcak olsa da geceleri her daim soğuk oluyordu bu kasabada. Üzerime de bir şey almadan çıktığımdan tenim buz kesti oturdukça. Bakışlarımla öylece köpekleri izlemeye devam ederken, "Siz hissediyor musunuz?" diye sordum sanki beni anlıyorlarmış gibi.

"İyidir, değil mi? Kendini korumayı başarmıştır? Sadece bir haber gelse... Bir kere sesini duysam..."

Oturup kaldığım duvar dibinde hüzünle mırıldanırken yan taraftan gelen adım sesleriyle bir an için telaşlandım. Geceleri pek fazla kimse olmazdı buralarda. Ne kadar askeriye lojmanlarının

önünde de olsam tek başıma karanlık bir sokaktaydım. Adımların yaklaştığını hissettikçe paniklesem de başımı sağ tarafa çevirdiğim anda gördüğüm adamla bir an için başımın döndüğünü hissettim.

Bir insan yalnızca yürüyüşünden nasıl tanınırdı?

Başı önüne eğik hâlde yürüyen adam, yanıma yaklaştıkça sanki varlığımı hissetmiş gibi başını kaldırdığında beni görmesiyle duraksadı. Oturduğum duvar kenarından kaydığımda ayaklarımın üzerine bassam da yerin ayaklarımın altından kaydığım hissederken loş ışığın aydınlattığı yüzüne baktım tereddütle.

Hiç unutamadığım o güçlü beden, koyu kahve bal hareli gözler ama aşina olduğumun aksine sakallı bir çehre, uzamış koyu renkli saçlar... Her zerresinde gezindi bakışlarım. Gözlerimi kapatıp açtım telaşla... Hem bildiğim gibi hem bambaşka görünen adamın buradaki varlığından emin olmaya çalışırken bir an sonra bakışlarım bakışlarına takıldı. O an orada hiç değişmeyen sıcaklıkla sarmalandığım vakit, "Sen..." diye fısıldadım. Sanki hiç tükenmemiş gibi gözyaşlarım yeniden gözlerime batarken öne doğru sarsak bir adım attım. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha...

Yaklaştıkça yüzümdeki ıslaklığı fark eden çehresi hafifçe kasılırken daha fazla kalbimin sesine engel olamayarak aramızda kalan birkaç adımlık mesafeyi de koşarak kapatıp boynuna sarıldım sımsıkı.

"Geldin... Sonunda geldin..."

O güçlü beden kaskatı kesildi bir anda kollarımda. Kıpırdayamadı. Elinde tuttuğu çantasının ayak ucuna düştüğünü hissettim. Kolları bana dolanmadı. Kalp atışlarını duymak istedim ama sanki donmuş gibiydi. Sıcaklığını hissetmesem, bir de nefes aldıkça ciğerlerime dolan o efsunlu kokusunu, bir hayal olduğunu düşünürdüm ama değildi. Gerçekti. Sonunda evindeydi. Benimleydi. Benimdi.

Uzun boyu karşısında dala tünemiş bir kuş gibiydim sanki. Ne kadar bırakmak istemesem de o bana sarılmadıkça gerçekler bir bir çarptı yüzüme. Ben yokluğunda, satırlarımda, rüyalarımda onu günbegün sevmeye devam etsem de o belki de aylar önceki o gecede bırakmıştı hislerini, beni... Bunu düşünmek bile sahip olduğum tüm

cesareti alıp götürürken önce kollarımı çözdüm usulca, sonra da parmak uçlarımda durmaya son verip ayaklarımın üzerine bastım.

Ona sarılmak için çırpınan ellerimi zapt etmek istercesine birbirine bastırırken, "Ben..." dediğimde nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Yazarken cesur olmak kolaydı ama o karşımda tüm heybetiyle dururken ne yapacaktım? Ne kadarına hakkım vardı?

"İyi... Olduğunuza sevindim," dediğimde kelimeler dudaklarımdan güçlükle döküldü. Yüreğimde yaşattığım adama *siz* demek ne kadar zordu. Hâlâ hiçbir şey söylemiyor olması her geçen saniye heyecanımı telaşa sürüklerken ona ne kadar yakın durduğumu fark ederek utançla geriledim. O sıra etrafımıza doluşan üçüzlerle bir adım daha uzaklaşacakken, "Öğretmen Hanım..." diyen sesindeki titremeyi duyduğumda kalbime bahar geldi bir anda. Hâlâ ondaydım. Sesinde, bakışlarında, yüreğinde...

O titreyiş kaybettiğim tüm cesareti geri verirken, "Yusuf Komutan..." diye fısıldadım ben de. Belki acele ediyordum ama daha fazla beklemeye, daha fazla ondan uzak kalmaya tahammülüm kalmamıştı.

"Gitmeden evvel bana bir şeylerden bahsetmiştiniz. Sonra da hiç var olmamış gibi çekip gittiniz. Ben..." dedim dilim damağım kurumuş bir hâlde yutkunarak. "O günden beri geri döneceğiniz günü bekliyorum. Belki sizin için her şey o gecede kaldı. Kalbinizde hâlâ bir yerim var mı bilmiyorum ama ben..." dediğimde, "Sen..." diye heyecanla fısıldamasıyla yere eğdiğim başımı kaldırıp aylardır yüreğimde bir çiçek gibi büyüttüğüm aşkla gülümsedim.

"Ben varım. Eğer hâlâ istiyorsan elini tutmaya hazırım."

Yusuf Ali'den...

Sol göğsümün üzerinde bir sızlama baş gösterdi. Karşımdaydı. Köşe bucak kaçtığım hayali değildi, kendisi karşımdaydı. Gözlerini

kaçırmıyordu bu defa; kendisini, gülümsemesini... Ve, *"Elini tutmaya hazırım,"* diyordu.

Gözlerimi kapatıp içimden saymaya başladım. Bir, iki, üç, dört...

"Yusuf!" diye telaşla bağırdığındaysa hayatımda ilk kez biri adımı böyle güzel döktü dilinden. Canımışım gibi, her şeyimişim gibi...

"Kanıyorsun sen!"

Ben gözlerimi aralayıp onun hâlâ gerçek olduğuna, karşımda olduğuna ikna olmaya çalışırken bir an sonra fark ettim telaşla çırpınan hâlini. Elini uzatacak gibi olup tereddütle geri çekmesine, yüzünü buruşturup sanki canı acıyormuş gibi durmasına bir anlam veremezken, "Kan kaybından algın mı kapandı? Duymuyor musun beni? Yusuf diyorum!" diyerek kollarımdan sarsmasıyla, "Eylül..." diye yüzümü saran gülümsemeyle adını fısıldadım. Ne güzeldi ona yalnızca *Eylül* diyebilmek... Bir an için gülümsememe dalıp gitse de, "Sırası değil Eylül, sırası değil!" diye kendi kendine mırıldandı.

"Ne yapsam ki? Hay Allah!"

O karşımda telaşla çırpınırken az evvel hissettiğim heyecandan dolayı göğsümden geldiğine emin olduğum sızının ashnda yaramdan geldiğini fark ettim sinirle. Ulan, sırası mıydı şimdi?

"Sakin ol," derken karşımda telaşla çırpınan kadım usulca ellerinden kavradım. Birleşen ellerimiz ikimizin de aynı anda iç çekmesini sağlasa da sanırım benimkisi bir parça da kan kaybındandı.

"Yusuf Komutan, şu an romantizmin sırası değil, oluk oluk kanıyorsun! Daha bir sürü işimiz var seninle, kan kaybından ölüp gitmenin sırası mı?" dediğinde öyle tatlı söyleniyordu ki karşımda, yanaklarını sarmak için çıldıran avuçlarım sızladı.

"Yaran var, değil mi? Hemen hastaneye gidelim... Ama yol da uzun. Bahtiyar Albay'a haber verelim, helikopter falan çağırsınlar!" diye telaşla çırpınması her ne kadar ruhumdaki yaralarıma şifa olsa da onu daha fazla korkutmak istemediğimden, "Öğretmen Hanım, bir sakin ol sen," diye sevgiyle mırıldandım. "Yaram var doğru ama

bakıldı, tedavisi yapıldı. Az biraz kanamıştır, ben hallederim," dediğimde, "Nasıl oldu?" diye korkuyla sordu.

"Önemli değil."

"Nasıl önemli olmaz! Vu... Vuruldun mu yoksa?" diye korkuyla fısıldarken yüzü acıyla kasıldığında, "İyiyim," dedim ruhuma şifa olan güzel gözlerine bakarak. "Gözlerine özgürce bakabilmeme izin vereceğini bilseydim on kere daha yerdim o kurşunu," dediğimde, "Aptal aptal konuşma!" diye homurdandı. Sonra da ne dediğini fark etmiş gibi elleriyle telaşla ağzını kapadı tıpkı küçücük bir çocuk gibi.

"Yani şey... Böyle konuşmayın, hoş değil," diye gevelese de yüzündeki o sevimli ifadeye ömrümü verirdim. Bir an için duraksayıp, "Benim yüzümden kanadı, değil mi? Ben öyle pat diye sarılınca..." diye hüzünle mırıldandığında, "Eylül," dedim hesapsızca. "Sen bana sarıl, ben her gün yeniden öleyim," dediğimde, "Ne meraklısın ölmeye be adam!" diye huysuzca söylendi. "Yaşa demedik mi sana?"

"Çocuklar için?" diye sorarcasına fısıldadığımda da, "Sadece çocuklar için değil," dedi gökyüzü mavisi bakışlarım bir an olsun gözlerimden ayırmadan.

Ardından bir an için etrafa bakınıp tereddütle yüzüme baksa da elini uzatıp, "Gel," dediğinde bir an ne istediğini anlayamadım. Tutmam için uzattığı narin eli, beni reddettiği o geceye götürdüğünde bir an nasıl bu hâle geldiğimizi anlayamasam da, "Bu eli tutarsam..." diye fısıldadım, beni bile ürperten sesimle gözlerine bakarak. "Bir daha bırakmam," dediğimde onun bakışları da en az benimkiler kadar karardı.

"O hâlde... Elimi tut Komutan," dediğinde âdeta kalbimden de bir kurşun yemişim gibi hissettim. Sertçe yutkunup titreyen elimi narin ele uzattığımda parmak uçlarımdan tüm bedenime yayılan bir yangın baş gösterdi. Birlikte evine doğru adımlamaya başladığımızı fark ettiğimde ise duraksadım.

"Eylül?"

"Sadece... Yarana bakalım," dediğinde çekingenliği sesinden akarken, "Ben evde hallederim," dedim onu rahatlatmak istercesine.

"Halledersin, biliyorum... Ama artık halletmemelisin," dediğinde tek bir cümlede bile verdiği vaatle kimsesiz yüreğim mutlulukla çırpındı. "Hadi," deyip yeniden çekiştirdiğinde birlikte eve doğru adımladık. Aslında şu an yaptığımız dışarıdan bakıldığında hiç uygun değildi. Bekâr iki insanın gece yarısı bir eve girdiğini gören kasaba halkı konuşmadan duramazdı ama ben ona muhtaçtım, o kendinden emindi ve neyse ki geç saat olduğundan etrafta kimse görünmüyordu.

Botlarımı çıkarıp içeri girdiğimde çantamı da kapının kenarına bıraktım. İlk kez girdiğim evin sıcaklığı kokusuyla harmanlanmış hâlde etrafımı sararken her yerde sahibinden bir iz taşıyan evde hayranlıkla gezdirdim bakışlarımı.

"Şuraya geçin, ben de geliyorum," dediğinde birden yine *siz* oluvermiştim. O anda oturduğum koltuğun köşesinde eğreti bir şekilde kalırken bakışlarımı küçük odadan alamadım. Nahif ruhu her köşeye dokunmuştu sanki. Camın kenarı çiçeklerle doluydu. Buranın havasından dolayı çiçek yetiştirmek kolay değildi ama başarmıştı. Bir köşede kitaplarla dolu bir kitaplık vardı. Her birinden bakışları, parmakları geçmiş olmalıydı. Her birine dokunmak, onun hissettiklerini hissetmek istedim o an.

Ben etrafa bakınırken kapıda takıldı bakışlarıma. Öylece durmuş, buradaki varlığımı sorguluyordu muhtemelen. Şaşkındı ama benim kadar olamazdı.

Hafif bir tebessümle yanıma gelip koltukta yanıma oturduğunda elindekileri sehpanın üzerine bıraktı. "Yaran omzunda mı?" demesiyle başımı salladığımda üzerimi çıkarmak zorunda kalmadığım için rahatlamıştı. Benim kadar olamazdı.

Üzerimdeki oduncu gömleği çıkardığımda siyah tişörtümle kalmıştım karşısında. Bakışlarıyla kana bürünen sargıya bakıp yüzünü acıyla buruştursa da makası alıp sargı bezini kesmeye başladı. Ortaya çıkan yarayla sertçe yutkunurken, "Nasıl oldu?" diye acıyla fısıldadı.

"Mühim değil. Göründüğünden daha az acıyor," dediğimde, "Benim başıma gelse herhâlde acıdan ölürdüm," demesiyle, "Senin

başına gelmesin diye ben ölürüm," dedim. Bakışlarını bir an için gözlerime çevirip, "Hiç... Azalmadı mı?" diye çekinerek sorduğunda neyi sorduğunu anladığımı gösterircesine bir an olsun bakışlarımı kaçırmadım gözlerinden.

"Hiç azalmadı."

"Ben..." derken bakışlarını gözlerimden çekip yarayla ilgilenmeye başladı. Dikişler zorlansa da sağlam görünüyordu, yalnızca sargının değişmesi yeterli olacaktı.

"Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Kendime anlatırken bile garip hissediyorum," dediğinde susmasın diye nefesimi bile tutmuş hâldeydim. "Seni gördüğüm andan beri her şey farklıydı. Tarif etmek zor ama tanıdıktı da bir o kadar... İlk andan beri içimde sana gelmek isteyen bir yanım vardı ama... Olmazdı," dediğinde her şeyi yanlış anlamaktan korktum bir an.

"Ben kırık dökük bir hâlde geldim buraya. Yaralarım vardı," dediği sıra bakışlarını bir an için gözlerime çevirdi. "Seninle olmak... Bir başkasını yaralamak sandım. Ben..." dediğinde itiraz etmek için çırpınan yanımı güçlükle bastırdım. "Sen o gece bana elini uzattığında da tüm kalbimle tutmak istedim ama yaralarım korkularımı büyüttü. Belki de sadece kaçmaktı yaptığım," dediğinde ellerine uzanmak istedim. Tüm yaralarını sarmak, yerine sevgimi koymak istedim. Yeter ki izin versindi bana...

"Daha yanımdan uzaklaştığın an pişman oldum ama her şey çok yeniydi. Daha ben kendimle olan savaşımı bile bitiremeden gelmiştin ve sonra da gittiğini duyunca..." dediğinde, "Bencilce davrandım," dedim yutkunarak. "Hayatım boyunca ilk kez biri beni beklesin istedim," dediğimde, "Bekledim," dedi gözlerime bakarak.

"Hiç hissettin mi bilmiyorum ama gittiğin günden beri seni bekliyorum. Hatta... Sanki çok uzun zamandır seni bekliyor gibiyim."

Yeniden bakışlarını yarama çevirip temizlerken parmak uçlarının tenime değdiği her zerrede yutkundum. Kokusuyla dolu bir odada ona bu kadar yakın olmak, kurduğum hayallerin bile çok ötesindeydi. Temiz bir sargı beziyle yeniden yarayı sararken, "Birazdan

mağarada gözlerimi açacağım diye ödüm kopuyor," dediğimde bezin ucunu yapıştırıp yüzünde tebessümle hafifçe uzaklaştı.

"Ben de masamda tek başıma uyuyakalmış olmaktan korkuyorum," dediğinde bir an için masaya takıldı bakışlarım. Kâğıt destesi üzerinde bir kalem vardı yalnızca.

"Çalışıyor muydun?" diye sorduğumda o da güzel gözlerini masaya çevirdi. Yanakları hafifçe kızarırken bir şey söylemeden yeniden benden tarafa döndü. Bir an tereddütlü görünse de bir an sonra ayağa kalkıp kitaplığa doğru ilerledi. Alt raftaki lacivert kutuyu alıp yeniden yanıma geldiğinde bir süre kucağında tuttu kutuyu.

"Hiçbir zaman sahibine ulaşmayacağını düşündüğüm mektuplar var burada," deyip bana uzattığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarparken hissettiğim heyecanla ellerim titredi.

"B... Bana mı?"

"İstersen eğer," dediğinde birine uzanacakken, "Şimdi okuma," dedi telaşla. "Yalnızken okursun."

Hem okumak için çıldırıyor hem de yanından ayrılmak istemiyordum. "Eylül," dedim tüm bunlara dayanamayarak. "Ben hâlâ inanamıyorum. Buraya gelirken her ihtimali düşündüm ama hiçbirinde yolum sana çıkmıyordu. En sonunda gitmekten başka çözüm bulamadım," dediğimde, "Beklemekten usandım ben Yusuf," dedi ikinci kez adım dudaklarından dua gibi dökülürken.

"Buraya gelmemin bir sebebi olduğunu biliyordum. Beni buraya çeken bir şey olduğunu biliyordum. Belki başta kabul etmek istemedim ama o sendin. Hep sendin. Artık anlıyorum," dediğinde daha fazla dayanamayarak elimi usulca kaldırıp kar tanesi kadar aydınlık olan yanağına yasladım. Pamuk kadar yumuşak tenini yara bere içindeki sert avuçlarımla zedelemekten korksam da elini kaldırıp elimin üzerine bıraktı ve dudaklarını saran tebessümle yanağını hafifçe avcuma yasladı.

"Ben sana..." dediği an, "Önce ben," dedim tebessümle. "Ne?" dedi anlamayarak.

Hafifçe eğilip alnımı alnına yaslarken bir an için gözlerim huzurla

kapandı. Hâlâ yaşadığımız bu an rüya gibi geliyordu. "Önce ben gördüm seni," dedim iç çekerek. "Önce ben sevdim," derken hafifçe burnumu burnuna sürttüm. İç çekişiyle soluğu dudaklarıma çarparken kendimi zor zapt ederek yutkundum. "Önce söylemek de bana düşer."

Derin bir soluk alıp yüreğimin heyecanını dile döktüm. "Sana âşığım Öğretmen Hanım. Karşıma çıktığın o geceden beri sana çekilip duruyorum sanki. İpi kopuk bir uçurtmaydım ben sana kadar, ayaklarının ucuna düştüm. Savrulup duruyordum öylece, seninle yurdumu buldum. Seninle soluklandım, seninle duruldum, seninle can buldum. Ben... Senin gök mavisi gözlerinde yuvamı buldum," dediğimde gözlerinden akan yaşlar önce yanağında yol aldı, ardından avuçlarıma bulaştı.

"Niye ağlıyorsun?" diye fısıldadığımda, "Böylesi de varmış," dedi gözyaşlarına inat tebessümle. Ellerini tıpkı benim gibi yanaklarıma yasladığında sakallarımın tenini zedelemesinden bile korktum. Yine de ondan gelecek küçücük bir dokunuşa bile öylesine muhtaçtım ki hafifçe yüzümü çevirip avuçlarından öptüğümde kirpiklerine değin titredi avuçlarımda.

"Mutluluktan ağlamak da varmış. Beni anlayan biri varmış. Beni..." derken gözlerime baktı sıcacık bakışlarıyla. "Bekleyen biri varmış. Ruhumun bir eşi varmış. Göğsünde yuvamı gizleyen bir adam varmış," dediğinde bekletmeden açtım kollarımı.

"Hiç gitmemek üzere gelecek misin?" diye sesim titreyerek fısıldadığımda, "Ben sana çoktan geldim Komutan," dedi gülümseyerek. Başını göğsüme yaslayıp kollarını belime doladığında ben de kollarımı narin bedenine sardım. Yüzümü saçlarına gömdüğümde kokusu ciğerlerime dolarken, *"Huzur buymuş,"* dedim içimden. Beklediğim buymuş. Bilinmezi beklemek, geçmişe takılmak değilmiş. Göğsüme yaslanan ağırlıkmış aradığım. Yüreğimi titreten kadını kollarımın arasında gizlemekmiş...

"Bu arada," dedim bir an sonra hafifçe gülümseyerek. "Sen hâlâ söylemedin," diye fısıldadığımda, "Ben çoktan söyledim. Senin haberin yok," diyerek hafifçe kıkırdadı. Bir an sonra doğrulduğunda kollarımı hâlâ ondan çekemesem de, "Gerçekten hiç iletişim kurma-

dınız mı?" diye sorduğunda bir an neden bahsettiğini anlayamadım.

"İsmet'le?" dediğinde aralarında ne geçtiğini bilmediğimden hafifçe çatıldı kaşlarım. "İsmet'le?" diye tekrar ettiğimde hafifçe gözlerini devirdi gülümseyerek. "Evet, yokluğunda çok şey oldu Komutan," dediğinde karnımı ağrıtan bir merak sardı içimi. "Neyse ki dinlemek için bolca zamanım olacak," desem de asıl sorusuna takıldı aklım.

"Bulunduğumuz yerde doğrudan iletişim kurma imkânımız da iznimiz de yoktu. Yalnızca bağlı birliğimize kısa süreli rapor verebiliyorduk," derken hafifçe yutkundum. "Diğer yandan... Bir bekleyenim olduğunu bilseydim başka bir yol arardım," dediğimde, "Belki de böylesi daha iyidir," dedi tebessümle. "Sevda hasretle demlendikçe güzelleşirmiş. Biz de bunu yaşadık."

Sevda... Bizim sevdamız...

Ellerimle gerçek olduğundan emin olmak istercesine yanaklarını kavrarken kendime engel olamayarak dudaklarımı alnına yasladım. Kokusu umuttu, masmavi bir gelecekti sanki. Her şeydi...

"Nasıl olacak bundan sonra? Bilirken beni beklediğini, sana sarılmanın böyle hissettirdiğini... Nasıl gideceğim ben senden?" diye çaresizce fısıldadığımda iç çekercesine bir solukla sağ elini kaldırıp kalbimin üzerine yasladı. Temasıyla kalp atışlarım biraz daha hızlanırken sertçe yutkundum.

"Burada olduğumu bilerek gideceksin," derken bir elimi kavrayıp kendi kalbinin üzerine bıraktığında bu defa aynı anda iç çekişlerimiz doldurdu odayı. "Burada olduğunu bilerek gideceksin ve her defasında eninde sonunda bana döneceksin," dediğinde göğsüme yaslı avcunu kavrayıp kokusunu içime çekerek dudaklarımı bastırdım.

"Sonunda hep sana geleceğim," dedim, tüm hayatımı ortaya koyarcasına verdiğim sözle. Sonra da içimden tekrar ettim.

"Ölsem bile..."

Anahtarla kapıyı açmak üzereyken birden diğer taraftan açılmasıyla boş bulunup geriledim. "Ne oluyor lan?"

"Lan şerefsiz!" derken yakamdan çekip sertçe duvara yaslayan adamla yaram sızladığından homurdansam da ellerim dolu olduğundan yumruğunu son anda savurdum.

"Dur lan! Manyak mısın oğlum?" diye bağırdığım sıra İsmet omzumun altındaki şişliği son anda fark edip, "Kahretsin! Yaran mı var?" diye telaşla sızlandı.

"Kolun mu var de sen ona!" diye homurdanırken çantayı kenara bıraksam da kutuyu kolumun altından ayırmadan salona doğru ilerledim. Peşimden gelen İsmet, "Başka bir yerinde bir şey var mı?" diye telaşla söylenerek karşıma oturduğunda, "Telaş yapma, yok bir şey," diye homurdandım. Gömleği sıyırdığımda neyse ki yeniden kanamadığım görüp rahatladım. Uğraşacak hâlim yoktu, üstelik bu gece onun narin ellerinin iziyle kalsın istiyordum.

"Ee, bir ara anlatacak mısın ne diye canımıza okudun bunca zaman? Oğlum nasıl bir kere bile aramazsın!" diye sinirle söylendiğinde haklı isyanı karşısında sessiz kaldım. Üstelik bilseydim bir başka bekleyenim daha olduğunu, gerekirse kuşla haber gönderirdim.

"Cevap da yok. Harika!" diye homurdanmasıyla, "Haklısın, ne diyeyim kardeşim," dedim pişmanlıkla. "İletişim imkânı yoktu ama bir iki sefer imkân sağladıklarında da ben aramadım. İyi olduğumu duymak sana yeter sandım," dediğimde, "Bana yetti ama..." deyip sustu. "Ulan unuttuk, haber vermek lazım kıza!" diye telaşla ayaklandığında, "Dur," dedim ne yapacağını anlayarak. "Eylül geldiğimi biliyor."

Adımları anında duraksarken, "Gördü mü seni?" diye sordu hevesle. "Konuştunuz mu?" diye devam ettiğinde iç çektim yüzümde mutlu bir gülümsemeyle.

"Konuştuk..."

"Don lastiği gibi gevşemene bakılırsa geçen seferkinden farklı bir konuşma olmuş," derken artık o da sırıtıyordu. Bir an sonra bakışları anında donuklaşırken, "Bu sabahki patlamadan haberin var mı?" diye sorduğunda başımı salladım onaylayarak.

"Ben dün gece ayrıldım, patlama bu sabah olmuş. Çok şükür kaybımız yok," dediğimde içim biraz da bu yüzden rahattı. Ben oradan ayrıldıktan sonra silah arkadaşlarımı kaybettiğimi duysam bugün bu hâlde olamazdım.

"İki gün önce yaralandım," dedim kolumu işaret ederek. "Görev sürem çoktan dolmuştu ama ben ısrar ediyordum kalmak için," dediğim sıra, "Tahmin ediyordum," dedi başını sallayarak. "Yaralanma olunca da komutan söz hakkı tanımadan değişim ekibiyle gönderdi beni. Yalan yok, şu sokağa girene kadar ayaklarım geri geri gidiyordu kardeşim," derken yaşadığımız karşılaşma yeniden yüzümde bir gülümsemeye sebep oldu.

Her ihtimali düşünüyordum, onu gördüğüm an sırf rahatsız olmasın diye gözüne görünmeden kaçmanın planlarını yapıyordum ama hiçbir ihtimalde bana gelmiyordu Eylül. Hiçbir ihtimalde mutluluk beni bulmuyordu. Bu gece yaşadığımız an ise hayal ettiğim her şeyin çok ötesindeydi.

"Sonra onu gördüm ve korktuğum ne varsa kayboldu," dediğimde, "Seni çok merak etti," dedi buruk bir hüzünle İsmet. "Kendimden çok onun için kızgınım aslında sana," dediğinde, "Ne ara yakınlaştınız siz bu kadar?" diye homurdandım.

"İnceden bir kıskançlık kokusu mu alıyorum?" diye keyifle söylense de, "Yengelik kontenjanı iptal, artık kız tarafıyım bu ilişkide," dediğinde ne diyeceğimi bilemez hâldeydim. Hâlâ her şey rüya gibi geliyordu. Belki de o kurşun omzuma değil kalbime gelmişti ve ben komada yalnızca bir hayali yaşıyordum şu an.

"Tokat at lan bana bir tane," dediğimde, "Ne diyorsun oğlum?" dese de, "At lan! Oğlum valla rüyaysa bu saatten sonra uyanmayı kaldıramam," dediğimde bir an için sırıttı. Bakışlarımı dalgınlıkla kutuya çevirdiğim an suratıma Osmanlı tokadını yapıştırmasıyla ağzım gözüm bir tarafa kayarken, "Senin elinin ayarına tüküreyim İsmet!" diye homurdanıp bacağına sert bir tekme savurduğumda hâlime kahkahalarla gülmeye başladı.

Bir an sonra kahkahası sakinleştiğinde, "Bundan sonra ne olacak?" diye sormasıyla duraksadım. "Karta kaçmadan evlenmen

konusunda ısrarcıyım," dediğinde yüzümdeki yorgun ifadeyle başımı ardıma yasladım oflayarak.

"Bana kalsa bir an bile beklemem de... Zaman lazım. Korkutmak istemiyorum," dediğimde, "O kadar emin olma kardeşim," dedi bilmiş bir gülümsemeyle. "Onun da istemediğini bilemezsin. Hele de bugünden sonra," dediğinde ne demek istediğini anlayamazken, "Askeriyeyi bastı bugün," dediğinde başımı kaldırıp, "Nasıl?" diye hayretle soludum.

"Televizyonda patlama haberini görünce senden haber almak için geldi. Albay'ın odasını bastı diyeyim, gerisini sen anla," dediğinde bu denli gözünü karartttığını duymak bile o kadar değerli hissettirdi ki kendimi, düşündüğümden daha fazlası olduğunu hissettim o an. Kolumun altında duran kutunun ağırlığı yeniden tek odağım hâline geldiğinde de hızla ayaklanıp, "Ben odaya geçiyorum," diyerek bir şey demesini beklemeden kendimi odama attım.

Yatağın üzerine oturduğumda bir süre soluklarımı düzenlemeye çalışarak kutuya bakmaya devam etsem de derince bir soluk alıp kapağım araladım. Sayamadığım kadar çok görünen katlanmış kâğıda yüreğimin telaş içerisindeki çırpınışlarıyla, âdeta bir çocuğun heyecanıyla bakmaya devam ederken bundan sonra bambaşka bir hayatımız olacağını biliyordum.

Çünkü bu gece, benim kimsesizliğimin son gecesiydi...

3. BÖLÜM

"Kalbine Tutsak"

"Hayatı boyunca neşesini ve
hüznünü paylaşacağı birini aramıştı.
Seveceği birini."
Kristin Hannah

Eylül'den...

Alarmın sesi kulaklarımda çınlarken elimi gelişigüzel etrafta savurdum. Bir türlü ulaşamadığım telefonumla sinir katsayım artsa da birden gecenin anıları düştü gözlerimin önüne...

Yusuf...

Telaşla yastıktan doğrulduğumda uyku sersemi bir an için gözlerim kararsa da önce hâlâ çalmaya devam eden telefona uzanıp

alarmı kapattım. Odanın her karesinde bakışlarımı gezdirmeye devam ederken bir yandan da kendimi kontrol ediyordum bir iz bulabilme umuduyla...

"Günlerden pazar, tamam. Dün kızlar kahvaltıya geldiler, geldiler değil mi? Gelmişlerdir... Sonra... Haber... Patlama," derken yüreğime bir ateş düştü yeniden. "Yusuf... Allah'ım, dün geldi mi gerçekten yoksa her şey rüya mıydı?"

Ellerim titremeye başladı birden telaşla. Aklımı o kadar toparlayamıyordum ki gözümün önündeki gerçekleri bile fark edemiyordum. Hâlâ yatağın içinde durmaya devam ederken bir an sonra kapı tıklatıldı iki kez. Kimdi ki bu saatte gelen?

Yataktan kalkıp kenarda duran sabahlığı üzerime geçirdikten sonra kafa karışıklığıyla kapıya doğru ilerledim. Saçımı hafifçe kulağımın arkasına sıkıştırıp kapıyı araladığımdaysa gördüğüm adamla yüreğimdeki tüm ağırlık kayboldu bir anda...

"Çok erken olduğunu biliyorum ama daha fazla dayanamadım," dediğinde bir an kucağındaki kutuya takıldı bakışlarım. Az evvel onun yokluğunu fark etsem her şey hallolacakken panikten bunu bile fark edememiştim.

Yeni bir güne uyanır uyanmaz onu karşımda görmek öylesine bambaşka bir mutluluktu ki, "Geç bile kaldın Yüzbaşı," derken neredeyse boynuna sarılacaktım ama yoldan geçen insanları fark ettiğimde son anda duraksadım. Gecenin korunaklığı yoktu şimdi, daha dikkatli olmak zorundaydık.

"Seni içeri davet etmek isterdim ama sokak çok kalabalık," diye üzgün bir hâlde fısıldadığımda, "Ben seni almaya geldim zaten," dedi. "Nereye?" diye heyecanla sorduğumda, "Birlikte kahvaltı yapmaya ne dersin?" dediği an yüzümü bir gülümseme kapladı.

"O zaman bana beş dakika ver ya da on," deyip tam kapıyı kapatacakken duraksadım. "Biz onu en iyisi yirmi yapalım," deyip kapıyı kapattığımda bakışlarıma son takılan, mutlulukla parıldayan gülümsemesiydi.

Koşar adım banyoya girdiğimde aynadaki görüntümle bir an için çığlık atmak istedim. "Harika! Yüzümü bile yıkamadan çıktım

adamın karşısına!" diye sinirle söylenirken hızla yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Koşar adım odaya geçtiğimde dolabı kurcalarken açık mavi elbisemi ve kot ceketimi alıp hızla üzerime geçirdim. Saçlarımı da taradıktan sonra küçük bir tokayla hafifçe tutturup salık bıraktım. Elime yüzüme bulaştırmamaya çalışarak hızlıca bir de makyaj yaptım. Neyse ki akşam yatmadan evvel duş almayı akıl edebilmiştim.

Saate baktığımda yirmi dakikayı geçmek üzere olduğunu görünce de aynaya hızlıca son bir bakış atıp kapıya doğru koşturdum. Ayakkabılarımı giyip çantamı da aldıktan sonra hevesle evden çıktığımda Yusuf arabasına yaslanmış hâlde tüm karizmasıyla beni bekliyordu. Sokağın şimdilik boş olması rahat bir nefes almamı sağlarken zor zapt ettiğim adımlarımla yanına vardım. O da hayranlık dolu bakışlarını gözlerimden ayıramazken, "Çok... Güzelsin," diye fısıldadığında kendimi ilk kez güzel hissettim ben.

"Sen de fena değilsin Komutan," dediğimde hafifçe sırıtıp kapımı açmasıyla koltuğa yerleştim ve o da binip arabayı çalıştırdığında yaşadığımız bu anın gerçekliğiyle iç çektim. Rüya değildi. Burada benimleydi. Dün sabah tek başıma yokluğunun kâbusunu yaşarken bu sabah gördüğüm ilk yüz onun yüzü olmuştu. Birlikte sokaktan ayrıldığımızda bir nebze daha rahatlarken bakışlarım bir an için arka koltuğa bıraktığı kutuya takıldığında hafifçe yutkundum.

"Hepsini... Okudun mu?" diye dayanamayarak sorduğumda utanç duygusu tüm bedenimi sarmalamış, yanaklarım kızarmaya başlamıştı. Yazarken özgürdüm, tek başımaydım ama o okuduğunda artık karşısında savunmasızdım. Bir başkasının karşısında tüm hislerinle, gerçekliğinle var olabilmek alışık olmadığım bir duyguydu.

Bir an için bakışlarını yoldan alıp bana çevirdi. "Her satırını... Defalarca..." dediğinde yanaklarım biraz daha yanarken, "Hayatımda ilk kez dün gece tamamlanmış hissettim ben kendimi," dediğinde yutkundum. Bu... Çok fazlaydı. Hislerimi birebir hissetmesi, aynı duyguları yaşamamız hâlâ o kadar mucizevi geliyordu ki...

"Bu nasıl oluyor hâlâ anlayamıyorum," diye fısıldadım heyecan dolu bir sesle. "Benim içimden geçenleri görür gibi bahsediyorsun

kendi hislerinden. Ben... Nasıl oluyor bilmiyorum ama çoğu zaman seni tanıdığımı düşünüyorum. Sen de beni tanıyormuşsun gibi geliyor," deyip bakışlarımı yeniden akıp giden yola çevirdim. Bir an sonra elimin üzerine bıraktığı elinin ağırlığı sanki hep arayıp durduğum o şeymiş gibi yüreğimdeki tüm yalnızlığı alıp götürürken bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Kader denilen de bu galiba," diye fısıldadım yüzümde huzur dolu bir tebessümle...

"Bizi birbirimize bağlayan her şey, o kaderin bir parçası..."

Yolun geri kalanında aramızda anlaşmalı bir sessizlik hüküm sürdü. Yarım saatlik yolun ardından vardığımız göl kıyısına hayranlıkla bakarken, "İnsanlık buralarda böyle güzel yerlerin olduğundan öyle habersiz ki," diye mırıldandım. Bu yöreyi gezip görmeye değmeyecek, yaşaması zulüm bir yer olarak görenler nasıl da yanılıyorlardı. Yazı ayrı, kışı ayrı, baharı apayrı güzel bir yerdi Alaca. Yine de kabul etmeliydim ki benim için bu denli güzel olmasının asıl sebebi Yusuf Ali Karan'dı. Alaca'nın her zerresi Yusuf Ali'ydi ve sırf bu yüzden bu kasaba artık benim de her şeyimdi.

Araçtan inip göl kenarına doğru adımlayacağımız sıra birden elimi kavrayan eliyle yine heyecanla duraksadım. "Buna alışmak biraz zaman alacak," diye tebessümle mırıldanırken hâlâ bir yapbozun iki parçası gibi uyumla birleşen ellerimize hayranlıkla bakmaktan alamıyordum kendimi.

"Söylemiştim. Bu eli tutarsam bir daha bırakmam," diyen adamın bakışları ruhuma işlercesine gözlerimden ayrılmazken, "Sakın bırakma," diye fısıldadım ben de tüm hislerimle karşısında savunmasızca. "Bu saatten sonra yeniden eksik kalmaya dayanamam."

Sözlerim karşısında derin kahve gözleri doldu neredeyse mutluluktan. Hafifçe yaklaşıp dudaklarını şakağımın üzerine bastırdığında huzurla yumdum gözlerimi. Kuş sesleri etrafımızda cıvıldıyor, ağaçların arasından sızan güneş etrafımızı tatlı sıcaklığıyla sarmalıyordu. Boşta duran elimi göğsüne yasladığımda orada benim için te-

laşla çırpınan güçlü kalbe sığındım ve belki de ilk kez o an anladım.

Burası benim evimdi. Bu adam benim evimdi.

Ve ben... Sonunda ait olduğum yuvamı bulmuştum.

Birlikte el ele tam gölün kıyısındaki ahşap masaya yerleştiğimizde hava da şansımıza ılıktı. Sonbahar geldiği hâlde ara ara yazdan kalma günleri yaşamaya devam ediyorduk. Masaya dizilen serpme kahvaltı ve kenara bırakılan semaverdeki çaya ağzımın suları aka aka bakarken, "Hangisinden başlayacağımı bilemiyorum," diye hevesle şakıdım. Kızarmış ekmeklerden birini alıp peynirin üzerine vişne reçeli bıraktığımda tam ağzıma götürecekken bana, gülümsemesi buruklaşmış bir hâlde baktığını fark ettiğimde utandım bir an kendimden. İlk buluşmamızdı bu bizim. Ne halt ediyordum ben böyle?

"Şey... Biraz garip bir lezzet anlayışım olduğunu biliyorum. Çoğu kişi görünce yüzünü buruşturur," dediğim an başını iki yana sallayıp, "Hayır," diye mırıldandı. "Ben... Bir an için aklım başka bir yere gitti," dediğinde ne düşündüğünü, neden yüzünün asıldığını merak etsem de sormaya cesaret edemedim. Belli ki hatırladığı her neyse keyfini kaçıran bir anıydı ve ben bu anı bozmak istemedim.

"Rahatsız olmadıysan denersin o hâlde," deyip ekmeği ona uzattığımda yüzünü saran tebessümle uzattığım ekmeği ısırdı. Bu sıcacık anda içimi tarifsiz bir heyecan kaplarken, "Alışırsam hep isterim ama," dediğinde, "İste," diyerek iç çektim. "Hep yanında olmayacak mıyım?"

"Ben," dedi bakışlarım saran alevlerle. "Bundan sonra yanımda olmayacağın bir hayatı düşünemiyorum Eylül," dediğinde uzattığı eline elimi bıraktım. Ben de onsuz bir hayatı düşünemiyordum uzun zamandır. Kahvaltının geri kalanında ikimiz de ortamın etkisiyle daha da keyiflenmiştik. Aslında onu ve hayatını çok merak ediyordum ama kendisi anlatmadıkça da sormaya çekiniyordum. O yüzden daha zararsız kıyılarda dolaşmaya karar verdim.

"Ne kadar zamandır buradasın?"

"Dört sene oldu," dedi çayından bir yudum alarak. "Öncesinde Ankara'daydım," dediğinde bir an için buruk bir hüzün sardı çehremi.

"Ben de Ankara'daydım buraya gelene kadar. Ne tuhaf, belki de bu tanıdıklık hissi bundan kaynaklıdır. Belki de birbirimize rastlamışızdır bir yerlerde," dediğimde, "Belki de," diye mırıldandı. Kaybettiğimiz onca zaman onu da üzmüştü sanki...

"Böyleyse de bunu düşünmek acı veriyor bana. Çok daha evvel karşılaşabilme ihtimalimizin olduğunu düşünmek canımı yakıyor," dediğinde birebir aynı şeyi düşünüyordum. Bunca yalana, ihanete, rezilliğe bulanmadan Yusuf'u bilseydim bir tek, her şey bambaşka olmaz mıydı?

"Sen neden burayı seçtin peki?" diye sorduğunda aylar öncesine gitti aklım. Ne kadarını anlatmam gerek onu bile bilmiyordum ama her şey çok yeniyken en kötüsünden başlamak istemiyordum. Belki de yaşadıklarımı duymasına hazır değildim.

"Aslında bilmiyorum. Gitmek konusunda kararlıydım ama nereye gideceğimi oturup düşünmedim. Sadece bana gerçekten ihtiyacı olan insanlara ulaşmak istedim," dediğimde, "Ulaştın da," demesiyle gülümsedim.

"Meğer asıl benim onlara ihtiyacım varmış," derken dalıp gittiğim bakışlarında iç çektim. "Seni bulmaya ihtiyacım varmış."

"Bana gelmene ihtiyacım varmış."

"Bundan sonra hep böyle olacak, değil mi?" diye içimde sevgiye aç olan o yanımın çırpınışlarıyla fısıldadığımda, "Daha azıyla yetinmem mümkün değil," diyerek gözlerimin içine baktı. "Seni daha az sevmem mümkün değil Öğretmen Hanım. Benden bıkma şansın da kalmadı. Sonsuza kadar benimsin," deyip yeniden kavradığı elime dudaklarını bastırdı. "Ve ben de... Sonsuza kadar kalbinin tutsağıyım."

Yaşadığımız başka birinin hikâyesi olsa inanmakta zorlanırdım belki de... Bu kadar kısa zamanda birini böylesine çok sevmenin mümkün olmayacağını düşünürdüm. Oysaki mümkündü. Yusuf ve ben... Biz böylesini mümkün kılmıştık. Ben bu adamı çocukken kurduğum, kimselere anlatamadığım hayallerimde sevmeye başlamıştım. Kalbim gerçek aşkı bir başkasında hissedemezken sevmeye devam etmiştim. Onu gördüğüm ilk anda kalbim aradığımı buldu-

ğumu anlatırcasına bir başka çarpmaya başlamıştı. Sonrasında da yokluğunda hasretiyle satırlarda, bana bıraktığı küçücük anılarda sevmeye devam etmiştim. Birini birden sevmek mümkün müydü bilmiyorum ama ben bu adamı birden sevmemiştim.

Sanki tüm hayatım, yüreğimde ona duyduğum sevgiyi büyüterek geçmişti...

"Sanırım tam bu noktada vedalaşmak zorundayız," dediğimde yoldan aldığı bakışlarını bana çevirdi. İç çekercesine bir nefes alıp, "Vedaları sevmiyorum," derken etrafa bir bakış attı dalgınlıkla. Ardından koltukta hafifçe benden tarafa döndüğünde ben de ona döndürdüm bedenimi. Pencereler kapalı olduğu hâlde etrafımız sanki yağmur sonrası toprak kokusuyla sarılmıştı. Nefes aldıkça huzur bulduğumu hissettim. İnsanın ruhunda çiçekler açması böyle bir histi belki de... Bakışıyla, gülüşüyle, kokusuyla ruhuma dokunuyordu bu adam. Kimselerin göremediğini görüyordu sanki ruhumda. Benim bile varlığından habersiz olduğum yaralarımı bulup şifa oluyordu.

Ellerime uzandığında kalp atışlarım yine göğsümü sızlatırcasına hızlanırken, "Sana hiçbir zaman veda etmeyeceğim ben Öğretmen Hanım," diye fısıldadı. Derin kahve bakışları ellerimdeydi. Birleşen, hep bir arada olmak için yaratılmış olan ellerimizde...

"Her veda içinde bir parça ayrılık gizler. Gittiğimde de benimle olacaksın sen, yanı başımdayken de... Ayrılık girmeyecek bizim aramıza. Yol mu bitti, bitmemiş gibi davranacağız. Mesafeler mi girdi aramıza, kapatmak için daha fazla çabalayacağız. Sen..." derken elimi hafifçe kaldırıp hızla atan kalbinin üzerine yasladı. "Buradasın. Hem de anlam veremediğim bir şekilde çok uzun zamandır buradasın. Seni bilmezken de buradaydın sanki. Yoksa böylesine tamamlanmış hissetmek başka nasıl mümkün olurdu?" diye fısıldadığında gözlerimin mutlulukla dolduğunu hissettim.

Boşta duran elimi kaldırıp yanağına yasladığımda başını hafifçe çevirip dudaklarını avcuma bastırdı. Kokumu çekercesine bir soluk

alıp gözlerini kapadığında yüzümde aşk dolu bir tebessüm can bulurken, "İyi ki daha fazla geç kalmadın Komutan," diye fısıldadım. "Çünkü ben... Çok ama çok uzun zamandır seni bekliyorum."

Bir vakit sonra arabadan indiğimde Yusuf da diğer taraftan inerken birden üzerimize doğru koşturan üçüzleri gördüğümde gülümsedim. Üçü de doğruca bana geldiğinde dizlerimin üzerine çöküp üçünü de ayrı ayrı severken, "Her zaman önceliğimiz olacaksın sen," dedi Yusuf tebessümle. "Var olduğun bir yerde başka kimsenin şansı yok," diye devam ettiğinde ona yandan bir bakış atarak gülümsedim. Üçüzler sevgi arsızı hâlleriyle etrafımda oyun oynarcasına dolanırlarken o sıra bacağıma doğru sürtünen Çapkın'a kaşlarını çatarak baktı Yusuf. "İsmini alınca daha da coşmuş bu," dediği sıra huysuz bakışlarına inat gözlerinin içi gülüyordu. O da eğilip Badem'i severken bize doğru koşturarak gelen şirinlik muskası Funda'yı gördüğümüzde ikimiz de telaşla birbirimize baktık. Hâlimizde bir tuhaflık yoktu ama sokağın ortasındaydık artık, daha dikkatli olmak zorundaydık.

"Yusuf abi, dönmüşsün bile!" diye şakıyan Funda, bir an sonra ona öfkeli olduğunu hatırlamış gibi kaşlarını çatarken, "Niye bu kadar geç kaldın ki? Ben çok üzüldüm sen gelmeyince," diye dudaklarını sarkıtarak hüzünle söylendiğinde Yusuf da yüzünü ona çevirip, "Özür dilerim abim," dedi telaşla. "Kötü adamları yakalamak için gittim, biliyorsun. Hem burada da bir sürü abin vardı, yalnız bırakmadım ki ben seni," diyerek kendini anlatmaya çalıştığında çocuksu telaşı karşısında gülümsedim. Şefkat, bir adama ondan daha fazla yakışamazdı.

"İsmet abimi, Cüneyt abimi de seviyorum ama sen başkasın," diyen Funda'yla Yusuf'a doğru başımı çevirirken, "Funda'ya katılıyorum," diye yalnız onun duyacağı bir şekilde fısıldadığımda Yusuf'un bakışları da yıldızlarla kaplı bir gece misali parladı. Bana böyle dupduru bakışlarıyla baktığı her anda olduğu gibi yine kalp atışlarım hızlanırken ardımızdan gelen öksürük sesiyle ikimiz de telaşla başımızı çevirdik. O an Bahtiyar Albay ile Suna Öğretmen'in tam arkamızda sitenin girişinde olduklarını gördüğümüzde sokağın ortasında öylece kalakaldık.

Ben utançtan erimek üzere olan bedenimle telaşla doğrulduğumda ikisi de tebessümle bize doğru adımladılar. "Ee çocuklar, nasılsınız bakalım?" diye imalı bakışlarıyla söylenen Bahtiyar Albay ile ikimiz de yaramazlık yaparken yakalanmış çocuklar gibi birbirimize baktık. Bir an sonra Suna Öğretmen, "İkinizi bir arada bulduğum çok iyi oldu. Bu akşam birlikte yemek yiyelim diyoruz Yusuf'un dönüşü şerefine," dedi.

Ben ağzımı açıp tek kelime edemezken Yusuf mahcup tavrıyla, "Sağ olun ama zahmet vermeyelim," diye mırıldandığında Suna Öğretmen onu hiç dinlemeden Funda'nın yanma gelip elini tuttu.

"Gel tatlım, dedenle neneni de çağıralım yemeğe," dediğinde Funda neşeyle gülüp Suna Öğretmen'le birlikte evlerine doğru adımlarken Bahtiyar Albay bize odaklandı. "Hadi akşama görüşürüz çocuklar. Bu arada... Pencerelere dikkat edin," deyip gülerek siteye doğru ilerlediğinde Yusuf'a döndüm telaşla.

"Anladılar, değil mi?"

Bir an için evlerin pencerelerinde bakışlarını gezdirdikten sonra hafifçe çattığı kaşlarıyla yeniden benden tarafa dönerken, "Tam şu an bizi izleyen en az on çift bakış saydım," dediğinde, "Ne?" diye hayretle yakarıp telaşla etrafa bakındım. Boş sokağa bakıp, "Ama etrafta kimse yok ki," diye mırıldandığımda bakışlarını yerden ayırmadan, "Pencereler..." diye mırıldanırken utançla bir adım gerileyip, "Ben... Gideyim artık," deyip daha fazla kimseye dedikodu malzemesi vermek istemeyerek arkamı döndüm. Çantamdan çıkardığım anahtarla telaşla kapıyı açtığım sıra, birden ne yaptığımın farkına vararak duraksarken arkama döndüğümde bana hüzünlü bakışlarıyla bakan adamı gördüğüm an yüreğimi saran aşkla gülümseyerek seslendim.

"Yusuf Komutan... Birincisi, bu bir veda değil. İkincisi... Seni hâlâ çok seviyorum."

Yüzündeki burukluk bir anda yaz günü gibi aydınlanan sevdiğim adam, elleri ceplerinde aşk dolu bakışlarla bana bakmaya devam ederken, "Sanırım on sekiz çift bakış oldu ve... Ben seni daha çok seviyorum," dediğinde gülerek başımı iki yana salladım ve ona el sallayarak son kez arkamı dönüp evden içeri girdim. Kapattığım

kapıya sırtımı yasladığımda sessiz evimde yalnız aldığım hızlı solukların sesi yankılanırken ellerimi çırpınırcasına atan kalbime yaslayıp, "Şükürler olsun Allah'ım," diye gözyaşlarımla fısıldadım. "Bu adamı ömrüme nasip ettiğin için sana şükürler olsun."

Zaman bana öğretti ki ışığın kıymetini anlamak için en derin karanlıklardan geçmek gerekiyormuş. Hayatım boyunca asla kurtulamayacağımı sandığım karanlıkların çok uzağındayım artık.

Bu adam yalnız aşk değil, yalnız yuva da değil. Ömrümü aydınlatan umut ışığım o... Ve ben çocukluğumdan beri ilk kez yeniden umut etmeye başlıyorum. Bir aileyi değil, onunla kuracağımız ailemizi...

"Anne! Lütfen babamı biraz sakinleştir artık! Kadir terlemekten iki kilo verdi bile şimdiden," diyen Lale asık suratıyla mutfağa girdiğinde Suna Öğretmen, tuzuna baktığı çorbanın altını kapatıp kızına yandan bir bakış attı.

"Anne diye yakınırsın şimdi. Hiç kusura bakma küçük hanım, daha bu mevzuyu benden gizlemenin hıncını alamadım senden. Babana bu defa karışmayacağım, süründürsün sizi," dediğinde Lale neredeyse beş yaşında bir kız çocuğu gibi ellerini beline yaslayıp ayağını yere vurdu. O anlarda Funda'dan bile daha çocuk göründü gözüme. Sesli homurtularla geniş kabın içindeki salatayı kâselere bölüştürürken ben de buruk bir mutlulukla anne kız arasındaki tatlı atışmayı izliyordum.

Aynur annemle böyle anlar yaşamazdık hiç. Ben genelde uysal bir çocuktum, ona benimle inatlaşacağı pek bir sorun çıkarmazdım. İçten içe bana sahip çıktıkları için minnet duyduğumdan uysallığımla bunu göstermeye çalışırdım. Sanki bir sorun çıkarırsam bıkacaklardı benden, göndereceklerdi belki de...

Asiye teyze ile kızların atışmalarına şahit olmuştum yıllarca. Kimselere sesini çıkarmayan Derya bile annesiyle çoğu zaman tatlı

tatlı atışırdı. O zaman da imrenirdim o hâllerine, sahip olamadıklarım bir yara gibi sızlardı göğsümün altında bir yerlerde. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

İnsan ailesine karşı savunmasız olurdu, özgür olurdu, istenmemekten korkmazdı mesela. Korkmamalıydı. Ben hep korkardım. Sahip olduğum şeyler öylesine azdı ki onları da kaybetmekten korkardım. Gerçek Eylül ile kıyaslanmaktan korkardım mesela. O olsa annesiyle inatlaşırdı, benim buna hakkım yoktu. Aynur annem ona can vermişti, bana ise sadece bir şans. Minnet duymak zorundaydım, yetinmek zorundaydım.

Gerçek annemi düşünürdüm bazen. Nasıl biriydi? Beni sevmiş miydi mesela? Sevse niye bıraksın diye düşünürdüm bazen... Bazen de avuturdum kendimi, belki de hiç şansı olmamıştı. Gerçek bir annem olsaydı bugün daha farklı biri olur muydum? Korkuların tutsağı olmak yerine daha cesur, daha özgür bambaşka biri... Eylül olmayan biri...

"Eylül? Soğanları ben doğradım, sana ne oluyor?" deyip gülerek omzuma omzunu vuran Lale ile dalgınlığımdan sıyrılmak için gözlerimi kırpıştırırken gözlerimin nemlendiğini hissettim.

"Kokusu gözlerimi yaktı herhâlde," derken yüzümde gülümsemeyle kendimi toparlamaya çalıştım. Ağlamaktan da usanmıştım artık. Üstelik bugün hayatımın en mutlu günüydü. Hiç sahip olamadıklarımın bugüne dokunmasına izin vermeyecektim. Çünkü artık onlardan daha fazlasına sahiptim. Hayal ettiğim her şeyden daha özeline sahiptim. Yusuf Ali Karan'ın kalbine sahiptim.

"Bir yandan babam bir yandan Musa amca Kadir'in canına okuyorlar. Zavallım operasyonlarda böyle ter dökmemiştir. Babam neyse de Musa amca da ortamdan gaza geldi herhâlde. Zavallı sevgilim iki huysuz arasında pinpon topuna döndü," diye yakınan arkadaşımı dinlerken çalan zille elimdeki bezi telaşla masaya bıraktım. Yusuf ve İsmet dışında herkes geldiğine göre bu defa gelen onlardı. Yusuf gelmişti.

"Ben kapıya bakıyorum," deyip hızlanan kalp atışlarımla mutfaktan çıktığımda Lale arkamdan, "Yanıyorum yangın var..." diye

eğlenircesine şarkı mırıldanıyordu. Portmantonun a ıdan kendime bir bakış atıp derin bir nefes alarak kapıyı açtığımda İsmet'i görmemle yüzümdeki gülümseme hafifçe düştü.

"Bacım istenmediğimi bu kadar belli etme be," deyip sırıtarak söylenen adama utanarak, "Aşk olsun, hoş geldin," dediğimde, "O, şu arkamdan gelenle olsun," deyip ayakkabılarını çıkardı. O sırada arkasından gelen Yusuf'u gördüğümde gülümsemem yine tüm çehremi sararken bana göz kırpıp, "Gevezelik yapma İsmet," diyen Yusuf, İsmet'i içeri doğru ittirdiğinde İsmet hâlimize keyifle gülerek içeri girdi. Ben de hafifçe kenara çekilip Yusuf'a geçmesi için yol verdim.

"Hoş geldin," derken içimden ardı ardına tekrar ediyordum. *Ömrüme, kalbime, hayallerime, rüyalarıma...*

"Hoş buldum. Seni buldum ya, başka türlüsü ne mümkün," dediğinde kalbim ayaklarına doğru erimek üzereydi. Botlarını kenara bırakıp çıkardığı montunu asmaya yeltendiğinde ondan evvel uzanıp aldım hemen ellerinden. "Bana ver."

Kokusuyla harmanlanan montu göğsüme yaslamamak için kendimi zor tutarken askıya astığımda koridora bir bakış attı. Kimselerin olmamasından aldığı cesaretle elime uzanıp parmaklarımın üzerine içimi titreten bir öpücük bıraktı. Kalbim telaşla çarparken elimi bırakmasıyla Tuna'nın yine koridorun ucunda görünmesi bir oldu.

Lale haklıydı. En güzel anların katiliydi bu çocuk...

"Yusuf abi, hoş geldin," diyerek tüm evi inleten oğlanın peşinden giden Yusuf, yanımdan geçerken elini hafifçe elime sürttüğünde yine yanaklarım alev alırken arkalarından derince soluklanıp, "Ah..." diye inledim.

Bu adamı gördüğüm her an kalbim böyle hızlı çarpacaksa ömrüm fazla uzun sürmezdi benim.

Yusuf ve İsmet'in gelişiyle sofraya geçtiğimizde ortamın neşe dolu sıcaklığı etrafımızı bir koza misali sarmıştı. Daha önce de birkaç kez bu masanın etrafında bu insanlarla bir arada olmuştum. O zamanlar da yüreğim yuva hissiyatıyla sarmalanmış, huzur dört bir yanımı hiç bilmediğim bir şefkatle sarmıştı ama bu defa her şey çok daha farklıydı. Tüm o zamanlar güzeldi ama bugün anlıyorum ki yine eksikti. Çünkü yüreğimin bir parçası yine yalnız yine mahzundu. Oysa bugün eksik hiçbir şey yoktu. Bu yuvanın sıcaklığı beni de içine almıştı. Masanın etrafında olan herkes karşılıksız bir sevgiyle beni hayatına almıştı. Dost, kardeş, aile olmuştu.

Yine de en önemlisi bir an olsun yüreğini yüreğimden ayırmayan adamdı. Gözlerime bakmadığı zamanlarda bile onda olduğumu biliyordum. Eli değmese bakışları değiyordu. Bakışları değmese sesi... Suskun olduğunda yeniden gözleri...

Yusuf Ali Karan, artık yalnızca masanın karşısında oturan yabancı bir adam değildi. Yusuf Ali Karan; bu masada, bu kasabada, bu dünyada bana en yakın olan insandı. Yasak değildi, günah değildi, imkânsız değildi. Tüm bunların dışında her şeydi. Her şeyimdi...

"Ee yok mu bir türkü çığıran, uykumuz geldi," diyen Musa amcayla kalabalıktan gülüşme sesleri gelse de benim kalp atışlarım o son gecenin hatırasıyla yine hızlandı. Yusuf o an gözlerimde her ne gördüyse masanın üzerinde duran elini hafifçe sıkıp yutkunurken diğer elindeki çatalı seslice tabağa bıraktığında onun bu hareketi kalabalığın ilgisini bir anda ona çevirdi. Saniyeler sonra hayatımda duyduğum en güzel ses yeniden kalbime doğru yol alırken bunun yalnızca aşk olmadığını biliyordum artık.

Aşk, ona duyduğum hislerin yalnızca bir parçasıydı. Yusuf Ali bende aşktan katbekat fazlasıydı. Her şeydi...

"İki keklik bir kayada ötüyor... İki keklik bir kayada ötüyor... Ötme de keklik derdim bana yetiyor.... Aman aman... Yetiyor..."[1]

Yürek burkan bir türküydü söylediği. Başkasının sesinden duyduğumda bile kalbimi bir hüzün sarardı ama onun sesinden duyduğumda kalbime söz geçiremeyecek kadar etkilenmiş hâldeydim.

1. İki Keklik Bir Kayada Ötüyor türküsü.

Yüreğimde bir acı baş gösterirken gözlerimin dolduğunu hissettim. Ondan başka kimseye bakamadım. Utanmadım, utanamadım... Yine sesini duyduğum anda koca dünyada yalnız ikimiz kalmıştık sanki...

"Yazması oyalı, kundurası boyalı... Yâr benim aman aman... Yâr benim..."

Atladığı bir kısım vardı ama anlıyordum. Unutmamıştı, bilhassa o kısmı söylemek istememişti. Bu masadaki hiç kimse bu türkünün o kısmını söylemezdi.

"Uzun da geceler yar boynuma... Sar benim aman aman... Sar benim..."

Koyu renk bakışları Alaca'nın yıldızlı geceleri misali kararırken ona uzanmak için sızlayan ellerimi kucağımda birbirine kenetledim. Türküye devam ettiği müddetçe gözlerimi bir an olsun ondan ayırmazken o da bir an olsun benden ayırmadı yuva gibi sığındığım bakışlarım. Kalabalık sanki aramızda kurduğumuz bağı görüyormuş gibi nefes dahi almadan bizi birbirimize bırakırken kalbim tattığı aidiyet hissiyle usulca çarpmaya devam etti.

O gece, birlikte olduğumuz ilk gece değildi ama o gece, birbirimize ait olduğumuz geceydi...

Ben onundum artık, o da benim...

Haftalar Sonra...

"Artık kurtlu gibi kıpırdanmaya bir son mu versen Lale? Kızım bu daha nişan, siz nasıl dayanacaksınız yaza kadar anlamadım ki ben?"

Söylenmeye devam eden Yeşim ablayla Lale hariç hepimiz kıkırdadık. Yanakları allıktan çok utançla kızaran Lale, "Yeşim abla ne alakası var onunla ya? Çişim geldi benim," diye söylense de yalan olduğunu hepimiz biliyorduk. "Ay ben kimlere kimlere makyaj yaptım da bu kadar ele avuca sığmayanını görmedim," diye söylenen Yeşim

abla onuncu kez sildiği göz makyajını yeniden yapmaya koyuldu.

Cansu da saç maşası ile altın sarısı saçlarına dalgalar verirken ben de ikizlerin saçlarıyla uğraşıyordum. Yasemin örgülü bir model istemişti, Yonca ise saçını gelişigüzel toplamakta ısrarcıydı. Annesi eline terliği alınca, "Kafana göre takıl bari Eylül abla," diyerek durumu kabullenmişti. İkisinin de bebek kadar güzel suratları doğal makyajlı gibi olduğundan saçlarını da tamamladığımızda peri kızlarından farksızlardı artık.

Biraz sonra kapı açıldığında tüm asaletiyle Suna abla göründü kapıdan. Okul dışında ona abla demezsem tüm iletişimimizi koparacağını söylediği günden beri ablamdı artık. "Herkes geldi, oğlan tarafı homurdanmaya başladı bile. Hâlâ hazır değil misiniz?" diye telaşla söylendiğinde, Yeşim abla gözlerini devirip, "Kızına sor," diye homurdandı. "Beş dakika yerinde duramıyor ki işimi bitireyim!"

Neyse ki zamanının kalmadığını annesinden duyan Lale, ilk günden özellikle müstakbel kaynanasının diline düşmemek için o andan sonra nefes bile almazken dakikalar sonra kusursuz güzelliğini ortaya çıkaran makyajı tamamlandı. Ayağa kalktığında su yeşili elbisesi içinde öyle güzel ve zarif görünüyordu ki hepimiz aynı anda iç çekmekten alamadık kendimizi...

"Peri masallarından fırlamış gibisin Lale abla," diyen Yasemin, hepimizin hislerine tercüman olmuştu aslında. "Çok güzelsin arkadaşım," diye fısıldayarak elinden tutup onu etrafında döndürdüğümde, "Ağlatmayın beni," diye fısıldadı yüzündeki gülümsemeyle. "Bir kere daha makyajı silmek zorunda kalırsak cinayete kurban gidebilirim," diyerek Yeşim ablaya yandan bir bakış attığında kahkahalarımız tüm odada yankılandı.

"O hâlde biz geçelim artık," dediğimde hep birlikte dışarı çıkarak Lale'yi odada yalnız bıraktık. Nişan yine daha evvel bir düğüne katıldığımız kapalı mekânda yapılıyordu. O kadar güzel düzenlenmişti ki her köşesi, sanki kapalı bir mekân değildi de kır düğünü konsepti hâkimdi. Lale'nin sanatçı eli her köşeye değmişti.

Biz peş peşe odadan çıktığımız sıra kızlar önden ilerlerken birden kolumdan çekilmemle çığlığımı son anda bastırdım. Sertçe

omzuna vurup, "Manyak mısın be adam, ödümü patlattın!" diye homurdandığımda, "Ben varken sana başka kim bu kadar yakın olabilir güzelim?" diye kendini beğenmiş bir tavırla söylenen adama kaşlarımı çattım.

Elimi belime yaslayıp, "Hele hele adamdaki öz güvene bak sen!" dediğimde kasabadan kaptığım şiveyle konuşmamla kahkahası koridorda yankılandı. Hızla elimi ağzına bastırıp, "Ay sus be adam! Biri görecek şimdi yanlış anlayacak," diye söylendiğimde ağzına yasladığım avcuma içimi titreten bir öpücük bıraktı. Ardından boğuk sesiyle, "Keşke yanlış anlaşılacak şeyler yapabilsek," demesiyle, "Yusuf!" diye homurdandım ama yanaklarımı da ateş basmıştı bir anda. Haftalardır kalplerimizde adını koyduğumuz ama dünyaya duyuramadığımız bir ilişkinin içinde debelenip duruyorduk. İkimiz de yetişkin insanlardık ama aramızda bir adım ötesine gitmemize müsaade etmeyen o mahremiyet sınırı hâlâ varlığını koruyordu.

Ben bu konularda eski kafalı olduğumu kabul ediyordum ama mesele şu ki... Bedenim de aklım da kalbim de benimle aynı fikirde değildi bu defa. Bir gün gelir de adamın üstüne atlarım diye korkuyordum. Allah aşkına o karşımda böyle elma şekeri gibi dururken nasıl ağzımın suyu akmazdı ki...

Kollarıyla belimi sararken bakışlarıyla her zerremi taramaya devam ediyor, sonunda hep gözlerime dalıp gidiyordu. "Çok güzelsin. Hep güzelsin ama bugün bir başka güzelsin," diye fısıldarken sesindeki yoğunlukla yutkundum. Hafifçe eğilip dudaklarını alnıma bastırdığında kokusunun kaynağı boynuna yaslanmamak için kendimi zor tutarken, "Yusuf..." diye fısıldadım çaresizce. Kendi sesim beni bile utandırsa da ona direnmek öyle zordu ki...

Dudaklarım şakağıma, oradan da yanağıma indirdiğinde bir süre de orada oyalandı. Dokunduğu her zerrede ateşten bir filiz can bulurken, "Seni sevmek bile acı veriyor," diye fısıldadığında bir an için ne demek istediğini anlayamadım. İyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi söylediğine anlam veremezken devamında söylediği her bir sözle yüreğimde amansız zelzeleler baş gösterdi.

"Bir nefes uzağındayım. Soluğunu hissediyorum, sana doku-

nuyorum, sevdanı yaşıyorum ama yetmiyor. Sanki su gibi kayıp gideceksin ellerimden. Kar tanesi gibi eriyip kaybolacaksın..." diye fısıldadığında, "Korkma," dedim sahip olduğum sevdanın gücüyle. Ellerimle geniş omuzlarına tutunurken yuva bildiğim göğsüne biraz daha yaslandım.

"Ben tüm yolları sana gelmek için aşmışım. Her damla gözyaşını yolunda dökmüşüm. Sen beni öyle güzel çağırmışsın ki..." derken yüzümün önünde duran âdemelmasına direnemeyerek uzanıp dudaklarımı üzerine bastırdım. Sertçe yutkunduğunda aşağı yukarı hareketiyle mideme kramplar girerken, "Ben sana gelmek için yaşamışım Komutan," diye fısıldadığımda ahnlarımızı birbirine yasladı yeniden.

Dudaklarımızın arasında bir nefes kadar mesafe kaldığı hâlde dokunmaması artık benim de canımı yakarken sızlanmamı anlamış gibi, "Şimdi değil," diye fısıldadı. "Burada değil. Seni... Seni öpmeyi bu zamana kadar istediğimi sandığım her şeyden daha çok, daha çaresizce istiyorum ama böyle değil... Burada değil. Bu gece... Konuşalım olur mu?" dediğinde nedense bunun basit bir konuşma olmayacağını hissettim o an.

Hissettiğim tedirginlik yüzünden aramızdaki tüm o tutku dolu enerji bir anda kaybolurken yüzümde hafif bir tebessümle uzaklaşıp, "Tamam," diye mırıldandım. "Nişan bittikten sonra konuşalım."

Birlikte görünmemiz şimdilik çok uygun olmayacağından yan yana girmedik salona. Ben önden ilerlediğimde onun güçlü adımlarını da arkamda duyabiliyordum. Salona girdiğimde neredeyse bütün kasaba buradaydı. Ortalıkta koşturan öğrencilerime gülümserken az ileride Suna ablanın yanında gördüğüm kadınla gülümsemem bir anda soldu. Olduğum yerden bir adım ileri gidemezken içimde hem utanç hem kıskançlık birbirine karışmıştı sanki. Bir an sonra Yusuf da yanı başımda belirdiğinde, "Ne oldu?" diye sordu merakla. "Neden durdun?"

Ne diyeceğimi bilemediğimden kendimi kapana kısılmış gibi hissederken, "Ben... Hiç, öyle bakıyordum," deyip kaçarcasına Yeşim abla ve kızların yanma doğru ilerledim. Zaten tanıdığım herkes de buradaydı. Kızlar yan sandalyede oturan Tuna'yla fısıldaşmaya devam ederlerken, "Cansu Hemşire," diye yanı başımızda beliren Cüneyt'le bakışlarımız onu buldu.

"Gözlerim kamaştı. Bu güzelliğiniz diğer kadınlara haksızlık değil mi?" diye hayranlıkla konuştuğunda Cansu gözlerini devirirken, "Cüneyt abi çok klişe oldu bu ya!" diye eğlenerek söylendi Tuna. Cüneyt ona kaşlarını çatarak bakarken, "Birazdan da şey geliyor... Bu kadar güzel olmaya utanmıyor musunuz?" diyen Yonca'yla çocuklar abartılı kahkahalarıyla tüm salonun dikkatini çektiklerinde Yeşim abla ve ben de kıkırdamadan edemedik.

"Çocuklar size gerekli cevabı verdi sanki Teğmen," diyen Cansu, hafifçe omzunu silkip Cüneyt'e arkasını dönse de yüzündeki kaçamak neşeyi kaçırmamıştım elbette. Cansu ve Cüneyt'in bu hâllerini izlemek her zaman çok keyifliydi.

"Ulan bacaksızlar! Sizi de göreceğim bir gün. Lan Tuna, sen bir âşık ol, utancından altına edecek hâle getirmezsem seni bana da Cüneyt demesinler!"

Cüneyt'in fısıltılı söylenişiyle Tuna'nın kahkahası kesilirken bir anda, "Baba!" diye bağırdığında bizden tarafa dönen Bahtiyar Albay'la Cüneyt'in paçaları tutuştu. Tuna tam ağzını açacağı sıra Cüneyt sırıtarak eliyle ağzını kapatırken, "Biz hallediyoruz albayım. Siz misafirlerinizle rahat rahat ilgilenin," diye seslendiğinde Bahtiyar Albay homurdanıp misafirlerine döndü. O sıra suratı nefes alamamaktan mosmor kesilen Tuna, kin dolu bakışlarla Cüneyt'e bakarken Cüneyt'e şimdiden acımaya başlamıştım.

Güzel çift şimdilik masalarında oturup gelen misafirlerle sohbet ederlerken tam o sıra çalan romantik dans parçasıyla çiftler piste doğru ilerledi. İntikam sırıtmasını yüzüne yerleştiren Tuna, Cüneyt'e imalı bir bakış atıp ayaklandığında ne yapacağını merak ederken, "Cansucuğum," diye seslendi elini uzatarak. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Yüzünde gülümsemeyle Tuna'ya dönen Cansu, "Tabii ki," deyip elini uzattığında ikisi gülerek sahneye doğru ilerlerken son gördüğüm Cüneyt'in homurtular eşliğinde önündeki peçeteleri yolmaya başladığıydı. Ben keyifle onların bu hâlini izlemeye devam ederken birden yanımdaki sandalyenin çekilmesiyle başımı çevirdiğimde gördüğüm aşk dolu bakışlarla gülümsedim. Masanın altından elini uzattığında kimseler fark ediyor mu diye bakınsam da herkesin kendi hâlinde olduğunu görerek elimi eline bıraktım. Birbirine sarılan parmaklarımız âdeta etrafımıza bizi tüm dünyadan ayıran bir koza ördüğünde sanki bizden başka kimse kalmamıştı.

"Bir gün biz de dans edebilecek miyiz?" diye fısıldayıp başparmağıyla elimi okşadığında içimdeki heyecanı bastırmak istercesine iç çektim. "Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin," diye fısıldadığımda nabzının hızlandığını avcumda hissederken etrafı izlediğim sıra bir an için bakışlarıma takılan hüzünlü yeşillerle yutkundum. Doktor Elif hüzünlü bakışlarıyla bize bakıyordu. Bakışlarımız çarpıştığı an gözlerini kaçırıp salonun diğer ucuna doğru ilerlerken kendime engel olamayarak, "Elif burada," diye fısıldadığımda sesimdeki buruklukla biraz daha sıkı tuttu elimi Yusuf.

"Hiç konuşmadık," diye devam ettiğimde bedeninin kasıldığını hissederken bakışlarını yüzüme çevirdiğinde ben de hafifçe ondan tarafa döndüm. "Seninle bir başkasını konuşmak doğru gelmiyor," dediğinde yüreğimde bir sızı hissederken sağ elime takıldı bakışlarım.

Bir başkası...

Bir zamanlar orada bir yüzük olduğunu unutmuştum sanki bu ana kadar. Nedense bir anda omuzlarıma bir ağırlık çöktü. Tolga'yı anlatmasam olmazdı ama anlattığımda hisleri değişir miydi? Başka türlü bakar mıydı artık bana?

Bir anda öyle bir korku sardı ki yüreğimi telaşa kapıldım. Karnımın ortasında buruk bir acı peyda oldu. Suç işlemiş gibi hissettim kendimi, sanki onu kandırıyormuşum gibi... Elimi çekmeye yeltendiğimde bunu tamamen Elif mevzusuna yormuş olacak ki, "Yapma," diye fısıldadı. "Ellerimiz ayrılmayacak hiçbir zaman."

Ben bırakmam... Ama ya sen bırakırsan?

"Hiçbir şey yaşanmadı," dedi en sonunda derince soluklanarak. Tüm bunları konuşmak onu huzursuz etse de duymamı istiyordu. Yanlış anlamamdan korkuyordu. "İki kez görüştük. Birincisi sen gelmeden evveldi. Hislerini biliyordum, bir hayatım olsun istiyordum, belki de sadece bir yerlerden başlamak istiyordum ve neden olmasın dedim... Sadece yemeğe çıktık ama ona da söyledim. Arkadaşça bir yemekti yalnızca. Ötesine de hiç gitmedi," dediğinde hiçbir şey olmadığı hâlde kalbim acıyordu. Onu seven bir başkası olduğunu bilmek bile öyle zordu ki...

"Sonra da sen çıktın karşıma," dedi yüzünde gülümsemeyle. "Seni gördüğüm o ilk andan beri ben bambaşka bir adama dönüştüm Eylül. Kalbimin yerini hatırladım seninle. O gece gözlerini gördüm. Sonra hastane odasında sen uyurken..." deyip duraksadığında bilmediğim bir anının merakıyla hızlandı kalbim.

"Ben uyurken ne? Yanıma mı geldin? Ama uyandığımda görmedim seni."

Parmak ucuyla bileğimin iç kısmını okşamaya devam ederken yüzünde mahcup bir tebessümle bakışlarım ellerimize indirdi. "Hastaneden ayrılıp eve geçmemiz gerekiyordu ama sen orada tek başınayken ayaklarım da söz dinlemez oldu. Gidemedim... Sonra odanın önünde seni izlerken dayanamayıp içeri girdim. Sadece iyi olduğunu görüp oradan ayrılacaktım ama... Sen... Elime uzandın," dediğinde hatırlayamadığım ilk anımıza karşın dudaklarım sevimli bir tebessümle kıvrıldı.

"Tutundum yani sana... Aferin bana," dediğimde onun dudakları da gülümsemeyle kıvrıldı. Mahzun bakışlarla başını eğdiği anlarda öyle çok sarılmak istemiştim ki ona artık buna hakkım olduğunu bildiğimden elini hafifçe sıktım. Belki ortam müsait olsaydı sarılırdım da... Çok daha fazlasını yapmak isteyen yanımı da durduramıyordum artık...

"Asıl ben tutundum sana... Sanki hep seni beklemişim gibi tutuldum, bırakamadım. Zaman durdu senin yanında, kâbuslar kayboldu. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama seninle hapsolduğum

o an ben hayata da tutundum Eylül. Bir kalbimin var olduğunu hatırladım. O yüzden aceleyle geldim sana. Başka hangi akıllı yapardı ki bunu," derken kendiyle alay ediyordu.

"Sana gelmeden önce de ikinci ve son kez görüştüm onunla... Beklemesini, umut etmesini istemedim. Çünkü kalbim eşini bulmuştu. Bir başkasına yuva olamazdı artık," dediğinde o gün geldi aklıma. Şimdi her şey daha da anlamlı geliyordu kulağa. O gün nasıl canım yandıysa bugün tam aksine mutlulukla doluydu kalbim.

"Ben... Sizi gördüm," dedim utanarak. "Daha doğrusu o gün buluşacağınızı biliyordum. Bir şekilde duymuştum. O yüzden o akşam sana öyle uzak davrandım. Sonrasında da kendimi zorladım senden uzak durmak için. Canım çok acıyordu Yusuf. Sana bakmak, seni düşünmek hata gibi hissettiriyordu ama bir yandan da... Biliyorum saçma gibi ama," derken bakışlarımı birleşen ellerimize çevirdim yüzümde tebessümle. Başparmağı bileğimi okşarken yeniden gözlerine takıldığımda, "Sen..." dedim yutkunarak. "Sanki... Benimmişsin gibi hissetmekten de alamadım kendimi," derken yanaklarım ısındı yeniden. "Hissettiklerim yokmuş gibi davrandım. Sana, diğerlerine... Ama kendimi kandıramadım. Yalnızken yasak değildin sanki... Ama bir tek yalnızken... Yine de uzak durmaya zorladım kendimi ama o da sen bana gelene kadar sürdü işte," dediğimde bakışlarını saran sıcaklığı tenimde hissettim. Öyle bir bakıyordu ki bana, sanki burada benden başka kimse yokmuş gibi. Benden daha değerli hiçbir şey yokmuş gibi...

"Şimdi anlıyorum," diye mırıldandı bir an sonra aşk dolu bir tebessümle. Elimi usulca okşamaya devam ederken, "Kalbimin sesini duyuyormuşum sende. Gözlerinde gördüğüm hayalim değilmiş," dedi aşkla. "Artık bu... Diğer mesele bir daha açılmasın aramızda olur mu?" dediğinde de başımı salladım usulca. Benim de niyetim yoktu zaten. Bu akşamdan sağ çıkarsak eğer, bir daha bizden başka kimsenin adı aramızda geçsin istemiyordum.

İlerleyen saatlerde gece keyifle akmaya devam ederken güzel çiftin yüzüklerini de Kadir'in dedesi taktı. Herkes coşkulu alkışlar eşliğinde genç çifti kutlarken yepyeni bir dua düştü kalbime.

Bunca zamandır yuvamı ararken yuva gibi bakan bakışlarıyla beni sarıp sarmalayan bir adam bulmuştum. Bundan sonraki duamsa o adamla hayatlarımızı sonsuza dek birleştirmekti...

Nişanın sona ermesiyle mekândan ayrıldığımızda peş peşe arabalarla sitenin önüne vardık. Önden aileler siteye geçerken biz bir süre daha kapı önünde oyalandık. Herkes evlerine geçtiğinde de dikkat çekmeden sessizce Yusuf'un evine doğru ilerledik. İsmet bu akşam nöbette olduğundan Yusuf orada konuşmak istemişti, ben de hayır dememiştim. Gecenin bir yarısı onun evine girerken görülmemiz riskli olabilirdi ama yaşadığı yeri görmeyi de çok istiyordum.

Kapıyı açmasıyla birlikte içeri girdiğimizde ayakkabılarımızı girişe bıraktık. Ben kabanımı çıkarıp askıya astığımda sanki kaybolacakmışım gibi elimden kavrayıp benimle salon olduğunu tahmin ettiğim odaya doğru ilerledi. Hiç bilmesem de bu eve kadın eli değmediğini söyleyebilirdim. Dağınık değildi kesinlikle ama tüm renkler ve eşyalar fazlasıyla erkek egemen görünüyordu.

Gri koltuğa doğru ilerleyip oturduğumda rahatsız olduğumu düşünmesini istemiyordum. Bir parça gerginlik olsa da içimde, burada olmaktan rahatsız değildim. "Kahve içer miyiz?" diye sorduğunda, "Olur," diye mırıldandım. Mutfağa doğru ilerlediği sıra ben de yerimden kalkıp peşinden gittim sakin adımlarla. Mutfağa girdiğimizde o kahveyle uğraşırken ben de mutfak masasının kenarındaki sandalyeyi çekip oturdum.

"Bu kadar tencere tava benim evimde bile yok," diye şaşırarak söylendiğimde, "İsmet Paşa'nın marifeti. Yemekle uğraşmaya bayılır," dedi eğlenerek.

"O tam bir obur, değil mi?" diye gülerek söylendiğimde birden elindeki fincan tezgâha düştü. Çıkan sesle gülüşüm kesilirken te-

laşla, "Kırıldı mı?" diye sorup ayaklandığımda yüzündeki donukluk afallattı beni. Sanki birden tüm kanı çekilmişti.

"İyi misin? Ne oldu birden?" diye sorduğumda düşse de kırılmayan fincana uzanıp, "Bir şey yok," diye mırıldandı. "Elimden kaydı," dese de bu kadar olmadığını görebiliyordum. Sadece neden geçiştirdiğine bir anlam veremiyordum. Bu gece bunun için burada değil miydim? Her şeyi konuşmayacak mıydık?

Yine de o, bir şey söylemeden kahveyi yapmaya devam ettiğinde daha fazla üzerine gitmek istemediğim için yanından ayrılarak salona geçtim. Bir süre tek başıma oturduktan sonra elinde fincanlarla yanıma geldiğinde kahvemi uzatıp kendisi de çaprazımdaki koltuğa oturdu.

Mis gibi kahve kokusu biraz olsun gerginliği yumuşatsa da ortamdaki tuhaflığın farkındaydım. Cevap alamadığım hâlde bir kere daha ne olduğunu sormak istemiyordum, bu yüzden ben de içimi sıkan bir diğer konuyu açmakta buldum çareyi.

"Konuşmamız gereken bir konu var," derken tereddütlü bakışlarımla kahveyi sehpaya bıraktım. "Belki de geç kaldım, en başında anlatmalıydım. Bilmiyorum ama zamanı gelmedi işte bir türlü," dediğimde hafifçe çatılan kaşlarıyla o da fincanı sehpaya bıraktı. Ne olduğunu tahmin edemediği için endişeliydi.

"Seni dinliyorum."

Dinliyordu. Dinleyeceğini biliyordum. Ama sonrasında neler olacağını düşünmek beni korkutuyordu. Söze başlarken konuşmak istediğimden de çok emindim ama o endişeyle gözlerime bakarken birden tüm cesaretim buhar olup uçtu sanki. Her şey bu kadar güzelken söyleyeceğim tek bir sözle bizi mahvetmekten deli gibi korkuyordum. Yine de bundan kaçamayacağımı ne yazık ki çok iyi biliyordum. İnsan geçmişini ardında bırakmadan önüne bakamıyordu.

"Buraya neden geldiğimi sormuştun ya hani... Kalbimin sesini dinleyerek buraya gelsem de en başta beni bu noktaya getiren bazı şeyler oldu hayatımda," derken anlatmak, yeniden yaşamak gibi hissettirdiğinden hüzünle eğdim başımı.

"Annemle babamı on altı yaşımdayken kaybettim ben. O zamandan beri aile dostumuz olan bir aileyle birlikte onların evinde yaşıyordum," derken anımsadığım güzel günlerin acısıyla buruk bir tebessüm sardı yüzümü. Asırlar geçmişti sanki o günlerin üzerinden. "Adem amca ve Asiye teyze sahip çıktılar bana. Kızları Derya çocukluk arkadaşımdı," derken uzun zamandır göremediğim dostuma duyduğum özlemle gözlerime battı yaşlar.

"Bir de Nazlı vardı, Derya'nın kardeşi... Yıllarca o evde üç kız kardeş olarak yaşadık biz," dediğim sıra bakışları merakla ama bir parça da bilinmezliğin korkusuyla doluydu. Aklından binlerce kötü senaryo geçtiğinin farkındaydım ama bunu tahmin ediyor mu bilmiyordum.

"Ne kadar kimse bana kötü davranmasa da zamanla o evdeki varlığım kendimi huzursuz hissetmeme sebep oldu. Ait olmadığın her yerde fazlahk gibi hissediyorsun kendini," dediğimde bakışlarından geçen hüzünle beni anladığını hissettim nedense.

"Zaman içinde... Birisi... Benimle evlenmek istedi," dediğimde çekip vursam bu kadar cam yanmayacak sandım. Gülümsemenin yuva bildiği bakışları tuzla buz oldu sanki bir anda. Her zerre ruhuma bir kesik attı. İnsan yalnızca bakışlarıyla acısını nasıl bu denli yoğun gösterirdi? Sanki tek cümlemle dağıldı karşımda. Bunları onunla konuşmak benim için de hiç kolay değildi ama mecburdum. Geride gölge bırakarak önüme bakamazdım. Hem bana dair bilmediği tek bir şey bile kalsın istemiyordum.

"Duygusal bir şey hissetmiyordum. Kimseyle oyun oynamaya niyetim de yoktu. Yalnızca bir yuva vaadiyle gelen bir adam vardı karşımda, ben de bir yerden sonra direnemedim. Belki dedim, belki zamanla ben de severim, mutlu bir yuvam olur. Sadece bana ait bir yuva..."

Başını eğmiş hâlde öylece yere bakıyordu. Belki de kaldıramayacaktı tüm bunları, bu son gecemiz olacaktı. *"Olsun,"* dedi içimde bir ses. *"Olsun, Eylül. Aşkı hiç tatmayan kalpler var. Yusuf'u bilmeden geçip giden bir ömrün var. Hiç değilse anıların var artık. Yusuf'la dolu anıların..."*

İçimde haykırıp duran ses haklıydı. O... Gitse bile hiç değilse bu zamana kadar yaşadığımız kısacık mutluluklara şükrederdim ben de...

Daha fazla uzatmak istemediğimden bir yara bandını çeker gibi, "Nişanlandık," dedim sertçe yutkunarak. Hâlâ anımsadıkça ağzımda zehir gibi bir tat dolanıyordu. "Fazla uzatmak istemiyordu, ben de kendimce evimi bilmek istiyordum. Düğün hazırlıkları falan yapılıyordu," derken hafif alaylı bir gülümsemeyle duraksadım. "Sonra öğrendim ki benimle düğün hazırlığı yapan adam, bir başka kadını hamile bırakmış. Çok uzağa da gitmemiş, kardeş gibi büyüdüğüm kızla aldatmış beni," dediğimde ilk kez kaldırdı başını. Her duygu vardı gözlerinde. Kızgınlık, şaşkınlık, afallama, öfke... En çok da iğrenme...

"Nazlı... Âşıkmış ona... O da... Kendince beni suçlamayı seçti. Ben onun sevgisine karşılık vermediğim için falan filan... Düşünüyorum da... Belki de haklıydı. Onu sevmediğim, sevemediğim doğruydu. O zamana kadar ben düzenimi bozmaya, sahip olduğum kırık dökük yuvayı ardımda bırakmaya cesaret edememiştim ama artık beni o şehre bağlayan hiçbir şey kalmamıştı. Tercih yaptığımda kader, yolumu bu kasabaya çıkardı. Burada da sen çıktın karşıma," dediğimde diyecek bir lafım yoktu artık benim. Gerisi ona kalmıştı.

Saniyeler mi geçti saatler mi anlayamadım o an. Beklemek hiç böylesine zor gelmemişti belki de... Bir an sonra hiçbir şey söylemeden koltuktan kalktığında kalbim telaşla çırpınsa da tam önümde halının üzerine oturdu Yusuf. Ellerini dizlerime yasladığında ne düşündüğünü anlamaya çalışırken, "Canın... Çok yandı mı?" diye sordu şefkatle. "Yaraladılar mı seni?"

Bana hesap sormasını bile beklediğimi fark ettim o an... Ama yine yanılttı beni Komutan. Yine bir yanılgıda âşık oldum her zerresine. Merak ettiği olan biten değildi. Merak ettiği yalnız bendim.

"Kimsesiz kız çocuklarını yaralamak o kadar kolay değil Komutan," dedim buruk bir hüzünle. "Bizi yalnızca kalbimize aldığımız insanlar yaralar," derken hüzünle devam ettim. "Beni yalnız sen yaralarsın bu hayatta," dediğimde başını eğip dudaklarını dizime

bastırdı. İçimi titreten dokunuşuyla susuz kalmışım gibi yutkunurken kendime engel olamayarak ellerimi saçlarına bıraktım. Yine kısaydı, yine ona tutulduğum hâlindeydi. Başını dizlerime yasladığında sevgi arsızı bir çocuk gibiydi şimdi. Bacaklarıma sarılıp onu sevmem için beklerken usulca saçlarını okşayıp, "Yusuf..." diye fısıldadım. "İçinde zerre kadar bir soru işareti varsa bile kalmasın. Ben... Hayatım boyunca hiç kimseyi kalbime almadım, seni bulana kadar..."

Hiçbir şey söylemedi, yalnızca bacaklarıma daha sıkı sarıldı kaybetmekten korkar gibi. Bir süre sessizliği paylaştık birlikte. Çekip gitmesinden korktuğum adam bana bir adım daha yaklaştı sanki.

Ellerimi saçlarından çekemezken, "Benim de sana anlatmam gereken bir şey var," dediğinde yutkundum. Hissedersiniz ya bazen, sessizliğin içinden bağıra çağıra gelir büyük bir şey. Durdurmak isteseniz de engel olamayacağınızı bilirsiniz. Öyle bir andaydım şimdi. Büyük bir şey geliyordu ama durduramayacağımı biliyordum.

"Ben... Yetimhanede büyüdüm," dediğinde her şeyi beklerken bunu asla beklemediğimi fark ettim şok içinde. "İsmet'le o zamandan beri birlikteyiz," deyip başını kaldırdı dizlerimden. Âşık olduğum bakışlarındaki mahcubiyet, yüreğimi sıkıştırırken bu hâline dayanamayarak yanağına yasladım elimi. Parmak uçlarım elmacık kemiklerinin üzerinden geçti usulca. Kaşının üzerindeki belli belirsiz yara izine dokundum. Hafifçe kısılan bakışlarımla görmeye çalıştım anısını. Tüm yaralarını... Bilemezdim. Dokunuşumla gözleri usulca kapanırken başını hafifçe çevirip dudaklarını avcuma bastırdığında içim titredi.

"Yerimi yurdumu hiç bilemedim ben," dedi hüzün dolu sesiyle. "Nereden geldim bilemedim. Ailem kim bilemedim," dediğinde yüreğime fazla geldi bunca gerçek. Nasıl olurdu? Dönüp dolaşıp iki kimsesiz çocuk olarak nasıl bulmuştuk birbirimizi?

Yarası bir olanlar birbirlerini hissederler diyenler haklı mıydı sahi?

"Gerçekten beni ister misin hâlâ bilmiyorum," dediğinde kendini eksik görmesi bile öyle çok yaktı ki canımı... Daha fazla dire-

nemeyerek usulca eğdiğim başımla dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda soluğu kesildi bir an. O yerde, ben koltuğun köşesinde o kısacık anda yalnızca küçücük bir dokunuşla aramızda sonsuza dek kördüğümle bağlanacak o bağ kurulurken, gözlerimi araladığımda onun da gözlerini kapatmış olduğunu fark ettim yeniden.

Gülümsedim.

Fakat nefes aldığımız anda ne yaptığımı fark etmenin utancıyla yanaklarım kızarırken aniden beni aşağıya çekip bacaklarının üzerine oturtan adam yeniden dudaklarıma kapandığında beklemediğim atağı karşısında şaşkınlıkla inledim. Ne yapacağını bilemez gibi havada asılı kalan ellerimi en sonunda yüzünün iki yanına yasladığımda onun kolları da belime dolanmıştı. Dudaklarımda, yanaklarımda gezinen dokunuşlara bir an olsun itiraz edemezken yalnızca, "Yusuf..." diye sayıklıyordum.

Dudakları kordan ibaretti sanki. Yakıyor, tüketiyor ama bir yandan da her zerreme hayat veriyordu. Hayatım boyunca hiç bilmediğim, tatmadığım hislerle sarmalanmıştım bir anda. İnsanın kendini kaybetmesi nasıl olur, anlayabiliyordum. İlk dokunuşumdu, ilk öpücüğüm, ilk sevdam... Ondan başkası olmayacağını biliyordum tüm kalbimle. Hiçbir zaman ondan başkası olamazdı.

Hep arayıp durduğum, sonunda bulduğum her şeydi bu adam...

Soluk soluğa hafifçe geri çekildiğimde gözleri kapalıydı. Yüzünde huzurlu bir tebessümle karşımda dururken dudakları kızarmış, hafifçe nemlenmişti. Tıpkı benimkiler gibi... O an öyle karşı konulmazdı ki... Yapmamam gerektiğini biliyordum ama durduramadım kendimi. Bu defa da ben dudaklarına uzandığımda beklemedi karşılık vermek için. Üstelik daha fazlasıydı bu defa. Daha tutkulu, daha yakıcı, daha cesur...

Alt dudağım eriyecekmiş gibi dudakları arasında ezilirken dili ağzımın içinde dolandığında çaresizce sızlandım. Daha fazlası olsun istiyordum. Onunla yaşadığım hiçbir şey yetmiyordu. Tıpkı onu taklit edercesine ben de dilimle dudaklarına sataştığımda belimdeki ellerini sıkarken bedenimi biraz daha kendine yasladığında neredeyse tek vücut olmuştuk bir anda.

Hissediyordum.

Beni ne kadar çok istediğini...

Dudaklarımız âdeta dans edercesine birbirlerinden kopamazken hafifçe çeneme kaydı öpücükleri, ardından nabzımın üzerine kadar devam etti. Dilinin ıslaklığını tenimde hissettiğim an inleyişim sessizliğin içinde yankılandı. Kendi sesim utancımı körüklese de onu daha da tutkulu bir hâle getirdi. Yanaklarındaki ellerimi ensesine kaydırdığımda çaresizce kısa saçlarını çekiştirdim. Sırtımda okşarcasına gezinen güçlü parmakları yeniden iki yanımda belime sarıldığında, aldığımdan daha fazlasını vermek ister gibiydim. Ensesine kayan parmaklarım tenine saplandığında onun da boğuk iniltisi yankılandı boynumda.

Tüm bedenim kavrulurcasına sızlarken hiç bitmesin istedim bu an. Bıraksalar sonsuza kadar öpüşecektik belki de ama bir ses geldi uzaklardan. Önce ikimiz de algılayamadık. Saniyeler sonra, "Te... Telefon," diyerek telaşla uzaklaşmaya çalıştım. Ben uzaklaştıkça o belime sardığı kollarıyla daha çok yaklaştı. Bu hâli, telaşı bir yana bırakıp kıkırdamama sebep olurken, "Yusuf..." diye nazlandım. "Telefon çalıyor."

"Duymuyorum ben. Sen de duyma," deyip yeniden dudaklarıma kapandığında sırtım koltuğun kenarına yaslanmasa yere yığılacaktım. Kendimi tanıyamıyordum artık. İçimde engel olamadığım bir ateş harlandıkça harlanıyordu sanki. Bu, onun etkisiydi. Eylül'e Yusuf etkisi....

Yine de çaresizce, "Yusuuuf..." dedim kendime bile yabancı gelen sesimle mırıldanarak. Telefon çalıp durmaya devam ettikçe sanki birisi bizi izliyormuş gibi hissettiğimden anda kalamıyordum. "Hâlâ çalıyor ama..."

Kıpraşıp duran bakışlarım karşısında arsız dudakları küskün bir çocuğa aitmiş gibi bükülürken elinden alınan şeker gibi hissettim bir an kendimi. "Hay ben arayana da! Telefonu icat edene de!" diye homurdanarak ayaklandığında uzattığı eline tutunarak ben de ayaklandım. Dizlerimden yukarı sıyrılan elbisemi telaşla aşağı çekiştirirken o anda bana bakmıyor oluşuna minnettardım. Dizlerim titriyor,

tüm bedenim ateşe yaklaşmışçasına yanıyordu. Ne hâle gelmiştim dakikalar içinde... Parçalara ayrılmış gibi hissediyordum kendimi. Ayaklarım yere basmıyor, ruhum etrafta süzülüyordu sanki.

O telefona bakınırken, "Banyo ne tarafta?" diye gözlerimi kaçırarak sorduğumda, "Ortak banyo dağınık olabilir. Benim odamdaki banyoyu kullan, koridorun sonundaki oda," deyip, "Alo," diyerek telefonu açtığında dudaklarımı ısırdım gergince. Az evvel adamı yalayıp yutmam sorun değildi de odasına girmek niye bu kadar germişti ki beni?

O telefonda konuşmaya devam ederken daha fazla dikilip kalamayacağım için mecburen ürkek adımlarla koridor boyunca ilerledim. "Sakin ol! Sakin ol!" diye kendimi sakinleştirmeye çalışarak kapıyı araladım. Odaya girdiğim anda yüzüme vuran tanıdık kokuyla iç çekercesine soluklanırken son derece düzenli görünen odaya bakıp, "Yuh ama!" diye mırıldandım. "Ortada bir tek çorap bile yok mu yani?"

Kendi söylenmeme kendim gülerken meraklı gibi davranmayı bırakıp hızlıca odanın içindeki diğer kapıyı açtım. Aynaya baktığımda tam da tahmin ettiğim gibi yüzüm kızarmış, dudaklarım şişmiş, saçlarım dağılmış hâldeydi. Aynada gördüğüm kadın bana öylesine yabancıydı ki bir an gerçekten bir başkasına bakıyormuşum gibi hissettim. Gözlerimin mavisi hep mi bu tondaydı sahi?

Parmak uçlarım usulca boynuma kaydığında dakikalar evvel üzerinde gezinen dudakların sıcağını hâlâ hissediyordum sanki. Aynadaki yansımam bana arsızca gülümserken dişlerimle alt dudağımı ısırıp sakinleşmeye çalıştım. Yüzümü yıkayıp elimden geldiğince makyajımı toparlamaya çalışırken parmaklarımla da saçlarımı düzelttim. Banyonun bile tertemiz olması omuzlarımı biraz daha düşürürken, "Biz seninle nasıl anlaşacağız be Komutan," diye kendi hâlime acıyarak söylendim. "Bu tertip düzenle biz evlensek de sen beni kesin boşarsın."

Gülerek banyodan çıktığım sıra kapıya doğru ilerleyecekken bir an için yatağın kenarındaki komodinin üzerinde duran çerçeveye takıldı bakışlarım. Ona ait bir şeyi daha keşfetmenin büyüsünden

nasıl kaçardım? Merakla yaklaştığım ilk anda fotoğrafa tam olarak bir anlam veremezken çerçeveyi elime aldığımda hafifçe kısıldı bakışlarım.

Üç çocuk vardı fotoğrafta. Yan yana iki oğlan ve bir bebek...

Altında tarih ya da yazı yoktu. Arkasını çevirdiğimde orada da yoktu. Bu çocuklar kimdi? Biri Yusuf muydu bilmiyorum ama resme baktıkça anlam veremediğim bir şekilde başıma bir ağrı girmeye başladı. Parmaklarımı şakaklarıma yaslayıp hafifçe ovuştursam da sanki her saniye daha beter oluyordu. Neredeyse gözlerime vuran sancıyla yüzüm iyiden iyiye buruşurken çerçeveyi yerine bırakıp arkama döndüm. Daha fazla oyalanmadan odadan çıktığımda Yusuf telefonla konuşmaya devam ediyordu. Anladığım kadarıyla işle ilgiliydi. Ben de yüzümdeki ifadeyi düzeltmeye çalışarak yeniden salona geçtiğimde yüzündeki ciddiyete rağmen bana dönen bakışlarını bir gülümseme kapladı. O bana göz kırpıp telefonda konuşmaya devam ederken koltuğa oturup yüzümde gülümsemeyle onu izlesem de aklım hâlâ çerçevedeki fotoğraftaydı.

Nihayet telefonu kapatıp, "Özür dilerim," diyerek yanıma oturduğunda kolunu açmasıyla âdeta kedi gibi göğsüne sığındım. "İyi misin? Beklerken sıkıldın değil mi?" diye sorduğunda hafifçe omuz silkerken, "Biraz başım ağrıdı sadece. Kafamda hâlâ birileri halay çekmeye devam ediyor," diye gülerek mırıldandığımda parmaklarını alnıma kaydırdı sevgi dolu dokunuşlarla. Kendi parmaklarım bile canımı yakarken onun parmakları şifalıydı sanki. Saç diplerimde, ense kökümde nazikçe gezinen dokunuşlarıyla her saniye biraz daha gevşerken, "Bana hep bu kadar yakın ol, hiç acım kalmaz," diye muhtaçlıkla fısıldadığımda dudaklarını saç diplerime bastırdı sevgiyle.

"Sen beni istiyorsun ya, ben hep buradayım Öğretmen Hanım. Bir nefes uzağındayım. Sen de benimlesin. Aklımdasın, ruhumdasın, kalbimdesin. Bizim için başka bir ihtimal yok artık..."

Kulağıma aşkla fısıldadığı sözler karşısında başımı hafifçe yana çevirip bana yuva yaptığı kalbinin üzerinden öptüm. O an kalp atışları biraz daha hızlanırken hissettiğim mutlulukla iç çektim. Bu gece konuşmamız gereken başka bir şeyler daha vardı sanki ama başımın

altında dinlediğim kalp atışlarıyla, saç diplerimde gezinen nazik dokunuşlarla, ara ara yüzüme bırakılan şefkat dolu öpücüklerle usulca kapandı gözlerim. Bir an sonra sessizliğin içinde yankılanan efsunlu sesiyle dudaklarım kıvrılırken elimi kalbinin üzerine bıraktım.

"O yâr gelir yazıya bana gül olur. Yâr yâr gül olur, yâr yâr gül olur... Yüzün görsem tutulur dilim lal olur. Yâr yâr lal olur, yâr yâr lal olur..."[2]

Sıcaklığı benimleydi. Kokusu, sesi, nefesi... Hayatım boyunca hayal etmeye bile korktuğum her şey olmuştu. Her şeyim olmuştu. Ve ben bu adamın kollarından uzakta bir hayatı düşünemiyordum artık. Bu gece her şeyiyle ilkti. İlk kez bir başkasının yanında korkusuzca kapandı gözlerim. İlk kez hiçbir şey düşünmeden tamamlanmış hissettim kendimi. Ve ilk kez mutluluğun beni rüyamda bulmasını dilemedim. Çünkü ben zaten mutluluğun uçsuz bucaksız kolları arasındaydım artık.

Yine de... O gece hiçbir tedirginliğim olmadan bana yaşattığı sonsuz güvenle sevdiğim adamın koynunda uykuya daldığımda aklımda kalan son şey o çerçevedeki fotoğraftı...

---

2. O Yâr Gelir türküsü.

4. BÖLÜM

"Çiçeklenen Ruhlar"

"Gözlerinde gökyüzünden bir parça var."
Neva Altaj

Eylül'den...

İnsan, kalbi huzur buldukça güzelleşirmiş. Ruhu çiçeklendikçe etrafına yansıtır, bastığı toprağa dahi can verirmiş. Mutluluk bulaşıcı diyenler ne haklıymış. İnsan mutluyken dünya nasıl da güzel bir yermiş...

"Öğretmenim, biz de bitirdik!"

Pencerenin önünde ileride uzayan dağ manzarasını izlemeye devam ederken ardımdan gelen sesle sınıfa döndürdüm bedenimi. Göğsümde birleşen kollarımı serbest bırakırken, "Getirin bakalım çocuklar," diyerek masama geçtim. Dörder kişilik gruplar hâlinde eğlenceli bir alıştırma çalışması yapıyorduk bugün. Hem çocuklar

birbirlerini daha iyi tanıyorlar hem de ekip olarak uyumlu çalışmanın nasıl olduğunu keşfediyorlardı. Kâğıtları dosyamda toplarken, "Bir dahaki hafta için yeni gruplar oluşturalım o hâlde," dediğimde hepsi hevesle yerlerine geçtiler, ben de yoklama listesini önüme aldım.

"Ayşe, Ömer, Saliha ve Kemal. Siz birinci grupsunuz," diyerek başladım ve sonrasında karışık olarak tüm grupları seçip ben de not aldım. "Bu defa okuyacağımız bir kitap üzerine çalışacağız çocuklar. Yarın size kitapları getireceğim. Cuma gününe kadar kitapları bitireceğiz. Hafta sonu da kitap hakkında herkes üç tane soru hazırlayacak. Bir dahaki grup çalışmamızda da birbirimize hazırladığımız soruları sorarak kitabı daha iyi anlamaya çalışacağız, anlaştık mı?"

Çocuklar hep bir ağızdan, "Anlaştık öğretmenim!" diye bağırdıklarında gülümsedim. Okula ve derslere karşı duydukları ilgi beni tarif edemeyeceğim kadar çok mutlu ediyordu. Özellikle de kitaplar konusunda hevesli olmaları işimi çok daha kolaylaştırıyordu. Sanırım yeni dönemin başlamasıyla birlikte gitmeyeceğimden de emin olmuşlardı artık. Bu senenin geçen seneden çok daha güzel geçeceğini umuyordum. Bakışlarımı yıldız misali parlayan yüzlerinde gezdirdiğim sıra son zil de çaldı. "Şimdi toparlanalım bakalım. Eve gitme zamanı," dediğimde onlar heyecanla toparlanırlarken ben de kendi masamı toparladım.

Öğrenciler peş peşe sınıftan çıkarlarken son öğrencim de çıkınca ben de sınıftan çıktım. Eşyalarım yanımda olduğundan doğrudan çıkışa yönelecektim ki, "Eylül Hocam," diye seslenen görevli Ahmet abiyi duyunca, "Buyur Ahmet abi," diyerek ondan tarafa döndüm.

"Hocam bir misafiriniz var, kantinde sizi bekliyor," dediğinde hafifçe havalandı kaşlarım. "Kim ki?" diye sorduğumda, "Tanımıyorum hocam," demesiyle daha bir merak sardı içimi. Burası küçük yerdi, Ahmet abinin tanımadığı kimse olmazdı ki...

"Tamam, ben bir bakayım. Sağ ol," deyip koridorda ters yöne doğru ilerlemeye başladım. Okul da neredeyse boşalmış sayılırdı. Koridoru dönüp boş kantine girdiğimde etrafıma bakınırken masada tek başına oturan kadını gördüğümde olduğum yerde duraksadım.

Başını kaldırdığı an beni görmesiyle telaşla ayağa kalkarken aramızdaki birkaç metre mesafeden bile hissettim kesik soluğunu.

"De... Derya?"

Adını söylediğim an gözlerinden birbiri ardına yaşlar dökülürken, "Ben..." deyip birkaç adım attı bana doğru. Bir yandan koşmak istiyor bir yandan aramızdaki mesafeyi kapatmaktan korkuyordu sanki. "Habersiz geldim. Belki de hata ettim bilmiyorum ama," deyip duraksadığında yüz ifadesinden öyle derin bir acı geçti ki ayların özlemiyle bir an bile düşünmeden kalan birkaç adımlık mesafeyi de ben kapatıp boynuna sarıldım.

"Hoş geldin... Hoş geldin arkadaşım."

Ona sarılmamla titreyen ellerini tutan son zinciri de kırılırken sıkıca sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında benim de hıçkırıklarım etrafımızda yankılandı. İçten içe öyle çok özlemiştim ki onu, birbirimize sarılmalarımızı... Sanki yüreğimde eksik kalan o son parça da tamamlanmıştı. Usulca uzaklaşıp gözyaşlarımla yanaklarını kavradığımda, "Eylül..." diyerek iç çekti. "Gelmemi istemezsin diye öyle çok korkmuştum ki," deyip yeniden hıçkırdığında gözyaşlarım arasında gülümsedim.

"Seni nasıl istemem Derya. Sen... Benim kardeşimsin," derken bu gerçeği yüreğimin tam ortasında hissediyordum. Geride kalan çoğu şey anlamsızdı ama Derya, o geçmişten bana kalan tek gerçekti. Her şeyi unutsam da onu unutamazdım. Hepsi ruhumdan, kalbimden silinse de gerçek dostun izi hiçbir zaman silinmezdi. Elinden tutup sandalyeye oturttuğumda ben de hemen yanı başına oturdum. Bir süre sakinleşmesini beklesem de, "Hâlâ inanamıyorum burada olduğuna," diye şaşkın bir gülümsemeyle mırıldandım. "Nasıl buldun ki beni?"

Çantasından çıkardığı şişeden birkaç yudum su aldıktan sonra bakışlarım çekinerek yeniden yüzüme çevirdi. "Seval Hanım... Senden haber alamayınca biraz düşündüğümde o geldi aklıma. Başlangıçta söylemek istemedi ama o kadar çok gittim ki kapısına... Sonunda acıdı herhâlde hâlime. Aslında öğreneli biraz zaman oldu," derken ses tonu ürkekti. Yabancılarla konuşurken hep böyleydi Der-

ya ama ailesine ve bana karşı böyle olmazdı. Şimdi bana da böyle davranması canımı yakmadı desem yalan olurdu. "Derya," deyip elini tuttuğumda hüzünlü bakışlarıyla yutkundu.

"Çekiniyordum Eylül. Buraya gelip seni görene kadar nasıl korktuğumu bilemezsin. Öyle bir gittin ki sen, her şeyle birlikte beni de sildiğini düşündüm," dediğinde ona böyle hissettirdiğim için de suçlu hissettim kendimi. Şimdi o günlerden de o zamanlar hissettiğim acılardan da çok uzaktım ama yine de hatırlamak hüzünlendiriyordu.

"O zamanlar iyi değildim Derya," derken bakışlarımı eğdim iç çekerek. "Seni bırakmak değildi niyetim ama," deyip sustuğumda elimi sıktı içimi rahatlatmak istercesine.

"Açıklama Eylül, biliyorum. Sana bir şey sormaya bile hakkım yok ki benim. Şu an bana sarılman bile her şeyin cevabını veriyor zaten," dediğinde diğer elimi de eline bırakıp gülümsedim.

"İyi ki geldin. Öyle çok özledim ki seni," dediğimde, "Benim kadar olamaz," dedi gülümseyerek.

"Okulu kapatmak için bizi bekliyorlardır, hadi çıkalım," dediğimde yine ürkek bakışlarla bana bakarken hemen yerdeki çantasına uzandım.

"Bakalım evimi sevecek misin?" diye sorduğumda, "Görmek için sabırsızlanıyorum," dedi heyecanla. Birlikte okuldan ayrıldığımızda tahmin ettiğim gibi kimse kalmamıştı. Okuldan eve varana dek neredeyse her köşe başında bir evin önünde selam verenlerle durmak zorunda kaldık. Her durduğumuzda Derya merakla bana bakarken en son, "Görüşürüz Selma abla," diyerek evime doğru döndüğümüzde, "Herkesle ne kadar yakınlaşmışsın," dedi şaşkın bir gülümsemeyle.

"Burada başka türlüsü mümkün değil," derken ben de gülümsüyordum. "Kasabalı kendisine sığınanı asla yalnız bırakmıyor," dediğimde huzurlu bir tebessüm sardı güzel yüzünü.

"Buranın sana ne kadar iyi geldiği belli. Hep güzeldin ama artık bambaşka bir ışık var sanki sende... İlk gördüğüm an fark etmiştim," dediğinde, "Belki de," diye mırıldandım. Birkaç adım sonra,

"İşte burası da benim evim," deyip kapıyı açtığımda merakla etrafa bakınırken, "Hadi," dememle ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Ben de peşinden girip çantasıyla kendi eşyalarımı kenara bırakıp peşinden ilerledim.

Küçük salonumun ortasında onu görmek o kadar değişik geldi ki birden... İki dünyam birleşmişti sanki bir anda. Eskiden olsa bununla baş edemeyeceğimi düşünürdüm. Derya'yı tüm kalbimle sevsem de onun bana hatırlattıklarının canımı yakacağını düşünürdüm ama şimdi güzel anılarımızdan başka hiçbir şey gelmiyordu aklıma. Kalbim öylesine doluydu ki mutlulukla, acıya da hüzne de yer yoktu artık...

"Evine bayıldım. Hiç bilmeseydim bile sana ait olduğunu anlardım galiba," diyen arkadaşım, heyecan yüklü bir merakla etrafında dönerken onun bu sevimli hâline gülümsedim.

"Ben de seviyorum. Belki de en çok sonunda bana ait bir yerim olduğu için..."

Söylediğimle bakışları buruklaşsa da bir şey söylemedi. Ne demek istediğimi anladığını görüyordum gözlerinde. Sonrasında kısa bir an sessizlik oldu aramızda. İkimizin de üzerinde ayrı geçen zamanın tutukluğu vardı. Geride kalanları merak etmesem de onu merak ediyordum. Bir de Adem amcayı.

"Baban nasıl?" diye sorduğumda, "İyi," dedi yüzüne can veren hafif bir tebessümle. "Emekli oldu," dediğinde ne yalan söyleyeyim şaşırmıştım. Adem amca izin günlerinde bile evde oturamazdı sıkıntıdan.

"Nasıl ikna ettiniz? Sıkılmıyor mu?" diye sorduğumda, "Kendisi istedi. Pek fazla çıkmıyor artık evden dışarı," diye mırıldandı Derya. Devam etmedi ama az çok tahmin edebiliyordum neler olduğunu. Bir şey diyemedim.

"Dinlensin tabii, tüm hayatı çalışmakla geçti adamın," derken oturup kaldığım koltuktan ayaklandım. "Açsın değil mi? Hemen hazırlayayım sofrayı," dediğimde, "Yok," dese de dinlemedim onu. Kim bilir kaç saattir yollardaydı.

"İstersen banyoya gir sen, su arada kesiliyor ama banyoda ye-

dek suyum var. Hatta ısıtayım da işimizi sağlama alalım. Sobayı da yakmak lazım, üşümüşsündür sen. Buranın havası adamı çarpar," dediğimde öyle hızlı konuşmuştum ki şaşkınlıkla baktı hâlime.

"Ne güzel alışmışsın buraya," derken hayranlık doluydu bakışları. Neden şaşırdığını anlayabiliyordum. Buradaki hayat bizim bir zamanlar bilmediğimiz türden zorluklarla doluydu. Oysa artık her parçası benim hayatımdı.

"İnsan teslim olduğunda daha mutlu oluyormuş, onu anladım burada," deyip sobanın başına geçtim. Tecrübenin sağladığı çabuklukla sobayı yakarken tebessümünü yakaladım üzerimde. Sobanın üzerine çaydanlığı da bıraktığımda o da utana sıkıla banyoya girdi. Ben de hızlıca mutfağa girip yiyecek bir şeyler hazırlamaya başladım.

On beş dakika sonra üzerini değiştirerek çıktı banyodan. "Saç kurutma makinesi arka odada," dediğimde de başını sallayarak o tarafa doğru ilerledi. Sofra beziyle salona geçeceğim sıra kapının tıklatılmasıyla duraksadım. Kapıya dönüp açtığımda karşımda bulduğum adamla gülümserken aniden içeri girip kapıyı kapattığında ağzımı açamadan sıkıca sarıldı belime.

"Seni özlemekten mi olacak benim sonum?" diye saçlarımın arasına doğru mırıldandığında ellerimle sırtını okşadım.

"Sonlardan bahsetmeyi yasaklamadım mı ben sana Komutan?" diye mırıldanmamla hafifçe yüzünü çekip gözlerime baktı tebessümle.

"Sonsuzluktan bahsedelim biz de o zaman. Dönüp dolaşıp hep birbirimizi bulacağımız sonsuzluktan..." derken güzel gözleri kısıldı. Hafifçe eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdığında benim de gözlerim kapandı. Belimi saran kollarıyla beni kendine daha fazla yaklaştırdığında ben de sırtındaki ellerimi ensesine kaydırdım. Masum öpücüğü dişlerini hafifçe alt dudağıma geçirmesiyle alevlenirken hissettiğim heyecanın etkisiyle tırnaklarımı ensesine bastırdığımda ağzımın içine doğru boğukça inledi. Fakat tam o an, kulağıma gelen kapı gıcırtısıyla neyin içinde olduğumuzu hatırlarken Yusuf'u nasıl ittiğimi bile anlayamadım.

Canım sevgilim ne olduğunu anlamayarak şaşkınca yüzüme bakarken hafifçe alt dudağımı ısırıp, "Derya! Gelsene," diye seslendiğimde arkadaşım çekinerek yanımıza doğru adımladı. Yusuf evde birinin olduğunu anlamasının şokuyla elini kolunu nereye koyacağını bilemezken bu hâli öyle tatlı geldi ki birden, yanaklarını sıka sıka sevmek istedim onu. Dilimde hâlâ tadı, parmak uçlarımda sıcaklığı olsa da bunu düşünmenin sırası değildi.

Benim için çok değerli iki kişinin böyle bir anda tanışacağını tahmin dahi edemezdim ama demek ki böyle olması gerekiyordu.

"Yusuf," dedim hâlâ yere bakan şaşkın sevgilime. "Derya benim en yakın arkadaşım."

Başını telaşla bana çevirdiğinde ne hissettiğim konusunda endişelendiğini anladım bakışlarından. Hikâyemizi bildiği için Derya'yı da biliyordu. Ama Derya'nın yerinin bende o geçmişten bağımsız olduğunu da bilmesi lazımdı. Bakışlarımı hafifçe yumup gülümserken iyi olduğumu anlasın istedim.

"Hoş geldiniz," deyip başıyla selam verdiğinde, Derya şoka girmiş gibi bakıyordu ona. Tabii bir yüzbaşının tüm heybetiyle evimde olması bir yana, aramızdaki enerjiyi anlamaması da imkânsızdı. "Me... Merhaba," derken ne diyeceğini bilemez gibi baktı yüzüme. İkisi de öyle afallamış hâldeydi ki neredeyse kahkaha atacaktım bu hâllerine.

"Yusuf da..." derken bana sıcacık bakışlarıyla bakan adama dönüp gülümsedim. "Sevdiğim adam."

Derya ağzı hafifçe açık hâlde hâlimize bakarken Yusuf'un bakışlarına aşk dolu bir ifade yerleşti. Sevgi sözcükleri kullanmaktan çekinmiyordum ama ilk kez bir başkası yanımızdayken onu sevdiğimi söylüyordum. Ne kadar şaşırdığı ama mutlu olduğu ortadaydı. Elimden gelse tüm dünyaya haykırmak isterdim onu nasıl sevdiğimi. Bu kadarı neydi ki...

Ortamdaki tuhaf havayı dağıtmak istercesine neşeyle, "Derya da bana sürpriz yaptı," dediğimde Yusuf hâlime gülümseyip Derya'ya döndü. "Tekrar hoş geldiniz. Çok memnun oldum tanıştığımıza," dediğinde, Derya ancak kapatabildiği ağzıyla hafifçe tebessüm

etti Yusuf'a. Sonrasında sevgilim bana dönüp, "Ben eve geçeyim. Sonra haberleşiriz," deyip kapıya yönelecekken son anda duraksayıp saçlarımdan öptü. O anın şaşkınlığıyla yanaklarım kızarırken kapıyı kapattığım anda, "Eylül!" diye şaşkınlıkla cırladı Derya.

"Sonunda bulmuşsun!"

Ayak ucumu sersem bir hâlde yere sürtüp ileri geri sallanırken, "Buldum," dedim yüzümde huzurlu bir gülümsemeyle. "Gerçek aşk diye bir şey varmış Derya. Ben de onu buldum."

Birlikte yediğimiz yemek boyunca susturmadı beni Derya. Her şeyi bilmek istiyordu. Ben de anlatmaktan çekinmedim. Burada hayatıma giren herkes bir parçamdı artık ama Derya'nın yeri kimseyle dolamazdı. Lale'den bahsettiğimde bir parça kıskançlık yakalasam da gözlerinde, o duyguyu tam tersi durumda ben de hissederdim. Biz ikimiz çocukluğumuzu ve genç kızlık dönemimizi birbirimize sığınarak geçirmiştik. Korkularımız birdi, yalnızlığımız, hayallerimiz... Ben bir tek onun yanında kimsesiz olduğumu unuturdum çünkü Derya beni anlardı. Ne kadar güzel bir ailesi olsa da çoğu zaman dünyanın ortasında tek başına olduğunu hissederdi o da.

"Ninemin anlattığı masallar gibiymiş tanışmanız," derken sıcak köy ekmeğini keyifle ısırdı. "Bir kahraman gelir, prensesi kurtarır ve sonsuza dek mutlu yaşarlar," derken sırıtıyordu. Bir an sonra dudaklarına mutlu bir tebessüm yayıldı. "Bir gün gerçek aşkı bulacağını hep biliyordum. Ait hissedeceğin o yuvayı bulacağını hep biliyordum," dediğinde, "Buldum," dedim kalbimde günbegün büyüyen huzurla.

"Ne şanslıyım ki ikisini de aynı kişide buldum. Gerçek aşk, yuva gibi hissettiren bir adamın kalbinde gizliymiş, Derya."

Biz ikinci çaylarımızı içerken kapı tıklatıldığında ayaklandım. "Kim ki?" diye sorduğunda kapıya doğru ilerlemeden evvel kıkırdayarak baktım yüzüne. "Burası Alaca. İnan ki herkes olabilir."

Kapıyı açtığımda ellerinde bir kese kestaneyle Lale ve Cansu karşımdaydı. "Soba mevsimi de geldiğine göre kestane zamanı!" deyip ben ağzımı açamadan içeri girdiklerinde ben de iç çekerek peşlerinden ilerledim. Gülerek salona girdikleri sıra ikisi de kapı eşiğinde kalakalırken Derya da onları gördüğünde çekinerek ayağa kalktı.

Tüm tanışmaların peş peşe yaşanması benim için keyifli olsa da Derya her an kaçacak gibi duruyordu.

"Kızlar tanıştırayım, çocukluk arkadaşım Derya," dedim ve Derya'ya döndüm yüzümde tebessümle. "Derya, Lale ve Cansu da arkadaşlarım," dediğimde bir süre ortamda kararsız bir sessizlik oldu. İki taraf da birbirini yokluyordu sanki. Cansu tebessümle Derya'ya elini uzattığında Derya da elini sıktı tebessümle.

"Hoş geldin. Cansu ben."

"Hoş buldum. Memnun oldum, Cansu."

Ama Lale hikâyemi bildiğinden tıpkı Yusuf gibi tereddütlüydü. Bakışları bana döndüğünde rica edercesine tebessüm etmemle o da hızla yüzündeki şaşkınlığı sildi ve gülümseyerek, "Hoş geldin," deyip elini uzattı. Derya da çekinerek ona elini uzattığında Lale onun çekingenliğini fark etmiş gibi birden kendine çekip sarıldı. Derya'nın bakışları beklemediği bu tavır karşısında şaşkınlıkla büyürken hâllerine keyifle gülümsedim.

Bir an sonra uzaklaşıp, "Neyse ki bol bol aldık," deyip keseyi bana uzatan Lale'ye minnetle bakarken kestane dolu keseyi elime alıp yüzümde tebessümle mutfağa doğru ilerledim. Beni yanıltmamıştı, Lale. Neye ihtiyacım olduğunu anlamıştı. Onun güveneceğim bir dost olduğunu en başından beri biliyordum.

Ben iki bardak daha alıp yeniden içeri girdiğimde kızlar da çoktan yer sofrasına oturmuşlardı. Burada kimse birbirinden çekinmezdi. Bir sofra kuruluysa başına oturmak için davet beklenmezdi. Çizdiğimiz kestaneleri sobanın üzerine dizerken ortamın sıcaklığı muhabbeti de ısıttı. Bir vakit sonra gülüşmeler odada yankılandığında belki de geldiğim günden beri kendimi en mutlu hissettiğim andaydım. Sonunda kalbimde yeri olan herkes yanı başımdaydı.

Biliyorum ki içimdeki o kimsesiz kız çocuğu bir daha asla kimsesiz kalmayacaktı.

Kara kış dedikleri kesinlikle Alaca'nın kışıydı. Alıp verilen nefes dahi havada buza dönüşecekti sanki. Üzerindeki kabana sıkı sıkıya sarıldığı hâlde çıplak gibi hissediyordu kendini genç kız. Teninde iğne batmalarını andıran uyuşmalar başlamıştı. Hepi topu on beş dakikadır yürüdüğü hâlde donmak üzereydi.

"Keşke kürklü bir hayvan olsaydım. Hiç değilse kış uykusuna falan yatar keyfime bakardım."

Kendi kendine söylenmeye devam ederken ardı ardına çalmaya devam eden telefonundan da bıkkınlık gelmişti. Annesi ve babasıyla sabah evden çıkmadan evvel konuşmuştu ama bugün nereden estiyse tüm abilerinin peş peşe arayasıları tutmuştu küçük kız kardeşlerini.

Elini cebinden çıkardığı anda donacağını düşündüğünden telefonu açmaya yeltenmedi Cansu. Revire adım attığı anda mesaiye başlamadan evvel aile grubuna girer dertlerini öğrenirdi nasıl olsa.

Nizamiyedeki askerin girişi açmasıyla hızlı adımlarla ilerlemeye devam ederken yağmurun etkisiyle ıslanan yolda neredeyse kayıp düşecekti ki son anda kolunu tutan güçlü ele yapıştı. "Aman dikkat!"

Başını çevirdiği anda kendisine arsız gülümsemesiyle bakan sarı kafalı teğmenle kaşları hafifçe çatılırken, düşmeyeceğinden emin olduğunda hızla elini kolundan çekti. "Sağ olun," diye mırıldanırken binaya doğru adımlamaya başlamıştı ama tahmin ettiği üzere yalnız değildi.

"Gününüz güzel geçsin Cansu Hemşire. Umarım uykunuzu iyi almışsınızdır, malum gece uykusu çok önemli diyor bilim adamları. Ben pek alamadım gerçi, insanın aklında gezinip duran biri olunca..."

Cansu hızlı yürümesinin de etkisiyle homurtuya benzeyen

nefesler alarak ilerlemeye devam ederken, Cüneyt elini ensesine atmış hâlde başka ne diyeceğini düşünüyordu. Ne ara bu kadar geri zekâlı olmuştu ki Allah aşkına? Lisede iki ayda bir kız arkadaşı değişirdi, harp okulu zamanlarında da hafta sonları bile yalnız olduğu pek az olurdu. Marifet gibi görmüyordu da ne olmuştu o kadınların kalbini çalan sosyal meziyetlerine? Boyu ancak göğsüne kadar yetişen şu kızın etrafında ne diye iki lafı bir araya getiremeyen bir hödüğe dönüşmüştü böyle?

Dağlarda, mağaralarda geze toza iyice taş devrindeki adamlara dönmüştü belli ki. Kaç zaman olmuş daha karşılıklı bir diyalog bile kuramamışlardı. Revire kaçtığı anlarda Cansu'nun laf sokmalarını saymazsa tabii...

Tam havalardan bahsedeceği yeni bir konuşmayı daha başlatacaktı ki bahçenin diğer ucundan gelen, "Cüneyt Teğmen!" sesiyle hızla arkasına döndü. Mehmet Binbaşı yanma gelmesi için el ederken Cansu da çoktan tek kelime etmeden revirin yer aldığı binadan içeriye girmişti bile. Asılan suratıyla bahçenin diğer ucuna doğru koşturan genç adamın tüm keyfi kaçsa da pencereden kendisine tebessümle bakan genç kızdan habersizdi...

Revire girdiği anda üzerindekilerden kurtulan Cansu, çalışırken giydiği kıyafetlerini hızla üzerine geçirdi. Kalorifer yandığı hâlde içerisi dışarısından yalnızca birkaç derece daha sıcaktı. Buraya geldiğinden beri soğuğa alıştığını zannediyordu ama ilk kez böylesini görmüştü genç kız. Uzun süre hareket etmese kesinlikle donardı.

Ellerini birbirine sürterek ısınmaya çalışırken önce telefonu çıkarıp sırayla ahilerini aradı. Onları biraz daha habersiz bırakırsa karargâhı basmaları işten bile değildi. Her biri başka şehirlerde yaşadığından akıllarının bir yanı hep kendisindeydi, biliyordu Cansu. Kısa kısa hepsiyle konuşup kapatsa da neredeyse yarım saat geçmişti bile. Mesai de başladığından telefonu kenara bırakıp dünden kalan işlerine koyuldu. Zaman geçse de ortamın ısısı biraz olsun yükselmiyordu. İlaçlarını almak için gelen iki asker dışında neyse ki gelen giden yoktu da kalorifere sarılarak biraz olsun ısınmaya çalışıyordu.

Tam şu an gürül gürül yanan bir sobanın yanına kıvrılmak için neler vermezdi...

Zaman geçse de bedenini saran titremeleri bir türlü dinmezken asıl sorunun botları olduğunu fark ettiğinde kaşları huysuzlukla çatıldı. Geceden beri yağmaya devam eden yağmur öyle şiddetliydi ki sokaklardaki su birikintileri yüzünden evden buraya kadar bile zor gelmişti. Botları su aldığı için ayakları ıslanmıştı, bu yüzden de bir türlü ısınamıyordu. Hava durumuna öyle takılmıştı ki bunun bile farkında değildi. İşin kötüsü regl sancısı da vurmaya başlamıştı. Her şey daha ne kadar kötü gidebilirdi acaba?

Hızlıca tuvalete gidip kontrol ettiğinde yanılmadığını anladı. Hiç değilse hazırlıklı gelmişti. Biraz sonra yeniden revire geçtiğinde Tabip Üsteğmen de bir saha görevi için bugün olmayacağını söyleyip revirden ayrılmıştı. Şimdi kapıyı kilitleyip şu sedyeye biraz uzansaydı olmaz mıydı?

Olmazdı tabii.

Daha hayalini bile kurmadan peş peşe üç asker daha gelip gitmişti ve onlarla ilgilenirken genç kızın yüzü beyaz önlüğüyle neredeyse aynı renge dönmüştü. Üşüttüğü için sancısı artmış, canı yandıkça rengi de iyiden iyiye solmuştu. Üstelik eve gitmesine daha saatler vardı.

İlacı alıp çıkan askerin ardından yığılırcasma kaloriferin yanındaki sandalyeye oturduğunda daha fazla dayanamayarak botlarını ayaklarından çıkardı ve ıslak çoraplı ayaklarını kalorifere dayadı. Yedek çorabı yoktu, çıplak ayaklarla da revirin ortasında gezemeyeceğinden kendi kendilerine kurumasını beklemişti ama zaman geçtikçe sanki ıslaklık daha da ağırlaşmıştı. O ıslaklıkla birlikte sancısı da çekilmez bir hâl almıştı. Kasıklarına şiddetle vuran sancılar yüzünden iki büklüm hâlde kalorifere âdeta sarılsa da hiçbir fayda etmiyordu. Isısının peteğin kendisine bile faydası yokken genç kıza ne faydası olacaktı?

Yine de çaresizce kıvranıp acısının geçmesi için dua ederken tıklatılan kapıyla telaşla yerinde sıçradı. Islak ayaklarını beceriksizce

bota sokmaya çalışırken kapı eşiğinde görünen Cüneyt Teğmen çatık kaşlarıyla kendisine bakıyordu.

"Neden ağlıyorsun?"

Ağlıyor muydu? Elini yanağına yasladığında parmak uçlarına değen ıslaklıkla yutkundu genç kız. Farkında değildi. Regl dönemleri genelde sancılı geçer, zaman zaman hastanelik olduğu bile olurdu ama ilk kez böylesine fazla ağrısı olmuştu. Diğer yandan ilk kez görev başında bu hâle gelmişti. Annesi olsaydı şimdi yanında, sıcak su torbasını ayaklarının altına koyar kızının karnını okşardı şefkatle...

Gözünden bir damla daha düşerken Cüneyt Teğmen telaşla yanına adımlayıp dizlerinin üzerine çöktü. Cansu sandalyede oturduğu için şimdi göz gözeydiler. "Ne oldu Cansu? Biri bir şey mi yaptı? Bir şey mi söyledi? Bir sıkıntın mı var, neden ağlıyorsun?"

Arsız teğmenin tatlı telaşı bir an için sıcak bir yorgan gibi sardı sanki genç kızı. Üşümüştü evet, sancısı da vardı kabul ama tüm bunlardan önemlisi yalnız olmak, ailesinden ilk kez bu kadar uzun süre uzak kalmak hırpalamıştı onu. Hep böyle olmaz mıydı? İnsan duygusal olarak zayıf olduğu anlarda fiziksel acısını çok daha şiddetli hissetmez miydi?

Cüneyt Teğmen gitgide artan bir endişeyle kendisine bakmaya devam ederken, "İyiyim ben, bir şey yok," diye mırıldandı. "Koca askeriyede kim ne yapacak bana? Hem kim ne yapabilir?" derken huysuzluğun arkasına gizlenerek kendini toparlamaya çalışıyordu bir yandan da. Yeterince zayıf bir hâlde görünmüştü, daha fazlasına lüzum yoktu. *"Kız başına askeriyede, o dağ başında ne yapacaksın?"* deyip duran onca insanı, görmeseler de haklı çıkarmak istemiyordu. Kendi başının çaresine bakmayı bilecek kadar büyümüştü artık.

Cansu ne kadar ters bakışlar atmaya çalışsa da onun bu hâllerine bağışıklık kazanan Cüneyt umursamadı bu tavrını. "Niye ağladın o zaman?" derken bakışlarını endişeyle narin bedenin üzerinde gezdiriyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Başını aşağı çevirdiğinde genç kızın botlarına sokmaya çalıştığı ıslak ayaklarına takıldı bakışları, kaşları biraz daha çatıldı. Kendisi bile donmak üzereydi, Cansu o ıslak çoraplarla zatürre olmaya mı çalışıyordu?

Onu yanından uzaklaştırmak isteyen Cansu, "Siz niye gelmiştiniz Teğmen?" diye sorarken hızla toparlanıp ayaklandı. Kasıklarına vuran sancıyla dişlerini sıkarken elini gayriihtiyari karnına yasladığında Cüneyt onun hâlinden az çok ne olduğunu anlamıştı. Canı yanıyordu. Yeri geldiğinde türünün gereği kalas gibi davranabilirdi ama o kadar da aptal değildi. Tam olarak ne yapacağını bilemese de bir şeyler yapmak zorunda hissediyordu kendini. Aklını toparlamalıydı. Küçük adımlarla gitmeliydi. Hedef belliydi, önce Cansu'yu sıcak tutması gerekiyordu.

"Ben... Bir şey yok," deyip arkasını döndüğü gibi revirden çıktığında Cansu giden adamın ardından şaşkınlıkla kalakaldı. Kendisi kovana kadar gitmemesine nasıl alıştıysa artık bir an için üzüldüğünü bile hissetti. Fakat yeniden vuran sancıyla tüm ilgisi kendine dönerken, "Anne..." diye küçücük bir kız çocuğunun muhtaçlığıyla sayıkladı. "Keşke burada olsan şimdi... Seni öyle çok özledim ki..."

Kaç yaşına gelirse gelsin, canı yanan her çocuk önce *anne* diye sayıklıyordu. Sanki şefkat tüm ilaçlardan daha iyi geliyordu acılara...

Dakikalar boyunca biraz olsun kendine gelebilmek adına odanın içinde adımlamaya çalışırken yeniden tıklatılarak açılan kapıyla arkasına döndü genç kız. Az evvel kaçarcasına yanından ayrılan Cüneyt Teğmen yeniden karşısındaydı ama bu defa eli boş gelmemişti. Cansu onun sedyenin üzerine bıraktığı sıcak su torbasına, kalın yünlü battaniyeye ve yün çoraplara şaşkınlıkla bakarken Cüneyt bir şey demesini beklemeden bir çift yeni botu da yere bıraktı. "Biraz büyük gelir ama kimse giymedi merak etme," deyip son olarak kapının kenarına bıraktığı termosu da alıp masanın üzerine bıraktı. "Dağ kekiği çayı, iyi gelecektir," deyip Cansu'nun bir şey demesine fırsat vermeden revirden çıktığında genç kız tüm bu olan biten karşısında açık kalan ağzıyla çoktan kapanan kapıya doğru bakmaya devam ediyordu.

Bir an sonra bakışları yeniden sedyenin üzerine bıraktığı iç ısıtan eşyalara takıldığında gözleri yeniden yaşlarla doldu fakat bu defa gözyaşlarına dudaklarını sızlatan bir tebessüm de eşlik ediyordu. Tüm bunlar... Böylesine düşünülmek... İlk kez yaşamıyordu Cansu

ama ilk kez bir yabancı ona bu hissi yaşatıyordu. Çıkarsızca, talep etmeden, sorgulamadan, bir karşılık beklemeden gözlerine bakıyor, derdini anlıyor ve kendisini düşünüyordu. Hem de şefkatle...

Usulca sedyenin kenarına otururken eline aldığı yün çoraplara tebessümle baktı genç hemşire. O kadar kalınlardı ki bakarken bile içi ısınmıştı. Ayaklarındaki ıslak çorapları çıkarıp yün çorapları giydiğinde öylesine iyi gelmişti ki neredeyse bir de bunun için ağlayacaktı. Botları da ayaklarına geçirdiğinde tahmin ettiği gibi epey büyük gelmişti ama hiç değilse kendi botları kuruyana kadar iş görecekti. Sıcak su torbasını belinin arkasına koyduğunda şimdiden sancılarının azaldığını hissederken elini masada duran termosa uzattı. Mis gibi kokan sıcak kekik çayından birkaç yudum aldığında da bir an için kendini evinde gibi hissetti. Sanki annesi her an kapıda görünecek, ona gülümseyecekti. Sanki... Yalnız değildi. Oysa tüm bunlar annesinin değil, o arsız gülüşlü teğmenin marifetiydi.

Cansu Hemşire bakışlarını ayaklarına epey büyük gelen botlardan ayıramazken, "Demek böyle bir adamsın Teğmen," diye engel olamadığı bir tebessümle mırıldandı.

O gün Cansu Hemşire'nin, Cüneyt Teğmen'i dünyasma kabul ettiği gündü. O gün Cüneyt Teğmen'in kırık dökük bir kalbe can suyu misali düştüğü gündü. O gün iki yabancıyken Cansu ve Cüneyt olmaya başladıkları gündü.

Sadece... Şimdilik Cüneyt Teğmen'in bundan haberi yoktu...

Eylül'den...

Aynanın karşısında saçlarımı kuruturken yüzümdeki gülümsemeyi bir türlü silemiyordum. İnsan mutlu olduğunda etrafını da aydınlatır diyenler ne kadar haklıymış. Başka insanlara bir faydam oluyor muydu bilmiyorum ama ben dünyayı artık daha güzel bir yer olarak görüyordum.

"Eylül? Oldu mu sence böyle?"

Banyonun girişinde çekinerek mırıldanan arkadaşıma döndüm gülümseyerek. Yıllar geçse de kendine olan acımasızlığı hiç geçmemişti Derya'nın. Vücuduyla bir türlü barışamadığından kendini sevmemek için bahaneler bulurdu. Çoğu zaman insanların ondan uzak durma sebebini bile buna bağlardı.

Oysa hayatımda tanıdığım en güzel insandı Derya. Her şeyden öte öyle güzel bir kalbi vardı ki bakışlarında görürdünüz o güzelliği. Tabii önce bakışlarına dalıp gidecek kadar düzgün insanlar çıkmalıydı karşısına.

"Harika olmuşsun arkadaşım," derken tepeden tırnağa beğeniyle süzdüm onu. Eskiden neredeyse beline kadar uzun olan kıvırcık saçları şimdilerde omuzlarındaydı. Bu model ona daha kadınsı bir hava katmıştı. İri ela gözleri zaten bir bakanı bir daha baktıracak kadar güzeldi. Öyle derin bakardı ki Derya, çoğu zaman içinizi okuduğunu hissederdiniz. Kendini gizlemek isteyen insanlar bu yüzden uzak dururdu ondan. Ne yazık ki Derya bunu hep kendine yorar, yine kendini eksik görecek bir şeyler bulurdu.

"Eylül, ben... Biraz çekiniyorum aslında. Daha geleli iki gün oldu, şimdi yemeğe gittiğimizde ya saçma sapan bir şey yaparsam ya seni utandırırsam?" dediğinde elimdeki minik tokayı üzerine attım sinirle.

"Derya! Ne utanması! Ne biçim konuşuyorsun?"

Utanarak başını eğdiğinde omuzlarımı düşürerek tarağı kenara bıraktım ve yanma ilerleyerek sıkıca sarıldım ürkek bedenine. "Benim güzel kalpli arkadaşım, inan bana çekinecek hiçbir şey yok. Ben o ayaküstü hâliyle kalsın istemiyorum tanışmanız. Yusuf benim için çok kıymetli Derya, sen de öylesin. Hayatımda en çok sevdiğim iki insan birbirini tanısın istiyorum, hepsi bu," dedim gülümseyerek. "Hem Yusuf'un ev arkadaşı İsmet de bizimle olacak. Biliyor musun, onlar da bizim gibi birlikte büyümüşler. O da çok iyi biri. İnan bana, orada kimse sana kendini huzursuz hissettirmez," derken bir an aklıma gelen ihtimalle kalp atışlarım hızlandı. Hiç aklıma gelmeyen bir ihtimal bir anda gözlerimin önünde canlanırken, *"İsmet ile Derya"*

diye düşündüm. İkisini aklımda yan yana getirdiğimde de neredeyse, *"Tabii ya!"* diye çığlık atacaktım sevinçten. Bunu nasıl düşünememiştim ki ben bunca zaman?

Yine de sakin durmaya çalıştım. Gecenin anlam ve önemi bir anda rota değiştirmişti ama bunu Derya'ya belli edersem asla gelmezdi benimle. Canımı sıkan yalnızca Derya'nın Kaan takıntısıydı. Hâlâ ona karşı hisleri var mı bilmiyordum. Tek temennim o asalağı hayatından silip atmış olmasıydı.

"Hadi şu makyajımı tamamlayayım da çıkalım," dediğimde onu içeri yollarken hızlıca aynanın karşısına geçip makyajımı tamamladım. Bakışlarımı saran parlaklık bu defa çifte heyecandandı. Hem sevdiğim adamı görecek hem de ilk kez iki şahane insan için çöpçatanlığa soyunacaktım. İnşallah elime yüzüme bulaştırmazdım.

Birlikte evden çıkıp yolun karşısındaki lojman siteye girdiğimizde Derya titremekten neredeyse ikimizi de yere düşürecekti. "Of! Ne kadar soğuk! Bir de Ankara'ya soğuk memleket derler. Burayı görmedikleri belli. Sen nasıl alıştın buraya Eylül?" diye söylendiği sıra, "Sen bir de kar yağdığı zaman gör," dedim, konuştukça dudaklarımın arasından yükselen gri duman eşliğinde.

Hızlı adımlarla Yusufların evinin kapısına vardığımızda beklemeden zile bastım. Kısacık yolda bile soğuktan parmaklarım uyuşmuştu. Kapı hızla açıldığında tüm karizmasıyla sevdiğim adam karşımdaydı. Onu askerî kıyafetler içinde görmeye o kadar alışmıştım ki böyle sivil kıyafetler içindeyken hâlâ şaşkınlığıma engel olamıyordum. Kot pantolon ve siyah renkte bir kazak giymişti. Şu hâliyle bile hayatımda gördüğüm en etkileyici adamdı. Diğer yandan öyle sıcak bakıyordu ki gözlerime, değil ısınmak, karşısında erimemek mümkün değildi. Ben de her geçen gün aşkıyla biraz daha eriyordum zaten. "Hoş geldiniz," deyip hızla kenara çekildiğinde âdeta can havliyle kendimizi sıcak eve attık.

Kapı önünde kabanlarımızı ve ayakkabılarımızı çıkarırken,

"Hoş geldiniz," sesiyle başımızı kaldırdığımızda gördüğüm manzarayla kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken kıkırdamama engel olamadım. İsmet iri yarı bedenine tezat, beline bağladığı çilek desenli mutfak önlüğüyle öyle komik görünüyordu ki yanı başımdaki Derya bile kıkırtısını başını eğerek gizlemeye çalıştı. Yusuf bakışlarıyla işaret ettiğinde İsmet önlüğü yeni fark edip paldır küldür çözerek kenara atsa da gülmeme engel olamıyordum.

Bir an sonra başımı sallayıp gülümsememi bastırmaya çalışırken, "Yusuf ile tanışmıştın," dedim Derya'ya dönerek. "Usta şefimiz ile de tanış. Derya, İsmet. İsmet Üsteğmen'im, en yakın arkadaşım Derya."

İsmet hâlâ utancın etkisinde olduğundan kızaran kulaklarıyla, "Hoş geldiniz," diye mırıldanarak başıyla selam verdiğinde Derya da çekinerek, "Hoş buldum," dedi. Aralarında metreler olduğundan yan yana nasıl görüneceklerini tam anlayamıyordum ama İsmet, "Şöyle geçin," diyerek salonu işaret ettiğinde Derya öne doğru adımladı. İkisi yan yana gelip salona geçerlerken, "Kusursuz..." diye keyifle mırıldandığımda onlar gözden kaybolur kaybolmaz kendimi güçlü kolların arasında buldum.

"Buz gibi olmuşsun," deyip bedenimi sıcaklığıyla ısıtmaya çalışan adama kedi gibi sokulurken, "Senin yanında Bal'dan farkım yok," dediğimde saçlarıma doğru erkeksi bir şekilde kıkırdadı. Hafifçe uzaklaşıp bakışlarını yüzümde gezdirirken, "Yine çok güzelsin. Hep çok güzelsin," diye hayranlıkla fısıldadığında iç çektim.

"Sen böyle güzel baktığın için. Böyle güzel sevdiğin için," dedim boğuk bir fısıltıyla.

Belimdeki ellerini çekip buz tutan ellerimi avuçlarına alarak dudaklarına yaklaştırdı. Sıcak nefesini avuçlarıma üflerken, "Nasıl yapacağım ben böyle?" diye fısıldadığında anlayamadım neden bahsettiğini.

Nefesiyle ısınan ellerime ardı ardına öpücükler bırakırken, "Beklemek öyle zor ki..." deyip iç çekercesine soluklandığında kalp atışlarım hızlandı. İnsanın ses tonu acı kokar mıydı? Onun sesi öyleydi. Severken bile acı çekmek de vardı belli ki... Sevdiğin yanı

başında da olsa yetmiyordu. Sevgili hep daha fazlasını istiyordu.

"Evet, belki her şey çok yeni ama öyle hissettirmiyor. Bir ömürlük hasretim var gibi sana," dediğinde ellerimi yanaklarına çıkarıp hafifçe okşadım. Başını eğmesiyle alınlarımız birbirine yaslandığında gözlerim kapanırken, "Yusuf..." diye fısıldadım muhtaçlıkla. Ona doyamıyordum. Kısacık anlar bana da yetmiyordu artık. Sağlıklı değildi bu belki de. İnsan kısacık zamanda böylesine derin bir bağ nasıl hissederdi bilmiyorum ama sorgulamak da anlamsız geliyordu artık. Hayatım boyunca aradığımı bulmuşken neden bekleyecektim ki daha fazla?

"Neden beklemek zorundayız?" diye kendime engel olamayarak fısıldadığımda kapalı gözleri aralandı. Bakışlarındaki şaşkınlık ifadesi gözlerime çarparken, "Sağa sola çorap atıyorsun diye seni sevmekten vazgeçecek değilim," dediğimde şaşkınlık yerini saf bir mutluluğa bıraktı.

"Yavrum, ben ortalığa eşya bırakmam. Mesleki deformasyon," dediğindeyse karnıma kramplar girdi birden. İlk kez böyle sesleniyordu bana.

Tüm bedenimi bir anda ateş basarken, "Ben..." dedim kuruyan boğazımla güçlükle yutkunarak. "Ben bırakırım ama... Biraz dağınığımdır," dediğimde, "Böyle sevdik, böyle kabulleniriz," demesiyle hafifçe karnına vurdum elimin tersiyle.

"Hadi ya!"

Ortamdaki yüksek gerilim, atışmamızla biraz azalsa da, "Eylül," dedi yeniden ikimizi de aynı ana sürükleyen boğuk fısıltısıyla. "Sen... Ciddi miydin?"

Bakışlarımı eğip parmaklarımı hafifçe göğsünde gezdirirken, "Şaka yaparsam anlarsın Yüzbaşı," diye mırıldandım.

"Eğer ciddiysen," deyip iri elleriyle belimi sardığında bedenlerimiz biraz daha yaklaştı birbirlerine. "Ben biraz abartacağım çünkü," demesiyle kalp atışlarım hızlanırken parmak uçlarımı omuzlarına tırmandırıp gülümseyen yüzümü yakışıklı çehresine çevirdim.

"Denediğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Aşk kuşları! Romantik anınızın içine etmek istemesem de bizim karnımız acıktı!"

İçeriden seslenen İsmet'le etrafımızı saran bulutlar birden dağılırken, telaşla gerileyip portmantonun aynasından yüzüme baktım. "Yine kızardı yanaklarım," diye homurdanarak söylenirken eğilip dudaklarını yanağıma bastırdığında, "Bal mı var burada?" diye sevimli bakışlarıyla fısıldamasıyla yutkundum.

"Yusuf Ali! Daha fazla utandırmasana beni," diye nazlanarak söylenmemle, "Bana ilk kez Yusuf Ali dedin," deyip koyulaşan bakışlarıyla gülümsediğinde nedense birden utandığımı hissettim. En olmayacak şeylere utanma huyu da nereden çıkmıştı böyle? Elimle boynumu kaşırken, "Ben... Farkında değilim," diye mırıldanıp son kez aynada kendime baktım ve derin bir nefes alarak salona doğru ilerledim. Ardımdan gelen adım seslerini duymak bile yüzümü gülümsetmeye yetiyordu. Biz gelene kadar sofra çoktan kurulmuştu bile. İsmet masanın başında dururken Derya da sessizce tekli koltukta oturuyordu. Yusuf da arkamdan gelip, "Hadi geçelim sofraya," dediğinde birlikte masadaki yerlerimizi aldık. Biz Derya ile yan yana oturmuştuk. Yusuf ile İsmet de karşımızdaydı.

Bir süre ortamdaki gariplikten dolayı hiçbir yere varmayan konulardan bahsettik. Herkes bir parça heyecanlıydı tabii. Aylar önce bambaşka dünyalarda yaşarken bugün aynı masanın etrafında bir aradaydık. Karşımdakilerden biri sevdiğim adamdı, biri en yakın arkadaşım. Diğeri ise bunca zaman hayalini kurduğum abiydi sanki. Kurduğum tüm hayallerin gerçeğe dönüştüğü o andaymışım gibi hissediyordum kendimi. Sanki yaşadığımız bir masalın sonuydu. Oysa daha her şey yeni başlıyordu.

Diğer yanda Derya yine sessizdi. Onun kabuğunu kırmak zaten hiçbir zaman kolay olmamıştı. Bir vakit sonra, "Siz çalışıyor musunuz Derya Hanım?" diye soran İsmet'le bakışlarımı ondan tarafa çevirdim. Geldiğimizden beri ilk kez doğrudan iletişim kuruyorlardı.

Kendisine soru yöneltilmesiyle kaşığını kenara bırakan arkadaşım, "Çalışmıyorum," dedi. "Bir süre öncesine kadar bir restoranda çalışıyordum ama ayrılmak zorunda kaldım."

"Yemekten anlıyorsunuz o hâlde," diye sordu merakla İsmet.

O an ben Derya'nın utanarak *evet* demesini ve sohbete devam etmelerini hevesle beklerken, "Fazla kilolarım mı sizi bu kanıya vardırdı?" demesiyle İsmet ağzında kaşıkla kalakaldı. Ben de şok içinde Derya'ya bakarken o da bir anda ne dediğini fark etmiş gibi utançla başını eğdi.

Yıllarca onunla dalga geçen insanlara vermesini beklediğim tepkiyi hiçbir art niyeti olmayan İsmet'e göstermesi karşısında ne diyeceğimi şaşırmış hâldeydim. Ben kendimce durumu toparlayacak bir şeyler söylemeye niyetlenmiştim ki, "Estağfurullah," dedi İsmet yanlış anlaşılmanın vermiş olduğu mahcubiyetle. "Restoranda çalıştığınız için... Yani öyle dediniz diye... Sohbet olsun diye ben," deyip sustuğunda başımı Derya'dan tarafa çevirdim.

Utançtan kıpkırmızı kesilen arkadaşım, "Ben... Lavaboyu kullanabilir miyim?" diye sorduğunda başını kaldıramazken Yusuf, "Koridorda sağdan ilk kapı," dediğinde Derya hızla ayaklanıp o tarafa doğru ilerledi.

Kapı sesinin gelmesiyle, "Eylül, özür dilerim. Ben düşünemedim, yani aklıma bile gelmedi öyle bir şey," diyerek kendini açıklamaya çalışan İsmet'e dönüp, "Seninle alakalı değil, takılma," dedim hüzünle. "Derya... Biraz hassas bu konuda. Seni tanımadığı için yanlış anladı, sen de onun kusuruna bakma lütfen. Onu biraz tanıdıysam pişmanlıktan ağlıyordur şimdi banyoda," dediğimde, Yusuf elime uzandı destek olmak istercesine.

İsmet düşen yüzüyle, "Ben bir hava alayım," diyerek balkona çıktığında, "Böyle hayal etmemiştim bu geceyi," diye hüzünle mırıldandım. "Ne hayallerim vardı oysa... Duysan gülersin," derken elimi hafifçe kaldırıp dudaklarını bastırdı. Bu hâlde bile gülümsemekten alamadım kendimi. Kalbe zarar, ruha şifaydı bu adam...

"Hayallerinden daha güzel yapmak bizim elimizde. Bizi ilk kez görüyor, ne düşüneceğini bilememesi gayet normal," dedi anlayışla. "İsmet de takılmaz. O da hevesliydi bu akşam için. Şimdi kendini suçluyordur," dediğinde üzülerek eğdim başımı.

"Derya... O çok hassastır. Çocukluğumuzdan beri zorbalıkla o

kadar çok karşılaştı ki onlarla baş edemedikçe kendi kabuğuna çekildi, sessizleşti. Ben yıllarca onun kendini savunmasını bekledim ama o da hiç olmadık yerde hiç hak etmeyen birine karşı oldu," derken iç çektim hüzünle. "Ben en iyisi bir bakayım," deyip ayaklandım ve usulca banyoya doğru ilerledim. Kapıya vardığımda Derya da tam o an çıktı dışarı. Tam tahmin ettiğim gibi ağlamaktan güzel gözleri kızarmıştı.

"Eylül, ben çok özür dilerim," dedi mahcubiyetle. "Geceni mahvettim, gelir gelmez düzenini mahvettim," diye telaşla çırpındığında sıkıca sarıldım ona güç vermek istercesine.

"Canım arkadaşım, hiçbir şeyin mahvolduğu yok. Sen iyi misin?" dediğimde, "Salağım ben! Geri zekâlıyım!" dedi kızgınlıkla. "Düşününce nasıl saçma davrandığımı, ne kadar aptalca bir şey söylediğimi daha iyi anladım. Nasıl gidip bakacağım adamın yüzüne şimdi?" dediğinde hiç değilse İsmet'in kötü niyetli olmadığını anladığı için rahatlamıştım.

"Derya, düşünme böyle. Kimse senin hakkında yanlış bir şey düşünmüyor. Ama istersen, yani daha iyi hissedeceksen eve gidebiliriz," dediğimde başını iki yana salladı telaşla.

"Yok, zaten yeterince tadınızı kaçırdım daha fazlasına gerek yok. Yediğim haltla yüzleşmem lazım. Hadi geçelim," dediğinde hiç değilse çabaladığını gördüğümden hafif tebessümle başımı salladım ve birlikte içeri geçtik.

Ben yokken İsmet de salona dönmüştü. Derya'nın gelişiyle ayaklanırken, "Ben özür dilerim," dediğinde Derya da aynı anda, "Kusura bakmayın lütfen," dedi. İkisinin de mahcubiyeti açıkça gözlerinden okunurken gecenin tadı daha fazla kaçmasın diye ikisinin arasına girip neşeyle gülümsedim.

"Karşılıklı özürler dilendiğine göre bence hiç uzatmayalım, olur mu?" dedim.

Yusuf da yanıma gelip kolunu belime sararak, "Sevgilime katılıyorum," dediğinde, "Sen de iyice hanımcı oldun çıktın başımıza, komutanım," diyen İsmet'le Yusuf hariç hepimiz kıkırdadık.

Derya da o andan sonra üzgün suratını tebessümle aydınlatırken Yusuf'un son sözü, "Sana da tavsiye ederim, *kardeşim*," oldu.

Yanlış anlaşılmalar son bulduğunda sohbetin de tadı bir başka güzelleşti. İsmet'in samimi tavrı ve neşesi Derya'yı da rahatlatırken zaman ilerledikçe arkadaşım da üzerindeki gerginlikten kurtuldu. "Bu yemekleri siz yapmış olamazsınız," diye söylendiğimde İsmet ağzına teptiği sarmalar arasında homurdandı.

"Yıllardır başımızın çaresine biz bakıyoruz yengeciğim, bilsen ne marifetlerimiz var daha," dediğinde, "He sarmayı da siz sardınız yani?" dememle bir tane daha attı ağzına. "Şimdi yalan olmasın, onu Yeşim abladan arakladık."

İsmet'in iştahı benim de iştahımı kabartırken ağzıma attığım bir sarmanın ardından, "Sen küçükken de oburdun değil mi?" diye söylendiğimde Derya gülse de birden karşımdaki iki adam da duraksadılar. "Obur İsmet diye kaydedeceğim seni telefonuma," deyip kıkırdamaya devam ederken ben, iki adam bir an için anlam veremediğim bir buruklukla baktılar birbirlerine. O sıra Derya da biraz daha açılıp çalıştığı restoranda geçen bir anıyı anlattığında bir vakit sonra yüzleri yeniden gülmeye başlasa da ikisi arasında bilmediğim bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Bu, daha evvel de olmuştu. Sebep neydi bilmiyorum ama söylediğim ya da yaptığım bir şey her defasında onları bambaşka bir yere sürüklüyordu sanki...

Keyifle geçen yemeğin ardından bir ara İsmet ve Yusuf tatlılar için mutfağa gittiklerinde Derya ile salonda baş başa kaldık.

"Daha iyisin değil mi?" dediğimde başını salladı tebessümle.

"Eylül, o kadar neşeli ve kibar biri ki daha da utandım verdiğim tepki için," dediğinde neredeyse mutluluktan çığlık atacaktım.

"Yakışıklı da..." dediğimde yanakları kızarırken, "O gözle bakmadım," dese de dudaklarındaki kıvrılma, İsmet'i beğendiğini açık ediyordu. "Hayatında da kimse yok, tastamam bekâr anlayacağın,"

dediğimde, "Allah sevdiğine kavuştursun, ne diyeyim," diye mırıldandı.

Yalnız olmamızın da etkisiyle, "Derya," dedim biraz yaklaşarak. "Sormaya korkuyorum ama şu Kaan mevzusu..." dediğimde, "Yok," diye kestirip attı hemen. Öyle ani cevap vermişti ki emin olamadım bir yandan da.

"Emin misin? Yani aylar geçti ama..." derken, "Boş ver Eylül," dedi buruk bir hüzünle. "Seninle geçmişten konuşmak istemiyorum şu an. Burada öyle mutlu görünüyorsun ki bırak bozmayalım," dedi.

"Sadece şunu bil, sen gittikten sonra çok şey oldu ama en mühimi... Gözüm açıldı," dedi kendiyle alay edercesine buruk bir tebessümle. "Ben kendi kafamda kurduğum bir adama bağlanmışım yıllarca. Gerçeğin benim hayalimle zerre kadar alakası yokmuş. Geç oldu ama anladım," dediğinde ortam müsait olmadığı için konuyu uzatmak istemedim ama Kaan meselesini bitirdiğini gözlerinde görmek su serpmişti yüreğime. İnanıyorum ki bundan sonra her şey onun için de daha güzel olacaktı.

Bir vakit sonra, "Nerede kaldı ki bunlar?" diye söylenirken beklemekten sıkılarak ayaklandım. "Ben bir bakayım," deyip salondan çıktıktan sonra sakin adımlarla mutfağa doğru ilerledim.

"Aşk yaradı sana kardeşim," diyen İsmet'in içten sesiyle kapı eşiğinde duraksarken yüzümde bir gülümseme doğdu. Hafifçe alt dudağımı ısırıp Yusuf'tan gelecek cevabı beklerken heyecandan kalbim ağzımda atıyordu âdeta.

"Birini böyle sevmek de varmış kardeşim," dedi tüm içtenliğiyle. "Görmeyince gün karanlık sanki. Onu görünce güneş doğuyor benim hayatıma. Sanki hayat akıp giderken ben bir köşede öylece bekliyordum bunca zaman. Şimdi... Aldığım nefes, içtiğim su, uyuduğum uyku bile daha anlamlı. Aklım çıkıyor bir sabah uyandığımda her şey rüya çıkacak diye. Hiç bırakmak istemiyorum onu, hep gözümün değdiği yerde olsun istiyorum," derken iç çekti.

"Ama bunaltmaktan da korkuyorum," dedi yorgunca. "Bıkar, korkar, gitmek ister diye ödüm kopuyor," dediğinde koşup yakasına yapışmak istedim. *"Asıl ben korkuyorum seni kaybetmekten!"* diye

avaz avaz haykırmak istedim. Nereye giderdim ki ben? Sonunda yuvamı bulmuşken hiç gider miydim?

"O da seni seviyor kardeşim," dedi tüm içtenliğiyle İsmet. O an yüzümü yeniden bir gülümseme kapladı. Elini omzuna yaslarken bir an duraksadı. Bir an sonra, "Melek'i konuştunuz mu hiç?" dediğinde gülümsemem solarken hafifçe çatıldı kaşlarım.

Melek de kimdi? Ne işi vardı ki bu konuşmanın ortasında?

Ellerini tezgâha yaslayan Yusuf, başını öne eğip derince bir iç çekti. Onu bu denli düşündüren şey istemsizce omuzlarımın düşmesine sebep olurken, "Anlatmadım... Anlatamadım..." dedi bir an sonra buruk bir fısıltıyla.

"Anlamaz diye mi endişe ediyorsun?"

İsmet'in sorusuyla Yusuf bir şey diyemezken, "Eninde sonunda anlatman lazım kardeşim. Baş ucundaki fotoğrafı görünce sormayacak mı?" diye söylendiğinde günler evvel gördüğüm kareyi anımsamamla yutkundum.

Üç çocuk...

Yusuf, İsmet ve Melek.

Kimdi ki bu Melek? Neden Yusuf onu bana anlatmaktan bu kadar korkuyordu? Hayatında nasıl bir yeri vardı?

Yusuf tam bir şey söyleyecekti ki İsmet'in telefonu çaldığında duraksadı. Arkasını döneceğini hissettiğim an telaşla geriye çekilip hızlı adımlarla yeniden salona geçtim. Koltuğa oturduğumda Derya'nın endişeli bakışları bana dönerken, "Ne oldu?" diye sordu. "Yok, bir şey. Sonra konuşuruz," diye geçiştirdiğimde şu an konuşmak istemediğimi anlamış olacak ki üstelemedi. Biraz sonra Yusuf ve İsmet tatlılar ve çaylarla salona geldiğinde gülümsemek için kendimi zorlasam da ruh hâlim kırık döküktü. Ne kadar istemesem de aklımı o isimden alamıyordum.

Kimdi bu Melek?

Çay faslının ardından vakit de epey geç olunca kalkmak için toparlandık. "Her şey için teşekkür ederiz," diyen Derya'yla yüzümde bir tebessüm doğarken onun kaçamak bakışlarla İsmet'e baktığını gördüğümde içim ısındı.

"Her şey harikaydı. Görüşürüz İsmet," dediğim sıra Yusuf'un bizimle çıkacağını tahmin ederek başka bir şey demedim.

"Ne demek yenge, her zaman," dediğinde gülümserken onun da bir an için Derya'ya bakıp tebessümle bakışlarını kaçırmasıyla moralim biraz daha yerine geldi.

Birlikte evden ayrıldığımızda hava epey soğumuştu. "Kar gelecek galiba," diye mırıldandığım sıra siteden çıkıp sokağın karşısındaki evimin önüne varmıştık bile.

Tam vedalaşmak üzere Yusuf'a döndüğüm sıra, "Biraz yürüyelim mi?" demesiyle duraksadım. Derya, "Ben geçiyorum eve, hayırlı akşamlar," diyerek Yusuf'a başıyla selam verdiğinde de kapıyı kapatmasıyla soğuk gecede yine baş başa kaldık.

Bir şey demeden sakince yürümeye başladığım sıra iki adımla yanıma ulaştı. Bir an için ellerimiz hafifçe birbirine değdiğinde içim titrerken güçlü eliyle buz tutan elimi kavradığında bedenim ona biraz daha yaklaştı. Vakit neredeyse gece yarısına vardığından sokak bomboştu. Evlerde ışıklar bile yanmıyordu. Bu kasabada gün erken başladığı gibi erkenden bitiyordu. O yüzden en çok böyle zamanlarda özgürdük.

Bedenlerimiz birbirine ne kadar yakın olsa da aklımda dönüp duran isimden dolayı üzerimdeki tutukluğu çözemiyordum. Bir vakit sonra geldiğimiz yere baktığımda, "Buranın anısını da tazelememiz lazım artık," demesiyle tüm huzursuzluğuma inat gülümsedim.

Daha evvel oturduğumuz taşa doğru adımlarken bu defa önce kendisi oturdu. Ben de tam yanma oturacaktım ki bedenimi birden çekip bacaklarının üzerine oturtmasıyla ellerimi omuzlarına yaslayıp sessiz gecede, "Yusuf Ali!" diye cırladım. Bu da yeni alışkanlığımdı galiba. Keyifliyken Yusuf, sinirliyken Yusuf Ali oluyordu benim için.

"Ani hareketlerin yüzünden bir gün kalp krizi geçireceğim,"

dediğimde, "Allah korusun!" dedi telaşla. Öylesine söylediğim bir şeyi bile bu kadar ciddiye alması beni güldürürken montunun önünü açıp, "Kollarım sar bana," dediğinde direnmedim. Beline sarılıp başımı da göğsüne yasladığımda montunu âdeta bir yorgan gibi etrafıma doladı.

Dışarısı ayazdı ama ruhum onun yanında hep yaz günü kadar sıcaktı. Bedeninden gelen sıcaklık bir yana öyle güzel bakıyordu ki gözlerime, güneş hep üzerimize doğuyordu sanki.

"Neyin olduğunu söyleyecek misin artık?"

Bir an sonra saçlarımın üzerine doğru fısıldadığında hâlimi fark ettiğini düşünmediğimden afalladım. "Bir şeyim yok ki," diye mırıldansam da, "Seni benden, beni senden sorsunlar," dedi kulağıma doğru fısıltıyla. "Çünkü birbirimizi en iyi biz biliriz, öyle değil mi?"

"Öyle," desem de ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Sormak kolay değildi. Hele de gizli saklı dinleyip duyduğum bir şeyi sormak utanç vericiydi ama aramızda konuşulamayan bir şeyin kalmasını da istemiyordum. Biz bambaşka bir hikâye yazıyorduk madem aramızda gizlenen, konuşulamayan hiçbir şey kalmamalıydı.

Bir süre sessizlik devam etti. Rüzgârın derin uğultusu gelecek olan kar yağışının habercisi gibiydi. Kasaba derin bir sessizliğe gömülmüşken yüreğimden bir yükü kaldırıp atarcasına, "Melek kim?" diye sorduğumda bir çığlık yankılandı sanki karşımızda uzayıp giden dağlarda...

Bedenimi saran kolları kasıldı bir an için. Beni bırakacağından korktum ama tam aksine bir an sonra daha sıkı sarmaladı. Dudaklarını şakağıma sürtüp, "Sen... Nasıl?" dediğinde, "Sizi duydum," dedim utanarak. "Mutfakta konuşurken... Odandaki fotoğrafı da gördüm, geçen sefer banyoyu kullanmam gerektiğinde..."

"Anladım."

Bir süre başka bir şey söylemedi. Neyi anlamıştı? Benim gizli saklı onu dinleyen meraklının teki olduğumu mu?

"Melek..." dedi bir an sonra derince iç çekerek. "İsmet ve ben...

Biz çocukken yetimhanede birlikteydik," dediğinde yutkundum. Yetimhanede büyüdüğünü anlatmıştı o gece. Utanıyordu, onu eksik göreceğimi düşünüyordu. Bilmediği, benim de kimsesiz bir çocuk olduğumdu. Ona anlatamıyordum. Çünkü anlatacak tek bir anım bile yoktu o günlerime dair. Belki ben de utanıyordum ama geçmişimden değil, o geçmişi hatırlayamamaktan...

"Birkaç sene birlikteydik. Sonra," derken duraksadı. Geçmişi hatırlamanın onu nasıl zorladığını bedenindeki değişimlerden bile hissedebiliyordum.

"Bir aile aldı onu. Bir daha da hiç görmedik birbirimizi," dedi buruk bir hüzünle.

"Bu kadar mı? Sanki daha fazlası varmış gibi," dediğimde ellerini sırtımda aşağı yukarı kaydırdı. Bu hikâye her neyse anladım ki onu çok fazla etkiliyordu.

"Bazı çocuklar ailelerini bilirler, bazıları sonradan bir aileye sahip olurlar. Ben ailesini hiç bilmeyenlerdenim. Önce İsmet geldi hayatıma, sonra da Melek... O... Gittiğinde ben ailemi bir kere daha kaybettim. Gitmesine izin verdiğim için de kendimi hiçbir zaman affedemedim."

"Onu unutamamışsın," diye buruk bir hüzünle mırıldandım.

"Onu unutamadım. Onu unutamam," derken parmaklarıyla çenemi kavrayıp başımı hafifçe kaldırarak yüz yüze gelmemizi sağladı. Gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Onun bakışlarındaki çaresizliği gördükçe de yüreğimdeki ağırlık katlanılmaz oluyordu.

"Kendimi suçladım çok uzun süre. Mutlu mu iyi mi diye düşünmekle geçti hayatım. Geçmişe takılı kaldığında asla önüne bakamıyorsun. Ben de bakamadım. Hayatıma birini almayı bırak kimseyi yaklaştırmadım bile," derken gözlerimi kaçırmak istediğimde acı çekercesine, "Gitme benden," diye fısıldadı.

"Sana kadar... Her şey sen gelene kadardı Eylül. Ben geçmişle yaşarken, bir kere daha kaybetmekten korkarken, seni gördüğüm ilk anda dünyam şaştı. Bir asır süren kışı bitti ruhumun. Sen bana baktıkça, etrafımda oldukça ben can buldum yeniden. Ruhum unutmuş nasıl yaşandığını, seninle hatırladım. Seninle her şeyi en baştan

yaşadım ben. Sana âşık oldum, hem de geçmişime bir kere olsun dönüp bakmayacak kadar çok âşık oldum."

Söylediği her bir söz kalbimdeki kırıkları birleştirirken buz tutan ellerimle çehresini sardım. Gözlerim yaşadığımız anı saran yoğun duygularla dolmuştu. İçim dışım onunla dolup taşmıştı sanki. Her zerrem bu adamken geriye benden bir parça bile kalmamıştı.

"Yusuf," dedim, geceyi delip geçen aşk dolu bir yakarışla. "Sen... Benimsin. Ben seni geçmişle, hayalle... Ben seni kimseyle paylaşamam," diye çaresizce yakardığımda, "Seninim," dedi bir yemini dile getirircesine. "Bundan bir an bile şüphe edersen ölürüm, Eylül. Bunu bize yapma, sevgilim."

Sevgilim...

Nasıl yakışıyordu o hitap sesine, bakışlarına, dudaklarına...

Nasıl yakışıyordu bana Yusuf Ali'nin sevgilisi olmak...

Tüm hayatım kim olduğumu aramakla, bulamadıkça biraz daha silinip kaybolmakla geçmişti. Oysa ilk kez kendimi bulmaya başlamıştım Alaca'da.

Çocukların öğretmeni olmayı çok sevmiştim ben. Şimdi bir de Yusuf Ali'nin sevgilisi olmayı...

Bakışları çaresiz bir acıyla ama o acıdan katbekat fazla aşkla doluydu. Tıpkı benimkiler gibi... Ona duyduğum aşk öyle güçlüydü ki severken bile kalbim ağrıyordu.

Titreyen ellerimle yüzünü kendime çekerken dudaklarımı dudaklarına yasladım. Onu öperken kalbinde, aklında, ruhunda bizden başka kimse kalmasın istedim. Bencillikti bu, biliyorum ama bir kere de ben bencil olayım istedim.

Yusuf, benimdi. Adım bile bana ait değilken bir tek o bana aitti.

Ve bir tek o bana yeterdi...

Hissettiğim tüm aşkla sevdiğim adamı öperken onsuz bir hayatta var olamayacağımı biliyordum artık.

"Seni çok seviyorum. Sevmek buysa eğer... Böyle kalbim her an duracakmış gibi hissederken her bakışınla, her dokunuşunla yeniden can bulmaksa... Çok âşığım ben sana," diye fısıldadığımda, "Ey-

lül..." dedi, dudaklarımdan kopardığı ateşten dudaklarını yanaklarımda, şakaklarımda, usulca boynumda gezdirirken.

"Sen beni öldürmek mi istiyorsun? Bu kadar sevilmek mümkün mü? Ben nasıl bırakacağım artık seni? Senin olmadığın bir yerde nasıl nefes alacağım?" diye fısıldadığında öylesine dağılmış hâldeydim ki, "Hiç bırakma beni," diyebildim yalnızca. Ellerimle yüzünü severken onu bırakamıyordum. Kalp atışları sağ yanıma çarpıyordu. Aldığı nefesi solurken bu zamana kadar onsuz nasıl yaşadığımı düşünüyordum.

Bedenlerimiz bir bütün hâldeyken bile yetinemiyordum. Beni göğsüne gizlesin, hep orada kalayım istiyordum. Tükeniyordum, parçalanıyordum ama sonunda yine onunla var oluyordum. Bağımlılıktı bu adamı sevmek. Son nefesime kadar kurtulmak istemeyeceğim bir bağımlılık...

"Öl de, yoluna ölürüm. Canım mısın sen benim? Her şeyim misin? Nasıl bu kadar çok sevilir? Nerede gördüm ben böyle sevmeyi de bu kadar çok sevdim seni?" dediğinde, "Hiç bitmesin," diye fısıldadım.

Son kez boynumdan usulca çeneme doğru kayan ıslak dudaklarıyla inleyişim sessiz gecede yankılanırken, yeniden dudaklarımı kavramadan evvel son sözleri hırsla birbirlerine kavuşan dudaklarımızın arasında kayboldu.

"Hiç bitmeyecek. Yüreğimdeki bu sevda ölsem bile bitmeyecek..."

5. BÖLÜM

"Karların Dileği"

"Zaman bir yöne doğru ilerliyorsa bu,
senin mutluluğuna doğru olmalı."
Rebecca Serle

Kar fırtınası günlerdir aralıksız devam ediyordu. Bu çevrenin insanı kara kışa alışkın olsa da dünyanın dengesi nasıl şaştıysa bu seneki soğukluk alışılandan daha fazlaydı. Saatlerdir temizleseler de avlu hâlâ kar içindeydi. "Kıçım dondu, ciğerim yanıyor. Ulan bu nasıl hissetmektir be!"

Yanı başında karları kürerken bir yandan da homurdanan arkadaşına döndü Kadir. "Oğlum sen ne diye asker oldun, ben hâlâ bulamadım bu sorunun cevabını," derken küreği sertçe âdeta taşlaşmış kara geçirdi. Hava buz gibi olsa da saatlerdir harcadığı efordan dolayı yüzü ter içindeydi.

"Senenin yarısı kar küreyeceğimi bilseydim emin ol olmazdım

bro. Ulan ben Aydın'da büyüdüm, hayatım boyunca toplasan şu avludaki kadar kar görmedim. Ne bitmez kışı var mübarek memleketimin," diye söylenmeye devam ettiği sıra pencereden görünen kızla duraksadı Cüneyt. Hızla omuzlarını dikleştirip âdeta gövde gösterisi yaparcasına sertçe kar küremeye devam etti.

"Ne oldu lan iki dakikada cana geldin?" diye söylenen Kadir, camdaki kızı gördüğü anda bıyık altından sırıttı.

"Oğlum değil bu bahçeyi, Erciyes'in karını da küresen bu kız bakmaz sana," dediğinde, Cüneyt dost bildiği adama düşmanına bakar gibi baktı.

"Niyeymiş o?" diye öfkeyle söylendiğinde, "Tipin kazanova, ne yapsan boşuna," dedi Kadir gülerek. "Kızın altı tane abisi var, demedin mi? Tek lokmada yutarlar valla seni. Kim bilir nasıl yetişti bu kız onların arasında. Şansına küs kardeşim."

"Şansıma tüküreyim!" diye ağzının içinde homurdandı Cüneyt.

İşinin kolay olmadığını kabul ediyordu ama eninde sonunda ikna edecekti Cansu'yu. Hayatında ilk kez başını yastığa koyduğunda bir suret geliyordu gözlerinin önüne. Birini düşünmek ama kalpten düşünmek ne demek ilk kez tadıyordu bu duyguyu. Peşini bırakmaya da hiç niyeti yoktu. Hem etrafındaki herkes peş peşe aşka düşmüşken kendisi ne diye bu duygudan mahrum kalacaktı ki...

"Hem Cansu diğerlerine benzemez Cüneyt. İsteyerek ya da istemeyerek kalbini kırdığın onca kız gibi değil o. Yine aynı oyunu oynamaya niyetliysen vazgeç."

Bir yandan kardeş bildiği dostunun söyledikleri kulaklarında yankılanırken sertçe yutkundu Cüneyt. Pencerenin diğer tarafında bahçeyi izleyen kız kendisine döndüğü an hafifçe yüzünü assa da hiç bozulmadan başıyla selam verdi ona.

Kadir, ne derse desin vazgeçmeyen arkadaşına başını iki yana sallayıp umutsuzca bakarken onun bakışlarını umursamadan, "Bu defa değil," dedi Cüneyt. Bakışlarını pencerenin ardında kaçamak bakışlarla kendisini izleyen güzel yüzden ayıramazken, Cansu Hemşire arkasını dönüp pencereden uzaklaştığında gülümseyerek küreği sertçe kara geçirdi genç adam.

"Bu defa değil kardeşim..."

"Hoş geldin Lale."

"Hoş buldum Asım abi. Babam odasında mı?"

"Komutanım henüz gelmedi," diyen adamla genç kız oyunbaz bir tavırla omuzlarını düşürdü. "Tüh, ben de bir şey konuşacaktım. Neyse gelmişken Cansu'ya uğrayayım bari," deyip arkasına döndü ve hızlı adımlarla koridor boyunca ilerlemeye devam etti. Babasının burada olmadığını zaten biliyordu, sabah kahvaltıda annesiyle konuşurken duymuştu. Lale de geleceği zamanı özellikle seçmişti. Kısacık da olsa nişanlısını görmek istiyordu.

Parmağındaki yüzüğe bakarken yüzünü engel olamadığı bir gülümseme kapladı genç kızın. Bir an için bakışları pencereden dışarı takıldığında gördüğü adamla duraksadı. "Kadir..." diye mırıldanırken göğsü hissettiği aşktan patlayacak gibiydi. Neyse ki fazla aramasına gerek kalmadan bulmuştu onu. Elinde kürekle karları temizlediğini gördüğünde pencereye biraz daha yaklaştı. Yüzü gülüyordu. Onu gülerken görmeye hâlâ alışamamıştı genç kız. Yaşadıkları o sancılı zamanlarda Kadir hep üzgün, hep mutsuz, hep kaşları çatık görünürdü. Lale'yi gördüğü zamanlarda bakışları yumuşasa da imkânsız olduklarını bildiğinden hiçbir zaman gülümseyemezdi. Oysa birbirlerine ait oldukları günden beri bambaşka bir Kadir vardı artık hayatında. Gülüyor, şakalaşıyor, eğleniyordu. Her şeyden önemlisi sevgisini göstermekten asla çekinmiyordu.

Sadece... Gösterecek zamanı pek fazla olmuyordu.

Aklma gelenle yine buruk bir hüzün sardı genç kızın etrafını. Belki biraz şımarıklık ediyordu ama yine de kendine engel olamıyordu Lale. Babası ona dünyanın en güzel hediyesini vermiş, ilişkilerine rıza göstermişti. Belki de onun iteklemesi olmasa hâlâ birbirlerine yasak olmaya devam edeceklerdi. Yetmemiş nişanlanmışlardı da ama... Sonrası yoktu. Babası, *"Bu kadar tolerans size çok bile,"*

dercesine âdeta aralarında duvar olmuştu. Baş başa vakit geçirmeyi bırak, birbirlerini göremiyorlardı bile.

Parmağında yüzüğünü taşıdığı adamı gizli saklı oyunlarla izlemeye devam eden genç kız, bu kadarıyla yetinemeyerek kapıya doğru adımladı. Onlar kendisini görmese de Lale yüzüne vuran soğuk esintiye aldırmadan sevdiği adamı izlemeye devam ediyordu. Ne kadar zaman geçti bilinmez lakin bir an için Yusuf Yüzbaşı ile göz göze geldi. Yakalanmanın verdiği telaşla hızla geriye çekilse de genç adam kendisini kesin görmüş olmalıydı.

Lale tam oradan uzaklaşacaktı ki, "Kadir Teğmen!" diyen Yusuf Yüzbaşı'nın sesiyle duraksadı. Ne yapacağını korkuyla beklerken, "Git bir içeri bak, herkes burada değil gibi," diyen adamla sevinçle parladı gözleri. Hafifçe başını dışarı çevirdiğinde Kadir'in şaşkınlıkla, "Emredersiniz komutanım!" dediğini gördü ve kendisine doğru hızlı adımlarla gelmeye başladığında heyecandan nefesini tuttu.

Kapıdan içeri giren genç adam, "Sayım yaptık ya arkadaş, kim kalacak içeride?" diye söylenirken, "Kadir..." diye fısıldayan sesle duraksadı.

"Özlemden sıyırdım mı lan yoksa? Olmadık sesler duyuyorum şimdi de," diye şaşkınlıkla mırıldandığında ardında kalan genç kızın kıkırdamasıyla hızla arkasına döndü. "Lale?" diye onu burada görmenin mutlu şaşkınlığıyla fısıldadığında, Lale birkaç adım yaklaşsa da her an bir yerden birinin çıkma ihtimaliyle duraksadı.

"O kadar özledin mi gerçekten?"

Genç adam hâlâ kalp atışlarını kulaklarında hissederken hızla etrafa bir bakış attı. Kimselerin olmadığını gördüğü an genç kızı nazikçe bileğinden kavrarken birkaç adımla önüne vardıkları odaya girdiklerinde telaşla kapıyı kapattı.

"Tam olarak şöyle," deyip yüzünü kavradığı kızın dudaklarına kapanırken, Lale bir an için heyecandan kalbinin duracağını düşündü. Şaşkınlıkla havada asılı kalan ellerini bir an sonra genç adamın göğsüne yasladığında avcunda hissettiği hızlı kalp atışlarıyla çaresizce inledi.

Ağzının içine doğru, "Çok özledim. Ölecek kadar çok," diyen ni-

şanlısıyla, "Ben daha çok," diye fısıldarken nefes almayı unutmuş gibiydi. Kısacık bir öpücük bile Lale'ye hayatı boyunca hissettiği tüm heyecanlardan daha fazlasını yaşatmıştı sanki.

"Hiç bırakmak istemiyorum seni," diye fısıldayan genç adam, son kez hızlı bir öpücük bıraktığı dudaklardan uzaklaşırken genç kız bacaklarının gevşediğini hissetti. Neredeyse düşecekmiş gibi sevdiği adama tutunurken, "Seni neden her gün görmemem gerektiğini şimdi anlıyorum," diye gülümsedi. "İnsan kalbi bu kadar heyecana nasıl dayanır ki?"

Genç adam da sevdiği kızın güzelliği karşısında hayranlıkla iç çekerken, "Hâlâ hayal gibi... Rüyadayım sanki," diye fısıldadı. Yüzük takılı ellerini birbirine kenetlediğinde ikisinin de bakışları kenetlenen ellerine takıldı. "Birkaç ay sonra her gece seninle uyuyacağım, her sabaha seninle gözlerimi açacağım," diyen nişanlısıyla iç çekti Lale.

"Tüm bunların rüya olmasından öyle çok korkuyorum ki," dediğinde genç adam dudaklarını sevdiğinin mis kokulu saçlarına bastırdı.

"Bundan sonra her anımızı seni gerçek olduğumuza ikna etmek için harcayacağım o hâlde," diyen nişanlısıyla aşkla gülümsedi.

Bir an sonra nerede olduklarını fark ettiği an bakışları hayretle büyürken, "Kadir... Biz cephanelikte miyiz?" diye fısıldadığında genç adam oyunbaz bakışlarıyla tam bir şey diyecekti ki aniden zorlanan kapıyla iki genç de telaşla irkildi. Ne yapacaklarını bilemeyerek birbirlerine baktıkları an duydukları sesle ikisinin de gözleri kapandı. Kenara çekilip korkuyla kapıyı açtıklarında Bahtiyar Albay, çatık kaşları ve tüm heybetiyle karşılarındaydı.

"Hemen eve, Lale!" diyen babasıyla genç kız tedirgince nişanlısına baksa da babasının yeniden, "Lale!" diye kızgın ses tonuyla diretmesiyle başını eğip mahzun bakışlarıyla koridorda ilerledi. Bahtiyar Albay, yavru kedi gibi arkasına baka baka uzaklaşan kızının ardından gülmemek için kendini zor tutarken, yanı başında dikilen zırtapozu hatırladığında yeniden çattı kaşlarını.

"Sana fazla mı yumuşak davrandım asker?"

Bağırsa bu kadar ürkütmeyecek olan sesle genç adam bakışlarını kaçırırken, "Komutanım..." dediğinde, "Zorlama beni Kadir," diye homurdandı Bahtiyar Albay. Sevdadan anlamayan duygusuz biri değildi ama her şeyden evvel şu an kız babasıydı o. Biricik Lale'sini zırtapozun tekine vermek bile yeterince zorken bir de onları dip dibe görmek zorunda kalmamalıydı, hiç değilse ahşana kadar...

"Sana güvendiğim için en kıymetlimi emanet ediyorum ben. Bir an bile şüphe duysam senden, onun gölgesine bile değmene müsaade etmezdim."

Genç adam duydukları karşısında hissettiği mahcubiyetten ötürü tek kelime edemezken Bahtiyar Albay'ın, "Son sınavdan geçemedikten sonra diğerlerinin bir önemi yok," demesiyle omuzlarını dikleştirdi. "Sizi bir başkası görseydi de ben bunu duysaydım ne olacağını sen düşün. Sakın ola kimsenin ağzına sakız etmeyin kendinizi," diye devam ettiğinde de genç adam herkesten çok saygı duyduğu adamın haklılığı karşısında sertçe yutkundu.

Doğru söylüyordu. Onlar gerçeği bilseler de dışarıdan gören biri Lale hakkında çirkin bir imada bulunsa Kadir katil olurdu. Özleminden geberse de sabretmeliydi. Birbirlerine ait olacakları güne kadar kendinden önce sevdiği kadını düşünmeliydi.

"Bir daha asla böyle bir şey yaşanmayacak komutanım," diyen genç adamın mahcubiyeti gözlerinden okunurken, Bahtiyar Albay onun ne demek istediğini anladığını görebiliyordu. Başını eğip kendisine kesilecek cezayı bekleyen genç adama bir an için tebessümle baksa da, "Yaşanırsa düğün için bir sonraki yazı beklersiniz," deyip arkasını dönerek odasına doğru ilerledi. Genç adam giden adamın ardından her şeye rağmen gülümseyerek bakarken hayatının geldiği nokta için yalnızca şükrediyordu.

Bir vakitler sınavı, yasak olanı sevmekti. Şimdi yalnızca sevdiği kadına kavuşmayı bekleyecekti. Bu bekleyiş bir ömür de sürse Lale her şeye değerdi...

Yusuf Ali'den...

Birbiri ardına gelen mesaj bildirim sesi odada yankılanırken, telefonu elime aldığımda ekranda gördüğüm isimle kalp atışlarım hızlandı. Ona dair olan her ne varsa kalbimin ayarlarıyla oynamayı başarıyordu.

Gönderen: Öğretmen Hanım

"Ben geldimmmm. Şey... Sanırım, bu bizim ilk mesajlaşmamız. Biraz heyecanlanmış olabilirim :)))"

"Müzik dersindeyiz. Çocuklar Ali Baba'nın çiftliğindeki hayvanları saymaya başladılar ama benim aklım sürekli başka bir Ali'de:)"

"Hadi beni düşününce aklına gelen ilk şarkıyı yaz!"

"Ama uzun uzun düşünmeden bak, hemen şimdi aklına geleni... "

"Ben yazıyorum önce:)) Sesim seninkiyle yarışamaz ama yine de benim söylediğimi hayal edebilirsin :)"

"Birisine birisine âşık oldum birisine, rastlamak çok zor şeydir böylesine :)"[3]

"Bir de şey... Bana şarkı söylemeni özledim... "

Bakışlarım sanki dudaklarından dökülüyormuş gibi hissettiğim sözlerin üzerinden geçerken dudaklarımı sızlatan gülümsemeye engel olamıyordum. Parmaklarım telaşla harflerin üzerinden geçerken tek bir an bile düşünmeye ihtiyacım yoktu. Onu gördüğüm ilk andan beri kalbimde yankılanan ses hiç değişmiyordu. Yanımdayken bile hasretini çektiğim bir kadına âşıktım ben... O, korkmadan bunu duymaya hazırsa ben söylemekten bir an bile usanmazdım artık...

Gönderilen: Öğretmen Hanım

"Şu garip hâlimden bilen işveli nazlım.

Gönlüm hep seni arıyor neredesin sen...

3.Birisine Birisine şarkısı.

Tatlı dillim, güler yüzlüm, ey ceylan gözlüm...
Gönlüm hep seni arıyor...
Neredesin sen..."[4]
"Başım göğsüme yasladığın ilk anda
nefesimi tenine işleyerek söyleyeceğim bu türküyü.
O zamana kadar sözlerini yüreğinde
sakla, Öğretmen Hanım."
"Ben senin aldığın nefesi bile özledim."

"Komutanım, haberin olsun askeriyede lakabın değişmiş," diyen İsmet'e döndürdüm bir an sonra aşk sarhoşluğuyla parıldayan bakışlarımı.

"Ne diyorsun oğlum?" diye söylendiğim sıra ağzına attığı fındıklarla sırıttı.

"Korkusuz Komutan, olmuş Mecnun Komutan," diye söylendiğinde postalımı sertçe bacağına vurup, "Dedikodu etmeye vaktiniz varsa kasabanın etrafında koşturmak lazım sizi," diye homurdandım.

İsmet teslim olurcasına ellerini kaldırırken, "Neye bakıyorsun sen öyle sabahtan beri?" deyip telefonuma uzandığında hızla ekranı kapattım.

"Vay! Gizlimiz saklımız var ha?" diye yalandan hançerlenmiş gibi elini kalbine yasladığında da gözlerimi devirip ayaklandım.

"Tıkındığın yeter artık. Kalk timi topla, yata yata iyice bostana döndürdünüz askeriyeyi! Biraz antrenman yapın da ciğerleriniz ne hâlde görelim," dediğim sıra çalan kapıyla, "Gir!" dedim. İsmet de gevşekçe yayıldığı yerde hızla toparlandı.

İçeri giren genç asker, "Komutanım, albayımız sizi çağırıyor," dediğinde başımı sallayıp kapıya doğru ilerledim. "İsmet Üsteğmen, siz ısınmaya başlayın," dediğim sıra, "Emredersiniz komutanım," deyip spor salonuna doğru ilerlediğinde ben de ters istikamette Al-

4.Neredesin Sen türküsü.

bay'ın odasına doğru ilerledim. Kapıyı tıklatıp, "Gir!" komutuyla içeri girdiğimde, "Beni emretmişsiniz komutanım," dememle, "Geç Yusuf," diyerek karşısındaki sandalyeyi işaret etti Bahtiyar Albay.

"Otursana oğlum, ne dikiliyorsun tepemde?" dediğinde çekinerek ilerleyip karşısına oturduğumda nedense görevle alakalı bir durum konuşmayacağımızı hissettim.

"Nasıl gidiyor hayat?" dediğinde şaşırsam da, "Çok şükür iyi komutamm," diye mırıldandım. "Sen de iyisin, belli oluyor her hâlinden," dediğinde koskoca adam olsam da utandığımı hissettim. Ne olursa olsun özel hayattan bahsetmek beni geriyordu. "Sağ olun komutanım."

Önündeki dosyayı kenara çekip ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Görmüş geçirmiş bakışlarıyla gözlerime bakarken, "Burası küçük yer, biliyorsun," dediğinde hafifçe başımı salladım ne geleceğini endişeyle bekleyerek. "Seni biliyorum, öz oğlum olsan ancak bu kadar severim seni," dediğinde mahcup olurken, "El âlemin lafıyla canın sıkılsın istemem," dediğinde hafifçe çatıldı kaşlarım.

"Komutanım, açık olun lütfen. Neden bahsediyorsunuz?" diye sorduğumda söyleyecekleri onu da rahatsız ediyor olacak ki gergince öksürdü.

"Biliyorsun, millet laf olsun da konuşalım diye bekliyor. Bir süredir kulağıma gelen mırıldanmalar var. Kasabalı senden bahsediyor. Senden ve Eylül'den," dediğinde duyduğum isimle dikleşti omuzlarım. Kaşlarım da duyduğum rahatsızlıkla çatılırken gerildiğimi fark ederek, "Beni yanlış anlama oğlum," dedi Bahtiyar Albay.

"Ben ikinizi de evlatlarımdan ayırmıyorum, biliyorsun. Derdim işinize karışmak değil, kimsenin haddine de değil zaten. Seni nasıl oğlum gibi görüyorsam Eylül de Lale'den farksız gözümde. Millet görmüş sizi, şimdilik kötü bir şey duymadım ama yarın öbür gün olur da Eylül'ün kulağına olmadık bir laf gider, kızın da gönlü kırılır. Anlıyorsun beni değil mi?" dedi.

"Anladım komutanım," dedim başımı sallayarak. "İçiniz rahat olsun. Çok yakında kasabalı, kendilerine konuşacak güzel bir konu bulacak zaten," dediğimde söylediklerim hoşuna gitmiş olacak ki

Bahtiyar Albay bıyık altından güldü. "Müsaadenizle komutanım," dediğimde, "Gazan mübarek olsun, Yüzbaşı," dedi tebessümle.

Ben de hafifçe gülümseyip selam vererek odadan çıktığımda elimi cebime atıp avcuma değen kadife kutuyla duraksadım. Bakışlarım pencereden dışarıya kayarken o an lapa lapa yağan karın etkisiyle etrafın bembeyaz kesildiğini görmek sanki kamçıladı ruhumu.

"Niye bekliyorum ki? Neyi bekliyorum?" diye kendi kendime fısıldarken adımlarımı ters yöne doğru çevirip çıkışa doğru ilerledim.

Şu ana kadar erken davrandığımı düşünüyordum. Oysa geç bile kalmıştım...

Eylül'den...

"Öğretmenim haklıymışsınız! Karlar neredeyse pencereye kadar gelmiş!" diyen Ömer'le başımı eğdiğim resimden kaldırıp gülümsedim. Pencereden dışarıya hayranlıkla bakarken son öğrencimin resmine de kırmızı kalemimle bir yıldız atıp, "Bakmadığım resim kaldı mı?" diye sorduğumda kimseden ses çıkmamasıyla kalemimi masaya bıraktım.

Öğle arasım başlatan zilin çalmasıyla çocuklar heyecanla benden komut beklerlerken, "Hadi giyin montlarınızı," dediğimde hepsi heyecanlı çığlıklarla askılardaki montlarına koşturdular. "Atkıları sarmayı, eldivenleri takmayı unutmuyoruz," dediğim sıra Funda pıtı pıtı adımlarıyla yanıma gelip, "Siz de gelecek misiniz öğretmenim?" diye merakla sordu.

"Siz birlikte oynamak istemez misiniz?" dediğimde diğer bakışlar da bana dönerken, "Öğretmenim, ne olur siz de gelin! Yine birlikte yapalım kardan adamımızı!" diye bağırdıklarında masum sevgileri karşısında sıcacık gülümsedim.

"Geliyorum o hâlde!"

Çocukların neşeli çığlıkları eşliğinde ben de montumu giyip at-

kımı boynuma doladım. Çocukların ardından ben de sınıftan çıkıp bahçeye doğru ilerlerken diğer sınıflardan çıkan çocuklar da bahçeye koşturuyorlardı. Kar birçok insan için hayatı zorlaştıran, hatta can alan bir felaket olsa da çocuklar için mucizenin ta kendisiydi. Doğanın onlara eğlenmeleri için verdiği hediyesiydi. Hangi şartlarda yaşarlarsa yaşasınlar her çocuk kardan adam yapmayı, kartopu oynamayı çok severdi. Yetişkinlerin birçoğu da içlerinde hiç büyümeyen o çocuğun sesini en çok kar yağdığında duyardı.

Bahçeye adım attığımda neredeyse dizlerime kadar kara gömüldüm. Çocuklar elleriyle ve bacaklarıyla iteledikleri karları kahkahalar eşliğinde birbirlerine atarlarken, neşeli cıvıltıları güneşten daha çok ısıtıyordu hepimizi. "Öğretmenim buraya yapalım mı?" diyen Funda'ya bakışlarımı çevirdiğimde gülümseyerek yanına ilerledim.

"Olur tatlım, buraya yapalım. Hadi çocuklar şimdi herkes ne kadar taşıyabiliyorsa kartoplarını yapıp buraya getirsin. Zehracığım sen de burada bana yardım et olur mu, birlikte gövdesini yapalım," dedim ve diğerleri koşturmaya başladıklarında biz de işin zor kısmını halletmek için hızlıca bir gövde oluşturmaya çalıştık. Bir an için bakışlarım Zehra'ya takıldığında onun da en az diğer çocuklar kadar mutlu görünen yüzü içimi ısıtırken bir an evvel şifa bulması için dua ettim tüm kalbimle.

Zehra, ne yazık ki çok küçükken geçirdiği bir kaza yüzünden tekerlekli sandalyeye bağlı bir hayat sürmek zorundaydı. Onun durumundaki çocukların hayattan nasıl koptuklarını, nasıl yalnız olduklarını bildiğim için Zehra'nın yaşama sevinci herkes gibi bana da umut veriyordu. Arkadaşlarının da masum sevgileri sayesinde Zehra öyle mutlu bir çocuktu ki koşmamayı dert etmiyordu sanki. Çünkü arkadaşları bir an olsun onu yalnız bırakmıyorlardı.

"Öğretmenim böyle oldu mu?" diyen tatlı sesiyle dalıp gittiğim hüzünlü hâlden sıyrılırken, "Çok güzel oldu tatlım," deyip saçlarından öperek gülümsedim ve yeniden işime dönerek gövdeye biraz daha kar ekledim. Dakikalar sonra koca göbekli, düşük omuzlu kardan adamımız yine dünyanın en tuhaf kardan adamı

gibi görünürken, "Öğretmenim yine yamuk oldu!" deyip kahkaha atan Saliha'yla diğerleri de kahkaha attılar.

Çocukların gülüşleri ruhumu yaz günü kadar sıcacık bir hâle bürürken, "Çocuklar... Siz bu kardan adamın hikâyesini biliyor musunuz?" diye sorduğumda her biri senkronize bir şekilde başlarını iki yana salladı. "Dinlemek ister misiniz peki?"

"Evet!"

Çığlıkları neredeyse dağlarda bile yankılanırken, "Bu kardan adamın ismi Arkadaş," dedim gülümseyerek. "Arkadaş, bildiğiniz ve gördüğünüz kardan adamlar gibi kusursuz değil. Biraz yamuk, bazı yerleri şişkin, bazı yerleri eksik... Atkısıyla beresi birbiriyle çok uyumlu sayılmaz. Gözleri de güzel zeytinlerden değil, taşlardan yapılma," dedim bakışlarımı hepsinin yüzünde gezdirerek.

"Ama Arkadaş'ın bir sırrı var çocuklar. Arkadaş, yalnızca kar yağdığında onunla arkadaş olmak isteyen çocukların karşısına çıkıyor," dediğimde, "Yani bizim mi?" diye heyecanla sordu Kerim. Başımı salladım gülümseyerek.

"Arkadaş, bir sene boyunca onu hep sevecek, yanında isteyecek arkadaşlarını bekliyor. Karlar erimeye başladığında yavaş yavaş kaybolsa da hep bir sonraki karda yeniden onu çağırmanızı bekliyor. Çünkü onun sizden başka arkadaşı yok," dediğimde çocuklar usulca kardan adama doğru adımlayıp ellerini üzerine bıraktılar. Bazıları küçücük kollarıyla ona sarılırken masum sevgileri karşısında kalbim tekledi.

"Keşke hep bizimle kalsan Arkadaş," diyen Zehra'yla Funda da arkadaşına sarılırken, "Seneye yine getiririz Zehra, merak etme. Getiririz değil mi öğretmenim?" diye sorduğunda başımı salladım tebessümle.

"Getiririz canım... Çocuklar," dedim bir an sonra dikkatlerini üzerime çekerek. Hepsi masum yüzleriyle bana döndüğünde kelimelerimi özenle seçmeye çalışıyordum. "Hayatta karşımıza bize hiç benzemeyen insanlar çıkabilir. Bazıları size değişik görünür, bazıları belki korkutur sizi... Ama önemli olan nasıl göründüğümüz değil, nasıl baktığımızdır. Nasıl konuştuğumuz; başka insanlara, hayvan-

lara, doğaya nasıl davrandığımızdır. Kötü olmak bu hayatta en kolay şeydir. Zor olan iyi kalabilmek, iyi olmak için çabalamaktır. Her şeyden önemlisi kendimiz gibi olmayana sırtımızı dönmek yerine el uzatmaktır. Düşünsenize o kusursuz güzellikteki kardan adamlar, o kartpostalların içinde hep yalnızlar ama Arkadaş size sahip. Sizin sevginiz sayesinde onlardan daha mutlu," dediğimde hepsi gülümseyerek baktılar yüzüme. Anlaşılabilmenin o tatmin edici duygusuyla kalbim sıcacık olurken, "O hâlde... Şimdi kartopu zamanı!" dediğimde hepsi hızla yerlere eğilip çığlıklar eşliğinde kartopu yapmaya başladılar.

"Dünyanın en güzel kalpli öğretmeni..."

Ardımdan gelen sıcak nefesin kulağıma değişiyle boş bulunup yerimde sıçrarken arkama döndüğüm anda karşımda bulduğum adamla neredeyse kalbimin duracağını hissettim.

"Yusuf..." deyip iç çekercesine soluklanırken aşk dolu bakışlarımı âşık olduğum derin bakışlarında kaybettim. "Korkuttun beni. Nereden çıktın sen?" diye sorarken bir yandan da aramıza biraz mesafe koymak için mecburen geriledim. Okul bahçesinin tam ortasındaydık ve şimdiden minik meraklı bakışlar üzerimize dikilmişti. O ise açmaya çalıştığım mesafeleri yeniden kapatırken, "Özledim," dedi hafifçe iç çekerek. Elleri sanki bana sarılmasını engellemeye çalışır gibi belinde bağlıyken bir an sonra avcunda tuttuğu kartopunu uzattığında neşeyle kıkırdadım.

"Bence sen oyun oynamaya gelmişsin Yüzbaşı," deyip kartopunu avcuma aldığımda bir süre tebessümle bakmaya devam ederken yan taraftan üzerimize doğru ardı ardına gelen minik kartoplarıyla ikimiz de sıçradık. Çocukların gülüşerek bir savaş başlattıklarını gördüğümde benim de oyun oynamak için çıldıran ellerim kaşınırken, "Alın bakalım!" deyip elimdeki kartopunu onlara doğru fırlatmamla Yusuf'un yanı başımda, "Eylül!" diye bağırması bir oldu.

Telaşla irkilip, "Ne oldu?" diye korkuyla sorduğumda Yusuf şaşkınlık içinde yüzünü sıvazlarken, "Hay ben şansıma tüküreyim! Plan senin neyine Yusuf, plan senin neyine!" diye söylenip çocuklara doğru hızla ilerlemeye başladı. Çocuklar da üzerlerine doğru gelen

adamla daha da coşup hoplaya zıplaya ellerine aldıkları karları fırlatırlarken, "Yapmayın çocuklar! Pas! Mola! İki dakika durun lan," dese de çocuklar anın eğlencesinden onu duymuyorlardı bile. Ben de, "Yusuf!" diye söylenerek peşinden koştursam da ne olup bittiğini anlayamıyordum bir türlü. Kartopu attılar diye sinirlenmiş olamazdı herhâlde.

Yere eğilip iri elleriyle karları taramaya başladığında hâlâ ne olup bittiğini anlayamazken çocuklar da sanki yeni bir oyuna başlamışlar gibi onunla birlikte yere oturup karları eşelemeye başladılar.

Olduğum yerde duraksayıp bu deli adamın ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken bir an sonra Funda, "Yusuf abi, bunu mu arıyorsun?" diye sorduğunda, bakışlarımı sırtı bana dönük olan adama çevirdim.

Funda'nın ona ne uzattığını göremediğimden, "Yusuf, ne oluyor?" diye endişeyle söylendiğimde çocuklar şaşkınlıkla ellerini ağızlarına götürüp bana bakıyorlardı. Sevdiğim adam, karların arasında dizlerinin üzerindeyken benden tarafa döndüğünde olduğum yerde uyuştuğumu hissettim.

"Yu... Yusuf..." diye fısıldayıp hıçkırığımı bastırmak istercesine ellerimle ağzımı kapadığımda, "Eylül..." dedi aşk kokan sesi ve içime işleyen derin kahve bakışlarıyla.

"Doğduğum günden beri eksik parçamı arıyorum ben," dedi sertçe yutkunarak. "Biri gelsin, beni tamamlasın istiyorum. Göğsüme sığınsın, beni yuva bilsin..." derken güzel bakışları doldu gözlerimin önünde. "Yuvam olsun istiyorum."

"Yusuf..."

"Tüm hayatım böyle geçecek zannettim. Yalnızlık benim lanetim dedim. Kimse kalbime dokunmadan, kimse ruhuma karışmadan ölüp gideceğimi düşündüm ben, seni gördüğüm o ilk ana kadar..." dediğinde daha fazla direnemedim. Usulca dizlerimin üzerine çöktüğümde artık yüz yüze, göz gözeydik.

"Kalp, eşini bulduğunda tanırmış. Ben seni gördüğüm ilk anda..." deyip elini kalbine yasladı. "Şuramda bir şey oldu. Sanki bir ömür atmayan kalbim o an atmaya başladı. Görmekten kaçındığım

tüm güzellikler seninle hayatıma karıştı. Ben... Her kar yağdığında aynı duayı geçirdim yüreğimden. Yuvama kavuşmak istedim ve o dua... Seni bana getirdi," dediğinde gözyaşlarım usulca izler bırakarak aktı buz tutan yanaklarımdan.

Sanki kendi hislerini değil de benimkileri anlatıyordu. Sanki kalbim konuşuyordu. Hiçbir zaman anlam veremesem de artık biliyordum. Ezelden beri ruhlarımız, kalplerimiz birbirini tanıyordu.

"Belki erken, belki hazır değilsin, belki bir sürü başka şey... Ama ben hayatım boyunca seni bekledim Eylül. Daha fazla beklemek, beklerken kaybetmek, daha fazla sensiz yaşamak istemiyorum," dediğinde kar yağışı da hızını arttırırken avcunun arasındaki lacivert renkli kadife kutuyu usulca açtı. Tıpkı duası gibi karların arasına gizlediği yüzük kutusunu...

"Benimle evlenir misin Öğretmen Hanım?"

Kalbimin üzerinden bir perde kalktı sanki o an. Bana bakan sıcacık bakışlarıyla aklım uyuşurken geçmiş ve bugün birbirine karıştı. "Yusuf..." diye fısıldayıp kutudaki kar tanesini andıran yüzüğe hayranlıkla bakarken, "Ben..." diye fısıldadım.

Evet, demek için çırpınan yüreğim sanki bir girdabın içinde sürükleniyordu. Bana ne olduğuna bir türlü anlam veremezken, "Bu... Nasıl oluyor anlamıyorum," deyip gözlerimden akan yaşları sildim telaşla. "Kalbimde bir ses var, susmuyor. Ben sana bakınca..." derken yanlış anlamasından korkarcasına zihnimi susturmaya çalıştım.

Bakışlarımı gözlerine çevirip, "Evet," dediğimde aşk dolu kahveleri mutlulukla aydınlanırken, "Seninle evlenirim. Tüm hayatımı seninle geçirmekten başka bir dileğim yok artık benim," dediğimde titreyen elleriyle yanaklarımı sardı. O an beni öpmesini her şeyden çok isterken ve onun da bunun için çıldırdığını gözlerinde görürken etrafımızda çember oluşturan çocukların alkışlarıyla ikimiz de şaşkınlıkla gülümsedik birbirimize. "Sonra," diye dudaklarını oynatarak fısıldadığında kalbim teklerken dudaklarını alnıma bastırdığında ben de dayanamayarak sarıldım boynuna.

Tüm hayatım bu ana gelebilmem için yaşanmış gibi hissediyordum. Çektiğim tüm acılar bu adama kavuşabilmek içindi sanki. Onu

tanıdığım andan beri gözyaşlarım yalnızca mutluluktandı. Onun yanında kimsesiz hissetmiyordum kendimi. Hayatımda henüz bir yeri yokken bile kalbime öylesine yerleşmişti ki yoldan geçerken gördüğümde ya da tek bir an bakışlarımız birbirine değdiğinde ruhuma sarılıyordu varlığıyla. Bu adamın varlığı mucizeydi. Kendimi bilmediğim zamanlardan beri ettiğim tüm dualarımın karşılığıydı.

Tam o an zilin çalmasıyla usulca birbirimizden uzaklaştığımızda bakışlarımı kaldırmamla öğrencilerden daha fazla seyircimiz olduğunu fark ettim utançla. Öğretmen arkadaşlarım da yüzlerinde meraklı ama mutlu ifadeler ve hayranlık dolu bakışlarla bizi izlerken utançla kızaran yanaklarımla eğdim başımı.

"Herkes bize bakıyor," diye sessizce fısıldadığımda Yusuf ellerimden tutup ayağa kalkmama yardımcı oldu. Kalabalığa döndüğünde kendinden emin bakışları öylesine etkileyiciydi ki kalbim tekledi bir kere daha.

"Vaktinizi aldığım için kusura bakmayın ama daha fazla beklemeye dayanamayacaktı yüreğim!" dediğinde, "Yusuf Ali!" diye utançla inlesem de o, hâlimi umursamayarak, "Tüm dünyaya duyurmak istiyorum ama önce buradan başlamak nasip oldu," dedi gülümseyerek.

"Birçoğunuzu tanıyorum, sizler de az çok beni tanıyorsunuz. Hep yalnız olduğumu da biliyorsunuz," derken usulca bana çevirdi güzel gözlerini. "İnsan, ruhunun eşini beklermiş. Ben de hayatım boyunca onu bekledim," deyip elimi tuttu usulca. Eldiveni sıyırıp parmağıma yüzüğümü taktığında içim titrerken, "Bulunca da onsuz geçen her an eziyete dönmeye başladı," deyip aşkla gülümsedi. "O yüzden... Herkes bilsin ki Yusuf Yüzbaşı, Eylül Öğretmen'i çok seviyor ve bundan sonraki hayatını onunla geçirmek istiyor!" dediğinde ben utançtan karların arasına doğru erimek üzereydim.

"Orasını anladık, komutan," diyen Tufan Hoca ile diğerleri de neşeli kahkahalarla güldüler hâlimize.

Suna Öğretmen gülümseyen yüzüyle yanımıza gelip birleşen ellerimizi tutarken, "Bu eller bir ömür ayrılmasınlar birbirlerinden," dediğinde ikimiz de, "Âmin," dedik içtenlikle. Bir annenin şefkatiyle

ikimize birden sarıldığında diğer seyircilerimiz de bizi tebrik ederlerken Ceylan Öğretmen'in, "Ee, düğün ne zaman komutanım?" sorusuyla Yusuf, aşk dolu bakışlarını bana çevirerek hafifçe iç çekti.

"İnşallah en kısa zamanda. Söylemeye gerek yok, düğünümüze tüm kasabalı davetlidir."

"Öğretmenim siz çok güzel bir gelin olursunuz kesin."

"Tabii akıllım! Öğretmenimiz çok güzel, aynı prensesler gibi..."

"Öğretmenim biz de geliriz değil mi düğününüze?"

"En sevdiğim iki kişi evleniyor, keşke başka bir dilek de tutsaymışım!"

Çocuklar birbiri ardına seslenirken son cümle Funda'dan geldi. Dersin başından beri bir türlü ilgilerini derse geçirmeyi başaramıyordum. Dürüst olmak gerekirse ben de parmağımdaki yüzükten başka bir şeye odaklanacak hâlde değildim ama böyle de olmazdı.

"Çocuklar," dedim her biri üzerinde bakışlarımı gezdirerek. "Sohbet etmek de güzeldir ama şimdi ders zamanı. Hadi açın bakalım elli beşinci sayfayı," deyip tahtanın önüne geçtim ve tebeşiri elime alıp yazmaya başladım.

"Bu ders atasözleri ve deyimlerden bahsedeceğiz."

"Herkes üstünü sıkıca giyinsin. Bugün işlediğimiz konuları da tekrar etmeyi unutmuyoruz, anlaştık mı?" dediğim sıra hepsi bir an evvel dışarı çıkmanın heyecanıyla aceleyle toplanıyordu. Son öğrencim çıkana kadar bekledikten sonra ben de toparlanıp sınıftan çıktım. Koridordan geçerken üzerimde hissettiğim imalı bakışlarla bedenim cayır cayır yansa da içimden taşan mutluluk her şeyden fazlaydı. Şarkı söyleyerek koştursam fazla dikkat çeker miydim acaba?

Hızlı adımlarla önce binadan, ardından okul bahçesinden çıktığımda karların arasından usulca ilerlemeye devam ettim. Bir yanım yaşadığım mutluluğu çığlık çığlığa haykırmak isterken, bir yanım hâlâ cevap bulamadığım hislerin tutsağıydı. Elimi hafifçe kaldırıp tıpkı etrafımda uçuşan kar taneleri gibi görünen yüzüğüme mutlulukla bakarken düşünmeden duramıyordum. Bir şey olmuştu bir anda... Adını koyamadığım bir şey...

Sanki içimde bir ses vardı da onu duymam için bana yalvarıyordu. Düşünmeye zorladıkça başım ağrıyor, kendimi zorladıkça ağlama isteği kursağıma dolanıyordu. Hayatımın en mutlu anıydı bu ama ben kalbimin sesini susturamıyordum bir türlü. Gözlerim gülerken kalbim acı çekiyordu. Anlam veremiyordum.

Yolun kıyısındaki taşın yanından geçtiğimi fark ettiğimde adımlarım duraksarken yola devam etmek yerine sakince o tarafa doğru ilerledim. Yusuf ile hep gece gelebilmiştik buraya, gündüz de bir başka güzel görünen manzarayı onunla izlemek istedim o an. Montumun kalınlığına güvenerek karla kaplı taşın üzerine oturduğumda önümde uzayıp giden dağa çevirdim bakışlarımı. Kasabaya da adını veren Alaca Dağı'ydı önümde uzayıp giden...

"Kim bilir ne hikâyeler anlattılar sana? Ne acılara ne mutlu anılara şahit oldun?" derken sertçe yutkundum.

"Ben de dönüp dolaşıp aradığımı sende buldum. Bana sevdiğim adamı getirdin. Yuvamı getirdin, mutluluğumu getirdin... Geçmişimi de getirir misin?" dediğimde bir damla gözyaşı buz tutan yanağımdan süzülürken, "Neden böyle oluyor bilmiyorum," diye acıyla fısıldadım. "Neden hatırlamıyorum? Neden hatırlamadıkça kendimi bu kadar suçlu hissediyorum?"

Sanki karşımdaki bir insandı da ona derdimi anlattıkça huzur bulmak istiyordum artık. İçimdeki bu yara öylesine uzun bir zamandır kanamaya devam ediyordu ki... An gelip unuttum sansam da en savunmasız anımda yeniden karşıma çıkıyordu böyle. Sonra her şey en baştan başlıyordu. Kim olduğumu bilemedikçe hiçbir zaman gerçekten huzur bulamayacakmışım gibi hissediyordum...

Orada ne kadar oturdum ne kadar ağladım bilmiyorum ama

bir vakit sonra telefonum çalmaya başladığında irkilerek kendime geldim. Arayanın Lale olduğunu gördüğümde hafifçe gülümserken telefonu açtığım an, "Eylül! Neredesin sen, sabahtan beri seni bekliyoruz!" diye cırladığında, "Ne oldu?" diye mırıldandım. Ağlamaktan sesim biraz buruk çıkmıştı.

"Bütün kasaba sizin romantik evlilik teklifinizi konuşuyor, biz en son duyuyoruz! Derya da Cansu da burada bak, çatlayacağız meraktan! Hadi çabuk gel!" deyip telefonu suratıma kapattığında buz tutan elimle yanaklarımı kurulayıp ayaklandım. Her zaman olduğu gibi üçüzler yine etrafımı sardıklarında başlarını okşayıp gülümserken evin önüne vardığımda daha ben anahtarı çantamdan çıkaramadan kapı açıldı. Pencereden yolumu mu gözlüyorlardı?

"Nihayet!"

Eli belinde huysuzca söylenen Lale'nin arkasından kızlar da görünürken ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdiğim sıra Derya endişeyle baktı yüzüme. "Eylül? Ağladın mı sen?" diye sorduğunda hafifçe burnumu çekip, "Yok," diye mırıldansam da sesim bile ağladığımı anlamaları için yeterliydi.

"Ne oldu Eylül?" diyen Lale de sanki fiziksel bir yaram varmış gibi endişeyle üzerimi tararken parmağımdaki yüzüğü yakaladığında heyecanla tuttu elimi. "Ay kızlar şunun güzelliğine bakar mısınız!" diye cırladığında kızlar da hayranlıkla yüzüğüme baksalar da neşelerinin bana yansımadığını fark etmeleri onların da gülümsemelerini soldurdu.

"Ne oldu arkadaşım? Yani mutluluktan ağladın diyeceğim ama," deyip duraksayan Lale'ye bakamazken, "Kızlar... Özür dilerim ama beni biraz yalnız bırakabilir misiniz?" dediğimde üçü de böyle bir şey söylememi beklemediklerinden afalladılar. Yine de hâlimdeki tuhaflığı anlamış olacaklar ki, "Sorun değil, sen dinlen," diyen Lale, "Derya sen de bize gel, annem de seni merak ediyordu zaten," dediğinde arkadaşım da, "Olur," diye mırıldandı. Bana sarılıp, "Döndüğümde iyi ol. İhtiyacın olursa da hemen ara," dediğinde başımı salladım.

Onlar evden çıktıklarında ben de montumu çıkarıp ayaklarımı sürüyerek odaya geçtim. Sobanın yanındaki koltuğa cenin pozisyonunda

kıvrıldığımda anlam veremediğim bir şekilde ağlama isteğimi durduramıyordum. Sanki bir çukura düşmüştüm ve zaman geçtikçe karanlık beni daha fazla içine çekiyordu...

Gözlerimi kapatıp iç çekerek ağlamaya devam ederken orada öylece ne kadar durdum bilmiyorum. Bir vakit sonra kapı çaldığında havanın neredeyse karardığını fark ettim şaşkınlıkla. Sobadan yansıyan kızıllıktan başka ışık emaresi yoktu odada. Doğrulup ayaklarımı sürüyerek kapıya doğru ilerlerken Derya'nın geldiğini düşünüyordum ama kapıyı araladığımda Yusuf'u karşımda bulmak birden gerilmeme sebep oldu. Kim bilir nasıl berbat görünüyordum?

Beni gördüğü an güzel gülümsemesi solarken, "Eylül? Neyin var sevgilim?" deyip içeri geçtiğinde ben de hafifçe geriledim.

"Bir şeyim yok Yusuf. Muhtemelen biraz üşüttüm bugün," deyip bakışlarımı yere indirerek kapıyı kapattığımda aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarını etrafıma sardı. O an içimdeki yalnızlığa öyle iyi geldi ki varlığı, ben de sanki çekip gitmesinden korkarcasına sıkıca beline sarıldım. Yüzümü de sıcacık, huzur gibi kokan göğsüne yasladığımda iç çekişi kulaklarımda yankılanırken, "Bir an," dedi tereddütle. "Öyle üzgün görünce seni. Ben," deyip sustuğunda başımı kaldırıp yüzüne çevirdim dolu dolu bakışlarımı.

"Pişman oldum sandın..."

Saçlarımı geriye doğru tarayan elleriyle yüzümü biraz daha kendine çekerken alnını alnıma yaslayıp, "Seni kaybedemem, Eylül," dedi çaresizlik kokan sesiyle. "Herkesin gidişine, yokluğuna dayandım ama sen... Seni kaybedemem," deyip başını eğerek dudaklarıma kapandığında sırtındaki ellerimi ensesine kaydırıp daha çok çektim onu kendime. Tutunur gibi...

Birkaç adım gerilediğimizde sırtım duvara yaslanırken canımın yanmasından korkarcasına elini duvarla arama yasladı. Başını hafifçe yana doğru eğdiğinde dudakları daha derin bir tutkuyla beni

öperken aklımdaki tüm düşünceler birbirine karışmıştı. Geçmişi düşünmek canımı yakıyordu, gelecekse onu kaybetme ihtimalinden dolayı korkutuyordu. Tutunabildiğim, her şeyimle ait olduğum yalnız bu andı. Sevdiğim adamın kollarındaydım. İlk kez aittim, ilk kez her şey olması gerektiği gibiydi sanki...

Öpüşünde tarif edemediğim bir sıcaklık vardı. Sanki bir ateş çemberinin içinde savrulup duruyor, yanacağım yerde nefes alıyordum. Yaşamak bu muydu sahi?

Dudaklarıma bulaştırdığı kor alevler tüm benliğimi sarıyor, beni tüketmek yerine yeniden ve yeniden var ediyordu. Ellerinin dokunduğu her zerremde çiçekler açıyordu. Hiç bilmediğim, ömrüme hiç uğramayan bahar çiçekleri...

Bir eli sırtımda aşağı yukarı savrulurken diğeri omuzlarımdan dirseğime doğru eriyen bir kar tanesi misali akıyordu. Tüm bedenim duvara yaslandığı hâlde yere yığılacakmış gibi hissediyordum. Dizlerim titriyor, başım dönüyordu. Göğsümden kopup gelen arsız bir sancı her an biraz daha bedenimi esir alırken çaresizce inliyordum. Canım yanmıyordu ama adını koyamadığım bir yoksunluk çekiyordum sanki. Soluklarımız birbirine karıştıkça tek düşündüğüm daha fazlasıydı. Daha fazla dokunuş, daha fazla aşk...

Sıcacık dudaklarına aşkla sokulurken öpücüğünü derinleştirdikçe inleyişim etrafımızda yankılandı. Tırnaklarımı sertçe ensesine bastırdığımda, "Yavrum..." diye inleyen boğuk sesiyle âdeta karnıma kramplar girerken, bakışlarım saran yangında kaybolmak istedim. Dudaklarını çeneme kaydırıp hafifçe dişleriyle yokladığında, "Yusuf..." diye hayretle inlememle başım biraz daha geriye düştü.

"Durmamız lazım," diye kendine söylercesine sayıklasa da dudaklarını boynuma kaydırdığında daha fazlasını düşünmek bile aklımı kaçırmama sebep olurken, "Seni çok seviyorum," diye sayıkladım.

"Benim kadar değil," diye fısıldadı.

"Hep seni beklemişim," dediğimde kapalı gözlerini bir an için aralarken, "Hep beklemekle geçti ömrüm," dedi hafifçe uzaklaşıp yutkunarak. "Ama... Beklediğim senmişsin," diye devam ettiğinde düşünmek istemesem de aklım yine aynı isme takıldı.

Melek...

Neden bilmiyorum, onu düşündüğüm an yine başıma tarif edemediğim o ağrı saplanırken yüzümün düştüğünü fark ettiğinde, "Konuş benimle," dedi yalvarırcasına.

Kaçmak kolaydı ama onun derin kahve gözleri öylesine içine çekiyordu ki beni yapamıyordum. Ne düşüncelerim ne bedenim ne gözlerim gidebiliyordu ondan. Gitmek de istemiyordum zaten...

Acınası hislerim bir örümcek ağı misali kalbimin etrafını sararken, kendime duyduğum kızgınlıkla parmaklarımı sıktım sertçe. Bakışlarının ağırlığını yüzümde hissederken, "Ben... Çok... Kıskanıyorum seni," diye fısıldadım utançla. Başımı eğip alnımı göğsüne yaslarken neredeyse çektiğim acıdan dolayı ağlayacaktım. Kendimden nefret ediyordum o an; hissettiklerimden, düşünmeden duramadığım o isimden... Hatta hiç bilmediğim o kızdan... Utanıyordum, yine de kendime engel olamıyordum.

"Yıllarca beklediğin biri var. Hakkım yok, biliyorum ama ben bunu düşündükçe... Kalbim acıyor Yusuf," diye fısıldadığımda, "Eylül," dedi *yapma* dercesine.

"Bunları söylerken bile utanıyorum ama elimde değil. Seni gördüğüm ilk andan beri bir şey var Yusuf. Bunu nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum ama sanki biz... Hep varmışız gibi geliyor bana. Ben bir zamanlar neredeyse evlenecektim," dediğimde bedeni huzursuzlukla kasılsa da devam etmek zorundaydım. "Ama o... Hiçbir zaman yaklaşamadı bana. Hatta içten içe hep huzursuz hissettim kendimi, hata yapıyormuşum gibi. Olmam gereken bambaşka bir yerdi sanki. Öyleymiş de," dedim başımı kaldırıp gözlerinin içine bakarak. "Olmam gereken yer hep senin yanınmış."

Elleriyle saçlarımı hafifçe geriye atıp, "Benim için de böyle," dediğinde bakışlarım yere düştü.

"Ben sana gelene kadar kalbimde kimse yoktu ama senin yıllarca birini beklemiş olman..." dediğimde hafifçe çenemden kavrayıp gözlerime kenetledi bakışlarını. Acımın yansıması onun da gözlerindeydi artık. Fakat kendi geçmişinin acısı değildi bu, benim acımı yükleniyordu bu defa...

"İnkâr edersem belki için rahatlar ama dürüst bir adam olamam artık gözlerinde. Evet, onu bekledim," dedi buruk bir hüzünle. "Fakat tıpkı senin gibi ben de anlatmakta zorlanıyorum. Onu bekledim yıllarca ama seni bulduğumda... Başka kimsenin önemi kalmadı Eylül," demesiyle gözlerim kapandı hüzünle.

"Bana kızıyor musun?" diye fısıldadığımda, "Sana ölüyorum," demesiyle aralandı gözlerim. Bana öyle derin bir aşkla, öyle uçsuz bucaksız bir teslimiyetle bakıyordu ki...

"Bu hikâyede yalnız sen ve ben varız, *sevgilim*. Geçmiş çoktan kapanan bir defterin sayfalarında gömülü. Oysa biz... Biz bugündeyiz, Eylül. Kalbimin adı Eylül, aldığım nefesin sebebi Eylül, Yusuf Ali'nin duası Eylül... Bu, bizim hikâyemiz," dediğinde kalbim, içinde büyüttüğüm aşktan patlayacak sandım.

"Hiç ayrılmayacağız, değil mi?" diye fısıldadığımda sağ yanağımdan kayıp giden gözyaşımı yakalarcasına öptü beni aniden.

"Ölüm bile beni senden ayıramaz," dediğinde de öyle çok korktum ki telaşla sarıldım bedenine.

"Söyleme öyle," deyip kolları arasında içli içli soluklanırken, "Yusuf... Eylül'ün her şeyi Yusuf," dedim nazlanırcasına. O an beni birden bacaklarımdan kavrayıp kucağına aldığında şaşkınlıkla çığlık atarken, kucağında benimle ilerleyip sobanın yanma oturdu. Yakınlığımızın ve söylediklerinin etkisiyle ne diyeceğimi unutmuş bir hâlde ellerimle yakışıklı çehresini sevip gülümserken bir an sonra, "Eylül," dediğinde, "Hım," diye mırıldandım.

"Hemen evlenelim mi?"

Yanağındaki elim duraksarken bakışlarım şaşkınlıkla büyüdü. "Ne?" diye fısıldadığımda sanki uzaklaşmamdan korkarcasma bedenimi biraz daha kendine yasladı.

"Dünyanın en pasaklı, en sulu göz, en kıskanç insanı da olsan aşkım toz zerresi kadar bile azalmayacak," dediğinde dudaklarım kıvrılırken, "Gitmek zorunda kaldığım zamanlar olacak," demesiyle gülüşüm buruklaştı. Biliyordum. Bile isteye sevmiştim bu adamı.

"Bu zamana kadar giderken ardımda kimseyi bırakmadım ama

artık çok zor. Belki bencillik bu biliyorum ama... Giderken beni evimizde beklediğini bilirsem," dediğinde, "Bana dönersin," diye fısıldadım aşk dolu bir tebessümle.

Evimize...

"Şehadet bana nasip olur mu bilmiyorum. Olursa... Vatan sağ olsun derim ama sana dönmek için kanımın son damlasına kadar savaşmaktan vazgeçmem," dediğinde parmak uçlarımı yakışıklı çehresinde gezdirdim ezberlemek istercesine. Kaşının üzerindeki yara izine dokundum parmak uçlarımla. Yetmedi dudaklarımı bastırdım yara izine, çoktan geçip giden acısını dindirmek istercesine. Ardından yuvamı gizleyen göz kapaklarından öptüm. Titreyen soluğu dudaklarıma çarptığında onu böylesine etkileyebildiğim için bile deli gibi heyecanlandım. Elmacık kemiklerinde, dudağının kenarında gezindi öpücüklerim. En son ondan öğrendiğim gibi boynundan öptüm kısacık. Sonra da kokusunda soluklandım uzun uzun...

Saniyeler, belki dakikalar boyunca sobanın sıcaklığı ve odayı dolduran çıtırtılardan başka bir ses duyulmazken en sonunda ona duyduğum ömürlük hasretimle, "Evlenelim," dedim. Güzel gözlerine çevirdiğim bakışlarımı bir an olsun derin kahvelerinden ayırmadan devam ettim. "Birbirimizi bulduk, daha ne için bekleyeceğiz ki? Sen... Benim dualarımın karşılığısın," dediğimde bakışlarındaki endişe âdeta bir rüzgârla kaybolup gitti.

"Sevda mısın sen? Benim her şeyim misin?" dediğinde neşeyle kıkırdayıp huzurla koynuna sokuldum.

Yuvama, aileme, her şeyime...

Ne kadar zaman orada öylece oturup sobadan gelen çıtırtılar eşliğinde birbirimizi dinledik bilinmez lakin bir zaman sonra, "Kahve içelim mi?" dediğimde ellerimi kavrayıp öpücükler kondurdu birbiri ardına.

"Bu güzel ellerden zehir olsa içerim," dediğinde, "İyice arabeske bağladın ama sen Yüzbaşı," dememle elini kalbine yaslarken, "Kırıldım ama," dediğinde yanağına bir öpücük bırakıp uçmayı keşfeden bir kuş gibi neşeyle ayaklandım. "Sen bekle, kahveleri yapıp hemen geliyorum."

Hissettiğim mutlulukla içim içime sığmıyor, sanki ayaklarım yere basmıyordu. Saatler evvel bir enkazdan farksızken dünyanın en mutlu kadını olmuştum sanki bir anda. Yine yalnız onun etkisiydi bu. Eylül'e Yusuf Ali etkisi...

Mutfağa girdiğimde hızlıca cezveye su koyup kaynamaya bıraktım. Kahve kavanozunu dolaptan alıp fincanlara boşaltırken gülümsemekten neredeyse yüzüm acımaya başlamıştı. İç çekercesine bir ifadeyle parmağımdaki yüzüğe hayranlıkla bakmaya devam ederken suyun kaynadığını fark ettiğimde telaşla uzandım. Fincanlara boşalttığım sıra bir an için boş bulunmamla kaynar su ayağıma sıçradığında, "Ah!" diyen çığlığıma engel olamadım.

"Eylül?"

Koşar adım yanıma gelen sevgilim, telaşlı bakışlarıyla ne olduğunu anlamaya çalışırken, "Sakin ol ve hemen silahını yerine koy, Yüzbaşı. Ayağıma su sıçradı sadece," diyerek işi şakaya vurmaya çalışsam da o çoktan panikleyip beni kucağına almıştı bile. "Yusuf abartma lütfen, önemli bir şey değil," desem de odaya geldiğimizde beni kanepeye oturtup kendisi de hemen yere oturdu.

"Çorabı çıkaralım," dediğinde, "Yusuf," diye söylensem de sol ayağımdaki çorabı sıyırdığında sürtünmenin etkisiyle dişlerimi sıktım. Ayağımın altından kavrayıp, "Kızarmış," diye mırıldandığında yüzü öyle buruşmuştu ki biri görse onun yandığını düşünürdü.

"Yanık kremi var mı?" diye sorduğunda başka türlü rahatlamayacağını anlayarak, "Olacaktı," dedim sakince. "Şu kitaplığın alt rafında." İyi olduğumu görsün istiyordum ama telaşından ne yapacağını şaşırmıştı. Ne kadar sakinleşmesini istesem de ilgisinin beni bir çocuk gibi mutlu ettiğini inkâr edemezdim.

Hızla kalkıp raftan kremi aldığı sıra bana dönecekken duraksadı. Neye baktığını göremeyen bakışlarım onu bulurken, "B... Bu..." dediği anda aniden gelen sızıyla, "Ah! Şimdi biraz acıyor galiba," diye mırıldanmamla bana döndü bakışları. Yüzünün allak bullak olduğunu gördüğüm an, "O kadar kötü değil Yusuf, abartma lütfen," dediğimde sanki adımlarını güçlükle ilerletiyormuş gibi görünen hâliyle yere oturdu. Kremin kapağını açıp parmaklarına aldığında

bu denli dağılmasına bir anlam veremesem de ayağımı dizinin üzerine yaslayıp kremi sürmeye başladığında ürperdim. Yanan tenime kremin soğukluğu iyi gelse de parmak uçlarını tenimde hissetmek başka türlü yakıyordu benliğimi. Ne kadar utansam da şu hâlde bile bana dokunuşlarını düşünmeden duramıyordum.

Kremi sürmeyi bitirse de ayağımı hâlâ bırakmazken bir an sonra başını hafifçe eğip bileğimin arka kısmına baktığında, "Orası yanmadı," diye mırıldandım. Ama sanki beni duymuyor gibiydi. Parmak uçlarıyla dokunmaya korkar gibi bileğimin üzerinden geçerken ellerinin de titrediğini fark ettiğimde afalladım.

"Yusuf?" diye seslendiğim hâlde bakışlarını bileğimden ayıramazken işi eğlenceye vurmak için, "Yüzbaşı, sapıklaştın mı! Hey!" diye söylenip dizini dürttüğümde bana döndü bakışları.

Beyazı kıpkırmızı kesilen dolu dolu bakışları...

"Yusuf," deyip telaşla öne atıldığımda karşımda dağılışına bir anlam veremezken, "Bu," deyip yeniden bileğimdeki ize dokunduğunda "Doğum lekesi," dedim öylesine bir şeyden bahsedercesine. "Yanık değil, yara değil. Neden takıldın ki bu kadar? Ne oldu?"

"B... Ben," deyip uzaklaşmak isterken geriye doğru düştüğünde titreyen elleriyle yerden destek aldı. Hafifçe gerileyerek ayaklandığında sersemlemiş hâline bir anlam veremezken bakışları yeniden kitaplığa döndüğünde önüne doğru sarsakça adımladı. Ben de ayaklanıp bir anda neden bu kadar kötü olduğunu anlamaya çalışırken, elini rafta duran küçük oyuncak arabaya uzatıp dokunamadığında yutkundum.

"Bu?.."

"O... Eskiden kalma," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Se... Senin mi?"

"Ben... Öyle olmalı. Tam olarak nereden geldiğini, kimin verdiğini hatırlamıyorum aslında," derken utancımı gizlemek istercesine saçımı kulağımın arkasına yerleştirdim. Gözlerime öyle tuhaf bir ifadeyle bakıyordu ki sanki tüm dünyası tepetaklak olmuştu bir anda.

"Yusuf... Ne oldu birdenbire ben anlayamıyorum," dediğim-

de ona doğru bir adım atacaktım ki, "Ben," deyip elleriyle ensesini ovuşturdu telaşla. Sanki nefesi daralıyormuş gibi boynunu ovuşturup yakasını çekiştirmesi beni de panikletti. "Yusuf," deyip ona uzanacağım sıra, "Gitmem lazım. Ben..." dedi telaşla. Arkasını dönerek paldır küldür adımlarla kendisini evden dışarı attığında olduğum yerde çaresizce kalakaldım.

Gitmişti.

Ne olduğunu bile anlayamazken, söylediğim ya da yaptığım bir şeyin bu hâline sebep olduğunu düşünmek beni korkutuyordu. Hüzünle gerileyip salona döndüğümde sakince koltuğa oturacakken raftaki oyuncak araba bakışlarıma takıldığında tereddütle uzanıp elime aldım. Ne olmuştu? Ne düşünmüştü de beni ardında bıraktığını umursamadan çekip gitmişti?

Hem de bu gece... Birbirimize böylesine teslim olduğumuz gece...

Elimde tuttuğum oyuncak arabayla koltuğa oturduğumda yine omuzlarıma bir ağırlık çökmüş, hatırlayamadığım anılar kâbus gibi etrafımı sarmıştı sanki.

Üzerimdeki hüzünle sessizce pencereden dışarı bakarken buruk iç çekişlerimle sevdiğim adamın bıraktığı boşluğu izliyordum. Hava kararmış, kalbim de tıpkı önümde uzayıp giden sokak gibi bir anda kimsesiz kalmıştı...

Yusuf Ali'den...

Kulaklarımda susturamadığım bir uğultu hüküm sürüyordu. Titreyen ellerimle duvara tutunurken güçlükle cebimden anahtarı çıkardım. İlk denemede yuvaya yerleşmedi, ikincide de. Üçüncüde açıldığında kapıyı itekleyip evden içeri daldım. "Ne oluyor lan?" diye seslenen İsmet, mutfak kapısının eşiğinde göründüğünde üzerimdeki montu parçalarcasına sıyırıp kenara fırlattım.

"Yusuf? Abi ne oluyor?" diye telaşla yanıma adımlayan İsmet'e kararan gözlerimle bakarken, nefes almakta güçlük çekiyordum sanki. Ellerimle ensemi, boynumu ovuştururken yakamı çekiştirdim. Ne yapacağımı bilemeden ileri geri adımlarken bir an sonra hızlı adımlarla odamdan içeri girdim.

Yatağın baş ucuna vardığım an duvara çarpmışım gibi olduğum yerde duraksarken titreyen ellerimle uzun zamandır dokunmadığım çerçeveye uzandım. Fotoğraf karesinde bana gülümseyerek bakan bebeğe dolu dolu gözlerimle bakarken göğsüme kaldıramayacağım bir ağırlık çöktü bir anda. Dermanı tükenen dizlerimle yığılırcasına yatağın üzerine oturduğumda İsmet de endişeyle yanıma adımladı.

"Yusuf... Ne oluyor kardeşim?" diye korkuyla sorarken elimdeki çerçeveye takıldı bakışları. Acıyla dolan gözlerimle fotoğrafta kollarımın arasında gülümseyen masum bebeğe...

Melek'e bakarken, "Nasıl..." diye fısıldadım nefes alamıyormuşum gibi kesik bir fısıltıyla. "Nasıl? Allah'ım nasıl oluyor bu? Deliriyor muyum ben? Kendi kafamda kurduğum bir hayale mi kapılıyorum?" diye sayıklarken İsmet yanıma oturup omzumu kavradı endişeyle.

"Yusuf? Kardeşim, korkuyorum bak söylesene... Ne oldu birden? Eylül'ün yanında değil miydin sen? Ne oldu da... Melek'e koştun?" diye güçlükle sorduğunda, "İ... İsmet," deyip kardeş bildiğim, beni anlayacak olan tek adama döndüm gözlerime dolan yaşlarla.

"Söyle kardeşim."

"Melek... Melek," derken ellerimi sertçe gözlerime bastırdım. Islaklığa hayretle bakarken, "Melek... E... Eylül," dediğimde İsmet'in kaşları hafifçe çatıldı.

"Yusuf, anlamıyorum abi," dediğinde, "Ah!" diye inleyip yüzümü sertçe sıvazlayarak öfkeyle ayaklandım. Ben anlıyor muydum sanki?

Ne yapacağımı bilemeyerek odanın içinde sağa sola volta atarken bir an sonra aklıma gelenle hızla telefonumu çıkardım. Bir süre çalan telefonun açılmasını sabırsızlıkla beklerken, "Yusuf? Oğlum,

hayırdır inşallah," diyen İclal Anne'nin uykulu sesini duyduğumda bir an için utansam da bekleyecek hâlde değildim.

"İclal Anne... Sana hiçbir zaman sormadım ama artık sormak zorundayım," dediğimde İsmet de ayağa kalkıp ne yaptığımı anlamaya çalışırken çekinerek, "Sor oğlum," diyen kadınla sertçe yutkundum.

"Melek... Onu evlat edinenler... Kimdi?"

"Oğlum, bunca zaman sonra nereden çıktı bu? Hem... Biliyorsun bunu söylemem uygun değil," dediği anda, "İclal Anne," dedim canımın acısıyla yalvarırcasına. "Sana hiçbir zaman sormadım, soramadım. Hakkım olmadığını düşündüm çünkü. Gitmesine izin verdiğim için hakkım olmaz dedim. Geç kaldım dedim ama... Bilmem lazım. Yalvarırım söyle yoksa ben aklımı kaçıracağım," dediğimde telefonun diğer ucunda hafifçe soluklandığını duydum.

"Oğlum... Sen... Başka birinden bahsediyordun, neden birden en başa döndün Yusuf Ali?" diye hüzünle sorduğunda İsmet de kafası allak bullak olmuş hâlde neden bu hâlde olduğumu anlamaya çalışıyordu. Evlilik teklifini biliyordu, ona gittiğimi biliyordu ve şimdi neden bu hâlde olduğuma bir anlam veremiyordu.

"İclal Anne... Lütfen... Yalvarıyorum sana... Bana söylemek zorundasın," dediğimde bir süre karşıdan ses gelmedi. En sonunda çaresiz çıkan sesiyle, "Tamam," dediğinde kalbim telaşla çırpınırken, "Bekle biraz, kayıtlara bakmam lazım. Dün yediğimi bile zor hatırlıyorum artık," dediğinde, "Tamam," dedim heyecanla.

İsmet çattığı kaşlarıyla, "Ne oluyor lan?" diye tam dibimde sinirle fısıldasa da tüm dikkatim telefondan gelecek sesteydi.

"Aynur Hanım ve Rıdvan Bey," dedi önce. Kalbim bir an için duracak sandım. "So... Soyadları?" diye ürkerek fısıldadığımda, "Aksoy," demesiyle dermanı kalmayan dizlerimin üzerine düştüm.

Aksoy...

Eylül Aksoy...

"Bir şey daha var Yusuf," dediğinde "Di... Dinliyorum," diye fısıldadım.

"Aile Melek'in ismini değiştirmiş. Yasal olarak buna hakları var, biliyorsun. Melek, Eylül Aksoy olarak hayatına devam ediyor," dediğinde gözlerimden birbiri ardına akan yaşlar, gülümsemeyle kıvrılan dudaklarıma bulaştı. Eylül'ün hayatıma girdiği günden beri ben ilk kez Melek için ağladım.

Melek...

Hayır...

Eylül Aksoy... Eylül Aksoy...

Benim meleğim...

Benim her şeyim...

Bana hayretle bakan, ne olup bittiğini anlamayan ve geçen her saniye öfkesi çoğalan İsmet'i kendi sesimle ikna edemeyeceğimi biliyordum. Delirdiğimi düşünecekti muhtemelen. O yüzden telefonu hoparlöre alıp, "İclal Anne," dedim titreyen sesimle. "Son dediğini... Tekrar edebilir misin?"

"Melek'i evlat edinen aile ismini değiştirmiş oğlum. Melek... O artık Eylül Aksoy..."

İsmet de tıpkı benim gibi dizlerinin üzerine çöküp şokla büyüyen gözlerle yüzüme bakarken, gözyaşlarımın arasında yüzümü durduramadığım bir tebessüm sardı. İsmet de tıpkı benim gibi yavaş yavaş idrak ettiği gerçekle gözyaşları arasında gülümserken, "İclal Anne..." diye fısıldadım telefonun diğer ucunda endişeyle beni bekleyen kadına.

"Onu buldum... Sonunda Melek'i buldum..."

6. BÖLÜM

"Beni Hatırla"

"En önemli şeyler, asla gerçekten gitmezlerdi.
Sevgi kalırdı. Sevgi her zaman kalır, biz de öyle."
Ashley Poston

İki genç adam, iki can yoldaşı, iki kardeş...

Hayatın tüm yükünü omuz omuza sırtlanan, aynı acılarla sınanıp birbirlerine tutunarak ayağa kalkan iki güçlü adam, yıllar sonra yeniden iki küçük çocuk olmuşlardı sanki. Çöküp kaldıkları yerde önlerinde öylece duran çerçeveye bakarlarken ikisi de öğrendiği gerçeği kabullenmekte zorlanıyordu.

"Abi... Bu... Nasıl oldu?"

İsmet'in şaşkın ama bir o kadar heyecanlı sorusuyla Yusuf usulca başını kaldırdığında, parmak uçlarıyla elindeki çerçeveye tutundu sıkıca. Sanki bir daha kaybetmemek istercesine...

"Ben... Evinde gördüm, ona verdiğim oyuncak arabayı... Benzetmiş olabilirim sandım. Sonra," derken yüzünü şaşkın bir tebessüm sardı. "Ayak bileğindeki doğum lekesi... Onu hatırlıyor musun?" dediğinde İsmet hafızasını zorladı. Bazı anıların üstünden bir asır geçmiş gibiydi ama onların Melek ile olan anıları hiçbir zaman toz tutmamıştı.

"İlk fark ettiğinde böcek sanıp nasıl korkmuştu. Koşarak yanımıza gelmişti," dedi hafifçe gülerek. "Şaka mı bu?" derken inanmak için çıldırıyor ama yanılıyor olmaktan da korkuyordu genç adam.

"Onu ilk gördüğüm an... Karların arasında buldum onu İsmet," derken güçlükle aldığı solukları göğsünü yakıyordu Yusuf'un. "Tıpkı yetimhanede bulduğum o geceki gibi... Sonra gözleri... Allah'ım, nasıl anlamadım ben? Nasıl göremedim bunca zaman?" derken hissettiği telaşla yerinden doğruldu.

"Aynı gökyüzü mavisi, aynı bakışlar... Yıllarca bir başkasına bakmadım ben Melek'e ihanet olur diye... Kalbim kimseyi istemedi... Ama Eylül'ü ilk gördüğüm andan itibaren ondan başka bir şey düşünemedim. Yıllarca beklediğim Melek'ken Eylül'ün yanında tamamlanmış hissettim ben İsmet! Başkasına bakmak bile ihanetken onu sevmek her şeyden daha doğruydu. Nasıl olur dedim, nasıl bu kadar çabuk severim, nasıl bu kadar çok severim yeniden... Ben," derken elleriyle yüzünü sıvazlayıp kahkaha attı âdeta.

"Hep aynı kişiyi sevmişim zaten! Melek'i hiç unutmamışım ki... Beklediğime kavuşmuşum ben!"

İsmet de duyduğu bunca şeyden sonra bazı şeyleri daha iyi anlıyordu sanki. "O tanıdıklık hissi," dedi şaşkınlıkla gülerek. "Onda adını koyamadığımız bir şeyler vardı hep. Tanıdık bir şeyler," derken Yusuf da onaylanmanın etkisiyle daha fazla heyecanlandı. "Bana obur dediğindeki o çocuksu hâlleri," derken ikisi de gülmeye başladı mutlulukla.

"İkimiz de deliriyor olamayız, böyle yanılmak olmaz," dediğinde Yusuf da hevesle başını salladı. Ellerini dostunun omzuna koyarken ikisi de bunca yıl birbirlerine destek oldukları gibi yine aynı güçle alınlarını birbirine yaslayıp mutlulukla kabullendiler gerçeği.

"O... Melek," dedi İsmet.

"Sonunda onu bulduk," dedi Yusuf.

Neredeyse bir saat geçmiş, şaşkınlıkları hâlâ yüzlerinden silinmemişti.

"Abi... Ne olacak peki şimdi? Yani Eylül... Melek... Aman!" derken bıkkınlıkla homurdandı İsmet. "Bizi hatırlamıyor mu? Evlat edinildiğinden de bahsetmedi sana değil mi?" dediğinde Yusuf da burukça başını iki yana salladı. Kafasını kurcalayan, onu sevdiği kadına koşmaktan alıkoyan da buydu. Ayrı geçirdikleri onca zamana dair hiçbir şey bilmemek elini kolunu bağlıyordu. Melek, geçmişi hatırlamıyorsa eğer ona kendini nasıl anlatacaktı ki?

Tüm bunları düşünmek canını sıksa da bir an sonra aklına gelenle yüzünü bir gülümseme kapladı yeniden. "Melek... Kendini kıskanıyor biliyor musun?" dediğinde duyduğu karşısında İsmet de sırıtırken, "Ulan bu nasıl tesadüf! Yok abi tesadüf değil bu, kader işte başka açıklaması olamaz," deyip ayağa kalktı söylenerek.

"Döndü dolaştı bizi buldu. Sen... Aynı kıza iki kez âşık oldun," dediğinde Yusuf'un kalbine bir sıcaklık yayıldı yaz rüzgârı misali. Haklıydı. Bu hayatta iki kişi için nefes almıştı. Önce Melek, şimdi Eylül... Aslında ikisi de aynı kişiydi. İsmi ne olursa olsun Yusuf Ali'nin kalbi yalnızca gök mavisi bakışlı kıza teslimdi. Bir tek ona yuvaydı.

İsmet pencereden dışarıyı izlerken, "Derya," diye mırıldandığında Yusuf ondan tarafa döndü. "Derya... Bahçede, Albay'ın evinden çıktı," dediğinde "Onunla konuşmamız lazım," diyen Yusuf'la İsmet başını sallayıp hızla kapıya yöneldi. Telaşla evden çıktığında üzerine mont bile almadığından saniyeler içinde kardan adam hâline bürünmüştü ama mühim değildi. Önemli olan tek şey hayatlarını birbirine bağlayan kördüğümü çözebilmekti.

"Derya... Hanım," diye seslendi, neredeyse siteden çıkmak üzere

olan genç kadına yetişerek. Derya ardından gelen sesle irkilse de genç adamı gördüğünde, "Bu hâliniz ne? Donmuşsunuz," diye telaşla söylendiğinde İsmet bir an için düşünülmenin o tatlı sıcaklığını hissetti kalbinde. Birbirlerini düşünen insanlara aşinaydı ama sanki ilk kez birisi kendisi için endişeleniyor gibiydi. Derya tüm anaçlığıyla omzuna attığı kalın şalı çıkarıp genç adamın omzuna sardığında bir an için utandığını hissetti ama karşısındaki adam ona öyle güzel baktı ki utancı yerini kalbini saran sıcacık bir mutluluğa bıraktı. Sanki ilk kez biri ona bakarken çirkin bir bedenden çok daha fazlasını görüyordu. Sanki ilk kez biri onu gerçekten görüyordu.

Karşısındaki şefkatli ela bakışların güzelliği yağan kara inat sıcacık bir yorgan misali genç adamın ruhunu sarsa da, "Ben," derken neden burada olduğunu hatırladı İsmet. Kendine dalıp gitmenin sırası değildi. "Sizi korkutmak istemedim ama biraz bize gelebilir misiniz? Yusuf da evde... Bizim... Sizinle çok acil konuşmamız lazım," dediğinde Derya onun bu aceleci tavrı karşısında telaşlansa da bir parça dahi korku hissetmedi. Doğru dürüst tanımadığı hâlde genç kızın gözünde iki adam da baştan aşağı güveni temsil ediyordu sanki. Onlardan kendisine zarar gelmezdi.

"Eylül'le ilgili galiba," derken çoktan kabul ettiğini belli edercesine başını salladı. "Tamam," dediğinde de birlikte hızlı adımlarla karların arasından geçip evin önüne vardılar. İçeri girdiklerinde sıcaklık bedenlerini çepeçevre sarmıştı. Ayakkabılarını çıkarıp salona geçtiklerinde Yusuf yerinde duramıyormuş gibi evin içinde telaşla volta atıyordu.

Derya'yı gördüğünde yüzünde çocukluğundan kalma bir tebessüm parıldarken, "Hoş geldin, otursana," deyip tekli koltuğa geçti. Derya da başını sallayıp karşısındaki koltuğa oturduğunda İsmet de diğer boşluğa oturdu. Derya, Yusuf'un ağırbaşlı bir adam olduğuna az çok şahit olduğundan bu çocuksu telaşıyla iyiden iyiye meraklanmıştı. Fazla beklemesine gerek kalmadan da, "Derya," dedi Yusuf bastıramadığı heyecanıyla. Resmiyetle uğraşacak hâli yoktu. "Bizi pek tanımıyorsun biliyorum ama buraya geldiğine göre biraz olsun güveniyor olmalısın," dediğinde, Derya merakla genç adamın ne diyeceğini bekliyordu.

"Sen... Me... Eylül'ün en yakınısın ve onun geçmişini bilen tek insansın," dediğinde Derya gelecek olandan korkmaya başlamıştı. "Sana bazı şeyler sormak istiyorum ama bunlar aramızda kalmalı. Hiç değilse bir süre," dediğinde, "Devam et lütfen," dedi Derya merakla. Konunun Eylül olacağını elbette ki tahmin ediyordu ama geçmişten bahsedeceklerini hiç düşünmemişti. Acaba... Adı batasıca Tolga ile ilgili bir şey mi soracaktı Yusuf?

"Eylül'ü ne zamandır tanıyorsun?"

"Sekiz yaşlarında falandık. Onların yan evine taşınmıştık, o günden beri arkadaşız," dediğinde, Yusuf ellerini ovuşturdu stresle. "Onun... Ailesini biliyorsun o hâlde," dediğinde başını salladı Derya.

"Biliyorum... Yusuf... Açık konuşur musun lütfen, belli ki sormak istediğin önemli bir şey var," dediğinde genç adam stresle boynunu ovuşturup derin bir nefes aldı.

"Ailesinin aslında..." deyip sustuğunda hata yapıp yapmadığından emin olamazken, Derya ne geleceğini anlamış gibi onu daha fazla zor durumda bırakmak istemeyerek başını salladı.

"Öz ailesi olmadığını biliyorum," dediğinde iki genç adam da nefeslerini tuttular. Son şüphe kırıntısı da kaybolup gitmişti.

Eylül... Melek'ti.

İsmet'in kardeşi, Yusuf Ali'nin canı Melek...

"Eylül... O?" diye tereddütle sorduğunda da başını salladı hüzünle Derya. "Biliyor tabii... Dokuz on yaşlarında falan öğrendi. Yani aslında biraz karışık," derken bunu nasıl anlatacağını da pek bilemiyordu aslında. "Eylül sanırım dört beş yaşlarında falan evlat edinilmiş," dediğinde iki genç adam da, *"Beş,"* diye geçirdiler içlerinden. "O yaşlarda bazı anılar hatırlanır ama çok sonradan öğrendiğim kadarıyla Eylül için biraz zor geçen bir dönem olmuş. Tam olarak ne yaşandığını bilmiyorum, açıkçası o da bilmiyor ama hayatının bir dönemini unutmuş," dediğinde Yusuf'un kalbine derin bir kesik atıldı sanki o an.

Unutmuştu. Onları unutmuştu. Kendisini unutmuştu.

Yusuf'u unutmuştu.

"Rahmetli Aynur teyze ve Rıdvan amca Eylül'ü çok seviyorlardı ama özellikle Aynur teyze... Nasıl desem... Şey... O, Eylül'e anlatmazdı. Yani Eylül ilk zamanlarda çok şeyi merak ediyordu ama Aynur teyze yalnızca terk edildiğini söyleyip konuyu kapatıyordu," dediğinde Yusuf'un elleri sertçe yumruk oldu. Teni sıkılmaktan bembeyaz kesilirken ölmüş birini daha fazla düşünmemeye çalıştı. Kendisine yalan söylediği gibi Melek'e de yalan söylemişti! Onları hiçbir zaman affetmeyecekti ama hiç değilse Melek'i sevmişlerdi.

"Çocukken nasıldı? Mutlu muydu?"

Yusuf'un sorusuyla Derya'nın bakışlarına buruk bir ifade yerleşti. "Mutluluk biraz göreceli bir kavram. Eylül... Yalnızdı," deyip hafifçe iç çekti. "Sanırım bu yönden benzediğimiz için birbirimize sığındık. Pek kimseye karışmazdı, genelde yalnız olmayı tercih ederdi. İçinde... Hep bir yuva özlemi vardı. Özellikle de ailesini kaybedince," derken bakışları nemlendi. "Bizimleyken de içten içe kendini fazlalık gibi hissettiğini biliyordum. Hiçbir zaman kendine ait bir yuvaya sahip olamayacağım düşünürdü, o yüzden de tek hayali bir gün kendi yuvasını kurabilmekti."

Duyduğu her sözle Yusuf'un kalbine bir ağırlık daha çökerken İsmet, kardeş bildiği adama güç vermek istercesine elini omzuna yasladı. Derya, Yusuf'un neden böylesine dağıldığına bir anlam veremese de, "Geçmişi hiç mi hatırlamıyor?" diye soran İsmet'le ona döndürdü bakışlarını.

"Aslında biraz karışık. Bir şeyler hatırlıyor ama anlamlandıramıyor gibi. Yüzler yok ya da isimler... Bazı anılar var ama kafasında bir yere koyamıyor. Bazı anlar bir anının peşine takılıyor ama hatırlayamadıkça başı ağrıyor. Hatta..." derken bakışlarını yeniden Yusuf'a çevirdi.

"Bugün de sanırım böyle bir şey oldu. Evlilik teklifinle çok mutlu olduğunu tahmin edebiliyorum ama eve geldiğinde çok kötü görünüyordu. Kızlar bilemez tabii ama ben anladım, yine bir şeyler aklına gelmiş olmalı," derken hüzünle baktı genç adama. "Buraya geldiğinden beri çok mutlu olduğunu biliyorum ama buraya geldikten sonra geçmişi daha çok düşündüğünden bahsetti. Bilmi-

yorum, belki de bir şeyler onu tetikliyordur," dediğinde Yusuf'un kalbine bir umut tohumu ekildi o an. Sanki ona bir adım daha yaklaşmış gibi hissediyordu. İnanıyordu, Melek eninde sonunda onu hatırlayacaktı.

Genç adamlar anlam veremediği bakışlarla birbirlerine bakarlarken, "Tüm bunları sormanızın bir nedeni var değil mi?" diye sordu Derya. Yusuf bir an için İsmet'e dönüp kararsızca ona baksa da genç adam onaylarcasına gözlerini yumduğunda Derya'ya döndürdü bakışlarını.

"Derya... Eylül'ü gerçekten seviyorsun değil mi?" diye sorduğunda genç kız burukça gülümsedi.

"O, benim tek arkadaşım," dediğinde, İsmet hüzünlü bakışlı genç kıza karşı kalbinde anlam veremediği bir yakınlık hissetti.

Yusuf yeniden konuşmaya başladığında Derya merakla ne diyeceğini beklerken, "Eylül," deyip güç bulmak istercesine soluklandı genç adam. "Biz... Eylül'ün geçmişiyiz."

"Nasıl?" derken kafa karışıklığıyla baktı karşısındaki adamlara genç kız. "Yani geçmişi derken? Daha açık konuşamaz mısın?" dediğinde Yusuf onun kendisine inanmamasından korksa da başka çaresi yoktu. Derya kendisine bu kadar açık olmuşken o da dürüst olmak zorundaydı.

"Biz, birlikteydik yetimhanede. O gidene kadar... Eylül'ün hatırlayamadığı geçmişi biziz," dediğinde Derya şokla karşısındaki adama bakarken, "Şaka yapıyorsun," diye soludu. Genç adamın yüzünde alay ettiğine dair mimik bile oynamazken, "Bu... Bu gerçek mi?" diye soluduğunda arkadaşı için duyduğu mutlulukla gözleri dolmuştu. "Bu mucize... İnanılır şey değil," derken başka ne söyleyebileceğini bilemiyormuş gibi heyecanla gülümsedi.

"Kader sizi bir araya getirdi. Tıpkı çocukken dinlediğimiz masallardaki gibi," derken hayretle iç çekti genç kız. "Ninem haklıymış. O hep, *'İnsan eninde sonunda kaderine çekilir, kökleri neredeyse orada çiçeklenir,'* derdi. Eylül o yüzden burada bambaşka. O yüzden sizinle mutlu," derken içi içine sığmıyordu.

Onun arkadaşı için duyduğu samimi mutluluk karşısında İsmet

de hayret dolu bir hayranlıkla bakıyordu genç kıza. İnsanların nefretle, kıskançlıkla var olduğu bir dünyada hâlâ böylesi samimi insanların var olduğunu bilmek bile umut veriyordu genç adama.

Derya heyecanla iç çekip, "Peki onunla ne zaman konuşacaksın? Bunu bilmesi lazım," dediğinde İsmet de kardeşine bakarken Yusuf deminden beri aklında olan ihtimali düşündü. Riskli olabilirdi ama başka çaresi yoktu. Hem... Yeterince zaman kaybetmişlerdi, daha fazlasını istemiyordu. Eylül'ü ikna etmesi gerekiyorsa onu Melek'e götürmek zorundaydı.

"Aklımda bir fikir var ama yardımına ihtiyacım var," dediğinde Derya ne olduğunu bile umursamadan hevesle başını salladı. Eylül onun bu hayattaki tek dostuydu, kardeşiydi. Mutluluğu ondan daha fazla hak eden kimse yoktu ve Derya bunun için elinden ne gelirse yapacaktı.

Eylül'den...

"Daha geleli ne kadar oldu ki? Biraz daha kalsan olmaz mıydı?" derken tüm mutsuzluğumla valizini toparlayan arkadaşıma bakıyordum. Gece geldiğinde anlam veremediğim bir heyecan içerisindeydi ve konuşmaya bile fırsat bırakmadan uyuyacağını söylediğinde tüm laflar ağzıma tıkılmıştı. Yusuf tek kelime etmeden yanımdan gittiğinde öyle kötü hissetmiştim ki kendimi, bir an için tüm yaşadıklarımızın rüya olduğunu bile düşünüp dehşete kapılmıştım. Sanki onu reddettiğim o geceye geri dönmüştük. Yusuf bana arkasını dönüp gitmişti. Yine....

Fakat parmağımdaki yüzüğün ağırlığını hissettikçe sakinleşmeye çalışmıştım. Rüya değildi. Biz... Artık birbirimize aittik. Yine de... Bir şey olmuştu ve bu olan her neyse Yusuf'u benden uzaklaştırmıştı. Dakikalar önce evliliğimizin hayallerini kurarken öyle birden çekip gitmesi kalbimi kırmıştı. Onu kırdığım onca zamanın ardından

ilk kez kalbim Yusuf tarafından kırılmıştı. Yine de kapı çaldığında geri döndüğünü düşünerek hevesle kapıya koşmuştum ama gelen Derya'ydı. Tüm hevesimin kursağımda kalması yetmezmiş gibi o da derdimi dökmeme fırsat bırakmadan yatıp uyumuş, beni yalnızlığımla baş başa bırakmıştı.

Tüm gece gözüme uyku girmeden sabahı sabah etmiştim. Sabahtan beri de defalarca kez elim telefonuma uzansa da aramaya cesaret edememiştim. O aramadıkça da kırgınlığım kalbimi dikenli teller misali sarmaya devam etmişti. Okul çıkışı eve döndüğümde hiç değilse Derya'yla konuşup biraz olsun rahatlayacağımı düşünmüştüm ama eve geldiğimde gideceğini söylemesiyle neye uğradığımı şaşırmıştım. Dün gece Yusuf ile yaşananlardan sonra aklım allak bullakken bir de Derya'nın gideceğini duymak tüm mutluluğumu alıp götürmüştü.

Beni mutlu eden ne varsa sanki bir bir ellerimden kayıp gidiyordu.

"Kaç zamandır buradayım Eylül, misafirliğin de bir ayarı olur," dediğinde elindeki kazağı çekiştirip, "Derya!" diye söylendim. "Ne misafiri Allah aşkına! Şimdi döveceğim seni o olacak," deyip hüzünle oturdum koltuğun kenarına. "Canım çok sıkkın zaten, dün gece saçma sapan bir şeyler oldu Yusuf'la... Şimdi de sen gidiyorsun," dediğimde bir şey söylemesini beklesem de işine devam etmesiyle daha da canım sıkıldı. Anlamadığım bir şekilde gözlerini de benden kaçırıp duruyordu.

Tam ne olduğunu soracakken kapı tıklatıldığında homurdanarak ayaklandım. Ayaklarımı sürüyerek ilerleyip kapıyı açtığımda karşımda bulduğum adamla kalbim teklese de dün geceden sonra boynuna atlayacak değildim.

Fakat Yusuf benimle aynı fikirde olmadığını belli edercesine içi içine sığmaz gibi öne atılıp kollarını belime sardığında neredeyse geriye sendeledim. "Yusuf Ali," diye huysuzca söylensem de kokusu aldığım nefese karıştıkça tüm hüznüm dağılmıştı sanki bir anda. Ona kızgın kalabilmek ne mümkündü...

"Bebeğim, güzelim, ömrümün baharı..." diye kulağıma fısılda-

dığında sesinin boğuk tınısıyla içim bir tuhaf olurken hafifçe geri-leyip, "Ne oluyor?" diye bozulduğumu belli edercesine kaşlarımı çatarak baktım yüzüne. "Dün gece kaçar gibi gittin, bütün gün de ortada yoktun. Ne oldu da birden aşka gelesin tuttu?" dediğimde ne diyeceğini bilemez gibi ensesini ovuştururken, "Yenge n'aber?" diye bir anda kapıda görünen İsmet'le boş bulunup irkildim. O hangi ara gelmişti ki?

"İyidir," desem de ağzı ayrılacakmış gibi sırıtan ifadesiyle hafifçe kaşlarım havalandı. "Siz... Tuhaf mısınız biraz?" diye söylendiğimde ikisi de haşarı çocuklar gibi birbirlerine bakıp sırıtırlarken arka odadan elinde çantasıyla Derya gelip, "Ben hazırım!" diye neşeyle şakıdığında ondan tarafa dönüp yüzümü astım. "Gideceğin için ne kadar da mutlusun!"

Derya hiç aldırmadan gülerek yüzüme bakmaya devam ederken, "Arkadaşlar siz iyi misiniz? Beni delirtmeye mi çalışıyorsunuz yoksa ben bir şey mi kaçırıyorum?" diye sinirle söylendiğimde Yusuf ellerimi kavrayıp yüzük takılı parmağımın üzerine nazik bir öpücük kondurdu. Dün gece ters giden bir şeyler olduğunu düşünüp tüm gece kendime eziyet etsem de Yusuf aynı Yusuf'tu. Hatta sanki daha âşık bakıyordu gözlerime. Onun bu hâli benim ruhumdaki kara bulutları da dağıtırken, "Seni kaçırıyoruz," dediğinde anlamayarak baktım yüzüne.

"Pardon?"

"Derya tek gitmiyor. Hep birlikte gidiyoruz Ankara'ya," dediğinde bakışlarım Derya'ya dönerken onun gülerek omuz silkmesiyle İsmet'e döndürdüm bakışlarımı.

"Hafta sonu kaçamağı, bir Ankara tavası yiyip gelelim dedik," deyip göz kırpmasıyla son olarak Yusuf'a döndüğümde onun bakışlarında hiç görmediğim parıltılarla, "Ne oluyor?" diye direttim. "Bir şey var belli, söylesenize," desem de, "Benimle her yere geleceğini söylemiştin," dediğinde gözlerimi devirdim huysuzlanarak. "Yusuf Ali!"

Karşılık olarak, "Sevgilim!" dedi içi içine sığmıyormuş gibi bir coşkuyla. Sonra yeniden kollarını sardı etrafıma, bir başka güzel ba-

kıyordu sanki bu defa. Uzun zamandır hasret kalmışız da kavuşmuşuz gibi hissettim birden, öyle sıcak bir kucaklama vardı hem kollarında hem bakışlarında...

"İki gün sadece, arabayla gideceğiz. Hem Derya'yı bırakırız hem de bize gezmek olur, olmaz mı?" dediğinde bir yanım o şehre dönmek istemediğim için itiraz etmek istese de diğer yanım, *"Yanında Yusuf var!"* diye haykırıyordu. *"Tüm kötü anıları onunla sildin, büyüdüğün şehirdeki anıları da onunla silmelisin."*

Bu ses öylesine baskındı ki daha fazla direnemeyerek, "Peki," dedim en sonunda. "Pek bir şey anlamasam da gidelim bakalım," dediğimde, "Çanta," dememe kalmadan Derya kenara bıraktığı diğer çantayı da gösterdi. "Senin için de hazırladım," dediğinde hayretle yüzüne bakarken, "Siz ne ara çete oldunuz benim başıma?" diye söylenerek gülümsedim.

Çantaları alıp son kez evi kontrol ederek evden çıktığımızda evin önündeki arabaya doğru ilerlerken Derya; Cansu, Lale ve ailesiyle de vedalaşmak istedi. Hızlıca onlara da uğrayıp fazla oyalanmadan arabaya bindiğimizde onların heyecanı bana da bulaşmıştı.

İsmet elindeki kâğıdı uzatıp, "Komutanım şunu da al, yemek duraklarımız," dediğinde Derya neşeyle kıkırdarken Yusuf da başını iki yana sallayarak güldü.

"Obur İsmet tatilde ha," diye söylendiğimde İsmet heyecanla Yusuf'un omzunu dürterken, "Duydun mu lan?" dediğinde Yusuf çocuksu bir heyecanla sırıtsa da, "Sus oğlum," diye homurdandı.

"Siz gerçekten iyi değilsiniz," deyip önüme döndüğümde sıcacık bir yuva gibi hissettiren arabanın içinde karlarla kaplı yolları izlemeye başladım.

Kesinlikle delirmişti bunlar...

"Radyoyu açsana Eylül," diyen Derya'yla uzanıp açtım ve kanallarda gezinmeye başladım. Keyifli bir kanalda durduğumda epey bir

süre şarkılara eşlik ettik birlikte. İlk başta nedenine anlam veremesem de birlikte yolculuk yapmak kesinlikle çok keyifliydi. Yola çıktıktan iki saat sonra ilk molamızı bir köftecide vermiştik. Sonrasında iki saat daha yol gittiğimizde arka koltukta oturan Derya ve İsmet uyuklamaya başlamış, çok geçmeden de uykuya dalmışlardı. Bir an için bakışlarım aynaya takıldığında İsmet'in başının Derya'nın omzuna düştüğünü gördüğümde gülümsedim. Yusuf da bir an için aynaya baktığında, "Çok tatlı görünmüyorlar mı?" diye sessizce fısıldamamla başım salladı tebessümle.

Radyonun sesini biraz kıstığımda şarkı usulca arabanın içinde dolanıyordu. Ben de koltuğumda hafifçe yan dönüp sevdiğim adamı izlemeye başladım. "Yoruldun mu? Bir şey ister misin?" diye sorduğumda, "İyiyim," dedi iç çekerek. "Sen yanımdayken başka bir şeye ihtiyacım yok," dediğinde elimi direksiyondaki eline uzattım. Bir süre sessizce onu izlemeye devam etsem de dün gece bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Bir an için bakışlarımı arkaya çevirdim. İkisinin de uyuduğundan emin olduktan sonra, "Yusuf," dedim sessizce. "Dün gece... Ne oldu?" diye sorduğumda bakışlarım bir an için yoldan alıp bana çevirdi. Bir süre anlam veremediğim bir özlemle gözlerime bakıp bir şey söylemeden yeniden yola döndüğünde, "Konuşacağız," dedi yalnızca.

"Korkma, endişelenme de... Kötü bir şey yok... Hatta... Her şey çok daha güzel," dediğinde anlamasam da yüzündeki mutluluğa yenildim. Gerçekten de o kadar iyi görünüyordu ki kötü bir şey olsa anlardım. Belki de bizden bağımsız bambaşka bir meseleydi. Ne zaman hazır hissederse o zaman konuşurduk zaten.

"İstersen biraz duralım, uyumak iyi gelir," dediğimde hafifçe omzunu silkti. Elimi kavrayıp dudaklarına yaklaştırarak öptüğünde içim giderken bir an evvel beklememiz gereken tüm zamanların geçmesini diledim tüm kalbimle. Her anımı onunla geçirmek için sabırsızlanıyordum.

"Derya şu ezmeden de alsana... Bak şöyle yapacaksın," deyip acılı ezmeyi etin üzerine sürüp çatala takan İsmet, Derya'nın ağzına uzattığında Derya utancından morarmak üzereydi. "Ben hallederim," diye kedi gibi mırıldanıp çatalı eline aldığında Yusuf'la birbirimize bakıp gülmeye başladık.

"Az yiyorsun bak. Şu yoğurttan aldın mı sen?" deyip bu defa da kâseyi önüne bıraktığında kahkahamı bastırmak için yüzümü Yusuf'un omzuna gömdüm. Dudaklarını saçlarıma bastırıp karşısındaki eğlenceyi tebessümle izleyen sevgilim de sanırım benimle aynı fikirdeydi. Dünyanın en sevimli çifti an itibariyle yükleniyordu...

"Abi kaç saat yol geldik hâlâ kardan çıkamadık. Kanada mı burası mübarek," diye söylenip çayını yudumlarken İsmet, ben de pencereden dışarıyı izliyordum. Bir yandan da Yusuf'un benim için soyup durduğu kestaneleri *üfleyerek* yiyordum. Restorandaki eski tip sobanın üzerinde pişirilen kestaneleri gördüğü anda koşarak gidip bir kese alarak yanımıza gelmişti. Canı çekti sanmıştım ama anlamadığım bir şekilde derdi yalnız bana yedirmekti. Doğrusu benim de canıma minnetti. Onun tarafından böylesine şımartılmak her şeyden daha güzeldi.

Kar yağışı tüm ülkede olduğu gibi burada da devam ediyordu. Biraz da yolların durumundan dolayı yavaş gittiğimiz için henüz varamamıştık. Birkaç saatlik yolumuzun kaldığını tahmin ediyordum. Yolculuk o kadar keyifli geçiyordu ki kasten yavaş gitmemizde de hiçbir sorun yoktu bence.

Yemeğin ardından tuvalete gidip hemen sonra tekrar arabaya geçtiğimizde bu defa İsmet ile Derya ön tarafa geçtiler. Yusuf zorla da olsa biraz dinlenmeyi kabul etmişti. Ben de onunla birlikte uyanık kaldığım için gözlerimden uyku akıyordu. Biraz da bu yüzden arkaya geçmeyi kabullenmişti sanırım.

Yeniden yola çıktığımızda Derya radyoyu açtı. Tam o sıra son günlerin popüler şarkısı arabayı doldururken Yusuf kolunu açtığında ben de bacaklarımı kalçamın altında toparlayıp başımı göğsüne yasladım, kolumu da beline sardım. Âşık olduğum kokusu usulca

aldığım nefese karışırken kendimi uykuya bırakmadan evvel son duyduğum onun fısıltısıydı.

"Geçmişim de geleceğim de yalnız sensin sevgilim... İyi ki benimsin... İyi ki yine bana geldin, yine beni seçtin..."

"Aniden oraya götürmek ters tepki yapmaz mı?"

"Bilmiyorum ama belki de tetikleyici olabilir."

"Sessiz olun, varmadan uyanmasın."

Kulaklarımda gezen uğultular anlamlı bir cümle oluşturmuyordu. Ortamın sıcaklığı ve başımı yasladığım bedenden yayılan koku kendime gelmemi zorlaştırsa da bir an sonra hafifçe kıpırdandım. Yaslandığım bedene sardığım kollarım çözülürken gözlerimi araladığımda derin kahve bakışlar gülümseyerek bana bakıyordu.

"Günaydın," diye mırıldandığımda, "Günaydın uykucu," dedi tebessümle. Dayanamıyormuş gibi uzanıp burnumun ucundan öptüğünde Derya ile İsmet de yanımızda olduğundan biraz utansam da aşkla gülümsemekten alamadım kendimi. "Çok mu uyudum?" diye mırıldanıp hafifçe gerindiğim sıra pencereden gördüğüm tanıdık manzarayla biraz daha doğruldum. "Gelmişiz."

"Ve gördüğün gibi burada da kar var," diye ön taraftan bezgince söylenen İsmet'le kıkırdarken bacaklarımı koltuktan sallandırıp doğruldum. Birbirine giren saçlarımı parmaklarımla tararken Yusuf bileğimdeki lastiğe uzanıp, "Bana bırak," dedi tebessümle. Hafifçe arkama döndüğümde parmakları saçlarımda okşarcasına gezinirken saçlarımı örmeye başladığında kalbime bir sıcaklık yayıldı. Biraz sonra, "Bitti," deyip yüzünü saçlarıma gömerek kokumu içine çektiğinde ön taraftan gelen ıslık sesiyle utansam da yaşadığım mutluluk ve huzur her duygudan daha fazlaydı.

"Ben şurada ineyim," diyen Derya, otobüs durağını işaret ettiğinde bakışlarımı ona çevirdim hızla. "Hava buz gibi, eve bırakalım," desem de ağzımda acı bir tat gibi dolandı kelimeler birden. Bu hazır

olmakla ilgili de değildi. Bu kadar mutluyken orayı görmek istediğimi sanmıyordum.

"Yok, burada insem daha iyi olur. Mahalleliyi biliyorsun şimdi millete laf anlatmakla uğraşamam," dediğinde ona hak verdiğimden üstelemedim. "Her şey için çok teşekkür ederim," deyip bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdiğinde, "Gitmeden yine görüşürüz," dedim Derya'ya. "Yemek yeriz," diyen İsmet'in telaşlı sesi hepimizi güldürürken, "O zaman haberleşiriz," deyip araçtan indiğinde dayanamayıp ben de indim. Görüşecek olsak da sarılmadan bırakmak istemiyordum onu.

"Artık ayrılmayacağız," diye fısıldadığımda, "Ayrılmayacağız," dedi o da tüm coşkusuyla. "Bundan sonra her şey daha güzel olacak," diye devam ettiğinde ben de tüm kalbimle böyle olacağına inanmak isteyerek sıkıca sarıldım arkadaşıma.

Yeterince kötü şey yaşamıştık. Bundan sonra bize yalnız mutluluk yakışırdı...

Derya'yı bıraktıktan sonra üzerimde ondan ayrılmanın yarattığı bir burukluk kalmıştı. Birlikte geçirdiğimiz birkaç gün bile bana öyle iyi gelmişti ki onu şimdiden özlemiştim. İsmet de arabayı bir yerde durdurup uğraması gereken yerler olduğunu söyleyerek yanımızdan ayrıldığında Yusuf ile baş başa kalmıştık. Bir vakit sakince tanıdık yollarda giderken arabanın içinde radyodan yankılanan seslerden fazlası duyulmuyordu. Başımı yasladığım pencereden karlı şehir manzarasını izlemeye devam ederken, "Yine gelir, biz de geliriz," diyen sevdiğim adamla bakışlarımı ondan tarafa çevirdim.

"Biliyorum ama... İlk gidişimden farklı hissediyorum bu defa," dedim buruk bir hüzünle. "Giderken onunla vedalaşamamıştım. Kaçmaktan başka düşündüğüm bir şey yoktu ama itiraf etmem gerekirse gittiğim yerde sizinle öyle mutlu oldum ki onun ne kadar yalnız kalmış olabileceğini düşünemedim," dediğimde elime uzandı varlığını hissettirmek için. "Şimdi görüyorum ve onu yine aynı

yalnızlığa bırakmışım gibi hissediyorum," dediğimde, "Hayatın neler göstereceği belli olmaz," dedi bilgece bir tavırla.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayat diyorum... Belki de sizi yeniden bir araya getirir. Hikâyesi bir yazılan herkes eninde sonunda bir araya gelir."

"Keşke," derken usulca iç çektim. Melankolik hâlimle onu da daha fazla üzmemek için bakışlarımı yoldan alıp yakışıklı yüzüne çevirdim. "Ee Yüzbaşı, beni nereye götürüyorsun şimdi?" diye gülümseyerek sorduğumda bakışlarında çözemediğim bir ışıkla o da gülümsedi.

"Her şeyin başladığı yere..."

Neredeyse yarım saat sonra arabayı durdurduğunda bakışlarımı anlamaya çalışırcasına etrafta gezdirsem de bir sonuca varamayınca kapıyı açıp arabadan indim. Burası kasaba gibi değildi, kar yağsa da yollar temizlendiğinden zemin yalnızca ıslaktı. Hafta sonu olsa da havanın soğukluğundan dolayı sokaklarda da pek fazla kimse yoktu. Etrafa bakınmaya devam ederken Yusuf da birkaç adımla yanıma geldi. Atkımı düzeltip şapkamı da çekiştirerek kulaklarımı kapatırken, "Neden geldik buraya?" diye sorduğumda hafifçe yutkundu.

"Sana bir hikâye anlatmak istiyorum," dediğinde kaşlarım merakla havalanırken, "Dinliyorum," dediğimde elini uzattı tutmam için. Bir an bile düşünmeden elimi avcuna bıraktığımda sıkıca sarmalayıp adımlamaya başladı. Ben de diğer elimle koluna sarılıp merakla beklemeye başladım.

"Bir zamanlar ailesini bekleyen kimsesiz bir çocuk varmış," dediğinde adımlarım duraksarken başımı hafifçe çevirdiğimde bana bakmadan karşıya bakmaya devam etti. "Bu çocuk nereden geldiğini de bilmezmiş, nereye gittiğini de... Ne için yaşadığını da bilmezmiş. Sadece beklemeyi bilirmiş," dediğinde bir ürperti sardı etrafımı. Kar

taneleri usulca etrafımızda süzülmeye devam ederken Yusuf sessizliği delip geçen hikâyesine devam etti.

"Bu çocuk bütün sene boyunca kar yağmasını beklermiş. Bir masal duymuş bir keresinde. O masalda kar yağdığında tutulan dilekler gerçek olurmuş. Küçük çocuk da her kar yağdığında aynı şeyi istermiş. Ailesini..."

Koluna yaslı elimi istemsizce sıktım. İçimde bir yerler sesini duyurmak için çırpınırken kendimi zorlayarak anda kalmaya, onu dinlemeye devam ettim.

"Sonra bir gece... Pencereden dışarıyı izlediği sıra herkes uyurken ve kimse onu görmezken bir şey görmüş. Belki de gördüğünü sanmış. O şey onu sıcak yatağından kaldırıp karla kaplı bahçeye çıkarmış. Öyle soğukmuş ki hava elleri buz tutmuş, kıyafetleri ıslanmış ama yine de kalbinin sesini dinleyip yürümeye devam etmiş. Sonra... Bahçedeki ağacın altında karların üzerinde bir bebek görmüş. Masum bir melek..." deyip bakışlarını gözlerime çevirdiğinde duraksadım. Elimi kolundan çekerken tuttuğu elimi de çekmek istedim ama izin vermedi.

"O gece o ağacın altında ailesini bulmuş küçük çocuk. Kar taneleri tıpkı o masaldaki gibi onun dileğini gerçeğe dönüştürmüş."

"Neden?" diye sorarken çektiğim acı sesime yansımıştı. Buraya gelirken bunları dinleyeceğimi düşünememiştim. Çekmeye çalışsam da elimi bırakmamasıyla öfkelendiğimi hissederken, "Yusuf, lütfen..." dediğimde anlasın istiyordum. Acı çekiyordum, ona bunu anlatmıştım. Anlamamış mıydı?

"Gel," demesiyle eski püskü demirden bir bahçe kapısından içeri girdiğimizde bahçenin ortasındaki köhne binaya çevirdim bakışlarımı. Bahçe karla kaplıydı, bina ise terk edilmiş gibi görünüyordu. Ağaçların kuru dalları kar birikintileriyle ağırlaşmıştı. Sanki sokaktan bahçeye adım attığımız anda bir zaman tüneliyle bambaşka bir diyara savrulmuştuk.

"Burası?" diye fısıldadığımda, "Evim," dedi sertçe yutkunarak. "Bu bina, bu bahçe, bu ağaçlar, bu dört duvar... Burası benim evim," dediğinde bakışlarımı hem merak hem de buruk bir hüzünle etrafta

gezdirdim. Demek burada büyümüştü. Az önce zorlasam da bırakmadığı elimi orada bıraktığında adımlarım karların arasında ilerlerken kollarımı birbirine sarıp etrafta gezdirdim bakışlarımı. Kulaklarımda bir uğultu vardı sanki. Denizin dibine daldığında duyulan o sesler gibiydi. Sanki birileri bir şeyler söylüyor ama anlayamıyordum. Yalnızca kendi sesimi tanıyor, onu da anlamlandıramıyordum.

Adımlarım yaşlıca bir ağacın önünde duraksadığında elimi pürüzlü gövdesine yasladım. Parmak uçlarımı üzerindeki yaşlı çizgilerde gezdirirken, "Bu ağacın altında buldum onu," dedi. "Kalbimi... Ailemi... Melek'i..."

Elimi ateşe değmiş gibi çekerken arkama döndüm hayal kırıklığıyla. Gözlerim akmak için biriken yaşlarla sızlarken, "Kalbini?" diye fısıldayıp önüme düşürdüm bakışlarımı. "Kalbini..."

Neredeyse hissettiğim acıdan yere düşecektim. Bunca zaman her türlü acıyı çektiğimi düşünürken, hiçbiri şu an hissettiğimin kıyısından bile geçmiyordu. Bakışlarım parmağımdaki yüzüğe takıldığında sanki külçelerce ağırlık taşıyormuşum gibi hissettim. Çekip çıkarmam lazımdı belki de ama öylesine acizdim ki bunu bile beceremiyordum.

"Canımı yakmak mı istiyorsun? Neden... Neden yapıyorsun ki bana bunu?" deyip acıyla hıçkırdığımda bana doğru birkaç adım daha yaklaştı. Çektiğim acıya inat onun yüzünde anlam veremediğim bir mutluluk olması daha da canımı yakarken, *"Kâbus olmalı,"* diye düşündüm. Yusuf, bile isteye benim canımı yakmazdı ki...

"O varken her şeye sahiptim. O gittiğindeyse... Yine kimsesiz kaldım. Üstelik birini kaybetmenin ne denli canımı yaktığını da onunla öğrendim," dediğinde, "Yeter..." diye fısıldadım. Ellerimle kulaklarımı kapatırken başımı iki yana salladım. "Yeter! Yeter! Sus artık!" diye sayıklarken bana dokunmaya yeltendiği anda ittim onu.

"Yalan söyledin. Yalan söyledin. Sen... Onu hiç unutamadın. Beni hiç... Sevmedin," diye sayıklarken öleceğimi düşündüm. Rüya bitmişti işte. Yusuf beni sevmiyordu. Ben... Yine ait değildim hiçbir yere, hiç kimseye...

Yusuf beni sevmiyordu.

Bu düşünce öyle çok yaktı ki canımı kaçmak ister gibi telaşla yanından geçeceğim an kollarımdan kavrayıp durdurdu beni. "Seni sevdim! Ben hayatım boyunca yalnız seni sevdim!" diye gözlerime bakarak bağırdığındaysa kulaklarımdaki uğultudan ilk kez anlaşılır bir ses yükseldi.

"Annesi yok, babası yok, evi yok ama... Yusuf'u var! Melek'in Yusuf'u var!"

Bakışlarım korkuyla karışık bir şok içinde karşımdaki adamın gözlerine takılırken konuşmak istedim ama dilim düğümlendi sanki. Titreyen elimi kaldırıp kalbine yasladığımda kalbimin çığlıkları daha da çoğalırken bambaşka bir diyara sürüklendim.

Bu defa gözlerimin önüne gelen küçücük bir kız çocuğuydu. Ağlıyordu. Öyle çok ağlıyordu ki acısını kalbimde hissettim. Hem çok tanıdık hem çok yabancıydı. Hep aynı cümleyi fısıldıyordu ve ben ilk kez duyuyordum onun sesini.

"Gitmesem olmaz mı?"

Beynimin içi uyuştu sanki. Ellerimi başıma yaslarken hafifçe geriledim. Nefes almak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. "Ben... Ben..." diye sayıklarken devamını getiremiyordum. Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilemediğim için kaçmak istedim. Arkama dönüp kapıya doğru hızlı adımlarla ilerlerken adımlarım sanki benim kontrolümde değildi.

"Eylül... Dur," deyip kolumdan kavrayan adamı iteklesem de beni bırakmıyordu.

"Bırak beni! Gitmek istiyorum, bırak!" diye sayıkladığımda, "Bir daha asla!" dedi hiddetle. "Seni ölsem bile asla bırakmayacağım!" diye bağırdığında sesi yıllar boyunca ruhumu saran karanlıkta bir çığlığa dönüşürken tüm bunlara daha fazla dayanamayarak dizlerimin üzerine düştüm. Göğsümün tam ortasında hissettiğim acıyla iki büklüm hâlde ağlamaya başladığımda güçlü kollarım bana doladı Yusuf. Yaralı bir kuş gibi çırpınırken onu itmeye çalışsam da beni bırakmadıkça hiddetlendim. Hislerim öylesine yoğundu ki kaldıramıyordum artık. Gözlerimi kapattıkça görüntüler düştü gözlerimin önüne. Hep dumanların ardında gördüğüm yüzler ilk kez bu kadar

berraktı. Duydukça kaçtığım, susturduğum uğultular bu defa susmuyordu. Tek tek duyuyor, duydukça daha çok ağlıyordum.

"Gitmek istemiyorum. Beni gönderme."

"Ben gidince niye mutlu olacaksın ki? Ben hiç mutlu olmam gidersem. Gitmeyeceğim ben!"

"Gitmesem olmaz mı?"

"Hep senin gelmeni bekleyeceğim."

Âdeta yaralı bir hayvan gibi acıyla inliyordum. Ben ağladıkça kollarını daha da sıkıyor, acımı kendine katmak istercesine benimle parçalanıyordu. Hava ne kadar soğuk olsa da yüzüme düşen gözyaşlarını hissettim. Bunlar sadece benim değil, onun da gözyaşlarıydı. Orada öylece ne kadar ağladım bilmiyorum ama bir an sonra başımı kaldırdığımda nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakınımdaydı. Çok şey söyleyeceğimi düşünürken tek bir fısıltı döküldü dudaklarımdan. Ama o fısıltı her şeyi anlatmaya yetiyordu.

"Gelmedin..."

Acı, karların üzerine dökülen köz misali etrafımızı sararken, "Gelemedim..." dedi pişmanlık kokan fısıltısıyla. "Gitmene izin vermek bu hayattaki tek pişmanlığımdı." O an yüzünde hem elle tutulur bir pişmanlık hem de onu hatırlamamdan dolayı hissettiği çocuksu mutluluk birbirine karışmıştı.

Yıllar sonra birbirimizden koptuğumuz yerdeydik yeniden...

Beni bırakmasın diye küçücük kollarımla burada sarılmıştım ona. Çaresizce yalvarmıştım gitmemek için. Yıllar geçmişti, oysa daha dün gibiydi... Bir yanım ondan tüm geçmişin, yaşadığım her acının hesabını sormak için çıldırırken kalbim sonunda onu bulmanın mutluluğuyla ağlıyordu.

"Sözünü tutmadın... Hep seni bekledim ama gelmedin."

Gözyaşlarım yüzünü görmeme bile engel olurken, "Cezam seni kaybetmek oldu," diye acıyla fısıldadığında hıçkırıklarım gözyaşlarıma karıştı.

Geçmişin karanlıkta kalan her anısı âdeta açılmış baraj kapaklarından dökülürcesine birbiri ardına etrafımı sararken, "Ben öyle

mutsuzdum ki... Sen yokken canım öyle çok yanıyordu ki... Seni... Unuttum," diye pişmanlıkla fısıldadığımda, "Benim suçum," demesiyle daha çok yandı canım.

"Senin suçun... Ama... Benim de suçum. Seni unuttum... Bizi unuttum..." diye sayıkladığımda elleriyle yanaklarımı kavrayıp başımı hafifçe kaldırdı. Göz göze geldiğimiz an tüm anılarımız etrafımızı sararken, "Beni buldun," dedi gözyaşlarına inat aşk dolu bakışlarıyla. "Ben bu hayatta iki kere sevdim. İkisinde de seni sevdim," dediğinde kalp atışlarım hızlanırken kaybettiğimiz her ana inat yaşadığımız bu ana tutundum.

"Yuva sendin. Yuvam hep sendin. O yüzden hiçbir yere ait olamadım."

Fısıltım kar tanelerine karışıp etrafımızı sararken, "Tüm hayatım seni beklemekle geçti," dediğinde gözyaşlarım arasında dudaklarım bir tebessümle sızladı. Baş ucundaki çerçeveyi anımsadığımda yaşadığım mutluluk, çektiğim acıların katbekat üzerindeydi. Titreyen ellerimi omuzlarına yaslarken, "Araba..." dedim fısıltıyla. "Sen verdin onu bana..."

"Bende de senin tokan vardı, yıllarca yanımdan ayırmadım. Hep beni koruduğunu düşündüm," dediğinde duyduğum yeni bilginin heyecanıyla kalp atışlarım yine hızlandı. "Seni o kazada bulmadan önce onu kaybetmiştim. Ama acısını bile yaşayamadan sen çıktın karşıma. O günden sonra da her şey değişti. Senden başka hiçbir şeye ihtiyacım kalmadı."

Kader diye bir şey varsa eğer yaşadığımız bu andı. Yıllarca birbirini arayan kimsesiz iki çocuktuk biz, masalın sonunda yine birbirimizi bulmuştuk. Biz anlamasak da hatırlamasak da kalplerimiz birbirini hatırlamıştı. Yıllar evvelki masum sevgi hasretle harmanlanmış, aşk ikimizi de ilk görüşte esir almıştı.

Yıllar evvel peşinden ayrılmadığım, kahramanım olan o çocuk ve yıllar sonra bana aşkı öğreten adam... Aynı kişiydi. Arayıp durduğum hep Yusuf'tu. Benim Yusuf'um...

Karların üstünde dizlerimizin üzerine çökmüş hâlde birbirimize bakmaya devam ederken, "Ben..." dedim yaşadığım anın şaşkın

mutluluğuyla. "Kendimi mi kıskandım yani bunca zaman?" derken bu defa da mutluluktan öleceğimi düşündüm.

Melek, bendim.

Yusuf'un beklediği, özlediği, yuva bildiği, sevdiği, yüreğinde taşıdığı hep bendim.

Melek...

Kimseye değil, yalnız bana ait olan bir ismim vardı benim. Melek...

Seni unuttuğum için de özür dilerim, Melek.

"Melek," dedim şaşkın bir mutlulukla. "Benim adım Melek..."

"Benim meleğim," dediğinde de daha fazla dayanamadı kalbim.

Hissettiğim tüm sevgi kalbimden taşarken, "Senin," dedim sevda ateşiyle. "Hep senindim. Hep benimdin," deyip daha fazla dayanamayarak boynuna sarıldım.

Yaşadığımız, yaşayamadığımız her an birbiri ardına etrafımızı sararken, "Biz kazandık," diyen fısıltısıyla mutluluk gözyaşları yanaklarımı ıslattı.

Başımı usulca geri çektiğimde ikimizin de bakışları aşkla parlıyordu âdeta. "Tüm ihtimallerde, tüm zamanlarda, yaşadığım her anda yalnız seni seviyorum. Hep seni sevdim, hep seni seveceğim," dediğinde alnımı alnına yasladım.

"Melek sonunda yuvasını buldu," dediğimde iç çekişi kalbimi titretirken bakışlarım bir an için ardında bizi izleyen adama takıldığında yeniden doldu gözlerim. Hafifçe kıpırdanıp ayağa kalktığımda yaşadığım heyecandan dizlerim titrerken bana gözyaşlarıyla bakan adam, "Abisi de Melek'i buldu," deyip gülümsediğinde karların arasından koşarak geçip boynuna sarıldım.

Bana sımsıkı sarılan adamla gözyaşlarım gülüşlerime karışırken, "Büyüyünce de oburun teki olacağını biliyordum," dediğimde beni kahkahalarla etrafımda döndürmeye başladı. Çocuksu gülüşlerim ıssız bahçede yankılanırken bunca zaman yalnız güzün hüznünü bilen ruhum, bahar çiçekleri misali renkleniyordu sanki.

İsmet... Eksik kalan bir diğer parçamdı. Geçmişin gölgesi gözle-

rimin önünden kalktığında kalbim onu da bana geri vermişti. İçten içe hep yakın hissettiğim adam, abimdi. Tıpkı Yusuf gibi kimsesiz Melek'in ailesiydi.

Biz birbirimize yılların hasretiyle sarılmaya devam ederken Yusuf da ağır adımlarla yanımıza geldi. Bir an için üçümüz de birbirimize bakıp gözyaşlarımıza inat gülümserken, "Sonunda yine bir aradayız," diyen İsmet'in sözlerini Yusuf da tekrarladı. "Yine bir aradayız."

"Yine bir aradayız," dedim ben de kalbimden taşan mutlulukla.

Bizden sonra kimsesiz kalan yetimhanenin karla kaplı bahçesinde birbirine aile olan üç küçük çocuktuk şimdi biz. Hayat bizi bambaşka diyarlara savursa da anılarımız kaybolsa da kalplerimiz birbirlerini hiçbir zaman unutamamıştı. Bana canlarının içi gibi bakan iki koca adama mutluluk gözyaşlarıyla bakarken daha fazla direnemeyip ikisine birden kollarımı sardığımda onlar da âdeta kartal pençeleri misali açtıkları kollarıyla bana sımsıkı sarıldılar.

Mucize diye bir şey varsa eğer, yaşadığımız bu andı. Biz birbirlerine aile olan üç kimsesiz çocuk... Savrulsak da kaybolsak da dağılsak da sonunda yine bir aradaydık.

Ve bu defa hiçbir güç bizi birbirimizden ayıramayacaktı.

DÖRDÜNCÜ KISIM

7. BÖLÜM

"Bambaşka Bir Hikâye"

"Gerçek mutluluğu sadece kendi içinde bulabilirsin, başka insanların içinde değil.
Onlara ne kadar önem veriyor olursan ol. Kendini mutlu et, gerisi gelecek."
Vi Keeland

Elindeki çantayla otobüsten inen genç kız, yüzüne vuran soğuk havaya inat yüreğini saran mutluluğun etkisiyle sıcacık hissediyordu. Çok ama çok uzun zamandır mutlu olmanın nasıl hissettirdiğini unutmuş gibiydi sanki. Susuz kalmaktan kurumaya yüz tutmuş, unutulmuş bir saksı çiçeği gibi hissediyordu kendini Derya. Hayat akıp gitmeye devam ediyor ama kendisi günbegün biraz daha ölüyordu.

Yalnızlık insana böyle hissettiriyordu belki de... Eylül'ün yıllarca böyle hissettiğini düşündükçe yüreği sıkışıyor ama şimdilerde

yaşadığı mutluluğu düşündükçe huzur buluyordu. Arkadaşı sonunda mutluydu. Onu gerçekten seven ve hak eden insanlarla birlikteydi. Sonunda ait olduğu yerdeydi. Yuvasındaydı.

Duraktan evinin sokağına doğru karlı yolda ilerlemeye devam ederken şu birkaç günün ona ne kadar iyi geldiğini düşündü. Alaca'nın Eylül'e neden bu kadar iyi geldiğini anlayabiliyordu artık. Buralarda olmayan bambaşka bir huzur vardı orada. Sanki dünyadan çok uzakta, kötülüğün değmediği bir yerdi o kasaba. Eylül'ün hep hayal ettiği, kendisininse var olacağına asla inanmadığı bir yer...

Mahallesi yine bıraktığı gibiydi. Sokaklar karlarla kaplıydı ama tek bir çocuk dahi yoktu dışarıda. Oysa o kasabanın sokakları çocukların neşeli sesleriyle cıvıl cıvıldı. İçindeki sesi susturamıyordu bir türlü Derya.

"Keşke... Keşke orada yaşamak için bir şansım olsaydı..."

Hayal kurmanın bir anlamı yoktu. Onun hayatı burasıydı. Yalnız kendine ait olan, sığınağı dört duvarın arasıydı.

Düşüncelere dalmış hâlde evin önüne vardığı sıra başını kaldırmasıyla gördüğü arabayla duraksadı. Kaşları huzursuzlukla çatılırken yüreğini saran tüm huzur tek bir anda kaybolup gitmişti. Bir anda aptal yerine konduğunu düşündü Derya.

Evden gitmesini beklemişlerdi. O şeytanın bu eve girmesi için onun gitmesini beklemişlerdi.

Tolga denen o şerefsizin bu eve ayak basmasına müsaade etmiyordu Derya. Kardeşi geldiğinde hep tek başına geliyordu ama belli ki yokluğunu fırsat bilmişlerdi. Hayal kırıklığıyla gözleri doldu genç kızın. Babası nasıl izin vermişti? O da mı unutmuştu her şeyi? O da mı kandırmıştı kendisini?

Hırsla bahçe kapısını ittirip içeri girdiğinde öfke âdeta bedeninde lav gibi kaynıyordu. Anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Hırsla çantasını kenara bıraktığında ayakkabılarını da tekmelercesine çıkarıp kenara fırlattı. İçinden yalnızca deli gibi bağırıp çağırmak geçse de babasının kalbini daha fazla yormamak için zorladı kendini. Derince bir soluk alıp içeri girdiğinde bakışlarına ilk olarak dedesinin kucağındaki minik yeğeni Uğur takılırken istemsizce dudakları bir te-

bessümle sızladı. Anne babasının günahını bir masuma yüklemeyi aklından bile geçiremezdi Derya. O da bu hikâyenin kaybedenlerindendi. Tıpkı kendisi gibi...

Başını kaldıran Adem Bey, kapı eşiğinde gördüğü ilk göz ağrısıyla gülümsedi. "Derya'm. Hoş geldin can parem," dediğinde genç kız yüzünü saran içten tebessümle babasına doğru adımlarken dudaklarını evvela minik yeğeninin başına bastırıp, "Hoş buldum babacığım," diyerek yaşlı adamın eline uzandı. "Nasılsın?"

"İyiyim kızım. Asıl sen nasılsın?" diyen yaşlı adamın yüreği günden güne tükenen kızının hâlini düşündükçe daha da hırpalanıyordu. Bazen bir yuvayı darmadağın etmek için tek bir taşı yerinden oynatmak yetiyordu. Nazlı'nm tek bir hatası hem Eylül'ü hem de Derya'nın neşesini kaybettirmişti yaşlı adama. Kızı kardeş gibi birlikte büyüdüğü dostu gittiğinden beri acı çekiyordu. Adem Bey kızının derdine derman olamadıkça kahroluyordu. Sonunda Eylül'ün yanına gitmeye cesaret ettiğinde bu yüzden mutlu olmuştu yaşlı adam. Biliyordu, Eylül yine ona iyi gelecekti.

Kızının bakışlarına yeniden yerleşen parıltılara bakılırsa da yanılmamıştı.

"İyiyim baba. Hem de çok iyiyim. Orası... O kadar iyi geldi ki bana... Eylül de beni eskisi gibi kucakladı, biliyor musun? Yüreğimde büyüttüğüm tüm korkular kayboldu bana sarıldığında. Her şey eskisi gibiydi onunlayken. Biz eskisi gibiydik," diye hevesle şakıyan kızının yanağını okşadı yaşlı adam.

"Siz birbirinize can yoldaşı olmuş dostlarsınız yavrum. Kimse sizin dostluğunuza zarar veremez," derken hafifçe toparlandı yerinde Adem Bey. "Eylül... O nasıl?" derken endişeli olsa da kızından duyduklarıyla yüreğindeki ağırlığın ferahladığını hissetti.

"Çok iyi baba. Çok mutlu... Orası öyle güzel bir yer ki... Çok iyi insanlarla birlikte orada. Onu hak eden, kıymetini bilecek insanlarla," dediği sıra ardından gelen, "Kızım?" sesiyle bakışlarını arkasına çevirdi ama annesinin yanında gördüğü adamla tüm gülümsemesi bir anda kayboldu. Bağırıp çağırsa yalnız babasını üzdüğüyle kalacaktı. Annesi zaten Nazlı'dan başka bir şeyi umursamıyor gibiydi

artık. Hep mi böyleydi diye düşünüyordu Derya. Annesi neden bu hikâyenin mağduru Nazlı'ymış gibi davranıyordu bunca zamandır?

"Ne zaman geldin sen? Haber verseydin ya otogardan alırdık seni," diyen Asiye Hanım, kızının yine ağızlarının tadını kaçıracak bir şey söylemesinden korkarak telaşla elindeki tabakları masaya bıraktı.

Annesinin tedirginliğini fark eden Derya, "Otobüsle gelmedim," diyerek ayaklandı. Arkasını döndüğünde Tolga denen sevimsiz de rahatsız olmuş gibi bakışlarını kaçırarak kenardaki koltuğa oturduğunda, "Nasıl geldin?" diye soran annesine dönüp, "Eylül'le," diye karşılık verdi genç kız. Ardından devam etti. "Eylül ve nişanlısıyla."

Annesi şaşkınlıkla büyüyen gözleriyle kendisine bakarken bir an için bakışlarını çevirdiği sevimsiz eniştesinin de kendisine donuk bakışlarla baktığını gördüğünde içindeki tüm zehrin boşaldığını hissetti. Tolga duydukları karşısında ellerini yumruk yapmış hâlde sertçe koltuğa bastırırken, Derya onun bu hâliyle eğlenircesine alayla sırıtıp, "Ben yemek yemeyeceğim, size afiyet olsun," diyerek salondan çıktı. Odasına doğru ilerlediği sıra ayak bileği sargılı hâliyle gördüğü kardeşiyle bir an için endişelense de bir an sonra her ne olduysa iyi göründüğüne emin olarak odasından içeri girdi ve tek kelime etmeden kapıyı ardından kapattı.

Yorgun adımlarla yatağının üzerine oturduğunda bir süre odasının boğucu sessizliğini dinledi genç kız. Sanki birkaç gün süren huzur dolu bir rüyadan uyanmış gibiydi. Bu evde babasından başka tutunacak tek bir dalı yoktu artık. Annesiyle sohbet ettiği, onun dizinde ağladığı zamanlar çok uzaklarda kalmış gibiydi. Didişip durduğu kız kardeşiyle zorunda kalmadıkça konuşmuyordu. Eylül zaten gitmişti. Düşündüğü zaman herkes bir şekilde hayatına yeniden başlamıştı ama bir tek kendisiydi galiba yeniden başlayamayan... Bir ihtimal de göremiyordu genç kız. Sanki bu hikâyede onun için bir mutlu son yazılmamış gibiydi. Hatta bir hikâyesi olduğunu bile düşünmüyordu artık Derya...

Gözlerinden akan ılık yaşlar iki yanda süzülerek yastığa bulanırken bir vakit sonra telefonundan gelen bildirim sesiyle irkildi.

Banka mesajıydı muhtemelen. Belki de numarasını nereden bulduklarını hiçbir zaman anlamadığı bir yerlerin reklam mesajı.

Bir süre daha sessizce uzanmaya devam ederken bir mesaj sesi daha geldiğinde hafifçe kaşları çatıldı. İki mesaj... Bir gün için fazla değil miydi?

Yerinde doğrulup yatağın kenarına bıraktığı çantasına uzandı Derya. İçinden çıkardığı telefona şaşkınlıkla bakarken numaranın kime ait olduğunu anlayamadı. İlk mesajı açtığında kaşları hafifçe çatıldı.

"Görev başarıyla tamamlandı :)"

Bu da neydi şimdi? Yanlışlıkla atılmıştı muhtemelen. İkinci mesajın da aynı numaradan geldiğini gördüğünde okumadan silecekken açtığı anda bakışlarına takılan isimle kalp atışları yerini belli edercesine hızlandı.

"Bu arada ben İsmet. Numaranı Eylül'den aldım. Gerçi o artık Melek... Bilmiyorum, bu isim mevzusu biraz karıştı bende :)"

Hiçbir şey yazamadan bir mesaj daha geldi.

"Gevezelik yaptığım için de özür dilerim. Sadece teşekkür etmek istemiştim. Hem bugün için hem de bizden ayrı geçen yıllar boyunca kardeşimi bu kadar çok sevdiğin için. Hoşça kal, Derya."

Derya elinde telefonla başını yastığına koyarken her mesajı defalarca kez okudu. Sözcüklerin arasına gizlenen nezaket bir sarmal gibi sardı sanki etrafını. Farkında olmadan yüzünü sıcacık bir gülümseme esir alırken parmak uçları ekranda gezindi. Orada bıraktığı gülücüklere dokundu ürkekçe. Bu mesajları yazarken onun da gülümsediğini düşündü. Bunu hissetti.

Kendisine mesaj atacağını asla düşünmemişti. Yanlarından ayrıldığı andan itibaren varlığını hatırlayacağını bile düşünmemişti. O, hatırlanmazdı ki... Oysa bu kocaman bedenli ama masum bir çocuk bakışlı adam onu düşünmüştü. Ona mesaj atmıştı. Hem de tam üç tane...

Parmak uçları titrerken telaşla numarayı kaydetmeye çalıştı. Ne diye kaydedeceğini düşünürken yazıp yazıp sildi. Sonunda *"İsmet Üsteğmen"* diye kaydettiğinde az evvel yaşlarla ıslanan gözleri şimdi mutlulukla ışıldıyordu. İçinde adını koyamadığı, bu zamana kadar hiç hissetmediği tarifsiz bir duygu vardı. Huzur gibi ama heyecan gibi de... Tuhaf, alışık olmadığı ama güzel bir duyguydu bu. Çok güzel...

Mesajlara dalıp gittiği anda ekrana bir bildirim daha düştü. Kalbi yeni bir mesajın heyecanıyla çarpsa da bu seferki mesaj Eylül'dendi. Bir an için hayal kırıklığına uğradığını hissettiğinde kendine kızdı Derya. Neler düşünüyordu böyle... Mesajı açtığında yüzünü bir tebessüm kaplasa da kalbine hüzün düştüğünü inkâr edemezdi.

Gönderen: Mavişim

"Derya... Sana neler olduğunu anlatmak için çıldırıyorum ama telefonumun şarjı bitmek üzere. Yemek yeriz demiştik ama Yusuf ile İsmet'in acilen birliğe dönmesi gerekiyormuş. O yüzden biz geri dönüyoruz. Ama çok yakında yeniden bir arada olacağız merak etme. Bir de şey... Benden gizlediklerin için elimden çekeceğin var! Seni seviyorum arkadaşım :)"

Geri dönüyorlardı demek...

Oysa yeniden görüşeceklerini ummuştu yol boyunca genç kız. Bu defa da o İsmet'i güzel yemekler yapan bir yere götürecekti. Yol boyunca onun yaptığı gibi bu defa da kendisi uğraşacaktı onunla. Mümkün olmamıştı. Hüzünlü bakışlarla ekrana bakarken hızlıca Eylül'e cevap yazdı.

Gönderilen: Mavişim

"Ben de seni seviyorum Eylül kuşum. Hep mutlu ol sen, bu bana yeter :)
Herkese selam söyle..."

Sonrasında bir süre dalıp gittiği bakışlarla ekranı izlemeye devam ederken bir an sonra heyecanla iç çekip yutkundu. Mesaj kısmını açtığında kalp atışları sanki o genç adam karşısındaymış gibi hızlanırken yazdıkları yüreğinin dile gelmesinden fazlası değildi.

Gönderilen: İsmet Üsteğmen

"Çok sevindim. Umarım bir daha hiçbir zaman ayrı düşmez yollarınız..."

Ardından kendine engel olamayarak ikinci bir mesaj daha yazdı.

Gönderilen: İsmet Üsteğmen

"Teşekkür etmesi gereken benim aslında. İyi ki bir süreliğine de olsa Eylül'ü bana gönderdiniz. O benim tek arkadaşım oldu her zaman. Şimdi ait olduğu yerde, sizlerle olduğu için çok mutluyum ama bir tarafım, bencil yanım o bana geldiği için de mutlu. Çocukluğum bunun için minnettar. Neyse... Sonunda herkes olması gerektiği yerde... Hoşça kal, İsmet Üsteğmen."

Bunun aralarında geçen ilk ve son konuşma olacağını biliyordu Derya. İkisi de veda sözcükleriyle son vermişlerdi yazdıklarına. Zaten böyle olması da gerekiyordu. Bu, en başından beri onların hikâyesiydi. Sonunda birbirlerini bulan, birbirlerine aile olan kimsesiz üç çocuğun hikâyesi...

İsmet, Yusuf Ali ve Melek'in hikâyesi...

Ruhu kimsesiz olan Derya, bu hikâyede yalnızca figürandı.

Ve onun sahnesi çoktan bitmişti...

8. BÖLÜM

"Sevda Çiçekleri"

"Bana kalbini ver, ihtiyacım olan tek şey o."
Brittainy Cherry

Bir Ay Sonra...

Eylül'den...

"Bardakları kontrol ettiniz mi? Son dakika eksik çıkmasın kızlar, rezil olmayalım."

"Fazla fazla ayarladım anne. Bardaklar bana emanet," diyen Lale'yle gülümsedim. Üzerimdeki açık mavi elbisemin kumaşı öylesine narindi ki kırışmasın diye bir yere de oturamadan öylece ayakta dolaşıyordum. Lale söylediği gibi bardakları sahiplenmişken, Cansu servisleri kontrol ediyordu. İkizler Yonca ve Yasemin ise sandalyele-

ri ayarlıyorlardı. Suna abla ile Yeşim abla yemekleri kontrol ederken ben bir işe yaramadan yalnızca titreyen dizlerimle yere yığılmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Eylül... Çişin falan geldiyse şimdi git," diyen Lale'ye gözlerimi devirirken bakışlarımı duvardaki gümüş renkli saate çevirdim. Neredeyse yarım saat kalmıştı.

Bir anda aklıma gelen şeyle, "Kahve!" diye çığlık attığımda mutfakta koşturan tüm kadınlar yerlerinden sıçradılar.

"Ay ödümü kopardın deli kız!" diyen Suna abla başparmağıyla damağını kaldırıp masayı işaret ettiğinde ilk olarak hazırladığımız kahve fincanlarına baktım utanarak.

"Affedersiniz."

"Sen git camdan biraz hava al," diyen Yeşim ablaya başımı sallasam da, "Rüzgâr var Eylül, saçın bozulur dur şurada," diyen Lale'yle yine arada kaldım. "Bir şey olmaz, biraz kendini toparla. Düşüp kalacaksın şimdi heyecandan," diyen Suna abla omzumdan iteklerken başımı sallayıp mutfaktan çıkarak balkona doğru adımladım.

Karanlık gece yine yıldızlarla aydınlanmışken, kar taneleri sokak lambalarının etrafında âdeta dans edercesine süzülüyordu. Omzumdaki şala sarınıp gözlerimi yumarak serin havayı içime çekerken dudaklarım gecenin ayazma inat sıcacık bir gülümsemeyi ağırlıyordu.

Yaşanan onca acı, onca kayıp, onca ayrılık ve onca gözyaşından sonra bugünü yaşayabildiğime inanamıyordum. Bir çanta, bir bavul, kayıp bir geçmiş ve ruhumda tonlarca hüzünle bir umudun peşine takılarak tek başıma geldiğim kasabada bugün benim için, bizim için yepyeni bir hikâye yazılıyordu.

Sanki yaşadığımız her şey bugüne gelmek içindi. Geçmişin hatırladığımız her anısıyla beraber ruhumuzda bize acı veren boşluklar kapanırken, artık her şey daha anlamlı geliyordu.

Bu kasabaya gelirken beni buraya çeken bir şey olduğunu hissediyordum. Bunca zaman bunun gelecek umudu olduğunu düşünmekse en büyük yanılgımdı. Çünkü beni buraya çeken geçmişimdi.

Toprağını tanımayan, köklerini bilmeyen insan çiçek açamazmış. Bu kasabaya geldiğim günden beri ruhumun hiç bitmeyen bir baharı yaşaması bundandı. Çünkü ben burada yalnız sevdiğim adamı değil; yuvamı, ailemi ve yalnız bana ait olan kimliğimi de bulmuştum.

Çalan kapı ziliyle gelmiş olabileceklerini düşünüp paniklesem de içeriden gelen sesi duyduğumda bakışlarım mutlulukla parladı. Koşar adım balkondan içeri girdiğimde karlarla kaplı bedeni gördüğüm an gözlerim mutlulukla dolarken, "Hani gelemeyecektin?" diye söylenip boynuna sarıldığım arkadaşım da bana sıkıca sarılıp kıkırdadı.

"En mutlu gününde senin yanında olmayacağıma inandığına inanamıyorum Eylül!"

Söylediği cümlenin kulağa nasıl komik geldiğini duyup kıkırdarken Derya'nın kıvırcık saçlarındaki karları temizledim mutlulukla. O gelmeseydi yine bir parçam eksik kalacaktı ama gelmişti. Sonunda kalbimde yeri olan herkes en mutlu günümde yanı başımdaydı.

Derya soluk soluğa kabanını çıkarırken bir yandan da bedenimde gezdirdi bakışlarını. Islığıyla yanaklarım kızarırken, "Enişte seni böyle görüp de düğüne kadar nasıl dayanacak Allah bilir," dediğinde Suna ablalar duymasın diye dirseğimle dürtüp, "Sus!" diye cırladım.

"Adam elinden gelse yarın yapacak zaten düğünü. Düşün artık yılların birikimini," diyen Lale'yle suratım âdeta domatese dönerken, "Sizi de göreceğim hanımlar. Bugünü hatırlarsınız," deyip omzumu silkerek arkama döndüm.

"Ben çoktan sıramı savdım," diyen Lale kaşlarını kaldırarak sırıtsa da, "Bunun düğün gecesi de var Laleciğim," dediğimde onun da yanakları anında kızardı.

"Bence hepimiz susalım," diyen Lale koşarak mutfağa ilerlerken ben de Derya'nın koluna girip onu içeri doğru çekiştirdim.

"İyi ki geldin. Gelemeyeceğini söyleyince öyle çok üzülmüştüm ki," derken aklım günler öncesine gitmişti. Ankara'dan dönüşümüzün ardından Yusuf da ben de öylesine şaşkın bir mutluluk içerisindeydik ki bir gün dahi beklemeye, birbirimizden ayrı düşmeye

tahammülümüz kalmamıştı âdeta. Nikâh işlemleri için döner dönmez başvuruda bulunsak da bir buçuk aydan evvel gün alamamıştık. İkimiz de büyük bir düğün yapmak istemiyorduk. Düşündüğümüz zaman düğünler aileleri, akrabaları bir araya toplamak içinse biz kimi çağıracaktık?

İkimiz için de önemli olan yalnızca dostlarımız olduğundan kendi aramızda bir kutlama yapmayı düşünüyorduk ama o an için nerede yaşadığımızı unutmuştuk.

Yusuf'un bana evlenme teklifi ettiği günden beri bütün kasaba düğünümüz için sabırsızlanırken kendi aramızda basit bir tören yapamayacağımız da anlaşılmıştı. Düğün meselesinin süreci uzatacağını düşünmüştük ama kasabalı hiç beklemediğimiz bir destekle karşımıza çıktığında işler düşündüğümüzden daha hızlı ilerlemeye başlamıştı. İki hafta sonraki düğünümüz için neredeyse her şey hazırken bu gecenin heyecanı bambaşkaydı.

Bugün... Beni istemeye geleceklerdi.

Kimsesiz bir kız çocuğu için böyle bir geceden daha fazla acıtanı olmazdı diye düşünürdü insan. Oysa ben belki de ilk kez bu gece kendimi kimsesiz hissetmiyordum. Suna abla ve Bahtiyar Albay bu evin kızı olduğumu söylerken ne kadar ciddi olduklarını gösterircesine tüm sorumluluğu üstlenmişlerdi. Yusuf beni onların evinde onlardan isteyecekti.

Geçen hafta Derya'yı arayıp olanları anlattığımda gelmesinin zor olduğunu söylemişti ama oyun olduğunu anlamam lazımdı. Hikâyemizin tüm detaylarını öğrendikten sonra kimse onu burada olmaktan alıkoyamazdı.

"Ben millet gelmeden üzerimi değiştireyim," dediğinde onu Lale'nin odasına yönlendirirken ben de kramplar giren karnımla evin içinde dolanmaya devam ettim. Yeniden mutfağa geldiğimde her şey öyle güzel görünüyordu ki kapı eşiğinde duraksadım. Gözlerimde biriken yaşlar daha fazla direnemeyip yanaklarımdan aktığında, "Eylül!" diye cırladı Lale. "Makyajın akacak!"

"Ben..." derken bana şefkatle bakan yüzlerinde gezdirdim bakışlarımı. "Öyle mutlu ve şanslıyım ki," dediğimde Suna abla yanıma

doğru adımlayıp ellerimi kavradı. "Asıl şanslı olan biziz. Siz iki güzel çocuk, bu kasabaya da bizlere de öyle iyi geldiniz ki," dediğinde onun da gözleri dolmuştu.

Ankara dönüşünün ardından hayatımızda olan herkes hikâyemizi öğrenmişti. Yusuf, ben, hatta İsmet... Döndüğümüz andan beri üçümüz de öylesine coşkulu ve mutlu davranıyorduk ki herkes bir şeyler olduğunu fark etmişti. Yaşadığımız üçümüz için de öylesine mucizeviydi ki gizlemeyi düşünmemiştik bile.

Hikâyemizi dinleyen herkes, hatta Bahtiyar Albay bile gözyaşlarına boğulmuştu. Suna abla ve Yeşim abla uzun uzun ağlamış, Lale ve Cansu hayranlık dolu bakışlarla defalarca kez tekrar anlattırmıştı. Birbirimize duyduğumuz uçsuz bucaksız sevgi ve derin bağlılık artık herkes için daha anlaşılırdı belki de... İlk görüşte aşk hikâyesi değildi bizimkisi. Dönüp dolaşıp yine birbirini bulan, birbirlerine yuva olan kimsesiz çocukların hikâyesiydi.

Suna abla beni şefkatli kollarıyla sarıp sakinleştirmek istercesine usulca sırtımı sıvazlarken, Yeşim abla gözlerindeki yaşları kurulayıp tebessümle yanıma geldi. "İnsanlar gelmeden makyajını toparlayalım, hadi gel bakalım," deyip beni içerideki odaya yönlendirdiğinde de mahcup bakışlarımla peşinde ilerledim.

Neredeyse on dakika sonra bizim işimiz bitmişken önce Bahtiyar Albay, Mehmet Binbaşı ve Kadir geldiler. Beni Bahtiyar Albay'dan isteyecekleri için Yusuf'un yanında Mehmet Binbaşı olacağım düşünmüştüm ama o da gelince omuzlarım hafifçe düştü. Yusuf'un hayatındaki hemen herkes buradaydı. Böyle bir günde yalnız gelmenin onu ne kadar üzeceğini düşünmek bir anda tüm keyfimi kaçırırken gerginlikten ellerimi ovuşturdum.

O sıra hazırlanmış hâlde gülümseyerek yanıma adımlayan Derya, yüzümün düştüğünü görüp, "Ne oldu?" diye sorduğunda, "Yusuf kiminle gelecek ki?" diye mırıldandım. "Herkes burada."

"He... Boş ver sen onu düşünmeyi, vardır bir bildiği," demesiyle bakışlarım hafifçe kısılırken, "Sen yine bir şey mi biliyorsun?" diye sordum. "Hâlâ Ankara olayını da unutmadım," diye huysuzca söylendiğimde, "Cidden benden mi duymayı isterdin?" diye bıkkınlıkla

söylendi. Haklıydı, tabii ki Yusuf'tan duymak isterdim ama arkadaşıma trip atmak da hoşuma gidiyordu.

"Hadi bırak bunları düşünmeyi, zaten şimdi gelecekler," dediğinde de bir bildiği olduğuna inanmak isteyerek, "Tamam," diye mırıldandım. Tam o sıra zilin çalmasıyla, "Geldiler!" çığlıkları evde yankılanırken, "Eylül sen mutfağa geç," diyen Suna ablayla telaşla mutfağa ilerledim. Dışarıdan gelen boğuk seslerden pek bir şey anlayamasam da Yeşim ablanın kapıdan görünüp, "Hadi gel," demesiyle derince bir soluk alıp mutfaktan çıktım. Bir an için bakışlarım bana aşkla bakan sevdiğim adamdan başka hiçbir şey görmezken bana uzattığı çiçek buketiyle gülümsedim.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum. Çok hoş buldum."

Bakışları karşısında yanaklarım kızarırken İsmet ile Cüneyt'e de selam verdiğimde başımı hafifçe çevirmemle gördüğüm kadın ve adamla duraksadım. Kim olduklarını bilmediğimden merakla Yusuf'a döndüğümde bana elini uzatmasıyla kalabalığın ortasında olduğumuz için biraz utandım. Ama ona *hayır* demek mümkün olmadığından elini tutup yanma doğru iki adım attığımda bana dolu dolu gözlerle bakan yaşlı kadın karşısında hafifçe bakışlarım kısıldı. "Hoş geldiniz," dediğim an yaşlı kadın, titreyen elleriyle yanağıma uzandığında hissettiğim hüzün duygusuyla sertçe yutkundum.

"Ne kadar... Güzel bir genç hanım olmuşsun," deyip gözyaşlarını serbest bırakan kadınla tedirgin bakışlarımı Yusuf'a çevirdiğimde destek vermek istercesine bir an gözlerini yumup araladı.

"Bugün bizimle olmasını en çok istediğim kişi," dediğinde merakım daha da artarken yaşlı kadın, "Melek..." dedi, acı ve pişmanlık kokan hüzünlü sesiyle. "Ben... İclal Anne'n... Güzel kızım..."

Her anı tek bir anda geri gelmemişti, o an anladım. Yusuf'la ve İsmet'le olan anılarım o yetimhanenin karlı bahçesinde tek tek yeniden kalbime yerleşse de zihnim acı veren anıları hatırlamamakta kararlıydı. Ta ki bu ana kadar... Geçmiş tüm hüznüyle karşıma çıkana kadar...

İclal Anne...

Anne, dediğim ilk kadın. Öz annemden sonra beni bırakan ikinci kadın...

Hatırımda kalan kadın gençti, güzeldi, gülüşü kimselerinkine benzemezdi. Ellerimi tuttuğunda kalbimi ısıtırdı sanki. Kâbuslarla uyandığım gecelerde yanımdan ayrılmazdı. Kimse onun kadar içten bir şekilde, *"Kızım,"* dememişti bana. Hayatım boyunca annemi seçme şansım hiç olmamıştı ama bir şansım olsaydı eğer onu seçerdim.

Beş yaşıma kadar...

Gitmeme izin verdiği gün, beni Yusuf ve İsmet'ten ayırdığı gün ruhum ona küsmüştü. Melek, İclal Anne'sine küsmüştü ve Eylül onu hiçbir zaman hatırlamamıştı.

Neredeyse yirmi kişi kapı önünde kalakalmış hâlde benden bir tepki beklerken, tutunmak istercesine Yusuf'a çevirdim bakışlarımı. Onun bakışlarındaki uçsuz bucaksız sevgi yine her zorluğa karşı dayanma gücüm olurken bir kere daha, "Ho... Hoş geldiniz," dedim buruk bir hüzünle. Kimseyi daha fazla ayakta bekletmek, bu akşama gölge düşürmek istemiyordum ama elimden daha fazlası da gelmiyordu.

"Hoş bulduk," diyen kadının yanı başındaki adam da muhtemelen eşi olacak ki koluna girdiği kadına destek olurken, "Hadi şöyle geçelim," diyen Suna abla salonu işaret ettiğinde herkes sırayla salona geçti. En son kapı eşiğinde Yusuf'la baş başa kaldığımızda güçlü görünmek için de bir sebebim kalmadığından başımı eğdim buruk bir hâlde. Çenemde hissettiğim dokunuşla hafifçe başımı kaldırdığımda, "Hata mı ettim?" diye fısıldadı hüzünle.

"Ben... İstedim ki her şey olması gerektiği gibi olsun. Hayatımızda iz bırakan kim varsa yeniden başladığımız bu anda bizimle olsun," dediğinde yutkundum. Bu akşam onunla geldiğine göre hayatında çok özel bir yeri olmalıydı ama ben... Hiçbir şey olmamış gibi sarılabilir miydim ona?

"Onu... Gerçekten annen gibi görüyorsun, değil mi?" diye sorduğumda bir şey demese de bakışlarından aldım cevabını. Öyle görüyordu. Ondan bunu alamazdım ama kendimi de anlatmak zorundaydım. "Ben," deyip elimi koluna yasladım, varlığını hissetmek

için. "Parça parça hatırlıyorum bazı şeyleri. Benim anılarımda o... Beni sizden ayıran kadın," dediğimde bir damla yaş yanağımdan çeneme doğru süzüldü. "Aksini söylersem kendimi de seni de kandırmış olurum. Niyetinin kötü olmadığını bilsem de hissettiklerime engel olamıyorum. Özür dilerim," dediğimde, "Gitmesini ister misin?" dedi yutkunarak.

İstersem onu göndereceğini gözlerinde görmek kalplerimiz arasında bir düğüm daha atarken başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim. "Benim için kıymeti olan herkes bu gece burada, senin için de böyle olsun istiyorum. Belki de... Zamanla hislerim değişir," dediğimde belime sarılıp saçlarımın üzerinden öptü şefkatle.

"Kendini hiçbir şey için zorlama olur mu? Ne hissedersen hisset ben hep seninle olacağım."

Kollarına tutunup gülümserken, "İyi ki dönüp dolaşıp yine birbirimizi bulduk," dediğimde gülümsedi ve sıcacık dudaklarını dudaklarıma bastırdığında iç çekişim ikimizi de sarıp sarmaladı. "Bu hikâye kaç kez yazılırsa yazılsın Yusuf Ali her defasında gök mavisi bakışlı kıza âşık olacak," dediğinde aşkla gözlerine bakarak gülümsedim. "Gök mavisi bakışlı kız da her defasında kahramanına gelmekten vazgeçmeyecek."

"Şimdi gidip seni alalım mı o zaman?" diye serseri bir tavırla fısıldadığında da kıkırdarken, "Önden buyurun Komutan," deyip onu salona doğru itekledim. Ben de hızlıca portmanto aynasında kendimi kontrol edip salona geçtiğimde birden bana dönen bakışlarla kızardım ve çekinerek Lale'nin yanındaki sandalyeye oturdum.

Bir süre büyükler kendi aralarında havadan sudan sohbet ederlerken, "Kızlar, hadi kahveleri hazırlayın siz," dedi Suna abla. Hızla ayağa kalkıp, "Nasıl içersiniz?" diye sorduğum sıra neyse ki herkesin, "Orta," demesiyle mutfağa geçtiğimde kızlar da peşimden mutfağa geldiler.

"Sen Yusuf abinin kahvesini hazırla, biz diğerlerini halledelim," diyen Lale'ye minnetle bakarken onlar Derya ile iki koldan kahveleri hazırlamaya başladılar, Cansu da fincanları ayarlamaya başladı. Ben de küçük cezveyi alıp Yusuf'un sade kahvesini hazırlamaya başladım.

Onun sade içtiğini biliyordum, muhtemelen zahmet olmasın diye herkes gibi *orta* demişti.

Kahveyi hazırladığım sıra ardımdan uzanan kolla bir kaşık tuz cezveye boşaltıldığında, "Ya!" diye cırlayıp arkama döndüm. Lale'nin kaşlarını havalandırıp, "Âdetler," demesiyle sinirle ona bakarken, "Yanlış bilinen âdetler!" diye homurdandım. "Eskiden kızlar evlenmek istemediklerini anlatmak için kahveye tuz atarlarmış. Hangi akıllı bunu isteme âdeti yaptı hayret ediyorum," diye söylendiğimde Lale umursamazca omuz silkti.

"Bırak şimdi genel kültürü Eylül. Âdet işte, biraz eğleneceğiz. Hem sen de merak etmiyor musun bakalım Yusuf abi içebilecek mi yoksa yüzü buruşacak mı?" dediğinde, "Etmiyorum," desem de bir parça merak ettiğimi itiraf etmek zorundaydım. "Oyunbozanlık yapma, Kadir'e de yaptık biliyorsun," dediğinde oflarken, "Tamam," diye homurdanıp taşmak üzere olan kahveyi fincana boşalttım ve tepsiye yerleştirdim. Gümüş tepsiyi alıp dikkatle içeri geçtiğim sıra Lale de peşimden suları getiriyordu. Sırayla herkese kahvelerini dağıtırken bana hâlâ dolu dolu gözlerle bakan kadından gözlerimi kaçırdım. Kendince bir pişmanlık yaşıyor olabilirdi ama bu gece bunu düşünemezdim.

En son Yusuf'un kahvesini uzattığım sıra bana tebessümle bakan gözlerine özür dilercesine baktım. Ne olduğunu anlamış gibi bakışları daha da parlarken sakince sandalyeme oturup avuçlarımı elbisenin yumuşak kumaşına bastırdım.

Kahveler içilmeye başlandığında herkesin bakışları patlama anım beklercesine Yusuf'ta olsa da Yusuf hayatının en lezzetli kahvesini içiyormuş gibi sakince kahvesini yudumladı. Yüzünde tebessümden başka bir ifade olmaması beni de gülümsetirken, "Oğlum, adam işkencelere dayanmak için eğitilmiş, kahveyle mi yıkılacak?" diye söylenen Cüneyt'le kalabalık kıkırdadı.

Kahvelerin ardından, "Sebebi ziyaretimiz malum Bahtiyar Bey," diyen adamla bakışlarım ondan tarafa dönerken, ismi Burak olan adamın İclal Hanım'm eşi olduğunu da anlamıştım.

"Yusuf'u ben on senedir tanırım ama eşim onu bebekliğinden

beri tanır," derken, Lale destek olmak istercesine elini dizime yasladığında hafifçe başımı eğdim. "Bizim için evlattan farksızdır yeri. Onun adına konuşma şerefi bana layık görüldüğü için minnettarım. Bu hayatta birinin insanlığına kefil olacak olsam bu hiç düşünmeden Yusuf olurdu. O... Hep iyi bir evlat oldu; iyi bir dost, iyi bir kardeş, iyi bir adam... İyi bir eş ve her şeyden önemlisi iyi bir yol arkadaşı olacağına ben kefilim," dediğinde Yusuf minnetle yanı başındaki adama bakarken bu insanların onun için ne kadar değerli olduğunu bir kere daha anladım. Bu da demek oluyordu ki ben de kırgınlığımı bir kenara bırakmak zorundaydım. Onlar Yusuf'un ailesi ise ben sevdiğim adamı iki taraf arasında asla bırakamazdım. Bize bundan sonra yalnızca huzur ve mutluluk yakışırdı.

"Yalan yok, yıllardır eşim de ben de onun bir yuva kurması için dil döker dururuz ama bizimki pek oralı olmazdı," derken salonda gülüşmeler gezindi. "Onun bir beklediği olduğundan bahsederdi eşim," diye devam ettiğinde bakışların bana dönmesiyle biraz daha kızardım. "Ben... Bu çocuklara ne diyebilirim ki Bahtiyar Bey. Sanırım herkes hikâyelerini biliyor. Ezelden ebede bir yazılmış bu çocukların hikâyesi. Birbirlerine ait olan ruhlar, eninde sonunda birbirlerini bulurlarmış. Diyeceğim o ki... Bu iki güzel yürekli insan bundan sonra birbirlerinden hiç ayrılmasınlar. Allah'ın emri, peygamber efendimizin kavliyle kızımız Eylül'ü oğlumuz Yusuf Ali'ye istiyoruz."

Bir vakit salonda huzurlu bir sessizlik hâkim oldu. Bahtiyar Albay benden tarafa dönüp babacan bir tavırla baktığında tebessümle başımı eğmemle gülümseyip Burak Bey'e döndü yeniden. "Bu hayatta birçok sıfata sahip oldum ben ama en çok baba olmayı sevdim. Bir kızım vardı benim. Bu inatçı kız kasabaya gelip herkesin kaçtığı yerde kalmak için canla başla çırpınıp durdukça kalbim ona öyle bir ısındı ki bir kızım daha oldu. Yusuf'a gelince... Bir oğlum var biliyorsunuz. Bu hayatta birini örnek alacaksa benden çok Yusuf abisini örnek alsın isterim. Adamlığına da insanlığına da kendimden daha fazla kefilim. Bu iki güzel insan bir yuva kuracaksa ben yalnızca onlar adına mutlu olurum. O yüzden verdim gitti."

Bahtiyar Albay'ın son sözleriyle salonda keyifli gülüşmeler yükselirken Lale koşar adım içeriye geçip yüzüklerin olduğu tepsiyle

yanımıza geldiğinde Yusuf ile yan yana geçtik. Bahtiyar Albay, Burak Bey'e müsaade etse de o, "Bu size düşer," deyip kenara çekildiğinde yüzüklerimizi Bahtiyar Albay taktı.

"Bu yüzüklerden çok daha değerli bir bağ var sizin aranızda çocuklar. Umarım bir ömür elleriniz hiç ayrılmaz. Bir ömre yetecek olandan çok daha fazla acı çekmişsiniz ikiniz de. Bundan sonra her anınız birbirinizle, mutlulukla ve el ele geçsin."

Herkesin gözlerini dolduran sözlerinin ardından kurdeleyi kesmesiyle alkışlar etrafımızı sararken uzanıp önce büyüklerin ellerini öptük. Diğerlerinin tebriklerini de kabul ettikten sonra yeniden yan yana geldiğimizde sanki herkes kaybolmuş, dünyanın ortasında yalnızca ikimiz kalmıştık.

"Tüm zamanlarımda kalbimin tek sahibisin Öğretmen Hanım," deyip sıcacık dudaklarını alnıma bastırdığında, "Arayıp durduğum yuvamsm Komutan," dedim iç çekerek. Tam o an üzerimizde patlayan flaşlara ıslıklar, alkışlar karışırken mahcup bir tebessümle Yusuf'un beni saran kolları arasına sığındım.

Yıllarca arayıp durmuş, sonunda beni saran kolların arasında bulmuştum. Benim yuvam, hep sevdiğim adamdı...

Sohbetler, gülüşmeler, yemeler içmelerle ve çekilen onlarca fotoğrafla geçen gece tamamlandığında tüm misafirler evlerine dağıldılar. Derya benimle kalacaktı, İclal Hanım ve Burak Bey ise Yusufların evinde kalacaktı. Herkes evlerine dağıldığında vakit çok geç olduğundan gecenin dedikodusunu yapmak yarına kalmıştı ama bizim için gece henüz bitmemişti.

"Her şey iyi güzel de şu su ısıtma olayına nasıl alıştın hayret ediyorum Eylül," diye söylenen Derya, takırdayan dişleriyle koşarak sobanın yanma kıvrılırken ıslak saçlarını da havluyla kurulamaya çalışıyordu. Ben de üzerimi değiştirip giydiğim kalın kazağı çekiştirirken kabanımı da üzerime geçirdim. "Çok oyalanmam ama

korkmazsın değil mi?" diye sorduğumda, "Keyfine bak," dedi uykulu hâliyle mırıldanarak. "Kedi gibi şurada kıvrılıp uyumak benim için mükemmel olacak," derken daha cümlesi bitmeden gözleri kapanmıştı. Ben de hızlıca üzerine bir battaniye örtüp atkımı da boynuma dolayarak kapıya yöneldim. Botlarımı giyip dışarı çıktığımda Yusuf da elleri ceplerinde bahçe kapısının önünde beni bekliyordu.

Yanma varır varmaz kollarını koza misali etrafıma sarıp beni gövdesine yasladığında neşeyle kıkırdadım. "İçimde bitmeyen bir özlem var," dediğinde iç çekerken, "Neyse ki birbirimizle geçecek upuzun bir ömür var önümüzde," dediğimde, "İnşallah," dedi tüm kalbiyle. Sırtımı göğsüne yaslayıp kollarım da etrafıma sarmasıyla birlikte sokak boyunca karların arasında ilerlerken, "Bu kasabanın sessizliğini çok seviyorum," dedim tebessümle.

"Bu kasabada seninle geçen her anı çok seviyorum," dediğinde, "Romantik misin sen biraz Yüzbaşı?" diye takıldım.

"Sadece sevdiğim kadına..."

"Sadece sevdiğin kadına göstereceğin başka marifetlerin de var mı?" diye sorduğumda sözler ağzımdan eğlenerek çıksa da birden lafın gittiği yeri fark ettiğimde utanç tüm bedenimi sardı.

Yüzünü boynumun kuytusuna yaslayıp, "Kim bilir? Sevdiğim kadın da bilmek isterse belki bir ara gösteririm," dediğinde vaat kokan sesiyle yanaklarım kızarırken, "Havalar da soğudu değil mi?" diye söylendiğimde bıyık altından gülüp beni biraz daha sarmaladı.

Artık bizim için anlamı olan yere geldiğimizde yine taşın üzerine oturup beni de kucağına çekti. "Buranın manzarası çok güzel, gündüz de gelelim istiyorum," dedim huzurla.

"Nerede olursak olalım gördüğüm yalnız sensin. Gördüğüm en güzel manzara hep senken nerede olduğumu anlamıyorum ki ben," dediğinde bakışlarım hissettiğim duygu yoğunluğuyla dolarken hafifçe çehresini sarıp aşkla baktım güzel gözlerine.

"Yusuf," dedim bir an sonra biraz tereddütle.

"Söyle bir tanem."

"Sen... Bana döndüğümüzden beri Eylül demeye devam ediyorsun," dediğimde hafifçe başını sallarken, "Melek demek istemezmisin?" diye sordum. Bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordum.

"Sen Melek dememi mi istiyorsun?"

"Önce ben sordum," dedim eğlenerek.

Parmaklarıyla tokadan kurtulan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken bir süre bir şey söylemedi. Sanki ezberlemek ister gibi yüzümün her zerresinde gezindi bakışları. Gözlerimde, yanaklarımda, dudaklarımda... En çok gözlerimde oyalandı. Sessizce bakmaya devam ettikçe utanç bedenimi sararken yanaklarım hafifçe kızardı. Bunu fark etmiş olacak ki hafif bir tebessümle yanağımı okşayıp, "Aslında... İstemiyorum," dediğinde yutkundum.

"Ne... Neden ki?"

"Melek, masumiyet demek. Kimsesiz çocukluğumun oyun arkadaşı demek. Geçmişin acıları demek. Ayrılık demek. Veda demek..." derken yüzünü yüzüme yaklaştırıp hafifçe dudaklarını dudaklarıma sürttü. İç çekişim dudaklarının kıvrılmasına sebep olurken, "Ama Eylül... Aşk demek," dediğinde hissettiğim heyecanla göz bebeklerim titredi.

"Melek benim geçmişim, Eylül geleceğim," dedi huzurlu bir tebessümle. "Melek'i çok sevdim, çok özledim ama Eylül'e âşık oldum ben. Hem..." deyip hafifçe bakışlarım eğerek çocuksu bir masumiyetle gülümsedi. "Belki Melek ismini başka birisi için saklarız, olmaz mı?"

Bir an için ne demek istediğini anlayamasam da bir an sonra kalbimde âdeta kelebek kanatları çırpındı. Gözlerim mutlulukla dolarken alnımı çenesine yaslayıp aşkla gülümsediğimde dudaklarını saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Bundan sonra hiç ayrılmayacağız değil mi?" diye fısıldadığımda kolları bedenimi daha güçlü bir sahiplenmeyle sararken, "Her masal mutlu sonla biter. Bu da bizim masalımız," dediğinde huzurla iç çektim. Kar taneleri aheste bir şekilde üzerimize doğru süzülürken bundan sonra her şeyin çok güzel olacağına tüm kalbimle inanıyordum.

Bir vakit birbirimizin sıcaklığında gecenin huzur veren sessizliğini dinlemeye devam ettik birlikte. Bir an sonra yine, "Yusuf," dediğimde boynuma doğru, "Hım..." diyen boğuk fısıltısıyla gülümsedim ama dilimde ağırlığını taşıdığım soruyu düşündükçe gülümsemem buruklaştı.

"Sence... Birbirimizi daha önce bulabilir miydik?"

Sorunun ağırlığı bedeninin hafifçe kasılmasına sebep olurken, "Belki de," dedi hüzünlü bir fısıltıyla. "Yıllarca aynı şehirde yaşadık, belki de aynı sokaklardan geçtik," dediğinde bunu düşünmek bile hüzünlendirdi beni.

"Sizinle büyüme şansımı elimden aldıkları için öyle üzgünüm ki," diye fısıldadığımda sırtımdaki elleri hafifçe aşağı yukarı gezindi. "Annem ve babam... Onlarla geçirdiğim on bir yıl boyunca sevgilerini hep hissettim ama hatırlayamadığım geçmişime duyduğum özlem, içimde hep tarif edemediğim bir yara olarak kaldı. İlk zamanlar..." derken hafifçe yutkundum. Baraj kapakları bir kere açılınca, ruhumda izini bırakan her anı dün yaşanmış gibi gözlerimin önündeydi artık.

"Bana Eylül dediklerinde hırçınlaşıyordum. Hep seni soruyordum, sizin yanınıza gelmek istiyordum ama sanki bana olmayan bir şeyden bahsediyormuşum gibi davranıyorlardı. Sanki Melek hiç yoktu. Yusuf... Hiç yoktu."

Duyduklarının canını yaktığını biliyordum. Ben suçlayacağım kişi olarak İclal Hanım'ı seçmiştim, o da muhtemelen annemle babamı seçmişti. Ben bunu yapamazdım. Her şeye rağmen beni kendi çocukları gibi seven o insanları suçlayamazdım. Ama onu da anlıyordum. Sebep ne olursa olsun, bu insanlar bizi birbirimizden ayırmışlardı. Bunu unutmak kolay değildi.

"Bana... Seni istediğin müddetçe yanıma getireceğini söyledi. Söz verdi ama... Kandırmış beni."

Yusuf'un güçlükle dudaklarından dökülen sözlerle afallamış bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde orada gördüğüm acıyla yutkundum. "Her hafta sonu seni bekledim. İlk zamanlar bahaneler bulmak kolaydı, sonra da... Dönmek istemediğini düşünmeye başladım. Tıpkı

diğer çocuklar gibi," dediğinde başımı iki yana sallarken gözyaşlarıma mâni olamadım.

"Hep istedim. Hep size gelmek istedim. Çok ağladım, yemin ederim," dediğimde dudaklarını gözyaşlarımın üzerine bastırdı şefkatle.

"Biliyorum. Artık biliyorum meleğim."

Bana ilk kez böyle seslendiğini duymak, hissettiğim tüm hüznü bir anda alıp götürürken, "Sanırım en çok bunu sevdim," dediğimde onun da hüzünlü bakışları parladı. "Sanırım ben de en çok benim meleğim olmanı sevdim," dediğinde utanarak gülümserken başımı boynuna yaslayıp kokusunda soluklandım.

"Bu arada... Haziranda lojmanın boşalacağı kesinleşti," dediğinde başımı kaldırıp yakışıklı çehresine hevesle bakarken, "Lale ile Kadir'in yanındaki, değil mi?" diye sorduğumda başım salladı. Düğün işini fazla hızlı yürütünce ufak bir ev sorunumuz olmuştu. Şimdilik tüm lojmanlar dolu olduğundan benim oturduğum evde oturmayı teklif etmiştim ama fazla da ısrarcı olamamıştım. Sonuçta ev çok küçüktü ve her gün her tarafından başka bir sorun patlak veriyordu. Ama Yusuf önemli olan tek şeyin birlikte uyuyup birlikte uyanabileceğimiz bir yer olduğunu söylediğinde biraz rahatlamıştım. Neyse ki hazirana kadar idare edecektik, sonrasında da lojman sitede kendi evimize geçecektik.

"Benim evdeki zamanın kışa denk gelmesi bizi biraz zorlayacak. Şimdiden uyarıyorum, evde ısınmak kolay değil," dediğimde elleri sırtımda dolanmaya devam ederken bakışlarını kalp atışlarımı hızlandıran bir muziplik sardı.

"Sanırım... Bu bizim için pek önemli bir sorun olmayacak," dediğinde, "Neden ki?" diyerek kaşlarımı kaldırdım. O an âdeta alevlerle parlayan gözleriyle hafifçe yutkunurken, "Isınabileceğimiz bazı aktiviteler var aklımda," deyip hafifçe yaklaşarak dudaklarımı öpmeye başladığında hissettiğim utanca inat, ellerimle çehresini sararak öpücüğüne karşılık verdim. Baştan çıkarıcı dudakları arasında ruhum âdeta milyonlarca yıldız misali etrafa saçılırken kendimi ona

biraz daha yasladım. Sevdiğim adamın yanında hissettiğim hiçbir duygu aşktan daha fazla değildi.

Ve ben bir an evvel birlikte yaşayacağımız günlerin gelmesi için sabırsızlanıyordum.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı İclal Anne?"

Kapı eşiğinde seslendiği kadın, ağır adımlarla yanına gelip şefkatle yanaklarını sardı genç adamın. Çocukluğundan beri ne zaman kendisine bu şekilde dokunsa kursağında bir yumru büyürdü İsmet'in. Hatırlayamadığı bir zamanda kalan annesini düşünürdü. Sanki o da kendisini böyle seviyormuş gibi hissederdi. Otuzuna geldiği hâlde hâlâ bir çocuk gibi sevildiğinde kendini mutlu hissederdi. İşin aslı, İclal Hanım'dan başka kimse de İsmet'i böyle sevmezdi.

"Yok benim kara kuzum. Daha neye ihtiyacımız olacak, beş dakika yerinizde durmadınız zaten. Odandan da ettik seni," dediğinde omuz silkti genç adam.

"Hiç olur mu öyle şey annem. Kırk yılın başı geldiniz zaten evimize," dediğinde İclal Hanım yeniden şefkatle sevdi İsmet'in yanaklarını.

"İnşallah bir dahaki gelişimiz de senin için olur İsmet Paşa'm," dediğinde İsmet hiçbir umudu olmadığı hâlde karşısındaki kadını üzmek istemediğinden gülümseyerek başını salladı. İclal Hanım, "Allah rahatlık versin oğlum," diyerek eşiyle kendisi için ayrılan odaya geçtiğinde İsmet de kolunun altındaki battaniyeyle salona geçti. Yusuf geldiğinde bir de oda kavgası yaparlardı kesin, niye benim odamı vermedin diye söylenir dururdu şimdi. Kaç gündür koşturmaktan perişan olmuştu zaten, bir de koltuk tepelerinde yatsın istememişti İsmet.

Yorgun bedenini koltuğa bırakıp kumandaya uzanarak televizyonu açtı. Bir süre kısık sesle spor kanallarında gezinse de bir vakit sonra sıkılarak kapattı. Boş bakışlarla tavanı izlemeye devam

ederken bakışları pencereden yansıyan sokak lambasının ışığına takıldığında bir süre de gökyüzünden dökülen kar tanelerini izledi dalgın bakışlarla.

Ne kadar süre dalıp gitti bilinmez lakin kar tanelerine baktıkça bir süre sonra gece boyu bakışlarını bir mıknatıs gibi kendine çeken masum yüz geldi gözlerinin önüne. O andan sonra da kar tanelerine bakıp Derya'yı gördü İsmet...

Ankara'ya gittikleri günden sonra ilk kez bu gece görmüştü onu yeniden. Kendisine baktığı ilk anda kalbini tekletecek bir bakışla gülümsemiş, sonra her ne olduysa gülümsemesi buruklaşmıştı. Gece boyunca da kendisine bir daha hiç bakmamıştı. İsmet de utanmıştı böyle olunca. Kendisine bakmak istemediğini düşünmüş, anlam veremediği bir şekilde yaralanmış hissetmişti kendisini. Oysa bu gece Derya'yı karşısında gördüğünde yüreğinde bir ferahlık hissetmişti genç adam. Sanki uzun süredir beklediği birini görmenin mutluluğunu tatmış gibiydi.

Sonra o kendisine bakmadıkça kırılmış, gecenin sonunda da üşüyen bir ruh hâliyle evine dönmüştü. Yine yapayalnız...

Bakışları bir vakit sonra yastığın kenarına bıraktığı yumuşak tüylü şala uzandığında eline alıp hafifçe üzerinde gezdirdi parmaklarını. O gece bahçede İsmet'in omuzlarına sardığı şalı geri almayı unutmuştu Derya. İsmet de... Geri vermek istememişti. Hayatında ilk kez hiç tanımadığı biri ona tereddütsüz bir şefkatle yaklaştığından mıdır bilinmez, etkilenmişti. Şaldan yayılan tatlı koku zamanla kaybolsa da İsmet alışkanlıkla yeniden burnuna götürdü kumaşı. Sonra da yaptığından utanarak uzaklaştırdı kendinden.

Bu geceden sonra şalı yanında tutmak yanlış geliyordu genç adama. Belki de geri vermeliydi ama bu defa da kaç zamandır Eylül'e neden vermediğini sorgulayabilirdi Derya. Yine utandı İsmet. Kendisine bile açıklayamadığı bir şeyi ona nasıl açıklardı?

Düşünceler bir sarmal misali etrafını sararken dış kapının açılma sesini duyduğunda şah hızla battaniyenin altına gizledi. Işık kapalı olduğundan Yusuf uyuduğunu düşünürdü muhtemelen. Kapı açılıp bir an sonra kapandığında adım sesleri uzaklaşırken tahmi-

ninde yanılmadı. Bir vakit sonra Yusuf'un odasının kapısı da kapandığında genç adam bakışlarını yeniden pencereye çevirdi. Baktığı kar taneleri olsa da gördüğü hâlâ Derya'ydı.

O gece o koltukta kar tanelerini izlerken hiç tatmadığı bir huzurla uykuya daldı İsmet. Göğsüne yasladığı, şefkate sarılır gibi sarıldığı şal ile birlikte...

Ve ömründe ilk kez o gece sabaha dek hiçbir kâbus görmedi.

Eylül'den...

"Yenge, makineyi hangi köşeye alalım?" diye seslenen Cüneyt'le telaşla banyoya koşturdum.

"Öncelikle yenge muhabbeti kapanmamış mıydı? İkinci olarak şu duvara yaslarsan harika olur," deyip o taraftaki kutuları çektim.

"Sana Eylül dediğim an meslek hayatımın tamamının patates soyarak geçeceğini düşününce bence o muhabbet hiç kapanmaz," demesiyle gözlerimi devirdim.

"Saçmalama! Ne alakası var? Yusuf'un öyle huyları yok bir kere," desem de, "Komutanımla tanıştın mı sen?" deyip sırıttı. "Seninle tanıştığımız o ilk akşam yemeğinde, *'Yeni öğretmen de güzelmiş,'* dedik diye tam dört saat şınav çektirdi bu adam bize, bak!" deyip şişkin kol kaslarını gösterdi abartılı tavrıyla.

"Bu kaslar o günün ganimeti. Üstelik o gün birbirinizle alakanız bile yoktu. Şimdi desem beni Uranüs'e kadar kovalar herhâlde, o yüzden yenge candır yengeciğim," deyip işine döndüğünde başımı iki yana sallayıp gülerek banyodan çıktım. Hiç bilmediğim bu hikâyeyi duymak aşırı hoşuma gitmişti. Yusuf'un ilk andan beri bana ilgi duyduğunu bilmek ona olan aşkımı her saniye daha da çoğaltıyordu sanki.

İsmet ile Yusuf da yatak odası mobilyalarını kurarken onlara hiç görünmeden ilerlemeye devam ettim. Kızlar salondaydı, ben de yanlarına geçtim yorgunlukla. "Beylerin işi bitti sayılır, sonrasında

hızla temizliği hallederiz," dediğimde Derya ve Lale telefona eğdikleri başlarını telaşla kaldırıp bana gülümsediler.

"Ne karıştırıyorsunuz siz?" diye söylensem de aynı anda, "Hiç!" dediklerinde kurcalamaya hâlim kalmadığından gözlerimi kapatıp başımı geriye yasladım.

Sayılı gün çabuk geçermiş diyenler haklıydı. İsteme merasiminin ardından ne olduğumuzu bile anlamadan bugüne gelmiştik. Düğüne on gün kalmışken eşyalarımız ancak bu akşama yetişebilmişti. Aslında yeni eve geçerken eşyaları hallederiz diye düşünmüştüm ama Yusuf benim yalnızca kıyafetlerimi tuttuğum odayı yatak odasına dönüştürmek konusunda ısrarcıydı. İki metre boyuyla benim kıç kadar çekyatımda yatmasını beklemek de hata olurdu zaten. Çamaşır makinesi de eski olduğundan onu da değiştirmiştik. Diğerleri için acelemiz olmadığı konusunda ısrar etmemle neyse ki ikna olmuştu. Kendi evimize geçtiğimizde keyfimize göre acele etmeden yerleşmek daha keyifli olacaktı.

Biz kızlarla arka taraftaki işlerin bitmesini beklerken, "Cansu nerede?" diye sordum. Telefonundan başını kaldıran Lale, "Bir arkadaşı gelmiş ziyaretine, onu karşılayacaktı," dediğinde başımı salladım.

Biraz sonra beyler işlerini halledip evden çıktıklarında da kızlarla üç koldan hızlıca temizliğe giriştik. İşimiz bittiğinde üçümüz de bayılmak üzereydik. Lale son gücüyle evine geçtiğinde biz de Derya ile oturduğumuz koltuklara âdeta bayıldık.

Benim için her şeyi öylesine kolaylaştırıyorlardı ki... Onlar hayatımda olduğu için çok şanslıydım.

Ertesi sabah yeni güne gözlerimi araladığımda yerimden kıpırdayamayacak kadar yorgun olsam da derse geç kalmak üzere olduğumu fark ettiğimde telaşla ayıldım. Paldır küldür üzerimi giyinip evden çıktığımda karların arasında kaymaktan son anda kurtulurken okula da ders ziliyle aynı anda ulaştım.

Düğününe sayılı gün kalan normal bir insan muhtemelen izin alır ve tüm zamanını muhteşem gününe hazırlanmak için harcardı ama benim için çocuklarla geçen zaman tüm bunlardan daha kıymetliydi. Hastalık gibi mecburi bir durum olmadığı müddetçe onları yalnız bırakmam söz konusu bile olamazdı. Öğrencilerim birlikte geçirdiğimiz aylar boyunca çekip gitmemden ne kadar korktuklarını bakışlarıyla belli etmişken onlara bunu yapamazdım. Düğünümüzü de bilhassa bu yüzden bir haftalık ara tatile denk gelecek şekilde ayarlamıştık. Bu kadarı yeter de artardı bile...

"Günaydın çocuklar!" deyip sınıfa girdiğimde her biri heyecanla ayağa kalktılar. "Günaydın öğretmenim!" diye bağırdıklarında gülümseyip soluklanarak yerime oturdum. "Oturabilirsiniz."

Bakışlarım masum yüzlerde gezinirken bir eksiğimiz olduğunu fark ettiğimde duraksadım. "Zehra gelmedi mi çocuklar?"

"Öğretmenim," dedi Ömer ayağa kalkarak. "Zehra'yı hastaneye götürdüler dün gece."

Duyduğum karşısında endişe tüm bedenimi esir alırken, "Ne olduğunu biliyor musun?" diye sorduğumda başını üzgünce iki yana salladı. "Çocuklar, siz yetmişinci sayfayı açıp oradaki metni okumaya başlayın, ben birazdan geleceğim," dedim ve sınıftan çıkarak hızlı adımlarla idare katına doğru ilerledim.

Kapıyı tıklattığımda, "Gel!" komutuyla içeri girdim.

"Eylül? Günaydın canım."

"Günaydın öğretmenim. Müsaitseniz bir şey soracaktım," dediğimde Suna Öğretmen de koltuğu işaret etti oturmam için. "Çocukları bekletmeyeyim öğretmenim. Ben... Zehra'yı soracaktım. Çocuklar hastaneye kaldırıldığını söylediler ama bir bilginiz var mı?" diye sorduğumda onun da bakışlarını endişe sardı.

"Yok. Hay Allah... Dur bir sorup öğrenelim," dedi ve telefonunu alıp bilgisayar ekranından muhtemelen numarasına baktıktan sonra bir arama yaptı. Bir süre konuşup telefonu kapattığında endişeyle yüzüne bakarken, "Gece ağrıları fazlalaşmış, Muhtara haber vermişler, onun arabasıyla hastaneye gitmişler," dediğinde hüzünle yutkundum. "Durumu nasılmış?"

"Daha iyiymiş de... Küçücük çocuk, acı çekmesi öyle büyük haksızlık ki," dediğinde benim de bakışlarım hüzünle yere düştü. "Dersten sonra giderim ben, şimdi sınıfa geçeyim," dedim ve Suna Öğretmen'in, "İyi dersler canım, beni de haberdar et mutlaka," demesiyle başımı sallayıp oradan ayrılarak sınıfa geçtim.

Günün kalan vakti hissettiğim endişeden dolayı buruk geçerken son zilin çalmasıyla hızlıca toparlandım. "Çıkabilirsiniz çocuklar," dediğimde onlar koşarak sınıftan çıkarlarken ben de kabanımı giyip son öğrencinin ardından sınıftan çıktım. Merkeze giden dolmuşların kalktığı durağa geçip gelen ilk dolmuşa bindiğimde hüzün tüm ruhumu sarmıştı. Çocukların acı çektiği bir dünyada kimsenin mutlu hissetmeye hakkı yoktu.

Hastaneye vardığımda danışmadan Zehra'nın kaldığı odayı öğrenip bulunduğu kata çıktım. Kapıyı çalıp içeri girdiğimde Zehra solgun yüzüyle yatakta uyuyordu, annesi de yanındaki sandalyede gözyaşlarıyla bir başına oturuyordu.

"Öğretmen Hanım?" diye şaşkınlıkla mırıldanıp ayaklandığında, "Rahatsız olmayın lütfen," dedim.

"Hoş geldiniz."

"Hoş buldum. Nasılsınız? Zehra'mız nasıl?" derken endişeli bakışlarım melekler gibi uyuyan masum öğrencimin üzerindeydi.

"Nasıl olsun Öğretmen Hanım... Yavrum bacaklarını hissetmiyor diye ağlıyordu, şimdi de bu kör olasıca ağrılar çıktı başına. Şuncacık canıyla nasıl dayanacak bilmiyorum ki," deyip gözyaşlarını yazmasının ucuyla silen kadının elini tuttum destek olmak istercesine. Reyhan Hanım bir kazayla hayatı altüst olan insanlardan yalnız biriydi. Eşini kaybeden kadın, kızının da tekerlekli sandalyeye mahkûm oluşuna şahit olmuştu. İki çocuğu daha vardı. Tek başına bir kadın için yaşadığı hayat öyle zordu ki... Kasabalı ne kadar yardımcı olmaya çalışsa da uzatılan hiçbir el onların yaralarını sarmaya yetmiyordu.

"Doktorlar ne diyor peki? Geçen konuştuğumuzda, *'Bir umut olabilir,'* demiştiniz," diye sorduğumda başını kaldırdı hüzünle.

"Öyle dediydiler de etimiz belli budumuz belli. Bir evim olsa

satarım ama o da yok," dediğinde, "Yeter ki bir umut versinler Reyhan Hanım," dedim güç vermek istercesine. "Ne yapar eder o çareyi getiririz Zehra'ya," dediğimde başını salladı minnetle. İçten içe söylediklerime inanmadığını biliyordum. Çünkü insan fıtratı böyleydi. Hayal kırıklığına uğramaktansa inanmamak daha kolaydı.

Bir süre sessizce Zehra'nın yanında oturmaya devam ederken telefonum çaldı. Zehra'nın uyanmasından korkarcasına telaşla odadan çıktığımda Yusuf'un aradığını görüp gülümseyerek açtım telefonumu.

"Canım?"

"Bir tanem, neredesin?" diye sorduğunda haber vermediğim için kızacağını biliyordum.

"Hastanedeyim, sana haber vermeyi unuttum," dediğimde, "Tam olarak neredesin? Hastanenin neresinde?" dedi.

Neden sorduğunu anlamasam da, "İkinci katta," diye mırıldanırken bana doğru gelen adamı gördüğümde şaşkınlıkla telefonu kapattım. "Yusuf, sen nereden çıktın?" dediğimde aramızdaki mesafeyi aşarak belime sarıldı.

"Suna ablayla karşılaştık, o söyleyince duramadım. Zehra nasıl?" diye sorduğunda endişesi gözlerinden okunuyordu.

"Uyuyor hâlâ. Doktor henüz gelmedi, ben de bilmiyorum," dediğim sıra alnımdan öptü sevgiyle.

"Üzülmemen için keşke elimden bir şey gelse," diye fısıldadığında ellerimi kollarına yasladım güç almak istercesine.

"Keşke çocuklar hiç acı çekmese... Keşke dünya çocuklar için daha güzel bir yer olsa," dediğimde yutkundu. "Keşke bir tanem..."

Biz kapının önünde birbirimize sarılmaya devam ederken bir an sonra yanımızdan gelen öksürük sesiyle irkildim ve telaşla gerileyeceğim sıra karşımda gördüğüm kadınla birden tüm bedenimin buz tuttuğunu hissettim. Yusuf da bendeki değişimi hissedip başını yan tarafına doğru çevirdiğinde Doktor Elif'i gördüğü an hafifçe geriledi. Bana doğru bir adım atmasıyla içime bir sıcaklık yayılsa da olmak istediğim son resmin içindeydim.

"Merhaba," diyen Elif, bakışlarını rahatsızca üzerimizde gezdirirken Yusuf elimi kavrayıp hafifçe başını eğdi. Elimi tutmasıyla çekmemek için kendimi zor tutarken, "Merhaba," dediğimde, "Ben bir hastamıza bakayım," deyip yanımızdan geçerek odaya girdi. Bakışlarımı Yusuf'a çevirdiğimde onun hiçbir huzursuzluk hissetmeden bana bakması içimdeki o gerginliği süpürse de, "Biraz şey bir durum oldu," diye mırıldandığımda, "İyiyiz, değil mi?" dedi iç çekerek.

"İyiyiz," deyip gülümserken "Hadi içeri girelim," dedim ve birlikte kapıya doğru adımladık. Yine de bile isteye birini üzmek istemediğim için odaya girmeden önce ellerimizi ayırdım. Yusuf'un kaşları hafifçe çatılsa da, "Biz iyiyiz ama kimsenin kötü olmasına da sebep olmayalım," dediğimde iç çekerek başını salladı.

Aradan onca zaman, onca yaşanmışlık geçmişti ama bir zamanlar Elif'in Yusuf'a dair hisleri olduğunu biliyordum. Üstelik bir şekilde de onun hayallerinin yıkılmasına ben sebep olmuştum. Uzak durmayı en başta denemiştim ama becerememiştim. Bugünse öleceğimi bilsem yine de Yusuf'tan vazgeçemezdim. Yine de bile isteye mutluluğumla kimseye acı vermek istemiyordum. Tek temennim Elif'in hislerinin bitmiş olmasıydı.

Odaya girdiğimizde muayene bitmiş, Zehra da uyanmıştı. "Öğretmenim," deyip mutlulukla elini uzattığında hızla yanma adımlayıp elini tuttum. "Nasılsın tatlım?" dediğimde hafifçe buğulandı bakışları.

"İyiyim öğretmenim. Bugün derslerimi kaçırdığım için üzüldüm sadece," dediğinde alnından öptüm sevgiyle.

"Bunun için endişelenme, birlikte hepsini hallederiz. Hem arkadaşların da heyecanla senin dönmeni bekliyorlar, onlar da sana yardımcı olacaktır. Anlaştık mı?" dediğimde masum bakışlarıyla gülümsedi.

"Anlaştık öğretmenim."

Biraz daha odada kaldıktan sonra birlikte dışarı çıktık. Reyhan Hanım da en son yanımıza geldiğinde Elif Hanım'ın odasına geçtik. "Doktor Hanım, güzel bir haber verecek misin bize?" diyen Reyhan Hanım'ın eline uzandım destek olmak için.

"Aslında haberler güzel," dedi Elif yüzünde tebessümle. "Zehra'nın durumunu bir süredir takip ediyoruz. Kazanın ardından hemen gerçekleşecek bir müdahalenin riskli olduğu söylenmişti o zaman, biliyorsunuz," dediğinde Reyhan Hanım hüzünle başını salladı.

"Fakat son çekilen filmleri hocalarımızla da değerlendirdik. Zehra'nın ameliyat için artık uygun olduğunu düşünüyorlar," dediğinde gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla dolarken Reyhan Hanım'a baktım sevinçle. Ama onun yüzünde aynı keder hüküm sürmeye devam ediyordu.

"Reyhan Hanım... Güzel haber aldık çok şükür, neden bu kadar üzgünsünüz hâlâ?" dediğimde yazmasının ucuyla gözyaşlarını silip, "Nasıl edeceğiz Öğretmen Hanım?" dedi kederle. "Sen söyle Doktor Hanım, çok para lazım değil mi?" dediğinde Elif'in bakışları da hüzünle bulutlandı.

"Hocamız bu ameliyat için ücret talep etmiyor ancak ameliyatı burada yapmamız mümkün değil maalesef. İstanbul'da tam teşekküllü bir hastanede bu operasyonun gerçekleşmesi gerekiyor," dediğinde gerisini dinlemeye lüzum yoktu. Her şeyin ucu dönüp dolaşıp yine paraya bağlanıyordu. Ortada dönen ne kadar bir paraydı bilemediğimden öne de atılamıyordum ama benden evvel Yusuf söz aldı.

"Reyhan abla sen içini ferah tut, bir şekilde o para toplanacak. Zehra yeniden yürüsün diye kim ne fedakârlık yapması gerekiyorsa yapacak," dediğinde sevdiğim adama baktım yüzümde umut dolu bir tebessümle. Öylesine kendinden emin duruyordu ki karşımda, Reyhan Hanım'ın bile bakışlarına bir umut yerleşti.

"Sahi olur mu Komutan?" dediğinde Yusuf tebessümle başını sallarken, "Olacak," dedi. "Sana şerefim üzerine söz veriyorum, o para en kısa zamanda toplanacak."

Bazı insanlar yara olur etrafına. Kırar, döker, kanatır. Bazı insanlarsa şifadır. Yalnız sevdiklerine değil; ayak bastığı toprağa, selam verdiği komşuya, hatta üzerinden uçan kuşlara bile...

Bir adamı zengin diye sevmek kolaydır, güzel bir yüzü var diye ya da fiyakalı bir mesleği var diye. Zor olan bir adamı insanlığı için sevebilmektir. Çünkü insanlığını keşfetmek zaman ister, emek ister, en çok da sabır ister.

Ben bir çocuk sevdim. Onu unuttuğumu sandığım zamanlarda bile sevmeye devam ettim. Dağlar, tepeler aştım; ne kadar dolaşsam da yolumu bir türlü bulamadım. Bir sürü insan tamdım, kimseye sığınamadım. Hep bir yuva istedim, hiçbir zaman sahip olamadım. Çünkü anladım ki ruhunun eşi neredeyse yuvan orasıymış.

Artık biliyorum.

Yusuf'un derin kahve gözleriyle bana baktığı o ilk andan beri hissettiğim duygunun aidiyet olduğunu biliyorum. Ben yalnız ona ait olduğum için kimseye sığınamadım. O ise hep ona geri dönmemi beklediği için geçmişi ardında bırakamadı.

Şimdi sevdiğim adam yanı başımda ve ben hiçbir zaman hissetmediğim kadar huzurlu hissediyorum kendimi. Ait hissediyorum, tamamlanmış hissediyorum. Diğer yarını bulmak böylesine tamamlıyorsa ruhunu, ben buldum. Hem de dönüp dolaşıp beni iki kez kurtaran bir adamda buldum.

"İyi olacak, biliyorum."

Fısıltım başımı yasladığım sıcacık göğsün üzerinde kaybolurken pistten ayrılıp gökyüzüne doğru yükselen uçaktan ayıramıyordum bakışlarımı.

"İyi olacak. Bir ömür boyunca yetecek kadar acı çekti zaten. Artık onun için yalnızca mutluluk zamanı," dedi Yusuf da belimi saran kolunu hafifçe sıkılaştırırken.

Günler sonra düğünümüz olacaktı ama biz bir haftadır tek bir şey için mücadele ediyorduk. Zehra'ya çocukluğunu, oyunlarını,

bacaklarını, her şeyden önemlisi umudunu geri verebilmek için...

Çalmadığımız kapı kalmadı, yardım istenmedik kimseyi bırakmadık. Bütün kasaba halkı da bizimle beraber küçücük Zehra'nın derdiyle dertlendi ve sonunda varını yoğunu ortaya koyan onca insanın desteğiyle Zehra ve annesi bu sabah İstanbul'a doğru yola çıktılar. Yusuf'la birlikte el ele gözden kaybolmak üzere olan uçağı izlemeye devam ederken, "Senin en çok güzel kalbini seviyorum Yüzbaşı," dediğimde başını hafifçe eğip gözlerime baktı gülümseyerek.

"O kalp güzelse içinde sen varsın diye güzel. Hayatım boyunca seni sevmek beni iyi bir adam yaptı. Sana layık olabilme duygusuyla hata yapmaktan uzak durdum ben," dediğinde yutkundum.

"Böylesine büyük bir teslimiyetle sevilebileceğimi asla düşünemezdim. Beni iki kere ölümden kurtardın, üçüncüsünde de sensizlikten," deyip parmak uçlarımda yükselerek boynuna sarıldım. Belimi saran kollar kendimi yuvamda hissetmemi sağlarken artık biliyordum.

Ev, kaçıp durduğumuz yerler değildi.

Ev, öylesine yaşadığımız yerler değildi.

Ev, dört duvardan ibaret değildi.

İnsanın kalbi neredeyse evi orasıydı.

Benim annem yoktu, babam yoktu, kalabalık bir ailem de yoktu. Ama Yusuf'um vardı. Hep o vardı... Onu unuttuğum zamanlarda bile kalbimin tam ortasındaydı...

Ve o benimle oldukça biliyordum ki ben bir daha asla kimsesiz kalmayacaktım...

9. BÖLÜM

"Hayal Ettiğim Her Şey"

"Sen güneş gibiydin.
Hep sana doğru dönüyordum."
Vanessa Len

Genç adam postallarını yere vurup altındaki çamuru temizlemeye çalışırken homurdanıp duruyordu. Kışı bitmeyen bir yerde görev yapmaya hâlâ alışabilmiş sayılmazdı. Komutanları da sağ olsunlar alışması için kendisine pek kolaylık tanımıyorlardı. Neredeyse yılın yarısından fazlası kar küremekle geçiyordu günleri...

Kamuflajının yakasını çekiştirip düzeltirken nizamiye girişinde yere düşmek üzere olan genç kadını son anda kolundan kavradı. "İyi misiniz?" diye sorduğunda genç kadın ağzının içinde bir küfür mırıldanıp, "İyiyim," derken bakışları kendisini bulduğu anda asık suratı birden aydınlandı. "Kurtarıcımın bu kadar çekici olacağını bilseydim düşerken tedirgin olmazdım," dediğinde dudakları da tehlikeli bir tebessümle kıvrılmıştı.

Genç adam kadının ayakları üzerinde durabildiğine kanaat getirdiği an hızla elini kolundan çekip iki adım uzaklaştı. "Dikkatli olun. Yerler buz tutmuş vaziyette, bastığınız yere dikkat edin," deyip yoluna devam edeceği sıra birden kolunun tutulmasıyla bakışları hafifçe kısıldı. Kaşlarını çatıp rahatsızlıkla kolunu çektiğinde, "Kurtarıcım benimle adım paylaşmayacak mı?" diye mırıldandı genç kadın.

Alımlı, genç, güzel bir kadındı. Kılık kıyafetine bakılırsa pek buralı gibi durmuyordu. Muhtemelen turistik ziyaret için gelenlerden biriydi. Yılın bu zamanları karla kaplı dağ manzaralarımın meraklısı çok olurdu. Ergenliği ve gençliği, karşısındaki genç kadının bakışlarına sahip kadınlarla geçmişti Cüneyt'in. İstediğini almaya alışkın, sınır tanımayan kadınlarla...

Güzelliklerinin farkında olurdu hepsi, istenilmeyeceklerini asla düşünmezlerdi. Onlara göre istedikleri her erkek, bir köpek yavrusu gibi peşlerinde dolanmaya mahkûmdu.

Üzerindeki kamuflajı işaret edip, "Türk askeri," dedi bastırırcasına. "Her Türk evladı gibi sizi de korumak vazifemiz. Daha fazlasma lüzum yok," dediğinde, genç kadın, "Aycan ben de," dedi bozulmadığını belli eden bakışlarıyla.

"Buralarda yeniyim, pek fazla da kalmayacağım. Biraz zoraki bir ziyaretti ama sayenizde keyiflenmeye başladı bile," dediğinde genç adamın rahatsızlığı yüz kaslarını ağrıtacak kadar çoğaldı. Bir şey demeden yanmdan ayrılacağı sıra, "Numaramı almayacak mısın?" diye cüretkâr bakışlarıyla sordu Aycan. Genç adamın parmağında yüzük görmemek cesaretini daha da arttırmıştı.

"Merak etme, başına bela olmaya niyetli değilim. Sadece takılırız biraz," dediğinde, Cüneyt hissettiği huzursuzlukla, "Almayacağım," deyip başını rahatsızlıkla iki yana salladı.

"Buraya nasıl bir eğlence anlayışıyla geldiğiniz belli ama çok yanlış yerdesiniz. Bu kasaba sizi öyle bir silkeler ki neye uğradığınızı şaşırırsınız," deyip daha fazla bu seviyesiz muhabbete katlanmak istemediğinden hışımla yanmdan uzaklaştı.

Bir vakitler böyle ruhsuz ilişkilerin içinde olduğunu düşündükçe bile midesi bulanıyordu. Kimin hayatını nasıl yaşadığı kendisini

ilgilendirmezdi ama yine de konunun muhatabı olmak son derece rahatsız ediciydi. Genç adam sabah sabah yaşadığı bu durum yüzünden huzursuzca adımlamaya devam ederken her zaman olduğu gibi aynı yüzü anımsadığında bakışları usulca yumuşadı.

Masumiyetin sureti gibi görünen o yeşim rengi bakışları görmek için çaresiz bir ihtiyaç hissetti o anda. Varlığını umursamıyormuş gibi davranmaya devam edebilirdi ama Cüneyt artık öyle olmadığını biliyordu. Cansu Hemşire eninde sonunda kulaklarını kapattığı o güzel, narin ellerini çekecek ve yalnız onun adını sayıklayan kalbinin sesini duyacaktı.

Çünkü onlar için başka bir ihtimal yoktu artık...

Genç adam nizamiyeden uzaklaşıp sokak boyunca ilerlerken Cansu Hemşire az ilerisinde gördüğü manzara karşısında hafifçe bakışlarını kıstı. Düşmemeye dikkat ederek buzla kaplı yola adım atıp kendisini henüz fark etmeyen arkadaşına doğru çatılan kaşlarıyla ilerlerken ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Aycan?"

"Ay!" deyip boş bulunan genç kız, arkadaşına döndüğünde düşen yüzüne yeniden bir gülümseme yerleştirdi. "Geldin nihayet! Bekle bekle dondum burada Cansu ya!" diye söylendiği sıra az evvelki manzarayı aklından silemeyen Cansu dayanamayarak, "Ne konuşuyordunuz?" diye sordu.

"Kiminle?"

"Az evvel... Giden askerle," dediği sıra Aycan içten içe sinirlense de bunu asla dışarı yansıtmayacak kadar öz güveni yüksek biri olduğundan, "Aman boş versene," deyip elini savurdu umursamazca. "Numaramı istedi, yok deyince de aldı boyunun ölçüsünü gitti işte," dediğinde, Cansu bir an kaynar suların tepesinden boşaldığını hissetti.

"Nu... Numaram mı istedi?"

"Evet. Ay neye şaşırıyorsun Cansu ya! İlk kez mi başıma geliyor sanki? Belli işte, bu dağ başında erkeklerin arasında kalmaktan gördüğü her dişiye asılan tiplerden... Hiç uğraşamam," derken aslında içi içini yiyordu Aycan'ın. Reddedilmeye alışık olmayan kadınlık gururu öylesine ağır bir darbe almıştı ki kendi sıraladığı yalanlara önce kendi inanıyordu. O an çekip giden adam onun için sıradan biriydi ama karşısındaki arkadaşı için ne anlama geldiğinin farkında bile değildi. Bilse bunları söyler miydi bilinmez lakin yine de kendi egosunu kurtarmak Aycan için her zaman daha önemliydi.

Cansu ise duydukları karşısında kalbinde açmaya yüz tutan çiçeklerin köklerinden koparıldığını hissetti. Güvenmek... Hele ki bir erkeğe güvenmek onun en zorlu sınavıydı belki de... Yine de bu kasabaya geldiğinden beri bazı şeyler değişmişti. Bıkmadan usanmadan peşinde dolanmaya devam eden arsız gülümsemeli teğmen, onun güvenini kazanmak için her şeyi yapmıştı. Cansu'nun kalbi de günebakanlar misali ona dönmeye başlamıştı.

Peki bu duydukları neydi?

En yakın arkadaşının söyledikleri yüreğinde hüküm süren baharı âdeta kışa çevirirken aptallığından hiçbir şey kaybetmediğini anladı bir kere daha. Yine kandırılmıştı. Hâlâ iki çift güzel söze, bir gülümsemeye kanacak kadar aptaldı. Cansu olduğu için değil, buradaki tek kadın olduğu için etrafında pervaneydi Cüneyt Teğmen. Sıkıcı hayatına azıcık renk katmak için...

"Hadi eve geçelim, ellerim uyuştu!" diye söylenen arkadaşı önünden ilerlerken gözlerine batan yaşları sertçe göz kırpıştırarak yok etmeye çalıştı. Hiç değilse kalbini tamamen bir yalancıya kaptırmadan evvel gözleri açılmıştı. Teğmen Cüneyt bundan sonra onun için bir yabancıydı.

Yüzüne asla bakmayacağı bir yalancı...

Eylül'den...

Aynadaki yansımama bakarken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, kursağım dökülemeyen sözcüklerin ağırlığıyla sancıyordu. Bundan bir sene evvel sığıntı misali yaşadığım hayatımda hiçbir şeyi sahiplenemiyor, hayal kurmaya dahi korkarak yaşıyordum. Ruhumu saran duygu hep hüzün, hep adını koyamadığım bir özlemdi.

Bugünse aynada gördüğüm yansımamın bakışları yaz günü gökyüzü mavisiydi. Kaçarak geldiğim kasaba evimdi artık. Yasak olduğuna inanarak kaçıp durduğum adamsa hep özlemini çektiğim yuvamdı. İnsan ait olduğu yeri bulduğunda geçmişiyle savaşmayı bırakıyordu, ben de bırakmıştım en sonunda. Artık kim olduğumu biliyordum. Çünkü ben sonunda olmak istediğim her şeydim...

Dünyanın en güzel kalpli çocuklarının Eylül Öğretmenleri...

Kasabalının çok sevdiği Öğretmen Hanım'ı...

İsmet'in kardeşi...

Yusuf Ali'nin her şeyi...

"Hayatımda gördüğüm en güzel gelinsin sen," diyen Lale'ye heyecanlı bir tebessümle bakarken, "Yani kına gecesi gelini. Ay yarınki hâlini düşünemiyorum bile Eylül!" dediğinde iç çektim. Üzerimdeki kırmızı renkli kına kıyafetiyle hanedan sultanlarını andırsam da her şey usulüne uygun şekilde olsun istiyordum. Kına gecesi yapmak kimsesiz kız çocuklarının hayali olmazdı aslında. Çünkü biz o gece kollarına sığınacağımız bir anneye sahip değildik. Yine de ben bu kasabanın güzel kalpli insanları sayesinde artık kimsesiz değildim.

Belki bir annem yoktu ama anne şefkatiyle yaralarımı saran Suna abla vardı. Öz ablam gibi sevdiğim Yeşim abla; kız kardeşlerim Derya, Lale ve Cansu... Hatta ikizler Yonca ve Yasemin.

Bu gece kimsem yok diyemeyecek kadar kalabalıktı etrafım. Seval abla da gelmek için çok uğraşmıştı ama küçük kızı rahatsızlanınca son anda biletini iptal etmek zorunda kalmıştı. Gelemese de tüm kalbiyle yanımda olduğunu bilmek bile benim için çok önemliydi.

Hayatımın en zor anlarında bana evlerini açan o güzel insanların yeri her zaman ayrı olacaktı kalbimde...

"Kızlar hazır mısınız?"

Kapıdan seslenen Yeşim abla ile telaşla yutkunup son kez aynadaki yansımama baktığımda gülümsedim. Aynada gördüğüm umut dolu genç kızla ilk kez karşılaşıyormuşum gibi bir sıcaklık kaplamıştı sanki ruhumu. "Biz çıkalım, sen de sonra gelirsin," diyen Lale ve Derya odadan çıkarlarken aynadaki yansımama son kez bakıp, "Hazır mısın Eylül?" diye fısıldadım. Sonra da tekrar ettim. "Hazır mısın Melek?"

Tam o sıra kapı açıldığında yine kızların geldiğini düşünsem de aynada gördüğüm yansıma ile gülümsemem hafifçe buruklaştı. Bana doğru ürkek adımlarla gelen yaşlı kadının ne denli zor ayakta durduğu gözümden kaçmazken, ondan tarafa döndüğümde ne diyeceğimi bilemiyordum. Yusuf'u üzmemek adına kendimi zorlasam da daha fazlası olmuyordu.

"Ne kadar güzel olmuşsun."

Şefkat dolu tanıdık fısıltısı, yüreğimde varlığını unuttuğum bir yere dokunurken, "Bugün burada olmama izin verdiğin için ne kadar mutluyum bilemezsin," dediğinde hafifçe yutkundum. "Hakkım olmadığını biliyorum kızım... İnan ki tüm hayatım sizi birbirinizden ayrı düşürmenin vicdan azabıyla geçti," dediğinde bir şey söylememek için kendimi zorladım, yine de dayanamadım.

"Kötü bir niyetiniz olmadığını biliyorum. Siz... Olması gerekeni yaptınız ama... Keşke yapmasaydınız. Belki o zaman üçümüz de daha mutlu büyürdük," dediğimde gözlerinden akan yaşlar hafif kırışmış çehresine bulandı.

"Büyürdünüz," dedi kabullenmişlikle. "Aranızdaki bağı anlamak istemedik belki de... Diğer çocuklar gibi unutmanız kolay olur sandık ama... Olmadı," dediğinde, "Olmadı," dedim hüzünle.

"Evet, ben onları unuttum. Ama onlarla beraber her şeyi unuttum. Geçmişle birlikte kendi benliğimi de unuttum. Ben..." dedim hüzünle. "Adımı bile unuttum! Bir hayalin gölgesi gibi büyütüldüm. Evet, sevildim ama Melek olarak değil, Eylül olarak sevildim. Beni..."

derken geçmişin acısıyla bir kere daha yandı yüreğim. "Kaybettikleri kızlarının yerine koyarak sevdiler. Beni oymuşum gibi sevdiler... Ve ben, bu hayatta beni gerçekten ben olduğum için seven iki insanla büyüme şansını sizin yüzünüzden kaybettim," dediğimde birden omuzlarımdaki tüm yüklerin kalktığını hissettim. Belki söylediklerim acıydı ama içimdeki irini akıtmadan huzur bulamayacaktım.

Karşımdaki kadın neredeyse acıdan yere yığılacakmış gibi görünürken daha fazla dayanamayarak ellerine uzandım. "Tüm bunlar için size kızgın olsam da... Onlara anne olduğunuz için, aile olduğunuz için minnettarım," dediğimde tükenmiş bakışlarıyla gözlerime baktı afallayarak. "Bugün burada olduğunuz için de mutsuz değilim. Her şeye rağmen..." deyip yutkundum. "Burada olduğun için mutluyum, İclal Anne," dediğimde gözyaşlarıyla dolu gözleri parlarken, "Kızım..." dediğinde ihtiyacı olduğunu hissederek narin bedenine sarıldım.

"Özür dilerim..." diye sırtımı sıvazlayarak defalarca kez sayıklasa da, "Zaman..." dedim ben de fısıldayarak. "Zaman bize iyi gelecek. Üzme kendini daha fazla," dediğimde hafifçe uzaklaşıp titreyen elini yanağıma yasladı.

"Hep melek kalpli bir çocuktun. Öyle de kalmışsın," derken tanıdık dokunuşunun sıcaklığıyla gülümsediğimde iç çekti.

Bir an sonra, "Bende bir emanetin var," dediğinde neden bahsettiğini anlamazken çantasına uzanıp bir kutu çıkardığında bakışlarım o yöne çevrildi. Kapağını açıp içinden pembe taşlardan yapılmış bir bileklik çıkardığında ilk anda ne olduğunu hatırlayamazken bir an sonra hatırladığım anıyla gözyaşlarımı daha fazla tutamadım.

"İclal Anne bak! Yusuf bana biyezik yapmış. Hem de kendi başına!"

Belki de hatırladığım ilk doğum günümdü. Üç ya da dört yaşlarımdaydım. Yusuf misinaya geçirilen parlak taşlardan ibaret bu bilekliği hediye etmişti bana. Taşları İclal Anne'den istemiş. Bana kendi elleriyle yaptığı bir hediye vermek istemiş. Biraz bol gelse de hiç çıkarmazdım bu bilekliği bileğimden, o son güne kadar...

Gitmemek için çırpınırken o gün düşürmüş olmalıydım. Bir

daha hiçbir zaman göremeyeceğimi düşünmüştüm. Sonra da her şeyle birlikte onu da unutmuştum.

Ve bugün, tüm geçmişimle birlikte hayatımda aldığım en kıymetli hediye de bana geri dönmüştü.

Parmak uçlarım zarar vermekten korkarcasına bilekliğin üzerinden geçerken, "Çok... Teşekkür ederim," dedim fısıldayarak. "Bana daha güzel bir şey veremezdiniz bu gece."

"Bahçede buldum o gün, sen gittiğinde... Yusuf'a veremezdim, ben de saklamak istedim. İyi ki de saklamışım," dedi tebessümle. Kopmasından korksam da çekinerek denediğimde bileğime oturmasıyla heyecanla gülümsedim. Yusuf gördüğünde deliye dönecekti.

"Sonunda her şey ait olduğu yerde," deyip tebessümle bana bakan kadınla ben de huzurla gülümseyip, "Çok şükür," diye mırıldandım. Bundan sonra her şeyin çok daha güzel olacağına tüm kalbimle inanıyordum.

Çünkü bu hayatta bana ait olan ne varsa sonunda yine bana dönmüştü...

"Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar... Aşrı aşrı memlekete kız vermesinler..."

Kına türküleri söyleyerek etrafımda dolanan genç kızları, kırmızı tülün ardında tebessümle izlerken bizi bekleyen geleceğin heyecanıyla yerimde duramıyordum. Arada tülü kaldırıp "Ağlamamış," diye söylenen kızlar, türkü eşliğinde ellerinde mumlarla etrafımda dönmeye devam etseler de bu gece asla ağlamayacağımı biliyordum. Tüm hayatım hayal dahi edemediğim bu geleceğin hasretiyle gözyaşları dökerek geçmişken bu saatten sonra beni hiçbir türkü ağlatamazdı. Neyse ki en sonunda Suna abla, "Kızımız sevdiğine kavuşuyor, ne diye ağlasın!" deyip olaya el attığında kalabalık keyifle gülüşürken ben de yanaklarımı basan ateşe inat neşeyle kıkırdadım.

Hayatımdaki güzel kadınlarla birlikte kasabanın kadınları da hatta kız öğrencilerim de anneleriyle birlikte bu gece buradaydı.

Avuçlarıma kınamı yakan Yeşim ablanın bir şey demesine gerek kalmadan İclal Anne de Yusuf'un annesi olduğunu gösterircesine avuçlarıma altınları bıraktığında mahcubiyetle gülümsedim. Kimsesiz iki çocuk olsak da bu gece herkesten çok daha büyük bir aileye sahiptik. Biz kına gecesi için kasabanın kapalı düğün yerinde toplanmışken erkekler de tam kadro Yusuf'un bekâr olarak geçirdiği son geceyi birlikte eğlenerek kutluyorlardı.

Kınaların yakılmasının ardından çalan neşeli oyun havalarıyla kimse yerinde duramazken ben de yarın düğünüm yokmuş gibi keyifle oyunlarına katıldım. Tüm hayatım boyunca yaşadığım mutsuzluklardan sonra bu mutluluğa herkesten çok ihtiyacım vardı.

Vakit gece yarısına vardığında herkes yavaş yavaş evlerine dağılırken biz de kızlarla birlikte son gecemizi geçirmek için Suna abla ile Bahtiyar Albay'ın evinde toplandık. Bahtiyar Albay ile Tuna da bu geceyi Yusuf'la İsmet'in evinde geçireceklerdi. Ben her ne kadar mahcup olsam da Bahtiyar Albay, "Burası bu gece kız evi," demişti. "Sen de bu evin kızısın ve bu evden gelin çıkacaksın."

Tüm gece ağlamasam da duyduğum bu sözlerle ağlamıştım ilk kez. Bana yaşattıkları sevgi öylesine kıymetliydi ki bir ailem olmaması bu gece canımı yakmıyordu. Çünkü öylesine gerçek bir sevgi ve şefkatle sarmalıyorlardı ki beni, kendimi bir an olsun eksik hissetmiyordum.

Erkeklerin gidişiyle beraber kızlar da tüm gece boyunca benimle uğraşmadan duramazlarken bir ara bakışlarıma takılan Cansu'nun hüzünlü hâlleriyle benim de gülümsemem buruklaştı. Gece boyunca da hâlinde bir tuhaflık olduğunu fark etmiş ama heyecandan üzerinde duramamıştım. En son odada Lale ve Derya ile kaldığımızda, "Cansu," dedim endişeyle. "Sen iyi misin? Canın bir şeye sıkkın gibi sanki?"

Bakışlarını telaşla bana çeviren kız, "Yok Eylül," dedi hızlıca. "Yorgunluktan herhâlde. Boş ver sen beni, güzel zamanının keyfini çıkar," dese de her hâlinden belliydi bir sıkıntısı olduğu.

"Arkadaşınla mı ilgili?" diye soran Lale'yle bakışlar ona dönerken, "Yok," dedi yine hızla Cansu. Birkaç gündür buralarda olan arkadaşı Aycan ile biz de tanışmıştık. Çok fazla yorum yapacak kadar tanımıyordum ama enerjimizin pek tuttuğu söylenemezdi. Hissettiğim kadarıyla Lale de kızdan pek hoşlanmamıştı ama Cansu'nun yakın arkadaşı olduğu için yorum yapmak bize düşmezdi.

"Bu sabah gitti ya alışmışım herhâlde varlığına, ona üzüldüm belki de," dese bile öyle olmadığını hissediyordum. Yine de konuşmak istemediğini anladığım için üzerine gitmedim.

"Ee Eylül, sana görümcelik yapmamızı ister misin?" diyen Lale'yi ilk başta anlayamasam da, "Hani yarın gece hakkında," deyip sırıtmasıyla koltuğun yastığını alıp suratına çarptım.

"Aklından bile geçirme!"

"Yalnız var ya bunca sene bekledikten sonra... Ay Eylül valla yandın sen!" diyen Derya da ortama ayak uydurduğunu gösterircesine benimle uğraşırken, "Korkutmayın kızı," diye atıldı Cansu. "Yusuf Komutan nasıl bakıyor Eylül'e, görmüyor muyuz? Dokunmaya kıyamaz bile... Eylül haberin olsun, bir an çekindiğini görürse on adım geriye gider," dediğinde kızlardan çok Cansu'nun dedikleri takılıyordu aklıma.

Düşünmek istemesem de yarın gece ikimiz için de bilinmezlerle dolu bir deneyim olacaktı. Korkuya gelince... Bu hayatta korkacağım tek şey Yusuf'tan uzaklaşmak olurdu bu saatten sonra.

"Ya kapatın şu konuyu yoksa eve gideceğim!" diye söylendiğimde hepsi utandığımı anlamış gibi ağızlarına fermuar çektiler. "Grubun ilk gelini sen oldun, senden sonra da Lale gelir artık," diyen Cansu'yla bakışlar Lale'ye döndüğünde, "Orası hiç belli olmaz," diye küskünce söylendi Lale.

"Babam nişanlanmamıza izin verdi diye seviniyorduk ama bizim düğün zor olur bu gidişle. Adam yan yana gelmemize bile müsaade etmiyor. Valla Kadir'i aramızda bir şey yokken bile daha çok görüyordum," derken öyle tatlı yakınıyordu ki hâline güldük birlikte.

"Asıl senden şüpheleniyorum ben Cansu, bana kalırsa sıra sende," diye devam ettiğinde Lale, Cansu'nun gülüşü solarken, "Beni

pas geçin," diye mırıldandı. "Sizinkileri tenzih ediyorum ama erkek milleti benden uzak, cehenneme direk," dediğinde, "Al benden de o kadar," diyen Derya da ona eşlik edince biz Lale'yle iki kıza şaşkınca bakakaldık. Son sözü söyleyen de yine Lale oldu.

"Şuraya yazıyorum, bu ikisi paldır küldür evlenmezse ben de bir şey bilmiyorum."

Kızlar Lale'yi pek ciddiye almadan omuz silkseler de nedense ben de Lale ile benzer şeyler düşünüyordum. Sanki etrafımızda aşk rüzgârları esiyordu ve zaman mutluluk zamanıydı. Derya ile Cansu da bu mutluluktan paylarına düşenleri çok yakında alacaklardı.

Gecenin kalanı da uykuya dalana dek sohbet edip gülüşerek geçerken her birimiz sanki daha başka türlü parlıyorduk artık. Bunca zaman yalnız Derya varken şimdi Lale ve Cansu'ya da sahiptim. Bu kasaba bana her anlamda yepyeni bir hayat verdi derken haksız değildim. Günbegün çoğalıyordum onlarla... İyi ki varlardı. Bundan sonraki tek dileğim, sahip olduğum yeni hayatımı ve sevdiklerimi asla kaybetmemekti...

Davul zurna sesleri tüm sokağı inletircesine etrafa yayılırken kalp atışlarım o sesi bile bastırırcasına kulaklarımda yankılanıyordu. Dışarıda kar yağdığı hâlde tüm bedenim âdeta cayır cayır yanıyor, saatlerce susuz kalmışım gibi kursağım düğümleniyordu.

"Şimdi emin oldum. Hayatımda gördüğüm en güzel gelinsin sen Eylül."

Lale'nin içten bir şekilde söylediği cümle karşısında göz pınarlarım sızlarken Derya da tüm güzelliğiyle yanıma adımlayarak ellerimi tuttu. Üzerine giydiği lila tonlarındaki elbise ona öyle çok yakışmıştı ki...

"Sonunda hak ettiğin yerdesin arkadaşım. Mutluluk sana öyle çok yakıştı ki," dediğinde gülümseyerek sarıldım ona sıkıca.

"Senin için her şey daha da güzel olacak arkadaşım, yeter ki

inanmaktan vazgeçme," dediğimde Derya'nın gülümsemesi buruklaşsa da bakışları hâlâ ışıldıyordu. Umudunu kaybettiğini biliyordum ama aynı zamanda hissediyordum da... Kalbini hak edecek doğru adamı bulacaktı eninde sonunda.

"Eylül bu ne? Aldığımız gümüş bilekliği niye takmadın?" diye kaşlarını kaldırarak bileğimdeki pembe taşlı bilekliğe bakan Lale, ne olduğunu anlamaya çalışırken, "Bugün bunu takmak istiyorum Lale," dedim tebessümle. "Benim için anlamı çok büyük."

Pek anlam veremese de, "Gün senin günün canım arkadaşım, nasıl istersen," deyip yanağımdan öptükten sonra birkaç adım uzaklaştı. "Seslere bakılırsa damat tarafı geldi bile," dediğinde yüzümü bir sıcaklık kaplarken bu güzel kalpli insanlara sahip olduğumuz için bir kere daha şükrettim. Yusuf ve ben kimsesiz iki çocuktuk aslında, oysa bugün kocaman bir aileye sahiptik. Bahtiyar Albay söylediği gibi onun evinden çıkmamı istemişti.

Biraz sonra Yusuf ve tüm ekip aileleriyle birlikte geldiklerinde ben de Lale'nin haber vermesiyle odadan çıktım. Başı eğik hâlde bekleyen sevgilim, varlığımı hissetmiş gibi başını kaldırdığında bir an için sendelerken bakışlarında gördüğüm heyecanla benim de dizlerim titremeye başladı. Üzerimdeki dantel işlemeli belden aşağısı hafif kabarık gelinlikle kendimi hiç olmadığım kadar güzel hissediyordum ama Yusuf'un bakışları düşündüğümden çok daha fazlası olduğunu anlatıyordu sanki.

Yeryüzünde benden başka kimse yokmuş gibi bakan bu adama olan aşkım, hissettiğim her duygudan daha güçlüyken kalbimi açıp ona içimdeki varlığını göstermek istiyordum. Bakışlarım anlatmaya yetiyor muydu bilmiyorum ama bu adamı geçmişimle, geleceğimle, tüm benliğimle herkesten ve her şeyden daha çok seviyordum. Yalnızca o benimle olduktan sonra ben bir daha asla kimsesiz kalmazdım.

"Bu çocuğun bir gün evleneceğini biliyordum."

Suna ablanın mutlulukla dolan gözleriyle Yusuf'a bakarak söylediği cümleyle sessiz kalabalık keyifle gülüşürken Bahtiyar Albay bana doğru elini uzattı. Heyecanla elimi uzattığımda Yusuf'a döner-

ken, "Kızımı oğluma emanet ediyorum. Bundan sonra bu eller birbirinden hiçbir zaman ayrılmasın," deyip elimi Yusuf'a bıraktığında Yusuf titreyen eliyle kavradı elimi usulca.

"Çocukluğumuz şahit olsun ki emanetimi son nefesime kadar kalbimde saklayacağım," deyip elimin üzerinden öptüğünde göğsümü acıtırcasına çarpan kalp atışlarımla gözlerimin dolduğunu hissettim. Kalabalık usulca geçmemiz için yol verdiğinde kızlar gelinliğimin eteklerini tutarken ben yalnızca aşk dolu bakışlarla sevdiğim adama bakıyordum.

Birlikte evden çıktığımızda karlı havaya rağmen insanlar dışarıda keyifle bizi bekliyorlardı. Davul zurna ve tepemizden atılan şekerle çiçeklerin eşliğinde arabaya doğru ilerlerken, "Heyecandan bayılacak gibiyim. Düşersem tut beni," diye fısıldadığımda elimi saran elini hafifçe sıkılaştırdı.

"Hayatım boyunca düşmene asla izin vermeyeceğim. Senin için hep orada olacağım ömrümün baharı," dediğinde de başımı çevirip aşkla gülümsedim.

"Seni çok sevdiğimi söylemiş miydim Komutan?"

"Ne kadar söylersen söyle duymaktan asla bıkmayacağım Öğretmen Hanım," dediğinde hissettiğim heyecanla bakışlarım biraz daha parladı.

"Yılın çifti, totomuz donmadan şu arabaya binin de gidip kıyalım şu nikâhı," diyen İsmet, neşeyle kapımızı açtığında da birlikte gülerek arabanın arka koltuğuna geçtik. İsmet şoför koltuğuna geçerken Derya da hemen onun yanına geçti. İkisinin birbirlerine attıkları kaçamak bakışlar şu durumda bile dikkatimden kaçmazken düğünden sonra ne yapıp edip bu ikisini bir araya getirmeyi kafaya koymuştum. Gerçi hâllerine bakılırsa bana pek de ihtiyaçları yok gibiydi. Ardımıza dizilen araçlarla birlikte konvoy eşliğinde düğünümüzün yapılacağı mekâna doğru ilerlerken heyecandan kalp atışlarım daha da hızlandı. İsmet'in önderliğinde tüm araçlar kornalara basıyor, bütün kasaba düğünümüze tanık oluyordu. Yusuf'un ellerimi tutan ellerine sıkıca tutunup gülümserken hayatımın en güzel zamanlarını yaşadığımı biliyordum.

Aslında hayır... Hayatımın en güzel zamanları belirli anlarla sınırlanmayacaktı artık. Çünkü sevdiğim adamla geçen her anım hayatımın en güzel anı olacaktı bundan sonra...

Bir an için bakışlarımı sevdiğim adama çevirdiğimde bakışlarının tek bir yere takılı kaldığını görüp gülümsedim. "B... Bu?" deyip parmak uçlarıyla bilekliğime dokunduğunda sesinin titremesi bile mutluluğunu ele verirken, "Seni buldum, seninle birlikte her şeyim bana geri döndü," dediğimde ruhumu içine çekecekmiş gibi derin bakan bakışlarını bana çevirdi.

"Uyumak kaçış yolumdu önceden. Saklanırdım, senin peşinde dolanır dururdum rüyalarımda. Hep seni arar orada bulurdum," dedi buruk bir hüzünle. "Şimdiyse uyumaktan korkuyorum. Uyandığımda her şeyin rüya olmasmdan, yine senin hayalinle yalnız kalmaktan çok korkuyorum," dediğinde hissettiği korkuyu bakışlarında gördüm. Bakışlarımı hafifçe ön tarafa çevirdiğimde Derya ile İsmet kendi aralarında sohbet ederek bize mahremiyet sağlıyorlardı. Biraz da onlardan aldığım cesaretle sevdiğim adama biraz daha sokulup elimi kalbinin üzerine yasladım.

"Artık uyumaktan hiç korkma... Çünkü yeni güne gözlerini açtığın her sabah orada, senin kollarında olacağım sevgilim. Biz bir ömre yetecek kadar ayrı kaldık zaten. Bundan sonra bizi kimse ayıramayacak," diye fısıldadığımda, "Hiç kimse," diyerek dudaklarını alnıma bastırdı.

"Bir zamanlar, *'Biz de düğün yapalım,'* demiştin. Ben de sana, *'Bir gün o konvoyda olacağız,'* diye söz vermiştim," dediğinde bakışlarım heyecanla ona dönerken, "O zamandan belliymiş hikâyemiz," diye fısıldadım. "O zamandan belliymiş seni kendime sakladığım," diye eğlenerek söylendiğimde yakışıklı çehresi gülümsemesiyle daha da aydınlanırken beni seçtiği için şükrettim tüm kalbimle. Yıllarca lanet ettiğim kaderime onu bana getirdiği için minnettardım.

Onsuz geçen yıllar boyunca güzel olan hiçbir şeye layık olmadığımı düşünürdüm.

Yanılmışım...

Benim kaderim her acıya rağmen yaşanılacak en güzel kaderdi. Çünkü o kader bana Yusuf Ali'yi getirmişti...

Bana aşkla bakan gözlerine dalıp başımı yeniden göğsüne yasladığımda olmak istediğim tek yerde, sevdiğim adamın bir nefes uzağındaydım. Yolun kalanı korna sesleri eşliğinde birbirimize sarılarak geçerken bundan sonra birlikte yaşayacağımız her an için sabırsızlanıyordum...

Peri masallarına inanarak büyüyen kızlardan olmamıştım hiçbir zaman. Aşk da gerçekleşmesini beklediğim bir hayal değildi. Âşık olmayı düşlesem de aşkı bulacak kadar şanslı olduğuma inanmıyordum. Aşk, sevda... Bunlar sevgiye layık kalplere uğrayan duygulardı. Benim gibi emanet sevgilere tutunan kız çocuklarının başına gelmezdi.

Yanılmışım.

Bana her şeyiymişim gibi bakan gözleri gördüğüm ilk anda anlamalıydım bunu. Bu yaşımda da değil üstelik, hayatımın en başında...

Bir çocuk buldu beni karlı bir kış gecesi ölümün kıyısında. Buz tutan ellerimi ısıttı önce küçük elleriyle. Sonra sıcacık bakışlarıyla ruhumu, uçsuz bucaksız sevgisiyle kalbimi... Karşıma çıkmasaydı eğer bugün hayatta olur muydum bilmiyorum ama hiçbir ihtimalde onunla olduğum kadar mutlu olamazdım. İşte bunu çok iyi biliyorum.

Ben dünyanın en şanssız insanıyken en şanslısına dönüştüm. Çünkü onu buldum, beni buldu. Biz bu hayatta iki kez birbirimizi bulduk. Üçüncüsü olmayacağını biliyorum. Çünkü bizim için ölümden başka bir ayrılık ihtimali yok artık...

"Siz Eylül Aksoy... Hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan hür iradenizle Yusuf Ali Karan ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Bakışlarımı bizi izleyen heyecanlı kalabalıktan alıp sevdiğim adama çevirdim. Ailem, en yakın arkadaşım, kahramanım... Sevdiğim adam... Şimdiyse eşim, bu hayattaki her şeyim...

"Evet," dedim, yüreğimden taşan tüm sevgimle. Masanın altında kavradığı elimi sararken gözlerinden tüm çehresine bulaştı gülümsemesi. Onu mutlu etmek bile başlı başına kalbimi ısıtırken bundan sonra önceliğimin hep bu olacağını biliyordum. Çünkü onu mutlu etmek kalbimdeki tüm yaralara şifa oluyordu.

"Siz Yusuf Ali Karan... Hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan hür iradenizle Eylül Aksoy ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Başparmağı usulca elimin üzerinde gezinirken gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadı. Bakışları birlikte geçireceğimiz koskoca bir ömrün vaadiyle doluyken, "Evet," dedi kalbimi titreten tok sesiyle. "Tüm hayatım boyunca istediğim tek şeydi seni bulmak. Sonunda buldum ve bir daha asla kaybetmeyeceğim."

Son sözleri kalabalıkta iç çekmelere ve gülüşmelere sebep olurken utancın etkisiyle yanaklarımın ısındığını hissettim. Kalp atışlarım neredeyse göğsümü acıtacak kadar hızlanırken şahitlerimiz İsmet ve Derya da aşkımıza ve evliliğimize şahit olduklarını bildirdiler.

"O hâlde ben de Belediye Başkanımızın bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak sizleri eş ilan ediyorum. Bir ömür boyu mutluluklar dilerim," diyen nikâh memuru ile de nikâhımız tamamlanırken elimi saran ele daha sıkı tutundum. Bu sabah dini nikâhımız kıyılmış, Allah huzurunda birbirimize eş olmuştuk. Şimdiyse resmî nikâhımız tamamlanmış, bir kere daha birbirimize ait olmuştuk. Yusuf Ali Karan iki dünyada da eşimdi artık. Her şeyimdi...

"Ayağına basmayı unutmayın öğretmenim!"

Ön sıralarda dedesiyle ninesinin yanında oturan, pembe tüllü elbisesiyle bize bakıp el sallayan Funda'nın sesiyle kalabalıkta gülüşmeler yankılanırken usulen hafifçe ayağına basıp omuz silkerek gülümsedim. "Daha acılısını bekliyordum," diyen sevdiğim adama gülümserken, "Kalbim sana kıyamıyor Yüzbaşı," dediğimde, "Kalbine ölürüm," dedi tutkulu sesiyle.

"Yaşa," dedim aylar evvelki konuşmamızı hatırlatarak. "Kalbim için yaşa. Çünkü bu saatten sonra sen yoksan ben de yokum."

Nikâh memurunun ayağa kalkmasıyla biz de el ele ayağa kalktığımızda uzatılan nikâh cüzdanını gülümseyerek aldım. Kalabalığın alkışları eşliğinde Yusuf'a döndüğümde hafifçe eğilip alnımdan öpmesiyle heyecanım tüm bedenime yayıldı. "Bu zamana kadar senin için yaşadım. Bundan sonra da aldığım her nefes yine senin için olacak benim güzel meleğim," deyişiyle kalbim teklerken alkışlar eşliğinde ilk dansımızı yapmak için platforma doğru adımladık.

Çalmaya başlayan şarkıyla yüzümü bir gülümseme kaplarken kaybolduğum bakışların girdabında sevdiğim adama sonsuz bir aşkla teslim oldum. En çok da bunu seviyordum işte... Bize dair hiçbir şeyi unutmuyordu.

"Çünkü sen çölüme yağmur oldun... Sen geceme gündüz oldun... Sen canıma yoldaş oldun... Sen kışıma yorgan oldun..."[5]

"Her buruk anımız daha güzeliyle değişecek artık," demesiyle başımı göğsüne yasladığımda kalp atışlarına karıştı şarkının sözleri. O gece... Gözlerimin içine bakarak bu şarkıyı söylediği gece, onu reddetmek en sancılı yaramdı belki de. Kalbini bana bu şarkının satırlarında açmışken onu görmezden gelmek çok ağırdı. Şimdiyse birbirimize ait olduğumuz bu anda aynı şarkı yeniden etrafımızı sarmıştı. Yalnız benim duyacağım şekilde şarkıyı mırıldanırken bir kere daha âşık oldum ona. Bundan sonra her duyduğumda o geceyi değil, bu anı anımsayacaktım. Bu adamı sevmek için çok fazla sebebim vardı ama en önemlisi hissettiklerimi benden önce duyabilmesiydi belki de...

Bütün şarkı boyunca birbirimizden bir nefes kadar bile ayrılmazken ikinci şarkıyla beraber çiftler de etrafımızı sarmaya başladılar. Bir ara Kadir ile Lale takıldı bakışlarıma. Nasıl olduysa Bahtiyar Albay'dan izni kapmışlardı. İkisi de hissettikleri mutlulukla âdeta etraflarına ışık saçıyorlardı. Bir an sonra da Derya'yı dansa kaldıran İsmet takıldı bakışlarıma. Heyecanla Yusuf'a işaret

5. "Affet" şarkısı.

ettiğimde sevdiğim adam da gülümseyerek onlardan tarafa bakıp ardından alnımdan öptü yeniden.

"İkisini yakıştırıyorsun, değil mi?" diye fısıldadığında hafifçe omuzlarımı silktim tebessümle. "Senden sonra hayatımdaki en önemli iki insan onlar. İkisi de gerçek sevgiye layıklar... Neden o sevgiyi birbirlerinde bulmasınlar ki?" diye mırıldandığımda tebessümle baktı yüzüme.

"Karım biraz çöpçatan mı yoksa?" diye mırıldandığında ilk kez duyduğum hitabıyla kalbim duracak gibi olurken, "Kocam bundan rahatsız mı?" diye karşılık verdiğimde aynı heyecanı gördüm bakışlarında.

"Bundan sonra bana hep böyle mi seslensen acaba?" diye mırıldandığında gülümsesem de eğlenircesine gözlerimi devirip, "Bakacağız artık," diye mırıldandım.

"Çöpçatanlığı balayı dönüşümüze mi bıraksak? Şimdi tüm ilgini kendime isteyecek kadar bencilim," dediğinde de, "Kocam nasıl isterse," diye eğlenerek fısıldamamla bakışları daha da koyulaştı bir anda.

"Kocan birazdan seni omzuna atıp kaçırsın istemiyorsan en iyisi düğün bitene kadar *kocam* deme sen," deyip beni biraz daha bedenine yasladığında da kıkırdayarak başımı göğsüne yaslayıp kendimi şarkının büyüsünde sevdiğim adama bıraktım.

Bu adama deli gibi âşıktım...

Bakışlarım dans eden çiftlerde gezdiren genç adam, tebessüm etse de orada sevdiği kadınla olamadığı için huzursuzdu. "Ulan Bahtiyar Albay bile dans ediyor, koskoca timde bir ben sap kaldım iyi mi?"

Söylene söylene önüne bırakılan çerezlerden ağzına tıkıştırmaya devam eden Cüneyt, koskoca masada tek başına oturmaktan iyice bunalmışken bakışlarına takılan genç kızla heyecanla ayaklandı. Sa-

lona geldikleri andan beri keskin nişancı edasıyla aradığı tek hedef Cansu'ydu ama onu göremedikçe gelmediğini bile düşünmeye başlamıştı. Oysa genç kız âdeta peri kızlarını andıran güzelliğiyle yeşil elbisesi içerisinde süzülüyordu. Dışarı doğru ilerlediğini gördüğünde de fırsat bu fırsat diyerek ayaklandı Cüneyt. Bir düğün ortamından daha romantik bir an bulamazdı onunla konuşmak için.

Hızlı adımlarla kalabalığı yarıp koridora çıktığında kimselerin olmamasından da yararlanarak, "Cansu!" diye seslendi. Genç kızın adımları duraksasa da omuzlarının gerginlikle dikleştiğini hissetti Cüneyt. Birkaç adımla yanına vardığında yakışıklı yüzüne yapışan gülümsemesiyle genç kıza baksa da her daim umursamaz görünen yeşim rengi bakışlarında gördüğü öfke bir an için afallamasına sebep oldu.

"Gelmediğini düşünmeye başlamıştım," diye konu açmak istercesine mırıldandığında, "Ne vardı Teğmen?" diyen buz gibi sesiyle kesti sözünü Cansu.

Aylardır her şekilde anlatmaya çalışsa da bir türlü anlaşılamamak öylesine yormuştu ki genç adamı, belki de ortamın etkisiyle daha fazla dayanamadı. Hayatında ilk kez bir kızın peşinden koşuyordu ve bir an olsun bıkmamıştı ama o da diğerleri gibi mutlu olmak istiyordu artık. Sevdiği kadınla beraber olacağı günlere geçmek istiyordu.

Kendisine anlam veremediği bir şekilde öfkeyle bakan yeşil gözlere dalıp gitmişken, "Aşk var..." dedi genç kızın yüreğini titreten tok sesiyle. "Daha nasıl anlatabilirim bilmiyorum ama bende yalnız sana ait bir kalp, uçsuz bucaksız bir aşk var Cansu."

Cansu duyduğu itiraf karşısında kalp atışlarının hızlandığını hissetse de Aycan'ın söylediklerini aklından bir türlü silip atamıyordu. Genç adam bu itirafı günler önce yapmış olsa belki de genç kız dünyanın en mutlu insanı olacaktı ama şimdi hissettiği yalnızca hayal kırıklığıydı.

Yüreği sızlasa da kendisine umutla bakmaya devam eden bakışlara öfkeyle karşılık verdi. "Bende size dair hiçbir şey yok Teğmen. O yüzden lütfen bir daha bu sebeple karşıma çıkmayın," deyip

arkasına döndüğünde her şeye rağmen kendisini durdurmasını istediği adamdan tek bir hareket dahi gelmezken genç kız usulca bir kalp kırıklığından daha uzaklaştı.

Yıllar evvel âşık olduğunu sanmış, kendisini aptal yerine koyan bir adamın ihanetiyle hayatının en büyük dersini almıştı genç kız. O gün hiçbir erkeğe güvenmeyeceğine dair kendine söz vermişken bugün yine bir adam için gözyaşı döküyordu. Titreyen eliyle yanaklarına akan yaşları silerken omuzlarını dik tutmak için zorladı kendini. Bir gün bunu da unutacağını biliyordu ama kendisine haylaz bakışlarıyla bakan genç teğmen için çarpan kalbi bu gece bu avuntuları duymak istemiyordu.

Bu gece yalnızca sırtını döndüğü aşk için ağlamak istiyordu...

Eylül'den...

"Bu kasabada düğünler hep böyle olur. Aç karnına düğün edilmez der kasabanın yaşlıları," diyen Yusuf'la gülümserken keyifli görünen misafirlerimize bakıp huzurla iç çektim. Dansımızın ardından takı töreni yapılmış, ardından da yemekler dağıtılmaya başlanmıştı. İmece usulü dedikleri bu olsa gerekti. Tanıdık tanımadık kim varsa diğer düğünlerde olduğu gibi bizim düğünümüzde de her işe koşturmuştu. Yapılan çoğu şeyden haberimiz bile olmamıştı.

"Herkes keyifli görünüyor," dediğim sıra çatalın ucunda uzattığı sarmayla utanarak dudaklarımı araladım. Herkes bize bakarken küçücük şeyler bile daha utandırıcı olabiliyordu. Gelin ve damat masası olarak ayrılan yerde biz de ufak atıştırmalarla enerjimizi toparlarken yemeğin ardından da oyun havaları çalmaya başladı. O saatten sonra da kasabalıyı tutabilene aşk olsun...

Neredeyse topuklarımız şişene dek eğlencenin dibine vurduğumuz saatler boyunca dünyanın en mutlu insanıydım belki de... Sevdiğim adam yanı başımda bana aşkla gülümserken yaşadığım an

hayallerimin çok daha ötesindeydi. Müziğin durmasıyla kalabalık yerlerine geçmeye başlamışken ben de yorgunlukla masaya yönelecektim ki duyduğum sesle duraksadım. Hafifçe bileğimden kavrayıp beni kendisine döndüren Yusuf, meydan okuyan bakışlarla gözlerime bakarken neredeyse mutluluktan ağlayacaktım.

Harmandalı melodisi salonda yankılandığında tüm kalabalık ıslıklarla, nidalarla ortamı daha da coştururken Yusuf tüm heybetiyle âdeta bir kartal edasıyla açtığı kollarıyla oynamaya başladığında yutkundum. Her hâli kendisinden öylesine emindi ki o etrafımda döndükçe hiçbir şey yapmadan başımın döndüğünü hissettim. Ben de küçük adımlarla onun oyununa eşlik ederken müziğin ritmine bağlı olarak dizlerini yere vurduğunda kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Bakışlarında yer edinen yangınla dışarının ayazma inat tüm bedenim cayır cayır yanarken kimselerin duyamadığı, yalnız benim görebildiğim saklı vaatlerine tutundum. Bedenlerimiz dokunmadan birbirlerine yaklaştıkça soluklarımız âdeta kumsala vuran deniz dalgaları misali birbirine karışırken ateş gibi yakıp kavuran bakışlarıyla bana sarıldığını hissettim.

"Aşk nedir?" diye sormuştum yıllarca kendime. Artık biliyordum.

Aşk, bir adamın bir kadını bir ömür boyunca bakışlarında yaşatabilmesiydi...

Saatler geçmiş, tüm neşesiyle devam eden düğünümüzün neredeyse sonuna gelmiştik. Bizim dansımızdan sonra ben kenara çekildiğimde yerimi Ayaz Timi almıştı. Tüm ekip üyeleri güçlü bedenleriyle sahnenin tozunu attırırken, bize de bu seyirlik gösteriyi hayranlıkla izlemek kalmıştı. Saatin ilerlemesiyle misafirler bizi tebrik edip ayrıldıkça kalabalık daha da azalırken, "Düğünümüz çok güzel oldu, değil mi?" diye heyecanla fısıldadığımda Yusuf kolunu belime dolayıp alnımdan öptü.

"Çok güzel oldu sevgilim. Hayal ettiğimden çok daha güzel oldu

çünkü sen yanı başımdasın. Kokunu duyuyorum, seni hissediyorum. Hayatımda daha mutlu olduğum bir an olmadı," dediğinde, "Benim de," dedim yüreğimde büyüttüğüm tüm sevgimle. "Peri masalları dedikleri bu olsa gerek..."

Bir vakit sonra neredeyse yalnız bizimkiler kalmışken kalabalığın da azalmış olmasının etkisiyle ortamda bir tuhaflık olduğunu hissettim huzursuzca. Bakışlarımı Yusuf'a çevirdiğimde onun da gülümsemesi solmuştu. Hanımlar oldukça keyifli görünseler de sanki beylerin bir derdi var gibiydi, bu da beni daha fazla endişelendiriyordu.

"Artık sizi evinize uğurlayalım çocuklar," diyerek yanımıza gelen Suna abla, son derece neşeyle ikimize birden sarılsa da hâlimizde bir tuhaflık olduğunu hissetmiş gibi hafifçe kaşları çatıldı.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?" dediğinde Yusuf ile birbirimize baktığımızda, Yusuf benden bakışlarıyla izin isteyip Bahtiyar Albay ve Mehmet Binbaşı'mn yanma doğru ilerledi. Onunla birlikte ekibin diğer üyeleri de o tarafa doğru ilerlerken hanımlar da endişeli bakışlarıyla bizim yanımıza geldiler.

"Anne ne oluyor?" diye soran Lale telaşla bize bakarken ikizler de Yeşim abla da endişelenmeye başlamıştı. Derya ve Cansu da ne olduğunu anlamayarak endişeyle bize bakarken, "Sanırım bir şey oldu," dedi Suna abla bir an sonra hepimizin kalbini korkuyla titreterek.

"Ne... Ne oldu?"

"Babanın yüz ifadesine bakılırsa... Yüreğimizi yakacak bir şey."

Suna abla sıkıntılı bir soluk bırakıp beylerin yanına doğru ilerlediğinde biz de telaşla peşinden ilerledik. Birkaç saniye içinde gecenin tüm seyri değişmişti sanki. Suna abla tek bir bakışıyla her ne anladıysa çökmüştü. Bu hâli beni de korkutuyordu çünkü yıllardır asker eşiydi o. Hislerinde yanılması çok zordu.

"Bahtiyar," diyen Suna ablayla bakışlar bize dönerken telaşla Yusuf'a çevirdim bakışlarımı. O an gece boyunca gözlerini aydınlatan tüm mutluluğun kaybolduğunu görmek, kalbimi korkuyla çarptırırken göz pınarlarıma batan yaşları güçlükle zapt ettim. Ekibin

diğer üyeleri de son derece mutsuz görünüyordu. "Suna siz eve gidin," dese de Bahtiyar Albay, Suna abla iç çekercesine bir soluk alıp etrafına bakındı. Salonda bizden başka kimse kalmamıştı.

"Bahtiyar, gözünü seveyim yapma. Otuz yıl geçirdik birlikte, anlıyorum büyük bir derdimiz olduğunu. Buradaki kimseyi dışarıda bırakmayın. Bu hayat bizim hayatımız, herkes her şeyi bilmeli," dediğinde yüzünü ovuşturup sıkıntılı bir soluk bıraktı Bahtiyar Albay.

"Haklısın... Haklısınız... Bir saldırı olmuş. Şehitlerimiz var, sayısı henüz net değil," dediğinde ellerimiz korkuyla kalbimize yaslanırken, "Ve rehineler var. Hem askerlerimizden hem de sivillerden," dediğinde gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Ilık yaşlar sessizce yanaklarımda yol alırken hep televizyonda duyduğum bir acıya bu denli yakından şahit olmanın ağırlığıyla sızladı yüreğim. Suna abla haklıydı, bu hayat bundan sonra benim de hayatımdı. Daha ilk günden en acısıyla sınanmak da benim sınavımdı belki de...

Gözyaşlarımı gören Yusuf, yanıma adımlayıp kimseye aldırmadan bana sarıldığında utancıma rağmen ben de ona sarıldım sımsıkı. Her daim onu kaybetme korkusuyla yaşamak zorunda olduğumu kabul etsem de yüzleşmek çok daha ağırdı. Ama bu saatten sonra sevdiğim adam gücünü benden alacaksa daha ilk günden karşısında dağılamazdım. Hafifçe uzaklaşıp omuzlarımı dikleştirirken gözlerine cesaretle bakmaya çalıştım. Elimi kavradığında ben de sıkıca sararken aklının bende kalmaması için ne gerekiyorsa yapmaya razıydım.

"Bu güzel günü bu şekilde sonlandırmak istemezdik çocuklar ama gitmemiz lazım," diyen Bahtiyar Albay'la tüm ekip emri almış gibi esas duruşa geçerken Bahtiyar Albay, "Yusuf, sen kal oğlum," dediğinde Yusuf bir an için bana çaresiz bir bakış atıp, "Komutanım, kalamam burada," dedi.

Bahtiyar Albay kızgınlıkla homurdanıp, "Yusuf! Konuşturma beni, üzerinde damatlık var oğlum," dese de Yusuf'un gitme isteği alev alev yanan bakışlarından okunuyordu. Biraz evvel benim için yanan bakışlar bu defa görev aşkıyla yanıyordu ama bunu kıskanacak değildim. Böyle bir zamanda kendimi düşünüp bencil olamayacak

kadar çok seviyordum bu adamı. Ardında bırakacağı ben olsam da mesleğine olan tutkusuyla gurur duyuyordum.

Yusuf iki arada bir derede kalmış hâliyle bir Albay'a bir bana bakarken sevdiğim adama güç vermek için gülümsemeye çalıştım. Bakışlarımdan aldığı güçle, "Komutanım müsaade edin. Siz oradayken, kardeşlerimiz o şerefsizlerin elindeyken ben burada duramam," dediğinde Bahtiyar Albay bir an için bana baksa da gözlerimi hafifçe yummamla, "Tamam," dedi en sonunda.

"Hepiniz hazırlığınızı yapın. Derhâl yola çıkmamız lazım, detayları yolda konuşuruz."

Kar soğuğu gecenin de etkisiyle bedenlerimizi donduracak kadar keskin olsa da yüreğimizin yangınından hissetmiyorduk sanki. Yusuf'un açtığı kapıdan içeri girdiğimde göz pınarlarıma batan yaşları güçlükle zapt ederken evin sıcaklığıyla ne denli üşüdüğümü fark ettim irkilerek. Gelinliğin ıslanan eteklerini sürüyüp salona geçtiğimde soluklarım da sakinlemişti. Yusuf'un ardımdan gelen adımlarını hissettiğim hâlde ondan tarafa dönüp bakamıyordum ama bir an sonra belime sarılan kolların kıskacında usulca sırtımı göğsüne yasladım. Çenesini omzuma yaslayıp bir süre hiçbir şey söylemeden öylece dururken ben de ellerimi karnımın üzerinde duran ellerinin üzerine bıraktım.

"Dünyanın en kötü kocasıyım ben, değil mi?"

Boğuk ve buruk fısıltısı kulağıma dolduğunda sırtımı göğsüne biraz daha yasladım. "Geri kalanlar umurumda değil. Sen benim herkesten ve her şeyden daha çok sevdiğim kocamsın."

Duvağın tülünü hafifçe kenara çekip sıcak dudaklarını boynuma bastırdığında titredim. "Bu gece senden uzaklaşmam için ancak ölmem gerekir diye düşünmüştüm ama şimdi kendi isteğimle gitmek zorundayım. Ne desen haklısın," dediğinde daha fazla konuşmasına engel olarak kolları arasında hafifçe dönüp kollarımı boy-

nuna sardım. Belimdeki elleriyle beni aramızda boşluk kalmayana dek kendine yasladığında, "Yusuf," dedim gözlerimi kapatıp alnımı alnına yaslarken.

"Seni her şeyinle sevdim ben. Yalnız bana olan sevginle değil; mesleğine olan tutkunla, merhametinle, cesaretinle, en çok da herkesi korumak isteyecek kadar büyük olan kalbinle... Seni anlıyorum ve yemin ederim suçlamıyorum. Gitmen gerekiyorsa gideceksin ama ne olur hep bana döneceğine söz ver," dediğimde soluğunu dudaklarımın üzerinde hissettim.

"Tüm hayatım seni beklemekle geçti. Seni yeniden görene kadar adını koymak kolay değildi ama seni gördüm, kalbim kalbine döndü yüzünü. Artık biliyorum. Seni herkesten ve her şeyden daha çok seviyorum Eylül. Meleğim..." dedi aşk dolu fısıltısıyla. "Ben hep sana döneceğim, yeter ki beni beklediğini bileyim," dediğinde hasretin sancısına daha fazla dayanamayarak parmak uçlarımda yükselip dudaklarına sokuldum. Daha şimdiden özlemiyle paramparça olmuş hissediyordum kendimi. Sahip olduğu tüm aşkla beni öpen adama gözyaşlarımla karşılık verirken onsuz bir hayatta nefes alamayacağımı biliyordum artık...

"Bu geceyi böyle hayal etmemiştim," diye hüzünle fısıldadığında dudaklarımı birbirine bastırıp hıçkırıklarımı yutmaya çalıştım. "Ama... Gitmek zorundayım artık," dediğinde sessizce başımı sallamamla dolan gözlerini hızla kaçırıp arkasına döndü ve yatak odasına doğru ilerledi.

O odaya bu şekilde girmek öyle zor geldi ki sessizce salonda bekledim ben de... Biraz sonra Yusuf üzerini değiştirmiş, yeniden Yüzbaşı Yusuf Ali olmuş hâliyle sırtına attığı çantayla yanıma geldiğinde boş bakışlarla halıya bakmaya son verip ayaklandım. Gelinlikli hâlime baktıkça canının nasıl yandığını görsem de elimden güçlü durmaktan başka hiçbir şey gelmiyordu.

"Ben... Gideyim artık," dediğinde sessizce başımı sallasam da tam kapıdan çıkacakken daha fazla direnemeyerek koşar adımla yanına varıp göğsüne sarıldım. "Bana geri dön... Ne kadar sürerse sürsün seni hep bekleyeceğimi unutma," dediğimde beni sımsıkı sarıp

kokumu içine çekti. Dudaklarını defalarca kez yanaklarıma, dudaklarıma bastırırken, "Her zaman. Ben her zaman sana döneceğim," dedi kırık dökük bir fısıltıyla.

Başını usulca kaldırdığında saçlarımın arasına düşen ıslaklıktan ağladığını anlasam da onu bu hâlde görmeye dayanamayacağım için yüzüne bakamadım. "Parmağında yüzüğümüz var, kalbinde sevdam... Ama bu da seninle olsun," deyip ince siyah tokamı bileğine geçirdiğimde güçlü bedeni titredi hüzünle. "Allah'a emanet ol sevgilim," diye fısıldadığımda keskin soluğu kulaklarıma dolarken, "Sen de," deyip başka bir şey demeden kapıyı açtığı gibi kendini dışarı attı. Kapının kapanmasıyla daha fazla gücüm kalmadığından olduğum yere yığılırken kendimi hiç olmadığım kadar çaresiz hissediyordum.

Tuttuğum tüm gözyaşları, tüm hıçkırıklar o eşikte sevdiğim adamın bıraktığı boşluğa dökülürken terk edilmediğim hâlde terk edilmiş gibi hissediyordum kendimi. Oysaki Eylül Karan'dım ben artık. Yusuf Ali Karan'ın karısı, yâri, yuvası... Ama o yokken sahip olduğum her şey anlamsızdı. Ruhumu saran bahar, yerini yine hazan rüzgârlarına bırakmıştı. Günümü aydınlatan sevgili gidince dünyam da yine karanlığa teslim olmuştu. Sanki yıllarca içimde tuttuğum her duygu onu bulduğum anda etrafa saçılmıştı. Aşkımın da hasretimin de sevgimin de bir sınırı yoktu. Hayatım boyunca bilinmeyeni beklemeye alışkındım ama bu defa kimi beklediğimi biliyordum.

Sevdiğim adam bana dönene kadar da günüme güneş doğmayacaktı...

Dakikalar sonra tıklatılan kapıyla olduğum yerde irkilip telaşla ayaklandım. Bir an için Yusuf'un geldiğini düşünüp hızla kapıyı aralasam da karşımda Suna ablayı bulmayı beklemiyordum. Beni gördüğü an gözleri dolan kadın, bir anne şefkatiyle kollarını bana sardığında hıçkırıklarım göğsünde kaybolurken, "Aramıza asıl şimdi hoş geldin güzel kızım," diye fısıldadı. Saçlarımı okşayan eliyle içimde hiç kapanmayan anne yarası uzun zaman sonra yeniden sızlarken, "Dönecek... değil mi?" diye çaresizce fısıldadığımda hafifçe

sırtımı sıvazlayıp, "Dönecek," dedi, benim kırık dökük sesime inat kendinden emin sesiyle.

"Bunca zaman geri dönmek için bir sebebi yoktu ama artık sen varsın. İlk kez o korkuyu gördüm gözlerinde Eylül," dediğinde hafifçe uzaklaşıp yüzüne bakmamla yanağımı ıslatan gözyaşlarımı sildi avuçlarıyla. "Senin için savaşacak, sana geri dönmek için. Sen Yusuf'a bir gelecek umudu verdin, artık kaderden başka hiçbir şey onu senden uzak tutamaz," dediğinde söylediklerine tutunmak istercesine iç çekip başımı salladım.

"Böyle gecelerde hiçbirimiz yalnız kalmak istemeyiz. Hele senin bu hâlde yalnız kalmanı asla istemem. Bize gidelim mi? Salya sümük ağlayan bir ev dolusu kadını görünce açılırsın belki," dediğinde gözyaşlarıma gülümseme bulaşırken başımı sallayıp, "Olur," dedim. "Ben hazırlanıp gelirim," dediğimde Suna abla evine geçerken ben de kapıyı kapatıp içeri doğru adımladım. Üzerimi değiştirmek için yatak odasına girdiğim an etrafı saran kokusuyla gözlerimi yumarken, "Ne çabuk sindin hayatıma be adam," diye fısıldayıp dolan gözlerimle gardırobun kapağını araladım.

Parmak uçlarımla sevdiğim adamın kıyafetlerine dokunup varlığını hissetmeye çalışırken çok fazla düşünmeden lacivert kazağını elime alıp altıma da kendi eşofman altlarımdan birini aldım. Fazla düşünmeden gelinliği çıkarıp kılıfına koyarak dolaba yerleştirdikten sonra hızlıca banyoya geçerek duş alıp üzerimdeki ağırlıktan kurtuldum. Kenara ayırdığım kıyafetleri üzerime geçirip saçlarımı da kuruttuktan sonra odadan çıkacakken aynanın önüne bırakılan kâğıdı gördüğümde kalp atışlarım telaşla hızlandı.

Yavaş adımlarla aynanın önüne adımlayıp kâğıdı elime aldığımda okuduğum satırlar karşısında gözyaşlarım yeniden akarken bu ayrılığın terk edilmek olmadığını şimdi anlıyordum.

Kalbimde Büyüttüğüm Sevgili,

Hayat beni hep sana olan sevgimle sınadı. Ne zaman bana ait olduğunu düşünsem hep daha uzağına savruldum. Zamanla unuturum sandılar

belki ama unutamadım. Bir gün kendimi unutsam bile kalbimdeki seni unutamam.

Bu gece bir kere daha uzaklaşıyorum senden ama diğerleri gibi yanmıyor canım. Çünkü biliyorum, beni beklediğini biliyorum.

Sen de bil... Ne olursa olsun hep sendin Melek, hep sen olacaksın... Yusuf Ali ne olursa olsun hep Melek'ine döner, yine dönecek... Beni bekle sevgilim...

Seni çok seviyorum...

Okuduğum satırların ardından kâğıdı kalbime yaslarken gözyaşlarıma inat aynadaki yansımama gülümsedim. "Ben de seni seviyorum Yusuf Ali... Sana ait olmayı bu hayattaki her şeyden daha çok seviyorum."

Bu adamı sevmek başıma gelen en güzel şeydi. Onun tarafından sevilmekse çektiğim tüm acıların mükâfatıydı. Sonunda ona kavuşacaksam eğer çektiğim her acıyı bin kere daha çekmeye razıydım. Çünkü o, Yusuf Ali'ydi.

Yusuf Ali bu hayatta her şeye değerdi.

Bu hikâyede payımıza yine hasret düşmüştü belki ama sevgiliyi beklemek bile her şeyden daha güzeldi.

10. BÖLÜM

"Kırık Dökük İkinci Şanslar"

"Yalan olarak başladık ama
şimdi bildiğim en doğru şey biziz."
Chloe Liese

Genç kadın kucağındaki bebeğine sarılı hâlde pencere kenarındaki sallanan sandalyeye oturduğunda, uykusuzluktan ve yorgunluktan gözleri sızlıyordu. "Hadi bebeğim, ne olur uyu artık," diye yalvarırcasına fısıldarken sızlanmaya devam eden oğlunun sırtını hafifçe sıvazlamaya devam etti. Karnı toktu, ateşi yoktu, gazını da çıkarmıştı. Neden uyumuyordu bu çocuk?

Vücudu yorgunluktan öylesine sızlıyordu ki başını kısacık bir an ardına yasladığında gözleri kapandı. Neredeyse uykuya dalacağı vakit bebeğinin ortalığı ayağa kaldırırcasına ağlamaya başlamasıyla genç kadının gözleri de yaşlarla dolarken, "Neyin var annem? Neden uyumuyorsun oğlum?" diye çaresizce fısıldamaya devam

etti. Vücudu öylesine bitkindi ki uykuya dalmaktan korkarak oturduğu sandalyeden ayaklandı. Yatak odasının içinde bebeğini pışpışlayarak adımlamaya devam ederken dış kapının açılma sesini duyduğunda bedeni can suyu bulmuş gibi heyecanla titredi. Bir vakit sonra kapıdan görünen adama, sevdiği adama bakarken, *"Geldi,"* diye düşündü Nazlı. *"Bu gece eve geldi."*

Ne aciz ne zavallı bir düşünceydi.

Kocası evine geliyor diye sevinecek kadar çaresizdi artık genç kadın.

"Ne ara kadın oldum ki ben?" diye düşündü. Daha kaç zaman önce bir toka için ablasıyla kavga ediyordu? Annesinin çırptığı kekin dibini sıyırdığı günlerin üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

Ne zaman büyümüştü Nazlı?

Ne zaman sevdiği herkesin şefkatinden, sevgisinden yoksun kalmıştı?

Ne zamandır aynadaki yansımasının gözlerine bakamıyordu?

Aynı bedende can bulduğu ablası, bu hayattaki en yakını, mecbur kalmadıkça onunla konuşmuyordu artık. Babası yanından, yöresinden kovmuyor ama gözlerine bakamıyordu. *"Benim nazlı kızım,"* diye sevmiyordu artık. Bir tek annesi... Annesi hâlâ Nazlı'yı seviyordu ama hep telaşlı bir sevgiydi o da. Sanki her şey bir oyundan ibaretti de annesi daha fazla kaybetmemek için çırpınıp duruyordu.

Biliyordu Nazlı. Annesi tüm bunlar boşu boşuna yaşanmış olmasın diye uğraşıyor, Nazlı mutlu olsun istiyordu. Tüm ailesini mahvettiğine değsin istiyordu...

Kucağındaki oğlu biraz olsun sakinleşerek uyuklamaya başlamışken kapı eşiğinde öylece dikilmiş hâlde yere bakan adama baktı Nazlı. Kocasına... Sevdiği adama...

Lisede mi başlamıştı her şey? Yoksa daha sonra mı? Onu ne zaman sevmeye başladığını hatırlamıyordu bile... Hisleri gerçekten sevgi miydi yoksa hayranlık mıydı artık onu bile bilmiyordu. Lisedeki aptallardan çok farklı gelirdi ona. Daha güçlü, daha gösterişli, daha güven verici... Bir ergen değil, gerçek bir erkek gibi...

Aklının başında olmadığı o çocuksu zamanlarında o kadar çok etraflarındaydı ki Tolga, kendini kaybedercesine kapılıp gitmişti ona. Bir başkası için etraflarında olmasını umursamamıştı bile. Eylül için yanlarındaydı. Nazlı'nın varlığı umurunda bile değildi. Yıllarca süren bir döngüydü bu. O Eylül'ü istemiş, Nazlı da onu istemişti. Eylül'e kötülük yapmak gibi gelmemişti Nazlı'ya. Karşılık beklemeden kendi başına seviyordu genç adamı. Kime ne zararı vardı?

En büyük zararı kendisine verdiğini fark edememişti...

Gözlerinin önünde sevmişti Tolga, Eylül'ü... O sevginin gerçek olduğunu biliyordu. Bildiği bir diğer şey de karşılıksız olduğuydu. Eylül farkında mıydı hiçbir zaman bilemedi ama onun Tolga'yı sevdiği falan yoktu. Bunu belki de kendisinden başka herkes görüyordu. En çok da Tolga ve Nazlı...

O sevgisizlik karşısında biri acı çekiyor, diğeri umut etmeye devam ediyordu.

Birini gerçekten seven Tolga gibi bakardı, Nazlı gibi bakardı ama Eylül onlar gibi değildi. Belki de ilk kez bu düşünce bir hayal kurdurdu Nazlı'ya. Belki de böyle düşündükçe yanlış bir şey yapmadığına inandırdı kendini. Eylül'e ihanet etmiyordu. O, Tolga'yı zaten sevmiyordu ki...

Oysa kendini kandırmaktan başka bir şey değildi yaptığı ama fark edemedi. Belki de fark etmek istemedi.

Sonra zaman geçti...

Umudunu kaybettiği bir anda Tolga onu fark etti. Her şey Nazlı'nın başlattığı masum bir öpücükle başladı ve sonrası onlar için sadece karanlıktı.

Yasaklı tek bir gece, bebeğini verdi Nazlı'ya. Sevdiği adamı verdi, onun soyadını verdi.

Ama o tek gece, sahip olduğu her şeyi de elinden aldı. Artık bir ailesi yoktu Nazlı'nın. Yanlarında çocuk olabileceği hiç kimsesi yoktu.

"Hoş geldin," derken uyku akan gözlerine inat yüreği heyecanla çarpıyordu. O kadar çok şey kaybetmişti ki ucundan tutunduğu bu

evliliği de kaybetmek istemiyordu artık. Her şeyi felakete sürüklemiş olsalar da toparlamak onların elindeydi. Tolga bu sonu gelmez çukurdan başını kaldırıp kendisine baktığında her şey düzelecekti. Nazlı'yı, aşkını, oğlunu görecekti. O zaman... İşte o zaman tüm bunlara değecekti.

"Duş alacağım, başım çatlıyor," diyen adam bir şey söylemesini beklemeden yakasındaki kravatı çekiştirip banyoya doğru ilerlediğinde Nazlı da, "Aç mısın?" diye seslendi ardından. "Yemek yapmıştım. Hemen hazırlarım."

"Değilim."

Ardından kapıyı kapattığında genç kadın çaresizce omuzlarını düşürürken kucağında sallamaya devam ettiği bebeğinin uyuduğunu fark etti. Sanki babasının geldiğini hissetmişti o da... Bu bile öylesine rahatlattı ki onu, yavaşça beşiğine yatırıp üzerini örttüğünde telsizi de ayarlayıp odadan çıktı. Bir süre yorgun ve kararsız adımlarla salonda adımlarken bir vakit sonra dayanamayarak yatak odasına doğru ilerledi. Tam o sıra beline sardığı havluyla banyodan çıkan Tolga, huzursuzca gardıroba doğru adımlarken Nazlı arkasını dönüp kapıya yönelse de bir an sonra duraksadı. Daha ne kadar sürecekti bu? Daha ne kadar devam edeceklerdi? Kocası daha ne kadar yok sayacaktı Nazlı'yı?

Aylar geçmişti o ilk ve son gecelerinin üzerinden. Evlenmişlerdi, bir bebekleri olmuştu ama karı koca olamamışlardı. Genç kadını yıpratan da buydu. İstenmemek, sevilmemek bir kadını gün geçtikçe solan bir çiçeğe dönüştürüyordu.

Tolga eline aldığı kıyafetle arkasına döndüğünde Nazlı'nın hâlâ odadan çıkmamış olduğunu fark ederek duraksadı.

"Üzerimi giyineceğim," dediğinde Nazlı tutunduğu azıcık cesaretiyle kocasına doğru bir adım atarken, "Giyin," dediğinde Tolga sıkılarak başını iki yana salladı. "Nazlı, dışarı çık!" dediğinde genç kadın korkusuna inat, "Hayır," diye diretirken Tolga alayla yüzüne bakıp, "Sen bilirsin," dedi ve havluyu belinden sıyırıp sertçe kenara fırlattı. O andan sonra Nazlı bir an olsun gözlerini sevdiği adamdan ayıramazken Tolga hızlıca altına bir şort, üzerine de tişört geçirdi.

Karısının yüzüne dahi bakmadan, "Bunların hiçbir anlamı yok," dediğinde Nazlı gitmek üzere olan adamı kolundan yakalarken, "Neden tüm suçlu benmişim gibi davranıyorsun!" diye dayanamayarak haykırdı.

"Nazlı!"

"Ne Tolga, ne? Yaşanan neyse birlikte yaşadık! Sen..." deyip söylemek diline zehir bulaştırsa da acıyla yutkunarak fısıldadı. "Sevdiğin kadını kaybettin! Ben... Tüm hayatımı kaybettim!" derken gözlerinden akan yaşlara daha fazla direnemedi. Belki bu sefer de ağladığı için aşağılayacaktı onu Tolga, rol yaptığını düşünecekti ama umurunda değildi artık Nazlı'nm. Bitmişti. Ne gururu ne umudu kalmıştı avuçlarında...

"Her şeye rağmen ben pişman değilim. Olamıyorum! Öyle zavallıyım ki beni sevmeyen, istemeyen bir adama kendimi zorla yamamışım gibi hissederken bile çabalıyorum! Belki her şey farklı olur, belki sen de beni seversin, istersin diye çabalıyorum ama..." dediği anda birden çenesinden kavrayan elle duraksadı. Kendisinden nefret ediyormuş gibi bakan gözler canını yaksa da gözlerine baktığı için bile mutluydu.

"Evet, bu ikimizin suçu," derken hırsla dudaklarını kavradığında genç kadın tüm bedeninin titrediğini hissetti. Dudaklarında canını yakarcasına hüküm süren baskıyla ne yapacağını bilemez hâlde kocasının kollarına tutunurken bir an sonra başını hafifçe uzaklaştıran adam, "İstediğin bu mu? Çünkü daha fazlası olmayacak," dediğinde genç kadın tokat yemiş gibi hissetti kendini. Bahsettiği ruhsuz bir ilişkiydi. Kendisine verebileceği bu kadardı. Daha fazlası ise sevmekti ve onu hiçbir zaman vermeyeceğini söylüyordu Tolga. Sevdiği adam...

Acizce sızlanan gururuna inat gözlerini yumdu. Titreyen bedeniyle kollarına biraz daha sıkı tutunup bir adım daha yaklaşırken elinde başka hiçbir kozu kalmamış gibi, "Seni seviyorum," diye çaresizce fısıldadı. "Sen beni görmezken de seviyordum, şimdi de seviyorum. Ben hiç değişmedim, Tolga. Benim yüreğim senin tarafından sevilmemeyi çok iyi biliyor. Şimdi... Yanımda olman da yeter."

Duyduğu sözler karşısında genç adam bir an için ne yapacağını bilemezken, *"Nasıl?"* diye düşündü. *"Nasıl böyle sevebiliyor? Ne verdim ki ona da beni böylesine bir teslimiyetle seviyor?"*

Çekip gidecekti oysaki. Bu evde geçen her gecesinde pişmanlık ateşiyle yanıp kavruluyordu ama bu defa başka bir duygu sardı etrafını. Aynı hatayı ikinci kez yapıyordu belki de... Yine sevilmenin, istenmenin büyüsüne kapılıyordu.

Ama yorulmuştu artık. Bunca zaman başka türlüsünü hayal etmiş olsa da kabul etmek zorundaydı. Bundan sonra hayatı bu evden ibaretti. Nazlı'dan ve oğlundan...

"Sen kimseyi sevemezsin," demişti Eylül. Onu sevmişti oysaki. Hiç inandıramasa da sevmişti. Fakat bunun hiçbir anlamı yoktu artık. Eylül gitmişti. Başkasına aitti. Hiç gelmeden çekip gitmişti hayatından...

Şimdi yalnız Nazh vardı. Bu hayatta kendisini karşılık beklemeden seven bir tek o kalmıştı. Düşmek üzereymiş gibi kollarına tutunan kıza baktı acıyla. Onun tüm hayatını mahvetmişti, sevgisizliğiyle mahvetmeye de devam ediyordu. Sadece yirmi bir yaşındaydı daha. Şimdiden tüm hayallerini kaybetmişti sanki...

Eğik başıyla bir an sonra tek damla gözyaşı çıplak ayağının üzerine düştüğünde çenesinden kavrayıp başını hafifçe kaldırdı. Islak yanaklarını parmak uçlarıyla kurularken bir şey demek istese de dili dönmedi bir türlü. En sonunda bildiği tek adımı attı. Başını eğip titreyen dudaklarından öptüğünde Nazlı'nm iç çekişi soluğuna karıştı. Bacaklarının altından geçirdiği koluyla karısını kucağına aldığında göğsüne sokulan kadınla yatağa doğru ilerledi. Yatağın üzerine bıraktığı narin beden korkuyla gözlerine bakarken, onun yalnızca gitmesinden korktuğunu biliyordu.

Ama artık gitmekten de yorulmuştu Tolga. Yok saymaktan, kaçmaktan da yorulmuştu. Tüm hayatı boyunca kendisini hiç sevmeyen birini sevmişti. Sonunda da hataların en büyüğünü yaparak onu kaybetmişti. Çok fazla hata yapmıştı genç adam ama artık hatalardan da yorulmuştu.

Sonu nereye varır bilmiyordu. Bu da yeni bir hata mı onu da

bilmiyordu ama deneyecekti. Oğlu için, hayatını mahvettiği karısı için. Ve... Kendisi için...

Çaresizce yatakta uzanan kadına, karısına hüzün dolu bakışlarla bakarken yüzüne savrulan saçlarını elleriyle kenara çekip, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Nazlı onun yine gideceğini düşünerek hayal kırıklığıyla gözlerini kapasa da Tolga hafifçe eğilip dudaklarını ıslak yanaklarına bastırdığında şaşkınlıkla aralandı gözleri.

"Bu ikimizin hatasıydı. Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim," dediğinde Nazlı titreyen elleriyle sevdiği adamın yüzünü kavrarken kendisine ürkek bir heyecanla bakan gözlere burukça gülümseyip, "Deneyeceğim," diye fısıldadı Tolga. "Bu hikâye, darmadağın da olsa bizim hikâyemiz ve ben bir aile olabilmek için çabalayacağım Nazlı," dediğinde daha fazla söze gerek kalmadı.

Nazlı, sevdiği adamı kendisine çektiğinde ikisinin de dudakları çaresizce birbirine sarılırken hikâyelerinin sonunun nereye varacağını ikisi de bilmiyordu. Tek bildikleri, çabalamak zorundaydılar. Aşk için değil, sevgi için değil; yalnızca bir aile olabilmek için...

Çünkü bunu içeride masumca uyuyan oğullarına borçluydular. Bu hikâyede yeterince masum zarar görmüştü. Onlardan biri de oğulları olmayacaktı...

Alarmın tiz sesi kulaklarına dolduğunda genç kadın telaşla yerinde sıçradı. Aniden yataktan doğrulmasının etkisiyle gözleri kararırken üzerinden sıyrılan çarşafın altında çıplak olduğunu fark ettiğinde bir an için gecenin anıları düştü zihnine. Hâlini fark etmese her şeyin rüya olduğunu düşünecekti belki de...

Tolga, ona gelmişti. Öpmüştü, dokunmuştu, sevişmişti onunla. Acıtmadan, kırmadan, nefret etmeden...

Dün gece istemişti karısını Tolga...

Bu defa yasak değilken, yanlış değilken yaşamışlardı her şeyi. Dün gece bu yatakta ilk kez birlikte uyumuşlardı. Fakat yüzündeki

şaşkın mutlulukla başını çevirdiğinde gördüğü boşlukla gülümsemesi patlayan bir cam misali paramparça olurken, kırık dökük bir umutla başını odanın içindeki banyoya doğru çevirdi. Kapısı açıktı ama ışığı kapalıydı. Tolga orada da değildi.

Saate baktı bir an sonra. İşe gitmiş olabilirdi ama, "Bugün pazar," diye mırıldandı hüzünle. "İşe gitmedi. Yine bizden gitti... Yine pişman oldu..."

Yaşadıkları özel gecenin ardından bu yatakta tek başına uyanmak öyle çok canını yaktı ki genç kadının, hissettiği acıyla iki büklüm oldu bir anda. Elleriyle dizlerini sarıp çaresizce ileri geri sallanırken, "Hiçbir şey değişmeyecek," diye fısıldıyordu gözyaşlarıyla. "Biz asla mutlu olamayacağız."

Yüreğindeki sızıyı dindirmek istercesine elini kalbine yasladığında durmasını bile diledi bir an. Fakat bakışlarına takılan çerçevede masumca kendisine gülümseyen oğlunu gördüğünde dudaklarında kırık dökük bir tebessüm can bulurken, "Yaşayacaksın Nazlı," diye fısıldadı acıyla. "Herkesin hayatını mahvettin, kendi hayatını mahvettin ama oğlunun hayatını mahvetmeyeceksin."

Üzerindeki çarşafı sıyırıp banyoya doğru adımlarken Uğur'un sesi gelmediğinden uyanmadığını düşünerek hızlıca duşa girdi. Gözyaşlarıyla dolup taşan küvetten çıkıp hızlıca üzerini değiştirdikten sonra çarşafları sıyırıp kendinden nefret ederek kirli sepetine attı. Yatağı toparlayıp odadan çıktığında yüzüne sahici olmasını umduğu bir tebessüm yerleştirirken, "Benim oğlum uyanmış mı bakalım?" deyip Uğur'un bebek odasına girdiği anda gördüğü manzarayla neredeyse kalbinin duracağını düşündü.

Uğur... Babasının kucağında gülücükler saçarak kendisine bakıyordu.

Nazlı çekip gittiğini düşündüğü adamı karşısında bulmanın şokuyla ne yapacağını bilemezken, doğduğundan beri ilk kez mecbur kaldığı için değil istediği için oğlunu kucağına aldığını gördüğünden hıçkıra hıçkıra ağlayacağını hissetti.

Tolga buradaydı, evlerindeydi ve oğlunun yanındaydı.

Sadece şu manzarayı görmek bile Nazlı'ya çektiği tüm acıları unutturmuştu sanki.

Tolga kucağında gülmekten mest olan oğluna hayranlıkla bakmaya devam ederken, "Anne de uyanmış oğlum, biz de tam acıkmaya başlamıştık değil mi?" deyip mis kokulu boynundan öptüğü oğlunu tebessümle karısına uzattığında, Nazlı bir an için kapının kenarına tutundu. Tüm bunlar bir rüya mıydı?

Bir an sonra korktuğu hiçbir şeyin yaşanmadığını anladığında yüzündeki kederli ifade yerini yine saf bir mutluluğa bırakırken, oğlunu sevgiyle kucağına alıp koltuğa oturdu ve yakasını sıyırarak onu emzirmeye başladı. Oğlu yine çok iştahlıydı, bu hâli her defasında Nazlı'yı çok mutlu ediyordu. Tolga'nın daha önce olduğu gibi yine gideceğini düşünse de genç adamın yanında kalarak onları izlemesi biraz utanmasına sebep oldu. Bu... Yaşadıkları mahrem anlardan daha özel bir andı onlar için. Nazlı yapacağı ya da söyleyeceği bir şeyin bu anı bozmasından korkarak tereddütle kocasına bakarken, oğluna hayranlık dolu bir tebessümle bakan Tolga bir an sonra bakışlarım karısına çevirdi.

"Hava bugün güzel görünüyor. Kahvaltıyı dışarıda yapalım mı?"

Daha fazlası olmaz dedikçe daha fazla afallayan Nazlı, rüya âleminde olup olmadığını bile düşünse de şaşkın bir tebessümle başını sallayıp, "Olur, olur tabii," diye mırıldandı. Nasıl olmaz derdi ki... İlk kez bir aile olarak dışarı çıkacaklardı. Tolga ilk kez yalnız kendisine değil, ailesine bir adım atıyordu. Sözünde duruyordu. Hem karısını hem de oğlunu sahipleniyor, bir aile olabilmek için çabalıyordu.

Kucağında karnını doyuran oğlu da annesiyle babası arasında süregelen gerilimin sona erdiğini hissetmiş gibi bu sabah bambaşka bir mutlulukla etrafına gülücükler saçarken Nazh, oğlunun doyduğuna emin olarak, "Ben... Hazırlanayım o zaman," diyerek ayaklandı. Tam oğlunu beşiğine yatıracakken, "Bana ver," diyerek kollarını uzatan kocasıyla kalbi teklerken, "Ta... Tamam," deyip heyecanla bebeğini babasına uzattı. Tolga defalarca kez bebek dergilerinde okuduğu ancak hiçbir zaman oğlunun üzerinde uygulamaya cesaret edemediği şekilde oğlunun gazını çıkarmaya çalışırken bir vakit

sonra minik Uğur'dan gelen sesle genç adam neşeli bir kahkaha attı. Onların bu hâlini kalbini tekleten bir heyecanla izleyen Nazlı'ysa sevdiği adamın baba olmayı sonunda kabullendiğini gördükçe yüreğindeki ağırlıkların yavaş yavaş kaybolmaya başladığını hissetti.

Kendisini sevmesini hayatı boyunca istediği her şeyden daha fazla istese de oğlunu sevmesiyle yetineceğini de biliyordu. Oğlunun mutlu bir ailede büyüyebilmesi için elinden gelen tüm fedakârlıkları yapmaya razıydı genç kadın.

Baba oğlu bir arada bırakıp hızlı adımlarla odasına geçtiğinde telaşla dolabı açıp kıyafetlerde gezdirdi bakışlarını. Fırsatı olsa saatlerce düşünür, Tolga'nın kendisini beğenmesi için elinden geleni yapardı ama onu bekletip sıkmak istemiyordu. Bu yüzden de hızlıca yeşil elbisesini alıp üzerine de elbiseye uygun bir ceket aldı. Kıyafetleri giyip saçlarını da taradıktan sonra el çabukluğuyla solgun yüzünü hafifçe renklendirdi. Aynada bakışlarına takılan boynunun kenarındaki morlukla dün gecenin anıları yeniden zihninde canlanırken, "Şimdi bunu düşünmenin sırası değil," diye söylenip başını iki yana sallayarak kendini toparladı ve elbisesine uygun bir fular alıp boynuna sardı.

Hazır olduğunda çantasını da alıp içeri geçerken Tolga'nın Uğur'u hazırlamış olduğunu gördüğünde yine gözlerinin dolduğunu hissetti ama ağlamak istemiyordu artık. Ne kadar süreceğini bile bilemediği bu mutlu ana sıkı sıkıya tutunup yaşamak istiyordu.

"Biz hazırız," diyen Tolga, kucağında oğluyla ayaklanırken bunca zaman ondan nasıl uzak durabildiğini düşünüyordu. Bir iki sefer Nazlı'nın rahatsız olduğu zamanlar kucağına almak zorunda kalsa da her defasında kaçar gibi bırakmıştı oğlunu. Oysa bu sabah ilk kez odasına girip onu kucağına aldığında sahip olduğu en değerli şey olduğunun farkına varmıştı. Bu zamana kadar peşinden koştuğu sevgilerin tutsağıydı Tolga ve hiçbir zaman gerçekten mutlu olamamıştı. Ama artık hayatı boyunca kendisini koşulsuzca sevecek birine sahipti. Oğluna sahipti... Ve ne olursa olsun onun sevgisini de kaybetmeyecekti. Bundan sonra yalnızca oğluna layık bir baba olmak için çabalayacaktı.

Oğlu babasının sevgisiyle büyüyecek ve hiçbir zaman onu sevdiği için pişman olmayacaktı.

Nazlı, Uğur'un eşyalarını koyduğu çantaya uzanırken, "Elbise yakışmış," diyen kocasıyla neredeyse yere düşecekti. "Teşekkür ederim," diye şaşkınlıkla mırıldanırken kendini uzun zaman sonra yaşıtları gibi telaşlı bir heyecan içerisinde hissediyordu. Daha fazla aptal gibi görünmek istemediğinden hızlıca çantayı aldı. Tolga da kucağında oğluyla önden ilerliyordu. Tam kapıyı açtıkları sıra karşılarında buldukları kadınla Nazlı telaşlanırken Güzide Hanım zili çalmadan açılan kapıyla, "Ay!" diye korkuyla söylenip damağını kaldırdı.

"Anne hayırdır?" diyen Tolga az evvelki ifadesine nazaran hafifçe gerilen yüzüyle annesine bakarken, "Günaydın oğlum," deyip torununun başını sevdi yaşlı kadın. "Arabanı bahçede görünce evde olduğunu anladım. Sevdiğin şeylerden şahane bir kahvaltı hazırladım da sizi çağırmaya geldim," dediği sıra bir yandan da dışarı çıkmak için hazırlanmış görünen gelinine bakıyordu meraklı bakışlarla.

"Hayırdır, siz bir yere mi gidiyorsunuz? Kontrole falan mı?"

Nazlı kurduğu tüm hayallerin balon gibi elinde patlayacağını düşünerek bir adım gerilerken o ağzını açamadan, "Sağ ol anne," diye mırıldandı Tolga. "Biz bugün dışarıda kahvaltı yapacağız."

Güzide Hanım duydukları karşısında kaşlarını şaşkınlıkla havalandırırken, "Öyle mi?" diye mırıldandı. Bir an sonra da, "Durun biz de gelelim o hâlde, baban da ne zamandır dışarı çıkalım deyip duruyordu," diyerek alt kata yöneleceği sıra, "Sizinle başka zaman çıkarız anne," diyerek durdurdu annesini Tolga. "Biz bu sabah ailecek kahvaltı yapacağız."

Nazlı duyduğu sözler karşısında şok içinde Tolga'ya bakarken onun asla böyle bir şey söyleyebileceğini düşünmemişti. Tolga'nın annesi Güzide Hanım hayatında gördüğü en baskın karakterli kadınlardan biriydi ve oğluna haddinden fazla düşkündü. Zamanında Eylül'ü istemeyen kadın, başlarda Nazlı'ya sırf oğlu Eylül'den uzak dursun diye sıcak davransa da Eylül gittikten sonra gerçek kimliğini göstermeye başlamıştı.

Tolga, Nazlı'dan uzak durdukça yaşlı kadın bundan anlam veremediği bir şekilde haz alıyordu ve bu hastalıklı durum Nazlı'yı daha da korkutuyordu. Üst katlarında oturdukları için de çaresizce her gün en az bir kere bir araya geliyorlardı. Bu zamana kadar Nazlı'nın derdi yalnız kocasıydı ancak dün gecenin ardından artık yalnız kendisini değil ailesini de korumak zorunda olduğunu biliyordu.

Kendisi tek başına Güzide Hanım'a karşı duracak kadar güçlü değildi ama Tolga az evvelki tavrıyla onun yanında olduğunu belli etmişti. Bu tavrıyla Güzide Hanım'm düşmanlığını kazanacağını bilse de bu ihtimal Nazlı'nm umurunda değildi artık. Bunca zaman gerçek olmayacak bir hayal için çabalamıştı Nazlı. Şimdi aile olabilmeleri için küçücük de olsa bir umudu varken değil Güzide Hanım'la tüm dünyayla savaşmaya razıydı.

Güzide Hanım oğlunun tavrına bozulsa da ağzını açamadan Tolga karısına dönüp, "Hadi Nazlı. Kapı önünde üşüyecek oğlan," diyerek oğluna biraz daha sarıldı. Nazlı hızla başını sallayıp bakışlarını kayınvalidesinden kaçırarak kapıyı çekerken, "Görüşürüz anne," diyen Tolga, karısıyla birlikte asansöre yöneldi. Güzide Hanım elbette ki ikisi arasında değişen bir şeyler olduğunu fark etmişti. Yaşh kadın tüm bunların hangi ara yaşandığını anlamadığından hafifçe çatılan kaşlarıyla Nazlı'ya bakarken, Tolga annesinin bakışlarını fark ederek karısının önüne geçti.

Acı tecrübeler Tolga'ya çok şey kaybettirmiş olsa da öğrettiği şeyler de vardı. En başta annesinin sevgisi... Bir annenin oğlunu sevmesinde şefkat olurdu, bir yerde sınır olurdu ama onun annesi bu sınırı kendini bildi bileli aşmaya bayılırdı. Tolga'yı çok fazla severdi ama onun kendisinden başka birini sevmesine tahammül edemezdi. Babasını bile...

Abisi dahi sırf bu yüzden hiçbir ilişkisinde dikiş tutturamıyordu çünkü hiçbir kadın annesinin tavırlarına bir yerden sonra tahammül edemiyordu. Abisi bekâr hayatından memnun olduğu için bu meseleyi fazla umursamıyor olabilirdi ama Tolga onun gibi olmak istemiyordu.

Annesinin zamanında Eylül'ü de kabullenmemesi bundandı.

Çünkü Tolga, Eylül'ü sevdikçe annesi ondan daha fazla nefret etmişti. Tolga buna engel olmak için kendince çabalasa da günün sonunda kendi hatası yüzünden onu kaybetmişti. Masum olmadığını biliyordu genç adam, Eylül'ü sevgisizlikle suçlasa da bir yerde onun haklı olduğunu da...

Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu. Eylül gitmişti ve bir daha asla geri dönmeyecekti. Şimdi yanında Nazlı ile oğlu vardı. Tüm günahlarına rağmen hayat ona kırık dökük de olsa ikinci bir şans vermişti ve bu defa işleri asla mahvetmeyecekti Tolga. Çünkü biliyordu, bu onun mutlu olmak için son şansıydı.

Asansörden çıkıp dış kapıya doğru adımlarlarken başını hafifçe karısına çevirdiğinde tedirgin bakışlarla yeri izlediğini gördü. Onun annesinden çekindiğini biliyordu. Binadan çıkıp arabasının önüne vardıklarında oğlunu bebek koltuğuna yerleştirdi, Nazlı da hemen oğlunun yanma oturdu. Genç adam kendi yerine geçtiğinde bir süre arabayı çalıştırmadan dalgınlıkla önündeki binaya baktı. Zaman geçtikçe kararından daha da emin olurken derin bir nefes alarak dikiz aynasından merakla kendisini izleyen karısma bir bakış attı.

"Buradan taşınacağız Nazlı. Sen eşyaları toparlamaya başla," dediğinde Nazlı şaşkın bir hâlde kocasına bakarken neden böyle bir şey söylediğini anlayamamıştı ama içinde kabaran mutluluğa da engel olamıyordu. Herkesten uzakta kendilerine ait bir yuvaları mı olacaktı gerçekten?

"Nereye? Yani neden?" diye dayanamayarak sorduğunda Tolga bakışlarını bir an için oğluna çevirdi. Onun kendisine tükürüklü gülücükler saçarak baktığını gördüğü an yüreğini saran sıcaklıkla kararından emin olurken, "Buradan uzak bir yere," diye mırıldandı. "Bulabilirsem bahçeli, bize ait bir yere. Uğur büyüdükçe rahat rahat oynar, bizim için de böylesi yepyeni bir başlangıç olur."

Evlendiklerinde her şey bir mecburiyeti yerine getirmekten ibaret olduğundan ne ev ne eşya düşünmüşlerdi. Tolga'nın hiçbir zaman Eylül'le yaşamayı düşünmediği bekâr evine yerleşmişler, bundan da en büyük keyfi Güzide Hanım almıştı. O zamanlar hiçbir şeyi umursamayan genç adam, artık hayatının iplerini eline alması

gerektiğini biliyordu. Çünkü farkında olmadan tüm hayatını annesinin hayal ettiği şekilde yaşamaya başlamıştı ama buraya kadardı...

Madem sıfırdan bir hikâye yazacaklardı, o hâlde herkesten ve her şeyden uzakta sıfırdan başlamaları gerekiyordu.

Önüne dönen genç adam arabayı çalıştırırken kendisini bir nebze daha huzurlu hissediyordu artık. Geri dönülemez hatalar yapmıştı ve günün sonunda hayatının aşkını kaybetmişti. Eylül yaşadığı ihanete rağmen yeniden evlenmeye karar verdiğine göre o adama gerçekten âşık olmuş olmalıydı. Bunu düşünmek bile genç adamın kalbini acıtsa da bakışlarını dikiz aynasına çevirdiğinde oğluna tebessümle bakan Nazlı'yı gördüğünde burukça tebessüm etti. Belki de böyle olması gerekiyordu.

Eylül hiçbir zaman ona ait olmamıştı. Bundan sonra da olmayacaktı.

Ama Nazlı onundu. Uğur da öyle...

Tolga da kaybettiklerini geride bırakıp ailesine sarılmayı öğrenecekti. Onlarla mutlu olmayı da...

Belki bugün değil ama bir gün...

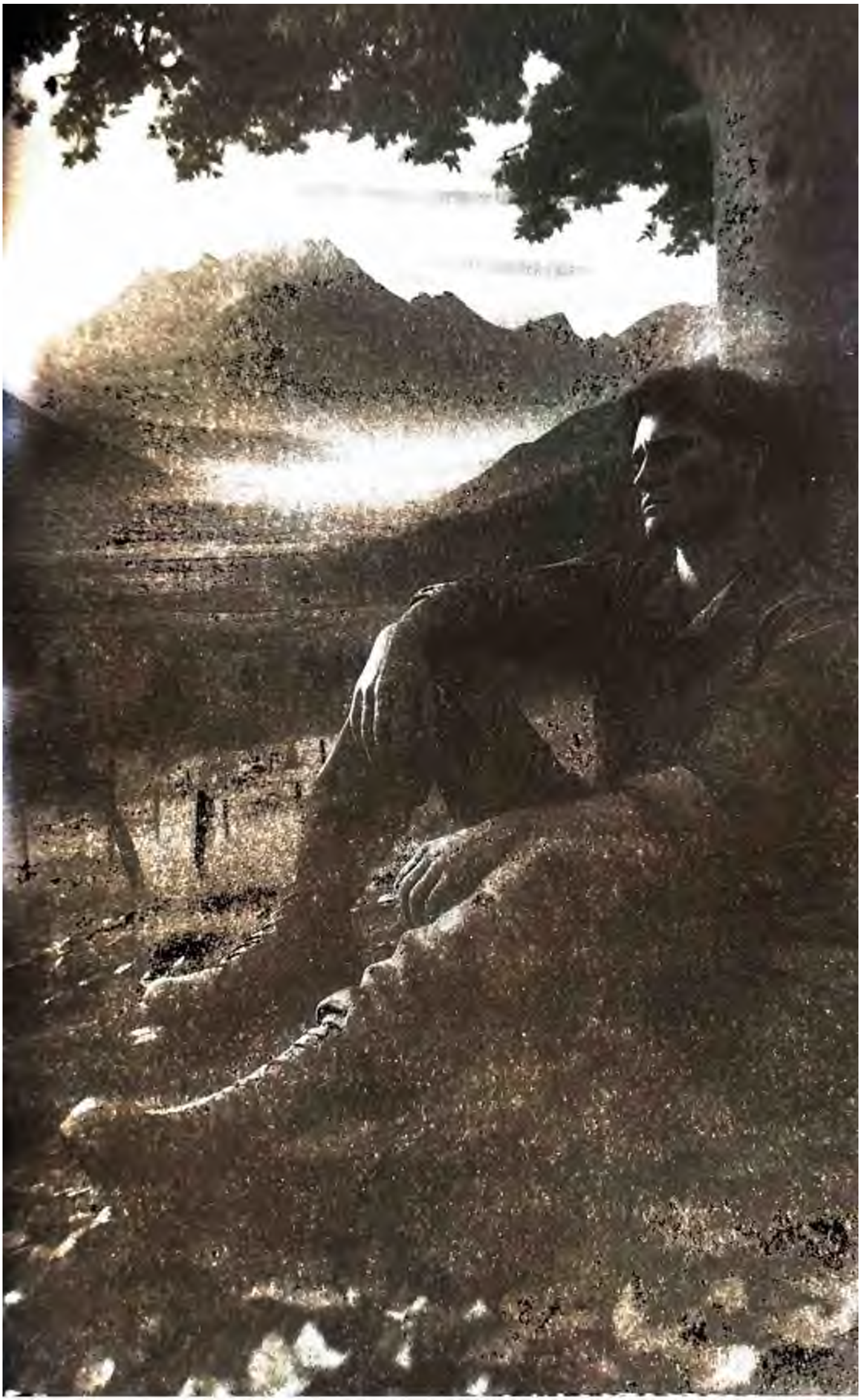

11. BÖLÜM

"Kimsesizlerin Laneti"

"En güzel anılar,
iki kişilik hayallerden doğar."
Marc Levy

İki Hafta Sonra...

Yusuf Ali'den...

"Komutanım, izci ekipten haber geldi. Köyün girişinde hareketlilik var, yeni bir saldırı hazırlığında olabilirler."

"Albay'a haber verdiniz mi?"

"Verildi komutanım. Komutanım... Planda bir değişiklik olacak mı?" diye soran Cüneyt'le sıkıntılı bir soluk bırakıp elimdeki dürbünü kenara bıraktım. "Hayır. Yeterince zaman kaybettik zaten, bu gece ne olursa olsun o itlerin inine gireceğiz."

"Anlaşıldı komutanım."

Selam verip nöbet alanına giden askerin ardından sıkıntılı bir soluk bırakırken yüzümde ağırlığını hissettiğim sakalımı kaşıdım huzursuzca. İki hafta geçmişti ve biz bir arpa boyu yol alamamıştık. Onlarca örgüt mensubunu etkisiz hâle getirsek de rehinelere ulaşamadıkça hiçbirinin anlamı kalmamıştı. Korkum geç kalmış olmaktı. Rehineleri can simidi gibi gördüklerinden dolayı son ana kadar sağ tutacaklarına inanmak istiyordum ama aksi bir durumda işler düşündüğümüz gibi gitmezse bu suçluluk duygusuyla yaşayamazdım.

Üç askerimiz, ikisi çocuk dört sivilimiz ellerindeydi iki haftadır. Onları bu katillerin elinden almadıkça nefes almak bile haramdı bize.

"Komutanım," diyen İsmet yanıma çöktüğünde elindeki suyu uzattı. "İç şunu kardeşim, sen bize sağlam lazımsın," dediğinde sudan içip ardından da uzattığı ekmeği ısırdım. Yüzümün çoğu maskeyle kapalı olsa da göz çevrem soğuktan sertleşmişti iyice. İki haftadır doğru düzgün uyuduğumuz bir an yoktu. Nöbet değişimleri sırasında sırf sağlam durabilmek için kendimizi uyumaya zorlasak da uzaklardan gelen patlama sesleri ya da dikkat dağıtmak için atılan silahlarla o da mümkün olmuyordu. Kar yağışı geldiğimizden beri şiddetini daha da arttırmış hâldeydi. Normal bir insanın bu şartlarda hayatta kalması bile mümkün değildi ama Allah bize dayanma gücü veriyordu sanki. Başka türlü bir açıklaması olamazdı bunun.

"Ekip hazır mı?" dediğimde İsmet başını sallarken, "Emrini bekliyoruz," dedi. Son kez suyu kafama dikip ayaklandım.

"Komutan ile görüşeceğim, ardından başlıyoruz."

"Yüzbaşı, sen ekibinle birlikte arkadan gireceksin, biz diğer ekiple ön tarafı kapatacağız. Tüm rehineleri bu mağarada tuttukları kesin, yalnız bastığınız yere dikkat edin. Aldığınız nefes duyulmasın, gerekirse nefes almayın!"

Mehmet Binbaşı'nın komutuyla, "Emredersiniz komutanım!" deyip ekibime döndüm ve silahlarımızı kuşanarak sessiz ama seri adımlarla mağaranın arka tarafına giden yola doğru ilerlemeye başladık.

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Kendi canımızı da içeride bizi bekleyen rehinelerin canını da korumak vazifemiz. Geldiğimiz gibi eksiksiz döneceğiz eve, anlaşıldı mı asker?" dediğimde, "Anlaşıldı komutanım!" dedi hepsi aynı anda.

Kulaklıktan gelen talimatla diğer ekibin de yerini aldığım anlarken verdiğim komutla birlikte hedefe doğru süzülmeye başladık. Tahmin ettiğimiz gibi mağaranın etrafı böceklerle doluydu. Sessizce girmek düşündüğümüz kadar kolay olmayacaktı ama ne pahasına olursa olsun bizi bekleyen canları kurtarmak zorundaydık.

İçerisi leş gibi kokuyordu. Bir an için ceset kokusu olup olmadığından emin olamadım. Dikkatli adımlarla ilerlediğim sıra önüme ilk düşen şerefsizi tüfeğin kabzasını kafasına indirerek yere düşürdükten sonra sessizce kayanın ardına sürükledim.

Diğer yandan İsmet'in de etkisiz hâle getirdiği mahluku kenara sürüklemesiyle açtığı yoldan ilerlerken içerisinin düşündüğümüz kadar kalabalık olmadığını fark ettim. Fark edilmeden iki kanattan etkisiz hâle getirdiğimiz her leşle rehinelere bir adım daha yaklaşıyorduk. Sonunda açık hedef hâline gelen bedenleri gördüğüm an, yüzlerinin kan revan içinde olduğunu görmemle kan beynime sıçradı. Başlarında dikilen iki kişi saydığımda İsmet ile göz göze geldik ve bir an bile beklemeden ikisini de etkisiz hâle getirdiğimizde Cüneyt koşar adımlarla rehinelerin yanma ulaştı.

Yüzlerini babalarının göğsüne yaslayan çocuklar, kulaklarını da elleriyle kapatmış hâlde çığlık atarlarken bir asker koşarak gidip rehinelerin iplerini çözmeye başladı. Rehine askerlerin durumları daha ağır olsa da sivillerden daha dirayetli duruyorlardı. Diğer uçtan gelen ekiple birlikte hızla tahliye işlemi başlarken sesleri duyan itlerin birazdan buraya doluşacaklarını da tahmin ediyorduk.

Öncelikle oluşturduğumuz güvenli koridorla yaralı rehineleri dışarı çıkarırken biz de geride kalanlar için pozisyon aldık. Tam da

tahmin ettiğimiz gibi kısa sürede gelen silah sesleriyle her birimiz kelimeişehadet getirerek silahlarımıza davrandık ve ondan sonra yaşanan her şey zifirî karanlık bir gecede patlayan silahların seslerinden ibaret kaldı.

Bizi bekleyenleri kurtarmanın verdiği rahatlıkla geride yalnızca beni bekleyenin verdiği hasret duygusu kalbimde kalırken, "Sana döneceğim sevgilim," diye fısıldayıp bileğime sarılı tokaya bir bakış attım. Ardından bir an için gözlerimi yumup, "Bismillah!" diyerek önüme çıkan tüm leşleri temizlemeye başladım.

Patlayan her silah sesi bizden birine zarar gelmiş olma ihtimaliyle kalbime bir korku tohumu ekse de önüme çıkan iti alnımn çatından vurduğum anda ardımdan gelen, "Komutamm!" haykırışıyla zifirî karanlık gece bir anda ölüm sessizliğine büründü. Patlayan silahın sesi sağır edercesine kulaklarımda çınlarken ardıma dönmek için artık çok geçti.

Sonrası... Sonrası yalnızca dipsiz bir karanlıktı...

Eylül'den...

"Notlarınız harika çocuklar. Eve muhteşem karneler gidecek gibi duruyor."

Gülümseyerek söylediklerimle çocuklar da gülüşerek birbirlerine bakarlarken, "Kitaplarınız yanınızda mı?" diye sordum. "Son derste yanımızdaki arkadaşımızla kitabımızı değiştirip yeni bir kitaba başlıyoruz."

Teneffüs zilinin çalmasıyla çocuklar peş peşe dışarı çıkarlarken ben de biraz hava almak için sınıftan çıkıp bahçeye doğru adımladım. Çocuklar öğle arasında bıkana kadar oynadıkları için kısa teneffüste bahçeye çıkmamışlardı. Karlı bahçe alışmadığım kadar sakin görünüyordu. Üzerime aldığım lacivert şalla kapı eşiğinde soğuk havayı solurken tam karşımda uzanan karla kaplı dağlardan gözlerimi

ayıramıyordum. Tozu dahi kalsın istemediğim geçmiş, o dağların ardındaydı bir zamanlar. O yüzden de bu tarafta olmak hep huzurlu hissettirirdi. Fakat bu defa sevdiğim adam da o dağların ardındaki dünyadaydı. Masal burada bitiyor, gerçekler orada başlıyordu.

Yalnızca gittiği gün konuşabilmiştik ilk ve son kez. Sonrasında ne benim ne diğerlerinin telefonu çalmıştı. Biliyorum, ben ne kadar endişeliysem diğerleri de en az benim kadar korku içinde bekliyorlardı. İkizler babalarını, Yeşim abla ve Suna abla eşlerini, Lale hem babasını hem sevdiği adamı... Hatta Cansu ve Derya bile bakışlarında yer edinen buruk bir hüzünle bekliyorlardı.

Sevdiğimiz adamlar aklımızın dahi almayacağı bir cenderenin ortasında savaşırken biz de burada bir avuç kadın birbirimize sığınıyor, mutluluklarımız gibi hüznümüzü de birlikte yaşıyorduk. Dile kolay iki hafta geçmişti gittikleri gecenin üzerinden...

Düğün gecemizin üzerinden...

Parmağımdaki yüzüğe takıldı ıslak bakışlarım. İki haftadır evliydim ve iki haftadır kocama hasrettim. Üstelik bu defaki başka türlü bir bekleyişti. Daha önce de yolunu gözlemiştim ama aramızdaki duvarlar yıkıldığından olsa gerek hasret daha dayanılmazdı bu defa. İnsan birini özlerken de ağlarmış. Hem de ciğeri delinircesine ağlarmış...

Ders zilinin çalmasıyla gözyaşlarımı parmak uçlarımla kurulayıp kapıyı kapatarak yeniden içeri girdim. Sınıfa doğru ilerlerken yüzüme umut vermesini umduğum bir gülümseme yerleştirdim.

"Herkes kitabını yanındaki arkadaşına versin bakalım çocuklar," deyip ben de çantamdan kitabımı çıkardıktan sonra tüm günün yorgunluğuyla yerime oturdum ve keyifli okuma saatimiz başlamış oldu...

Yoğun geçen bir okul gününün ardından daha biraz çarşıda dolanıp eve geçtikten sonra pişirdiğim çorbayı alıp ev sahibim Musa

amcaya uğradım. Geçen hafta karı koca ikisi de biraz rahatsızlanmışlardı. Yanlarında bir tas çorba kaynatacak kimse de olmadığından içim rahat etmiyordu. Hem çorbayı götürüp biraz da hâl hatır sorduktan sonra düne göre çok daha iyi olmalarının rahatlığıyla yeniden eve geçtim. Karanlık çöken sokakta ilerlerken üçüzler de yine etrafımda benimle ilerliyorlardı.

Eve geçtiğimde ışığı yakmadan evvel yüzüme vuran kokuyla iç çektim. Bu evde bir gece dahi yaşamayan adam yalnızca eşyalarıyla bile her yerdeydi artık. Buraya aitti. Montumu askıya asarken diğer askıda olan kabanına dokundum usulca. Dolaptan çıkarıp asmıştım buraya, sanki hep buradaymış gibi... Kokular zamanla kaybolur derler ama sevdiğim adamın kokusu hâlâ her eşyasının üzerinde imza gibi duruyordu. Bu koku, bu his bana varlığının bir hayal olmadığını hatırlatıyordu. Henüz yaşayamamıştık ama yaşayacaktık birbirimizi...

Duş alıp biraz ortalığı toparladıktan sonra miskin adımlarla yeniden salona geçtim. Masanın üzerinde duran kâğıtla kaleme doğru ilerlerken yine bir kutu içinde biriken mektuplara takıldı bakışlarım. O geceden beri yazmaya devam ediyordum. Yokluğunda geçen her anı anlatmak, her duygumu paylaşmak istiyordum. Geri döndüğünde her şeyi bilsin, hiç gitmemiş gibi olsun istiyordum.

Sevgilim,

Musa amcaları ziyaret ettim okuldan sonra. Merak etme çok daha iyiler. Eski toprak zaten onlar, bizden çok daha güçlüler biliyorsun.

Bugün çocukların son yazılılarını okudum. Hepsi yine çok başarılı ama başarılarından çok okumaya, öğrenmeye olan hevesleri mutlu ediyor beni. Hayattaki tek şanslarının kendi çabalarından geçtiğini biliyorlar. Belki başarılı olmalarını sağlayan da budur.

Burada her şey yine bildiğin gibi... Keşke ben de seni bilebilsem...

İyi olduğuna inanmak istiyorum çünkü kalbimde bitmek tükenmek bilmeyen bir hasret olsa da korku yok. Biliyorum, bana geri döneceksin. Sadece...

Keşke çabuk dönsen...

Çok özledim seni. Yaşayamadığımız her an için ayrı ayrı çok özledim.

Kalbimi hisset ve ne olur artık sağ salim bana geri dön...

Kalemi kâğıdın üzerine bıraktığımda bir damla gözyaşı imza misali kenarına düşerken elimin tersiyle yanaklarımı kuruladım. Ağlamayacağıma dair söz vermiştim ama çaresizce beklemek öyle zordu ki...

Hasreti ayrı, korkusu ayrı zordu. Hem özlüyor hem de hiç aklıma getirmek istemediğim ihtimaller yüzünden deli gibi korkuyordum.

Günlerdir olduğu gibi yine haber saati televizyonu açtığımda bir saat boyunca kanalları tek tek gezip bir şey duymayı bekledim.

Olmadı.

Dolandırılanlar, tatile çıkanlar, evlenenler, sansasyonel davalar...

Her konudan bir haber olsa da ilk gece gösterilen rehine haberinin ardından tek bir haber dahi paylaşılmamıştı. Yayın yasağı geldiğini anlasam da bir umut bekliyordum işte.

Haber saatinin bitmesiyle televizyonu kapattığımda da kapının çalmasıyla kâğıdı katlayıp kutunun içine bırakarak ayaklandım. Kapıya doğru adımlarken kızların geldiğini bildiğimden doğrudan açtım. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," diyen Derya elindeki poşetleri kenara bırakırken Lale ile Cansu da içeri girdiler. Derya normal şartlarda düğünden hemen sonra dönecekti ama yaşananların ardından yalnız kalmamı istemeyerek misafirliğini biraz daha uzatmıştı. Tek başına beklemek öyle zordu ki onun varlığı bana da iyi geliyordu. Lale ile Cansu ise çoğu akşam bizimleydiler. Ortak bekleyişimiz bizi de bir arada tutuyordu. Bazı geceler onların evinde bazı geceler bende toplanıyorduk. Tek arzumuz bir an evvel bir haber alabilmekti.

"Gözleme getirdik sıcak sıcak, çay koy da karnımızı doyuralım Gelin Hanım," diye söylenen Lale'ye gözlerimi devirsem de mutfağa doğru adımladım. Geleceklerini tahmin ettiğimden çoktan hazır olan çayı tepsiye alarak içeri geçtiğimde onlar da hızlıca yer sofrası-

nın başına geçtiler. Birlikte günün yorgunluğuyla sessizce atıştırırken, "İki hafta oldu," dedi buruk bir mırıltıyla Lale. "Daha uzun görevler de olmuştu ama nişanlı olduğumuz için mi bilmiyorum sanki iki senedir yok gibi Kadir," deyip başını eğdiğinde hüzünle iç çektim. Ne hissettiğini öyle iyi anlıyordum ki...

"Onu aylarca bekledim ama bu defa her gün sanki bir ömür kadar uzun geliyor. Belki de kavuşmak bizi daha da sabırsız yaptı," dediğim sıra başını salladı Lale. "Belki de..."

"Acı olacak ama buna alışmak zorundasınız kızlar," diyen Derya'nın ne demek istediğini anladığımızdan ona karşı çıkacak bir şey diyemedik. Evet, alışmak zorundaydık çünkü sevdiğimiz adamlar bu hayatı seçmişti, biz de bu adamları sevmeyi seçmiştik.

Uzunca bir süredir hiç sesi çıkmayan Cansu'ya takıldı bir an sonra bakışlarım. Her gece bizimle oturuyor, bizi dinliyor ama neredeyse hiç konuşmuyordu. En az bizim kadar üzgün olduğunu gözlerinde görsem de içini açmamasına üzülüyordum. "Cansu," dedim elimi elinin üzerine bırakıp şefkatle yüzüne bakarak. "Sen ne hissediyorsun? Artık birbirimize yabancı değiliz, biz bağıra çağıra acımızı ortaya dökerken senin bir şeyleri içinde yaşaman en başta sana haksızlık," dediğimde gözlerini kaçırdı.

"Aynı durumda değiliz ki biz Eylül," dedi hayal kırıklığı kokan sesiyle. "Siz sevdiğiniz adamları bekliyorsunuz. Ben... Sevdiğim için kendimden nefret ettiğim bir adamı bekliyorum," dediğinde kızların bakışları da hayretle Cansu'ya dönerken hepimiz ilk kez duyduğumuz itirafın şaşkınlığıyla ona bakıyorduk.

"Cümlenin hangi tarafına şok olacağımı bilemedim," diyen Lale ağzı açık hâlde Cansu'ya bakarken, Cansu hüzünle gözlerini düşürdü önüne. Elindeki çatalla oyalansa da bunun bir kaçış olduğunu anlayabiliyordum.

"Geçenlerde gelen çocukluk arkadaşım Aycan'ı biliyorsunuz," dedi bir an sonra sessizliği bölerek. "Cüneyt... Numarasını istemiş onun. Takılmak için..." derken yüzünü buruşturdu tiksintiyle. "Tam da kaçmaktan yorulmuşken, ona inanmaya başlamışken ne kadar kötü hissettiğimi düşünün! Ama benim aptallığım, değil mi? Onun

gibi adamlar hep böyledir zaten. Dertleri sadece eğlenmek," dediği sıra, "Cansu," dedim dayanamayarak.

"İnsan sarrafı olduğumu iddia etmiyorum, hatta bu konuda dünyanın en salak insanı da olabilirim ama emin misin? Cüneyt'i az çok tanıyorum artık. Onun sana nasıl baktığını da görüyorum. Bu hikâye... Pek mantıklı gelmedi bana," dediğimde, "Al benden de o kadar," dedi Lale.

"Hepinizden daha eski tanıyorum onu. Biraz fırlama olduğu doğru ama böylesine karaktersiz biri asla değil," derken kardeşini korumaya çalışan bir abla gibi savunmacıydı Lale. Onun Kadir'den dolayı Cüneyt'le bizden çok daha yakın olduğunu biliyordum.

Derya bu konuda sessiz kalırken Cansu kafası karışmış bir hâlde yüzümüze baktı. "Aycan söyledi, neden yalan söylesin ki bana?" dese de kafasının karıştığını görebiliyordum gözlerinde.

"Aycan'ı tanımıyoruz ama hepimiz az çok Cüneyt'i tanıyoruz Cansu. Aycan senin yakın arkadaşın, o konuda bir şey söylemek bize düşmez ama bence bunu Cüneyt'e sormalısın," dediğimde gözlerinden bir damla yaş usulca süzüldü Cansu'nun.

"Sanırım bunun için artık çok geç. Döndüğünde yüzüme bakacağını sanmıyorum," derken öylesine üzgün görünüyordu ki eline uzandım şefkatle.

"Bilemezsin. Ben de buna benzer duygular yaşadım bir zamanlar. Yusuf'un beni asla dinlemeyeceğinden korksam da karşısına çıkmaktan vazgeçmedim. Sen de denemelisin. Bence Cüneyt en azından dinlenilmeyi hak ediyor," dediğimde, "Bilmiyorum," dedi hüzünle. "Bir gelsin de... Gerisi zaman..."

Konuyu kapatmak istediğini gözlerinde gördüğümüz için daha fazla uzatmadık. Bu defa da deminden beri sessizce bizi dinleyen Derya'ya döndü bakışlarımız. "Ee Derya, sen de dökülmek ister misin?" diyen Lale'ye gözlerimi büyüterek baksam da omuz silkti eğlenerek. Artık birbirlerine daha yakın olduklarından kötü niyetli olmadığını biliyordum ama yine de Derya ürkek bir kuş gibiydi. Kaçıp gitmesinden korkuyordum.

"Bende anlatacak hikâye yok ki," diyen arkadaşım hafifçe om-

zunu silkse de, "İsmet?" dedim dayanamayarak. Madem bu gece herkes kartlarını açık oynuyordu, ben de öyle olmalıydım. "Ne olmuş ona?" diye rahatsızca söylenen arkadaşımla gözlerimi devirdim kızarak.

"Yapma, Derya! Etkilendiğini biliyorum," dediğimde buruk bakışlarıyla, "Saçmalama Eylül," dedi kızararak. "Yok öyle bir şey. Ayrıca olsa ne olacak? Bakar mı o bana?" dediğinde, Lale sinirle yakasını çekiştirip, "Ay delireceğim şimdi!" diye mırıldanırken, "Saçmalayan sensin!" diye cırladım. "Niye bakmasın? Gayet de bakar. Hatta bakıyor da," dediğimde, "Yok öyle bir şey!" dedi sinirle Derya. "Sizin durumunuz yüzünden benimle muhabbet ediyor adam. Ne yapsın, siz baş başa kalın diye," dediğinde inanamayarak baktım yüzüne.

"Ciddi olamazsın. Bu kadar kör olduğuna inanmak istemiyorum," dediğimde, "Yapma Eylül," dedi dayanamayarak. "Yıllarca aptal bir hayalin peşinde sürüklendim zaten, sen de biliyorsun. Ne var elimde? Koca bir hayal kırıklığı! Ben âşık olunacak biri değilim," derken yanaklarına akan yaşları silmeye bile uğraşmadı. "Okuyamadım, işim yok, güzel de değilim! Şişko bir en yakın arkadaştan başka ne oldum ben bu hayatta?" dediğinde tokat yemiş gibi hissettim kendimi. Tüm bunları aştığımızı sanıyordum, içinde büyüttüğü yaralar benim yüreğimde sızladı bir anda.

Lale ve Cansu kendilerini fazlalık hissetmiş gibi rahatsızlıkla birbirlerine bakarlarken Derya bir an hüzünlü bir gülümsemeyle onlara çevirdi bakışlarını. "Bu hayatta sahip olduğum tek ve en güzel şey Eylül'ün dostu olmaktı ama artık onun hayatında da siz varsınız," dedi acı kokan sesiyle. "Hepinize imreniyorum. Seviyorsunuz, seviliyorsunuz, bu küçük kasabada koskoca bir dünyanız var. Ama... Benim hayatımı kendi hayatınızla bir tutmayın olur mu?" dediğinde tam ağzımı açacağım anda kapının çalınmasıyla sertçe yutkundum.

Kızlar da donakalmış hâlde ne diyeceklerini bilemeyerek birbirlerine bakarlarken ağırlaşan bedenimi güçlükle kaldırıp kapıya doğru ilerledim. Ne düşüneceğimi bilemeyerek kapıyı araladığımda

içeri vuran soğukla başımı kaldırdığımdaysa tüm bedenim hissettiğim heyecanla ayaza tutulmuş gibi titredi.

"Yu... Yusuf..."

Sevdiğim adam karşımdaydı. Bu bir hayal değilse ve ben rüya görmüyorsam buradaydı. Evimizin kapısındaydı.

Sanki kaybolup gidecekmiş gibi dudaklarımdan firar eden bir hıçkırıkla boynuna sarıldığımda günlerdir tutmaya çalıştığım tüm yaşlar yağmur damlaları misali boşaldı. "Geldin... Döndün bana," diye fısıldayıp yüzümü boynuna yasladığımda soluduğum kokusuyla hayal olmadığım anlarken bir an sonra hissettiğim tuhaflıkla usulca uzaklaştım bedeninden. O an, kan çanağına dönen gözlerini gördüğüm an, korku tüm benliğimi esir aldığında karşımda olduğu hâlde bir an için ona bir şey olmasından korktum. Bakışlarım telaşla bedeninde gezinse de bir şey görememek korkumu daha da artırırken, "Yusuf?" deyip elimi sakalla kaplı yanağına yasladığımda dokunuşum karşısında sertçe yutkundu.

Üstü başı kir pas içindeydi. Kıyafetlerinde kan lekeleri seçiyordum ama ondan gelmediğini anlamak biraz olsun korkumu bastırıyordu. Yüzünde sanki günlerin değil yılların yorgunluğu vardı. "Ne oldu sevgilim?" diye telaşla sorduğumda kızlar da sesimi duyup gelmişlerdi. Onlar da şaşkınlığa bulanan bir telaşla ne olduğunu anlamaya çalışırlarken Yusuf güçlükle çıkan tarazlı sesiyle, "Gi... Gitmemiz lazım," dediğinde kalbim korkuyla çarptı. Bir an için gözlerime acıyla bakan bakışlarını bir an sonra kızlara çevirdiğinde kalbim korkuyla çarparken, "Cüneyt... Vuruldu," dediğinde yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim. Cansu'nun keskin soluğu ortamı bıçak gibi delip geçerken böyle bir kaybı asla kaldıramayacağımızı çok iyi biliyordum.

Evden hastaneye varana kadar geçen yolda her birimiz korkudan şuurumuzu yitirmek üzereydik. Sevdiğim adam darmadağın hâlde de olsa yanı başımda olduğu için şükretsem de arka koltukta

içli içli ağlayan Cansu'ya baktıkça kalbim paramparça oluyordu. Şu an hissettiklerini düşünmek bile istemiyordum. Başlı başına sevdiğini kaybetme ihtimali bile ölümden beterken onların yaşadığı durumda Cansu'nun ne denli acı çektiğini, yaşadığı suçluluk duygusunu tahmin bile edemiyordum.

Hastaneye vardığımızda can havliyle ameliyathanenin kapısına vardık. Bakışlarım telaşla etraftaki insanların üzerinde gezerken hepsinin iyi olduğunu görmek bir nebze nefes almamı sağladı. Lale yan yana duran babasına ve sevdiği adama koşup gözyaşlarıyla ikisine birden sarılırken Suna abla, Yeşim abla, Tuna ve kızlar da korkuyla peşimizden geldiler. Koridor bir anda acı dolu kavuşmalarla hareketlendiğinde bakışlarımı sessizce bir köşede oturan İsmet'e çevirdim. Başını dizlerinin üzerine yaslamış hâlde öylece tek başına yerde oturuyordu.

Ne yapacağımı bilemeyerek telaşla Derya'ya baktığımda hissettiklerimi anlamış gibi elini koluma yaslayıp başını salladı. Ürkek adımlarla ilerleyip usulca yanma oturduğunda İsmet'in bakışları ondan tarafa dönerken bakışlarındaki rahatlamayı buradan bile görebiliyordum. Birinin acısını ve yalnızlığını paylaşmasına öyle çok ihtiyacı vardı ki Derya'ya minnetle bakıyordu. Bakışlarımı onlardan çekip sevdiğim adama döndüğümdeyse neredeyse yere yığılacakmış gibi duran iri bedenine tutunup banka doğru güçlükle ilerlettim.

Yığılırcasına oturmasıyla ben de yanı başına oturup ondan tarafa döndüğümde elimi bacağının üzerinde duran yara bere içindeki eline sarıp, "İyi olacak," dedim acıyla. Boşta duran elimi de omzuna yaslayıp kaskatı kesilen bedenini rahatlatmaya çalışsam da eğdiği başını kaldırmadı. O an elimin üzerine düşen tek damla gözyaşıyla bedenim irkilirken, "Benim yüzümden," diyen fısıltısı kulaklarımda acı dolu bir haykırış gibi patladı.

"Yusuf..."

"Benim yüzümden. Beni korumak için..." diye acıyla sayıkladığında etrafa ürkek bir bakış attım. Kimsenin kendi derdinden bizi duymadığını fark edip yeniden sevdiğim adama döndüğümde, "Ben onu korumalıydım!" dedi öfkeli bir yakarışla. "Bana emanet edilen

askerime sahip çıkamadım! Allah benim belamı versin!" diye soluduğunda elimi sakallarla kaplı yanağına yaslayıp, "Yusuf," dedim telaşla.

"Yapma gözünü seveyim yapma. İyi olacak, senin suçun değil," derken ne olduğunu anlamak kalbimi ağrıtıyordu. *"Beni korumak için,"* derken tehlikede olanın kendisi olduğunu itiraf ediyordu aslında. Belki de burada sevdiği adamı bekleyen ben olacaktım. Şu durumda buna şükretmek bile bencillik gibi hissettirse de sevdiğim adam karşımda öylesine perişan bir hâlde suçlulukla kıvranıyordu ki dayanamayarak tükenmiş bedenine sarıldım. Hıçkırıklarla sarsılan başını göğsüme yaslayıp saçlarını okşarken, "İyi olacak," diye fısıldamaktan başka hiçbir şey gelmiyordu elimden.

Saatlerdir ameliyathane önündeki koridorda korku dolu bakışlarla gelecek olan haberi bekliyorduk. Güçlü duruşlarıyla tanıdığım insanlar, karşımda paramparça hâlde bir umut beklerlerken elimden hiçbir şey gelmiyor oluşu canımı yakıyordu. Bir uçta Cansu tek başına kabuğuna çekilmiş hâlde sevdiği adam için gözyaşı dökerken yanma yaklaşamıyordum. Diğer yanda sevdiğim adam bir nefes uzağımda olsa da sanki kilometrelerce uzağımdaymış gibi ona ulaşamıyordum. O savaş alanında her ne olduysa kendisini suçluyor, aksini söylesem de inanmak istemiyordu...

Ertesi sabah yepyeni bir gün başladığında sancılı bekleyişimiz sürgülü kapıdan çıkan doktor ile son bulduğunda da her birimiz can havliyle ayaklandık.

"Kardeşim nasıl?" diyen Kadir, herkesten önce doktora ulaştığında ne denli acı çektiğini yüzünde görebiliyordum. İkisi birbirlerine diğerlerinden daha yakınlardı.

"Öncelikle geçmiş olsun," diyen doktor, yorgun bakışlarını üzerimizde gezdirirken ne denli zor bir operasyon yürüttükleri belli oluyordu. "Zor bir ameliyat geçirdik. Hastamız buraya geldiğinde kısa bir süreliğine de olsa kalbi durmuştu," dediğinde elim korkuyla kal-

bime giderken yıkılacakmış gibi duran Yusuf'un koluna tutundum güç vermek için. "Neyse ki uzun sürmedi, yeniden atmaya başladı. Kurşun kalbe çok yakın bir noktadan girdiği için yarattığı hasar da fazla. Ama dürüst olmak gerekirse hastamız şanslıymış çünkü kalbinin parçalanmasına milimler kalmış. Her neyse... Sonuç olarak ameliyatı başarılı bir şekilde tamamladık ancak hayati tehlikesi hâlâ devam ediyor. Bir süre kendisini uyutarak durumunu takip edeceğiz. Önümüzdeki üç gün çok kritik, üç günü atlatabilirse işlerin yolunda olduğunu söyleyebiliriz. Tekrar geçmiş olsun."

Doktorun yanımızdan ayrılmasıyla herkes bir tarafa dağılsa da kimse rahatlamış görünmüyordu. Cüneyt gözlerini açana kadar da o rahatlık hiçbirimize uğramayacaktı. Bakışlarımı koridora dağılan insanlarda gezdirirken ellerimle yüzümü sıvazlayıp sıkıntılı bir nefes aldım. Buraya geldiğim günden beri hayatımda izini bırakan herkes ailemin bir parçasıydı ve ne yazık ki şu an ailem parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Gözyaşlarım göz pınarlarıma batsa da ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kolay olmayacağını biliyordum, elimden de hiçbir şey gelmiyordu ama ne pahasına olursa olsun ailemi ayakta tutmak zorundaydım.

"Cansu?"

Tükenmek üzere görünen narin bedenin yanına oturduğumda Cansu uykusuzluktan ve ağlamaktan kızaran gözlerini bir an için yüzüme çevirdi. "Hadi bir şeyler ye," deyip elimdeki sandviçi uzatsam da sesini çıkarmadan yalnızca başını iki yana salladı. "Yapma ne olur, düşüp bayılmandan korkuyorum. İki gündür ağzına tek lokma koymadın," dediğimde, "İçim almıyor," dedi güçlükle çıkan sesiyle. Onun canının hepimizden daha çok yandığını tahmin edebiliyordum. İçeride yatan Yusuf olsaydı ben de ondan farklı olmazdım.

"Uyanmıyor, Eylül. Şu kapıdan..." deyip sertçe yutkundu. "Biri çıktığında ödüm kopuyor kötü haber verecek diye... Ne kadar zormuş.

Sevdiğini kaybetme ihtimali ölümden betermiş," dediğinde gözyaşlarıyla ıslanan yüzüne acıyla baktım.

"Kaybetmeyeceksin ama... Görmüyor musun? Cüneyt direniyor, Cansu. Hayata tutunmak, sana dönmek için direniyor," dediğimde başını iki yana salladı yeniden.

"Beni istemez. Onun canını yaktım ben, neden istesin ki... Yine de önemli değil, uyansın da isterse başkasıyla olsun. Yeter ki uyansın artık..."

"Uyanacak," dedim kolunu usulca okşayarak. "Uyanacak ve siz birlikte çok mutlu olacaksınız," dediğimde buruk bir tebessümle başını dizlerine yasladı. "Zorlamak istemiyorum ama ne olur bir lokma ye şundan," deyip sandviçle suyu yanma bıraktıktan sonra yalnız kalma isteğine saygı duyarak usulca ayaklandım.

Bakışlarım etrafta gezinirken ne tarafa gideceğimi bilmiyordum artık. İki gündür şu koridordan ayrılmamıştı hiç kimse. Elimiz kalbimizde gelecek olan iyi haberi bekliyorduk ama o haber bir türlü gelmiyordu. Aynur annemle Rıdvan babamı kaybettiğimde yaşamıştım ölüm acısını ama her şey öyle aniden olmuştu ki ne hissettiğimi bile anlayamamıştım. Oysa bu defa farklıydı. Her an kötü bir haber gelebileceğini düşünmek işkenceden farksızdı.

Cüneyt'le herkesin başka türlü bir bağı vardı ama Derya ile ben bir parça daha uzaktık belki de. O yüzden biz de elimizden geldiğince dağılan sevdiklerimize yetişmeye çalışıyorduk ama o da yetmiyordu. Herkes bir yana ben en başta sevdiğim adama yetişemiyor, ona yaklaşamıyordum. Yusuf o günden beri tek kelime etmiyor, öylece boşluğa bakıyordu. Oysa benimle konuşsun, omzumda ağlasın istiyordum ama yapmıyordu.

Dün akşam iki asker aralarında konuşurken duymuştum olanları. Cüneyt, Yusuf'a gelen bir kurşunu engellemek isterken vurulmuş. Bana dünyaları verirken hayatını kaybetme noktasına gelen birine ne diyebilirdim? Bana canımı bağışlamıştı, ne yapsam hakkını ödeyemezdim. Fakat tüm bunlar Yusuf'un kendini suçlamasına engel olmuyordu ve ben ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum...

Korku dolu bekleyişimiz üçüncü günün erken saatlerinde, "Has-

tamız uyandı," diyen doktorla sona ererken, koridor günler sonra âdeta bir bayram sevincine büründü. "Yoğun bakım sürecimiz hâlâ devam ediyor ama hiç değilse hayati tehlikenin kalmadığını söyleyebiliriz."

Doktorun tebessümle söyledikleriyle herkes coşkulu bir mutlulukla birbirine sarılırken ben de her an yıkılacakmış gibi duran Cansu'ya son anda sarıldım. "Uyandı," diyen fısıltısı hıçkırıklarla dolu gözyaşlarına karışırken saçlarını okşayıp, "Her şey güzel olacak arkadaşım," diye fısıldadım. Tek umudum buydu artık...

Genç kız korku dolu bakışlarıyla önündeki sürgülü kapıya bakarken nefes alamadığını hissediyordu. Yüzündeki maske beyaza kesen yüzünü gizlese de titreyen elleri ne denli telaşlı olduğunu belli ediyordu. Etrafta kimseler görünmediğinden doğru anı seçtiğini düşünmüştü ama kapıya geldiğinde tüm korkuları bedenini esir almıştı sanki.

Ne diyecekti? Ne hakla girecekti içeriye? Birisi görse nasıl açıklayacaktı?

Aklından geçen her soru balyoz darbeleri gibi kafasma çarpsa da daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Sadece iki dakika... İki dakika görüp ömrünün sonuna dek o ana tutunmaya razıydı. Ama o iki dakikaya ihtiyacı vardı.

Son kez etrafa bir bakış atıp kapıyı açtığında nefesini tuttu telaşla. Titreyen ellerini iki yanına bastırırken kapı ardından kapandığında odada yalnızca makinelerden çıkan sesler yankılandı. Kendi nefesini bile duyamıyor, kalp atışlarını yalnızca göğsündeki sızıdan hissedebiliyordu.

Bir hafta geçmişti hastaneye geldiği ilk günün üzerinden. İyi haberi alalı ise dört gün olmuştu. Cüneyt... Hayati tehlikeyi atlatmıştı sonunda. Ailesi gelmiş, kısacık da olsa görebilmişlerdi oğullarını. Sonra Kadir yalvarmış, o da girmişti yanına.

Ve Yusuf Komutan... Odaya girmeye cesaret edemese de sonunda Eylül'ün zoruyla girmiş, iyi olduğunu görünce de günler sonra yüzüne bir parça hayat gelmişti. Onun kendisini suçladığını duymuştu Cansu ama bir suçu olmadığını biliyordu. Herkes biliyordu. Suçlu olan yalnızca kötü olanlardı, her zaman da böyle olacaktı.

Bir de kendisiydi tabii...

Belki o kurşunu atmamıştı ama en az o kurşun kadar yara vermişti Cüneyt Teğmen'e, Cansu Hemşire...

Bunu biliyor, bildiği için de günlerdir yanma girmeye cesaret edemiyordu. Neyse ki kimse onu zorlamıyordu çünkü hazır hissetmesi gerektiğini biliyorlardı.

Günlerdir kalabalık olan hastane dünden beri bir nebze daha sakindi. Cüneyt'ten gelen iyi haber biraz olsun yüreklere su serpmiş, herkes bir şekilde hayatına dönmeye başlamıştı. Geride Cüneyt'in ailesi ve Kadir Teğmen kalmıştı. Onun da aileden olduğunu anlamıştı Cansu. Cüneyt ile ikisi arasında dostluktan öte bir bağ vardı.

Bir de kendisi vardı işte. Ayan beyan ortada durmasa da kıyıda köşede gizlenerek beklemeye devam ediyordu. İyi olduğunu duysa da görmeden emin olamayacağını anladığından daha fazla dayanamamıştı genç kız. Sadece iki dakika... Sonra gidecekti.

Odanın ortasındaki yatakta beline kadar örtülen beyaz çarşafın altında uyuyan adama dolu dolu yeşil gözleriyle bakarken hâlâ ağlayabildiğine hayret ediyordu. Gözyaşları kurumuş olmalıydı şimdiye kadar. Hayatında hiçbir zaman bu kadar çok ağlamamıştı.

Hayatında hiçbir zaman böylesine âşık olmamıştı çünkü...

Parmak uçlarıyla görüşünü bulanıklaştıran yaşları silerken yatağın ucuna vardığında adımları duraksadı. Göğsünü boydan boya saran sargıya yüzünü buruşturarak bakarken sanki kendi canı acıyormuş gibi göğsü sıkıştı. Sağlıkçıydı genç hemşire, biliyordu neler olduğunu... Ama insan sevdiğinin canı yandığında bildiği ne varsa unutuyor, yalnızca onun acısıyla yanıyordu.

Bakışlarını sargının kapladığı yaradan alamayan genç kız, titreyen dizleriyle neredeyse yere düşecekken son anda yatağın kenarına

tutundu. Elini kalbine yaslayıp başını eğdiğinde gözyaşları daha da hızlandı. Kalbinin atışı bile şükür sebebiydi o an. Makineden gelen sesler mutlu ediyordu genç kızı. O ses susmadığı için öylesine minnettardı ki...

Ne yapması ne söylemesi gerektiğini bilemez hâlde öylece yığılıp kalmamak için yatağın kenarına tutunurken, "Kontrol için mi geldin?" diyen boğuk sesi duyduğunda başını telaşla kaldırdı.

Genç adam karşısında güçlükle araladığı gözleriyle kendisine bakarken, yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti Cansu. "B... Ben," deyip keskin bir soluk aldığında, Cüneyt hâlâ anlamını çözemediği bakışlarla yüzüne bakmaya devam ederken, "Merak ettim," diyen fısıltısını kendisi bile zor duydu.

"İyiyim... Merak etme," derken konuşmakta zorlandığı sesinden belli oluyordu genç adamın. "Zorlama kendini," diyen genç kız hislerine engel olamayarak biraz daha yakınına adımladığında, "Ca... Cansu," dedi Cüneyt.

"Hı?" diyen Cansu hipnotize olmuş hâlde sevdiği adama bakarken, Cüneyt zorlukla elini kaldırdığında Cansu yüzüne biraz daha yaklaştı. Genç adam bir süre gözlerinin içine baktığında orada her ne gördüyse dudakları hafif bir tebessümle kıvrılırken, "Doktor dedi ki..." dediğinde Cansu merakla biraz daha yaklaştı ona.

"Ne dedi?"

"Kalbim parçalanmış... Her yana... Sen saçılmışsın."

Genç kız duyduğu sözler karşısında bir an için afallasa da bir an sonra boşlukta kalan ele tutundu ürkerek. "Hâlâ mı?" diye emin olmak istercesine fısıldadığında gözyaşları maskenin altından yanaklarını ıslatırken, "Gittim, geldim. Yine de hâlâ," diyen adamın sesiyle alnını sevdiği adamın eline yasladı. Bir an için şükredercesine gözlerini yumup yaşadığı anı sindirmeye çalışırken günlerdir çektiği ıstırabın etkisiyle hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Cüneyt onun gözyaşları karşısında çaresizce kıpırdandığında Cansu gözyaşlarını durduramasa da ona zarar vermekten korkarak kendini toparlamaya çalıştı. Bir an sonra derin bir soluk alıp başını kaldırdığında genç adam da bir nebze rahat bir nefes alırken kendisine *hadi* dercesine

bakıyordu. Gülümsedi Cansu. Eliyle hafifçe sargı bezine dokunup güç de olsa kalp atışlarını hissettiğinde kendi kalp atışları da hızlanırken, "Seni kaybetme korkusu benim de kalbimi parçaladı Teğmen," deyip maskeyi hafifçe indirerek varlığına şükrettiği adamın eline dudaklarını bastırdı. "Bir baktık, her yana sen saçılmışsın."

Genç adam bir an için şokla büyüyen gözleriyle bakıp bir an sonra, "Vallaha mı?" diye heyecanla mırıldandığında genç kız tepkisi karşısında kıkırdayıp başını sallarken, tam o an makineden yükselen seslerle bir anda sürgülü kapı açıldığında oda doktorlarla doldu. Peşi sıra korku dolu yakarışlarla odaya giren genç adamın annesiyle babası da şaşkın hâlde gözünü açmış sırıtan oğullarına bakarlarken, "Sanırım kalp ritmindeki değişikliğin fiziksel bir sebebi yok," deyip gülümseyen doktorla Cansu utançla başını eğdi. Kalabalığın ardından telaşla odaya dalan Kadir de gördüğü manzara karşısında sırıtırken, "Ee, başka gelen yok mu? Mehmet Binbaşı, Bahtiyar Albay falan," diyen Cüneyt'le Cansu utansa da kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Basılmış olmaları bir parça utanç verici olabilirdi ama bu, genç kızın hayatı boyunca yaşadığı en mutlu andı.

Sonunda kalbinin sesini dinlemiş ve o sesi sevdiği adama da duyurmuştu.

Bundan sonrası onlar için sevda zamanıydı...

Bir Hafta Sonra...

Eylül'den...

"Bir kilo da soğan alacağım."

"Hemen Öğretmen Hanım."

Tezgâhın üzerinde duran poşetleri kavrarken parayı da son

poşetimi tartan kadına uzattım. "Hayırlı işler," deyip arkama döndüğümde eksik bir şey kalmadığından emin olarak pazarın çıkışına doğru ilerledim. Akşamüzeri olduğundan pazar yeri normalden daha kalabalıktı. Güç bela sıyrıldığım kalabalığın ardından uğultulu meydandan uzaklaşırken haftanın yorgunluğu âdeta üzerime çökmüştü.

Yarın neyse ki dönemin son günüydü. Belki de bu defa tatil için çocuklardan daha fazla hevesliydim. Çünkü son aylar öylesine yoğun ve stresli geçmişti ki durup öylece dinlenmek istiyordum. Yorgunluğum yüzünden düşen enerjimle çocuklara gerekli ilgiyi gösterememekten de endişeleniyordum. Ara tatil onlar kadar bana da iyi gelecekti.

Yani... Öyle olmasını umuyordum.

Evimizin olduğu sokağa vardığımda bakışlarım bir an için lojman siteye takıldı. Son günlerde kızlarla da pek fazla görüşemez olmuştuk. Hastane günlerinin ardından hayat bir nebze yoluna girince Lale ara verdiği resimlerine dönmüş, Cansu da hastaneden taburcu olan Cüneyt'le ilgilenmeye ayırmıştı mesai dışındaki tüm zamanını. Cüneyt'in ailesi iki gün önce Aydın'a dönmüşlerdi. Dünyalar tatlısı annesi ve babasıyla biz de tanışmıştık. İkisi de memur emeklisi, hoşsohbet insanlardı. Tek çocuklarını kaybetme korkusu ömürlerinden ömür alsa da oğullarının hızla toparlanması onları da rahatlatmıştı. Sanırım Cansu'nun varlığı da içlerine bir nebze su serpmişti.

Öte yandan Cansu ile de çok iyi anlaşmışlardı. Cansu geçen akşam kızlarla yanma uğradığımızda hastanede olanları anlatmıştı. Biraz eğlenceli bir tanışma olsa da bizi asıl mutlu eden sonunda âşıkların kavuşması olmuştu. İkisi adına en az onlar kadar ben de mutluydum çünkü Cüneyt'in yaptığı şeyden sonra gözümdeki yeri bambaşkaydı artık. Sevdiğim adamın hayatını kurtarmıştı, onunla birlikte beni de kurtarmıştı aslında. Bu saatten sonra benim için bir kardeşten farksız olan adamın mutlu olmasını en az kendi mutluluğum kadar çok istiyordum.

Lale'yi meşgul etmek istemiyordum, Cansu da muhtemelen işten çıkar çıkmaz yine Cüneyt'in yanına gidecekti. Onu da oyalamak

istemediğimden bakışlarımı çevirerek eve doğru adımladım. Keşke Derya burada olsaydı ama üç gün önce o da Ankara'ya dönmüştü. Yanımdaki varlığına her daim ihtiyaç duysam da daha fazlasını isteyemezdim ondan. Sonuçta Adem amca yeterince tolerans gösteriyordu, iyi niyetini suistimal edip Derya'yı zor durumda bırakmak da olmazdı.

Evden içeri girdiğimde sokağın hareketliliğine inat yine yoğun bir sessizlik yüzüme çarparken kapıyı kapatıp poşetleri mutfağın girişine bıraktım. Kabanımı da çıkarıp banyoya adımladığımda ışığı açmamla adımlarım duraksarken lavabonun kenarında yan yana duran iki diş fırçasına takıldı bakışlarım. Başımı küvete doğru çevirdiğimde de bana ait olmayan şampuana...

Bir süre boş bakışlarla başımı kapının kenarına yaslayıp sessizliği dinlerken belki de çok uzun zaman sonra ilk kez kendimi böylesine yalnız hissediyordum. Bu evde tek başıma yaşamıyordum artık ama öyle hissedemiyordum. Yemeklerde tek başımaydım, televizyon karşısında otururken de uyurken de...

Yusuf göreve gittiğinde buna alıştığımı sanmıştım ama o zaman her şey farklıymış. Evde olmasa da varlığı her yerdeydi. Şimdiyse aynı evde özlüyorum onu...

Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Şımarık bir kız çocuğu gibi davranmak istemesem de anlam veremiyorum. Cüneyt kendine gelene kadar günlerimiz hastane koridorlarında geçti ve ben ondan gelen güzel haberle her şeyin yoluna gireceğini düşünsem de hiçbir şey umduğum gibi olmadı. Neredeyse iki hafta geçti ama biz birbirimizi göremez olduk. Tüm günü ayrı geçirmemiz bir yana, akşamları da göremez oldum onu. Çoğu gece nöbetteyken nöbeti olmayan zamanlarda da ben uyuduktan sonra eve gelmeye başladı. Neyi yanlış yaptığımı bile bilmeden bir şeylerin düzelmesini beklesem de bir yere varamadım.

Hiçbir yere varamaz olduk...

Ellerimi yıkadıktan sonra üzerimi değiştirip mutfağa geçtim. Üçüzler için ayırdığım yiyecekleri alıp evden çıktıktan sonra duvarın kenarındaki kaplarına boşalttım. Henüz ortalarda görünmeseler

de birazdan gelirlerdi. Yeniden eve geçip ellerimi yıkadıktan sonra tekrardan mutfağa geçtim. Yusuf'un geleceğine dair bir umudum olmasa da yiyecek bir şeyler hazırlamaya giriştim. Neredeyse bir saat geçmişken kapıdan gelen sesle ellerim duraksadığında bir an için ne yapacağımı bilemedim.

Üzerime baktığımda pespaye bir hâldeydim ama geleceğini düşünmemiştim. Ne garip değil mi? Henüz bir aylık evliydim ama kocamın eve gelmesine şaşırabiliyordum.

Ellerimi kurulayıp koridora adım attığımda montunu portmantoya asan sevgili kocamın bakışları beni buldu. "Hoş geldin," desem de sesimin kırgın çıkmasına engel olamamıştım. Hakkım var mıydı bilmiyorum ama kırgındım ona. Beni arafta bıraktığı müddetçe de kırgın kalacaktım.

"Hoş buldum," derken ne kadar yorgun olduğu yüzünden belli oluyordu. Son bir aydır deliksiz uyku çektiği tek bir gece bile olmamıştı. Böyle düşündüğüm zaman da bencil hislerim için kendime kızıyordum ama ona olan tarifsiz sevgim duygularımı bastırmama müsaade etmiyordu.

Özlüyordum kocamı. Anlatamıyor muydum?

"Yemek hazır," derken sanki bir yabancıyla konuşur gibi tedirgindim. Evlenmeden önce bile yanında daha rahatken bu hâlime bir anlam veremiyordum. Gerçi o da en az benim kadar garip davranıyordu. Düşünmeye utansam da yakınlaşmayı bırak, dokunmuyordu bile bana...

Elini ensesine atıp bakışlarım kaçırırken, "Üzerimi değiştirmeye geldim," dedi zor çıkan sesiyle. "Karargâha dönmem lazım," dediğinde kaşlarım rahatsızlıkla çatılırken, "Üçüncü Dünya Savaşı mı çıkıyor?" demekten alamadım kendimi.

"Efendim?"

"Diyorum ki," derken kızgınlığımı bastırmak için derin bir soluk aldım. "Askeriyenin tüm yükü senin omuzlarında herhâlde. Evde geçirdiğin tek bir gün bile olmadı," derken son anda sustum. *"Evlendiğimizden beri,"* demek o an aptalca geldi kulağıma. Evli gibi hissedemiyordum çünkü.

"Eylül," deyip duraksadığında kırgınlığım öyle çok yaktı ki cammı, "Yemek yanacak, sana kolay gelsin," dedim ve gözlerime batan yaşları görmesinden korkarak hızlı adımlarla mutfağa geçtim. Elimi tezgâha yaslayıp dudaklarımı birbirine bastırdığımda yanıma geleceğinden, bana sıkı sıkı sarılacağından öylesine emindim ki bedenim nasıl kasıldıysa kapının çarpma sesini duyduğumda omuzlarım yıkılırcasına gevşedi. Yokluğunun evde bıraktığı sessizlikle iki damla gözyaşı tezgâha düşerken ocağın altını kapatıp yalnız geçecek bir geceye daha yüreğimi saran acıyla teslim oldum.

Belki de benim lanetim buydu. Yalnız kalmaya mahkûmdum...

"Fundacığım, gel bakalım."

Neşeyle yanıma gelen son öğrencime de karnesini uzattığımda gözlerindeki mutluluk karanlık ruhumda bir yıldız daha parlatırken, *"İyi ki çocuklar var,"* dedim içimden. Sanırım kimseye sahip olamasam da onların masum sevgilerine sahip olabildiğim için şanslıydım.

"Evet, çocuklar. Karnelerimizi de aldığımıza göre artık dinlenme zamanı. Tatil boyunca dinlenmek, oyun oynamak, ailenizle ve arkadaşlarınızla vakit geçirmek hakkınız ama kitap okumayı, öğrendiklerimizi tekrar etmeyi de unutmayalım olur mu? İkinci dönem yine yepyeni bilgilerle buluşacağız ama bu dönem öğrendiklerimiz bize yol gösterici olacak. Anlaştık mı?"

"Anlaştık öğretmenim!"

Hep birlikte söyledikleri cümleyle yüzümü tatlı bir gülümseme kaplarken, "O zaman artık eve gitme zamanı," dediğimde her biri sıkı sıkıya sarıldıkları karnelerini eve götürme heyecanıyla koşar adım sınıftan çıktılar. Ben de toparlanıp çocuklar gittiği anda hüzne bürünen bakışlarımla sınıftan çıkarken, öğretmenler odasına uğrayıp öğretmen arkadaşlarımla vedalaştım. Ardından kabanımı giyip koridorda çıkışa doğru ilerlerken şimdiden tüm bahçe boşalmıştı.

Annelerinin, babalarının ellerinden tutarak okuldan ayrılan çocukların ardından yüzümü saran tebessümle bakıp eve giden sokağa doğru adımlarken birden önüme kırılan direksiyonla sinirle durakladım.

"Ne oluyor be!" deyip başımı hafifçe çevirdiğimde gördüğüm adamla şaşkınlık bedenimi esir alırken Yusuf arabadan inip yüzünde görmeyi unuttuğum gülümsemesiyle yanıma doğru adımladığında kısılan bakışlarımla baktım yüzüne.

"İyi tatiller Öğretmen Hanım," demesiyle kaşlarım ne olduğunu anlamadığımdan hafifçe kalkarken, "Ne oluyor Yusuf?" diye günlerin gerginliğiyle sorduğumda yanımdan geçip aracın diğer tarafındaki kapıyı açtı.

"Eğer teklifimi kabul edersen neler olduğunu uzun uzun yolda konuşuruz," dediğinde, "Ne teklifi?" diye anlamayarak sormamla bakışlarını etrafta gezdirip pek kimsenin kalmamasından aldığı cesaretle yanıma adımladı. Öylece duran ellerimi kavradığında sanki asırlar sonra gelen bu yakınlıkla kalp atışlarım hızlanırken, "Güzel karım... Dünyanın en aptal kocasıyla birlikte balayına çıkmak ister mi?" dediğinde gözyaşlarına alışkın bakışlarım mutlulukla aydınlandı.

"Balayı mı?"

"Eğer... İstersen ve beni terk etmeye karar vermediysen."

Çocuksu tedirginliği bu defa mutluluktan gözlerimi doldurmuştu. "Oysa ben... Benimle konuşmaya karar verdiğinde bunun bir ayrılık konuşması olacağını düşünmeye başlamıştım," dememle, "Eylül..." dedi soluğu kesilmiş gibi.

"Duymaktan nefret ettiğini biliyorum ama beni senden ayıracak tek şey ölüm olur artık. Kızgın, daha doğrusu kırgın olduğunu biliyorum ama seni nasıl sevdiğimden bir an bile şüphe etmene dayanamam. Biraz aptal, çokça beceriksiz davrandım ve galiba biraz daha uzatsam evliliğimizi de elime yüzüme bulaştıracaktım ama sadece..." derken tıpkı küçücük bir çocuk gibi omuzlarını düşürdü.

"Kendimi her şeyden çok sana karşı mahcup hissediyordum çünkü hiçbir şey hayal ettiğimiz gibi olmadı. Hak ettiğin bu değildi ve ben de hiç değilse bu şekilde telafi etmek istedim," dediğinde, "Yusuf," dedim yüzümü saran huzur dolu gülümsemeyle.

"Beni sevdiğini duyduktan sonra söylediklerinle ilgilenmiyorum. Biz birlikteyiz, ne koşullarda olduğu önemli değil. Bu hayal ettiğim her şeyin ötesinde zaten," dediğimde dudaklarını alnıma bastırırken, "O zaman gidiyor muyuz?" diye hevesle sormasıyla gülümseyip başımı salladım.

"Seninle her yere giderim."

Sözlerim karşısında derin kahve bakışları aşkla dolarken, "Sana öyle çok hasretim ki..." diye boğuk sesiyle fısıldadığında bakışlarını saran, beni de kendine esir düşüren yangınla kalp atışlarım biraz daha hızlandı. "O zaman sizi şöyle alalım Eylül Karan... Yolumuz uzun," dediğinde heyecanla arabaya geçmemle Yusuf da hızlı adımlarla yerine geçip arabayı çalıştırdı. Yerime oturduğum anda kucağıma bıraktığı kestane dolu keseyle bakışlarım aşkla dolarken kıkırdamama da engel olamadım.

"Bana hep, *'Sen ver,'* derdin eskiden, bu defa da sen ver bana," dediğinde gülümseyip sıcacık kestanelerden birini alarak soymaya başladım. Ardından ağzına uzattığımda önce parmak uçlarıma bıraktı öpücüğünü, sonra da kestaneyi ağzına aldı. Sanırım bizim aşk hikâyemizin nişanesi de kestaneydi. Hem Melek'ken hem de Eylül'ken...

Bir kestaneyi de kendi ağzıma atıp, "Eve uğramayacak mıyız?" dediğimde bakışlarıyla arka tarafı işaret etti. Bedenimi çevirmemle çantaları gördüğümde kaşlarım havalanırken önüme dönüp kemerimi takarak hevesle bir soluk aldım.

Sevdiğim adam elimi kavrayıp bir öpücük bıraktıktan sonra bacağının üzerine bıraktığında içimdeki tüm korkular buhar olup uçarken, "Artık bize uzak olmak haram," dediğinde bedenimi ondan tarafa çevirip başımı da koltuğa yaslayarak yakışıklı yüzüne takılı kaldım. Birbirine sarılı parmaklarımızdan yayılan sıcaklık, yokluğunda üşüyen ruhumu ısıtırken sadece buna ihtiyacım olduğunu

biliyordum. Önümüzdeki günlerin heyecanıyla kalbimde kelebekler uçuşuyor, içim içime sığmıyordu.

Yusuf Ali Karan yanılıyordu. Çünkü onunla yaşadığımız her an, hayal ettiğim her şeyden daha güzeldi...

12. BÖLÜM

"Yusuf'un Melek'i"

"Sen, istediğimi asla bilmediğim her şeysin."
Chloe Liese

Eylül'den...

Karnımdan gelen gurultularla gözlerimi araladığımda yanaklarımın utançla kızardığını hissettim. Çekinerek bakışlarımı yan tarafa çevirdiğimde Yusuf dudakları kıvrılmış hâlde önüne bakmaya devam ediyordu. Bir an sonra yanımdakinin kocam olduğunun farkına vararak utancımı bastırdım. Birbirimizin her hâline alışmayacaksak evli olmanın ne anlamı vardı?

Yerimde hafifçe kıpırdanıp tutulan boynumu esnetirken, "Gülme," diye homurdandım. "O krakerle çok bile dayandım," diye söylenerek kalçamın altına katladığım bacaklarımı serbest bıraktım. O sıra arabanın sağa yanaşmasıyla bakışlarımı dışarı çevirdiğimde

ışıklı tabeladan bir restoranın önünde durduğumuzu fark ettim.

"Daha önce duralım demiştim, inat eden sensin karıcığım," diye söylenip kemerini çözdüğünde, "Zaten yarım saatte bir durduk ne yapayım," dedim küskünce. "İyice geçe kalalım istemedim."

Saatlerdir yollardaydık. Hava karardıktan sonra ister istemez tedirgin olmaya başlamıştım. Yusuf günlerdir yeterince yorgundu, bir anlık dalgınlıkla başımıza bir iş gelmesinden korkuyordum. "Sana kocanın yüzbaşı olduğunu arada bir hatırlatmak lazım Öğretmen Hanım. Günlerce uykusuz kaldığım çok zaman oldu," diyen sevgilim, hafifçe kaşlarını kaldırıp arabadan indiğinde ben de montumu üzerime alıp araçtan indim. Uyuşan ayaklarımı yerimde adımlayarak rahatlatırken yanıma gelip kolunu omzuma atarak beni göğsüne yaslayan adama biraz daha sokuldum.

"Bu kadar mütevazı olma kocacığım," diye eğlenerek söylendiğimde dudaklarını alnıma bastırdı ve birlikte hızlı adımlarla restorana doğru ilerledik. Saat epeyce geçti ve mekân muhtemelen kapanmak üzereydi ama hâlimize acımış olacaklar ki bizi geri göndermeden içeri kabul ettiler. Gelen yemekleri iştahla mideye indirirken bir an için kendimi kaybettiğimi kabul ediyordum. Hızlı hızlı yediğimden olsa gerek üzerime bir ağırlık çökerken Yusuf da hesabı ödediğinde fazla oyalanmadan ayaklandık. Yeniden araca geçtiğimizde ne kadar direnseme de doymanın da etkisiyle kısa sürede uykuya teslim oldum.

Yüzüme vuran tatlı serinlikle yerimde kıpırdanırken sanki hayal âleminde gibiydim. Âdeta rüzgârda savruluyormuşum gibi havada süzüldüğümü hissediyordum. Hafif esintiyle yüzümü çevirdiğimde aldığım kokuya doğru çekilirken istemsizce, "Yusuf..." diye mırıldandım. Göz kapaklarımı açmak istesem de başaramıyordum. Biraz sonra daha sıcak bir yere sürüklendiğimde tenime vuran rüzgâr bir anda kesilirken, "Uyu bebeğim," fısıltısıyla biraz daha sokuldum sıcaklıkla beraber soluduğum kokuya...

Kısa bir an sonra sırtım yumuşak bir yere yaslandı. Bedenimden uzaklaşan sıcaklıkla gözlerim aralanırken, "Gitme..." diye mırıldandığımda, "Buradayım," dedi aşina olduğum derin ses. Ortam karanlık olduğundan pek bir şey seçemezken bir an sonra yanıma düşen ağırlıkla güçlü kolların etrafımı sarması bir oldu. Yeniden bulduğum sıcaklığa doğru sokulurken uzun zamandır huzursuz geçen uykulardan sonra ilk kez yaz günü kadar iyi hissettiren tatlı bir uykuya teslim oldum...

Uzaklardan gelen bir havlama sesi kulaklarıma dolarken yüzüme vuran aydınlıkla kaşlarım hafifçe çatıldı. Elimi gelişigüzel yüzüme yasladığımda biraz terlediğimi hissederken yerimde hafifçe kıpırdandım. Bedenimi saran kolları hissettiğim an uyku mahmuru gözlerim şokla aralanırken telaşla yan tarafıma döndüğümde gördüğüm adamla dünün tüm anıları bir bir zihnime döküldü.

Rüya değildi. Bakışlarımı etrafta gezdirdiğim vakit tanımadığım odanın her karesi yüzümdeki gerginliği alıp götürürken yere kadar uzanan pencereden görünen manzarayla, "İnanmıyorum!" diye âdeta çığlık attım.

Yanı başımda uyuyan adam telaşla doğrulup, "Ne? Ne oldu? Kim?" diye bağırırken ben bir manzaraya bir yanı başımda uykulu gözleriyle etrafa bakınan adama bakıp dayanamayarak boynuna sarıldım. Yusuf da kendine gelmiş olacak ki kollarını belime sarıp beni kucağına çekerken, "Ödümü kopardın. Bir şey oldu sandım," dediğinde parlayan gözlerimle heyecanla pencereye döndürdüm bedenimi.

"Oldu zaten! Tatile gelmişiz!"

Bakışlarımı pencereden görünen deniz manzarasından alamazken yerimde duramıyordum. Denize oldum olası hayrandım ama kasabaya adım attığım günden beri neredeyse her günüm kışa teslim olmuşken sanki bu güzelliği de unutmuştum. "Tatile gideceğimizi söylemiştim diye hatırlıyorum," diyen adama çocuksu neşemle

bakıp omuz silkerken, "Ama böyle bir yere geleceğimizi söylememiştin," dedim heyecanla.

Hızlıca yataktan çıkıp pencerenin önüne vardığımda pencereyi açmamla ılık esinti de sabah güneşiyle birlikte yüzüme vurdu. Ellerimi dışarı doğru uzatıp, "Hava da çok güzel," diye mest olmuş hâlde şakıdığımda ardımdan belimi saran kollara doğru mutlulukla sokuldum.

Saçlarımın üzerinden öpen sevdiğim adam, "Güzel olan sensin. Bulunduğu her yeri güzelleştiren sensin. Tıpkı kasaba gibi, tıpkı burası gibi," deyip bedenimi hafifçe döndürerek gözlerime kenetledi aşk dolu bakışlarını. "Tıpkı ömrüm gibi..."

Uzun zamandır bana böyle güzel bakmasına hasret kaldığım adamın aşkıyla kalbimdeki tüm kırgınlıklar kaybolup giderken, parmak uçlarımda yükseldiğimde beni bekletmeden ne istediğimi anlamış gibi dudaklarıma sokuldu. Kollarımı boynuna sarıp parmak uçlarımı kısa saçlarına yaslarken, "Seni çok özledim," diye içimi yakan hasretle fısıldadığımda, "Özür dilerim sevgilim," dedi buram buram pişmanlık kokan fısıltısıyla. Dudaklarımız ayrılsa da sıcak soluğu içimi titretiyordu.

Geri geri adımlayıp yatağa oturduğunda beni de kucağına çekerek kollarını belime sardı. Bir süre dudaklarını yanaklarımda, çenemde, boynumda gezdirip sanki varlığımdan emin olmak ister gibi beni severken ben de ellerimle omuzlarına tutunarak onu hissetmek istedim. Yalnız dokunuşlarına değil, bakışına, sesine, gülüşüne, kokusuna, etrafımda olmasına hasrettim ben bu adamın...

Bir an sonra dudaklarını tenimden uzaklaştırdığında aldığı derin solukla kelimeler dudaklarından çaresizce dökülürken, hissettiğim yalnızca saf aşktı.

"Düğün gecemizde seni bırakıp gitmek ölüm gibiydi, Eylül. O an belki de ilk kez, yaşayacağımız hayatın ne kadar zor olacağını düşündüm. Belki de büyük bir bencillik yaptım seni yanımda tutarak," dediğinde, "Yusuf Ali," diye kızgınlıkla solusam da, "Dinle," dedi çaresizce. Parmakları saçlarımın arasında gezinirken gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmıyordu.

"Daha önceleri bilsem de yaşamak başkaymış. Seni ardımda bırakacağım çok zaman olacak. Belki de bana herkesten daha fazla ihtiyaç duyacağın bir anda gitmek zorunda kalacağım. Bunu ilk andan yaşamak zorunda kalmak tokat gibi çarptı yüzüme. Gerçekliğimize uyandım belki de... Kim düğün gecesi çekip giden bir kocayı anlayabilir ki?" dediğinde bir şey diyecek olsam da sustum. Belli ki kalbine yük ettiklerini anlatmadan rahatlamayacaktı.

"Görev sırasında geçen her an seni düşündüm. Hayatımda ilk kez korktum belki de... Bana bir şey olursa ve o haber sana gelirse ne hissedeceğini düşündüm. Bu ihtimal bile deli gibi korkuttu beni. Sonra..." deyip güçlükle yutkundu. Bakışlarını kucağıma eğmiş hâlde soluklanırken kendini ne kadar zorladığını ellerimin altında kaskatı kesilen bedeninden anlayabiliyordum.

"Cüneyt vuruldu. Korumam gereken askerim bana gelen kurşunun önüne atladı. Bunun bana nasıl büyük bir vicdan azabı getirdiğini bilemezsin. Cüneyt'e bir şey olsaydı... Ben bununla yaşayamazdım Eylül. Bir askerime benim yüzümden bir şey olursa..." dediği anda kaskatı kesilen omuzlarından çektiğim ellerimi yanaklarına yaslayarak yüzüme çevirdim yüzünü.

"Senin yüzünden değil Yusuf," dedim içim acıyarak. "Seni anlıyorum deyip haksızlık yapmak istemiyorum ama senin suçun değil. Çok şükür kimseye bir şey olmadı. Cüneyt iyi, hatta eskisinden daha iyi biliyorsun," derken Cansu'yla başladıkları ilişkiyi ima ettim tebessümle.

Sevgilimin yüzünde de hissettiği acıya inat bir tebessüm parıldarken, "Aklım allak bullaktı," dedi bir an sonra. "Önce gittim, döndüğümde darmadağındım ve hiçbir şey olmamış gibi sana gelmek çok zordu," dediğinde bu defa ben eğdim başımı. "Biliyorum aptalca ama içten içe bana kızgın olabileceğini düşündüm ve bu ihtimal yüzünden saçma sapan davrandım. Sonra sen bana öyle kırgın bakınca... O an elim ayağıma dolaştı Eylül. Bu tatili zaten planlıyordum ama sen bana öyle kırgın bakınca... *'Daha neyi bekliyorsun aptal,'* dedim kendime."

"Beni kıran gidişin değildi," derken bakışlarımı gözlerine çevir-

dim. "Beni kıran benden uzaklaşmandı. Canının yandığını görürken sana ulaşamamak öyle zordu ki... Tek isteğim bana sığınmandı," derken, "Tek isteğim bana sığınman," dedim kendimden emin bir şekilde. "Her şeyi birlikte yaşayalım istiyorum artık Yusuf. Bunca sene yeterince tek başımıza kalmadık mı?" dediğimde bakışları puslanırken, "Aptalın tekiyim," diye fısıldadığında, "Hayır," dedim şefkatle gülümseyerek.

"Sadece acemisin. Acemiyiz... Biz olmaya acemiyiz ama kolay öğrenecekmişiz gibi hissediyorum," dediğimde, "Ben zaten iyi bir öğrenciyimdir," dedi bir an sonra oyunuma ayak uydurarak. "Hele de öğretmenim sen olacaksan..."

Konuşulamayanların ağırlığı üzerimizden kalktığından olsa gerek ikimizin bakışları da huzurla ve aşkla dolarken, "O zaman... Biz olmaya ilk kahvaltımızı yaparak mı başlasak?" dediğinde, "Ama bu bizim ilk kahvaltımız değil ki," diye mırıldandım.

Serseri bir tavırla cıklayıp, "Bu bizim ilk kahvaltımız," dedi, kucağında benimle ayağa kalkarak. Düşme korkusuyla omuzlarına tutunduğumda, "Bu, karı koca olarak ilk kahvaltımız," demesiyle gözlerimi devirsem de paylaştığımız anın mutluluğuyla neşeyle kıkırdadım. Banyo olduğunu tahmin ettiğim kapının önünde durup beni ayaklarımın üzerine bıraktığında yanaklarım engel olamadığım bir utançla kızarırken, "Sen hazırlan, ben içerideyim," dediğinde hafifçe başımı sallamamla dudaklarıma hızlı bir öpücük bırakıp arkasını dönerek odadan çıktı.

Ani öpücüğünün etkisiyle yine bir parça sersemlesem de yüzümde gülümsemeyle parmak uçlarımı dudaklarıma yaslayıp arkama döndüm. Hızlıca banyoya girip etrafa bakınırken ihtiyaç duyacağım her şeyin olduğunu görerek keyifle duşa girdim. Dişlerimi de fırçalayıp bedenime sardığım havluyla yeniden odaya geçtiğimde etrafa bakınırken kenarda duran valize can simidi gibi yapıştım. Hızlıca açtığımda gördüğüm iç çamaşırlarıyla hafifçe kızarsam da şu utanma saçmalığına bir son verip beyaz takımı alarak üzerime geçirdim. Hava yeterince sıcak olduğundan yarım kollu lila elbisemi de alıp üzerime geçirdikten sonra aynanın karşısına geçip hızlıca saçlarımı kuruladım.

Ortalığı toparlayıp merakla odadan çıktığımda hâlâ nerede olduğumuzu bilmiyordum. Otel odası olmadığını zaten anlamıştım. Yazlık evi gibi bir yerde olmalıydık. Havanın bu mevsimde bile bu denli sıcak olduğuna bakılırsa Akdeniz illerinden birindeydik. Odadan çıktığımda yan yana tertipli duran odalara bir bakış atarken gördüğüm beyaz ve yeşil renk ağırlıklı ferah ortam keyfimi biraz daha yerine getirdi. Burnuma gelen mis gibi kokuyla evin diğer ucuna doğru adımlarken mutfağı bulduğumda hafifçe kıvrılan dudaklarımla omzumu kapının pervazına yasladım.

Yusuf tasasızca radyodan gelen hafif müzik eşliğinde salatalıkları doğruyor, çaydanlıktan yayılan fokurtular radyonun sesine karışıyordu. Mutfağın penceresi de uyuduğumuz odadaki gibi yere kadar uzanıyordu. Önünde uzayan ağaçlarla dolu bahçe, içeriyi aydınlatırken pencereden içeriye dolan güneş ışıkları ortamı daha da ısıtıyordu.

Omzunun üzerinden başını hafifçe çeviren adam, bana serseri tavrıyla göz kırptığında kendimi ilk kez âşık olmuş ergenler kadar heyecanlı hissederken, "Ben ne yapayım?" diye heyecanla mırıldanarak yanına doğru adımladım. Elindeki bıçağı kenara bırakıp bana döndüğünde belimden kavradığı gibi beni tezgâhın boş kısmına oturtmasıyla, "Yusuf Ali!" diye cırlasam da telaşıma hiç aldırmadan bacaklarımın arasına girip umursamazca omuz silkerek ellerini iki yanıma yasladı. Dudaklarıma içimi titreten bir öpücük bıraktığında yine dizlerimin bağı çözülürken ıslak öpücüğüne soluk soluğa kaldığımız anda son verip sıcacık bakışlarıyla gözlerime bakarak fısıldadı.

"Sen sadece gözümün önünde ol, varlığını hissedeyim. Başka hiçbir şey istemiyorum."

Tahtadan aldığım bir salatalığı ağzıma atıp o andan sonra tebessümle onun işleri halletmesini izlerken yaşadığımız anın rüya olmasından korkarak arada bir kolumu çimdikliyordum.

En son mis gibi kokan omleti de masanın ortasına koyduktan sonra beni de yine bir bebek gibi kucaklayıp masaya taşıdığında, "Alışırsam hep isterim ama," diye nazlanarak söylenmemle, "İste-

mene gerek kalacak mı bakalım?" diyerek göz kırptı. "Başımın tacı olacaksın derken benzetme yapmıyordum. Hayatım boyunca seni kollarımdan ayırmayı düşünmüyorum," dediğinde derin sesinden yayılan vaatlerle heyecanım daha da artarken hafifçe boynumu kaşıyıp bakışlarımı tabağıma çevirdim.

Birlikte kahvaltıya başladığımız andan itibaren daha çok birbirimizi besleyerek vakit geçirirken, "Neredeyiz?" diye sormak çok sonra aklıma geldi.

"Antalya."

"Burası kimin evi peki?" deyip uzattığı lokmayı ısırdığımda parmağına bulaşan reçeli yalayıp, "Eski bir arkadaşımın," dedi. "Kendisi epeydir yurt dışında. Otelden daha rahat olur diye düşündüm," derken sesi ne düşündüğümü bilmediğinden bir parça tedirgindi. Bu çocuksu hâli beni eğlendirse de onu zorlamak istemediğimden, "Harika düşünmüşsün," dedim pencereden görünen manzaraya bakarken. "Harika bir yere benziyor."

"Kahvaltıdan sonra gezmek istersin o hâlde," dediğinde de hevesle başımı salladım.

Ağzımda hâlâ tadı gezinen enfes gül reçelinin olduğu kâseye iştahla bakarken dayanamayarak bir kaşık ahp ağzıma attım. Dudaklarıma bulaştırsam da umurumda değildi, uzun zamandır böyle lezzetlisini yememiştim. "Gül reçelini çok severim, hele de böyle ev yapımı olunca," deyip dudaklarımı yalarken başımı kaldırdığım anda bana tebessümle baktığını gördüğümde hafifçe kızardım.

"Biliyorum. Her zaman seviyordun."

Sözlerinin ağırlığı kalbimde bir sızıya sebep olurken yaşadığımızın nasıl da mucizevi bir şey olduğunu sanki ilk kez fark ediyordum. Beni benden bile iyi tanıyan, güç bela hatırladığım geçmişimin her anına şahitlik eden bir adamla evliydim ben. Hayatımın yalnız bana ait olan o kısacık zamanında bana eşlik eden, elimi tutan, beni canından çok seven adamla...

O an bakışlarındaki o sıcak tanıdıklık hissi bana çocukluğumuzdan bir anı daha verirken, "Sen tatlıdan nefret ederdin," deyip gülümsedim. "Huysuzlanarak kaşlarını çattığında yüzün öyle komik

olurdu ki sırf o sevimli hâlini görebilmek için ben de sana zorla tatlı şeyler yedirmeye çalışırdım."

Son sözler kursağımdan kırık dökük cam parçaları gibi acıtarak dökülse de birden sandalyemin öne doğru çekilmesiyle hüznüm telaşa dönüştü. Kendimi bir anda Yusuf'un iki bacağı arasında bulduğumda yüz yüze gelmemizin de etkisiyle güçlükle yutkunurken, "Artık seviyorum," deyip bir şey dememe fırsat bırakmadan dudaklarıma kapandığında benim de gözlerim heyecanla kapandı.

Telaşlı ellerimi göğsüne yasladığımda göğsünü tekmelercesine hızla çarpan kalbi benim de kalp atışlarımı hızlandırırken, alt dudağımı sertçe emip başını hafifçe benden uzaklaştırdığında titreyen göz kapaklarım usulca aralandı. Yusuf, dilini hafifçe dudaklarımın üzerinden geçirdiğinde yaşadığımız tutku dolu anın etkisiyle karnımın altında beni yakıp kavuran bir ateş harlanırken, "Çok seviyorum," deyip bir an sonra dudaklarıma çarpan nefesinden dökülenlerle gülümsememe sebep oldu. "Gül reçelini..."

Kahvaltının ardından birlikte sofrayı topladıktan sonra dışarıya uygun bir şeyler giymek için yeniden odaya geçtiğimde bu defa da mavi elbisemi alıp hızla üzerime geçirdim. Yaşadığımız o tutku dolu anın etkisiyle yanaklarım tatlı bir pembelikle renklenmişken bacaklarımda beni kıvrandıran bir his hâlâ dolanmaya devam ediyordu. Bunun ne olduğunu anlasam da şimdilik düşünmekten kaçıyordum.

Saçlarımı şekillendirip hafif de bir makyaj yaptıktan sonra odadan çıktığımda Yusuf da üzerine koyu renk kotu ile beyaz tişörtünü giymiş, güneş gözlüğünü de yakasına takmış hâlde diğer odadan çıktı. Muhtemelen kıyafetleri o odadaydı.

"Sana üniformalı hâlinle mi daha hayranım yoksa sivil hâlinle mi karar veremiyorum," dediğimde yüzünü kaplayan sıcaklıkla bana doğru adımlarken elini uzatıp, "Kendimle rakip olduğum müddetçe sorun yok," dediğinde sırıtıp eline bıraktım elimi. Sanki ondan başkasının beni heyecanlandırabilmesi mümkünmüş gibi...

Birlikte evden çıktığımızda vakit neredeyse öğlen olduğundan günün en sıcak zamanlarıydı ve o an kimse beni kış mevsiminde olduğumuza inandıramazdı.

"Daha önce buraya gelmemiştim, söylerlerdi de inanmazdım. Bu mevsimde böyleyse yazın cehennemdir burası," dediğimde yüzüme vuran güneşin tadını çıkarıyordum. "Kasabayı seviyorum ama sıcak havaları da özlemişim," dediğimde, "O hâlde bundan sonra bulduğumuz her fırsatta sıcak yerlere kaçırıyorum seni," dedi hevesle.

"Birlikte olduktan sonra bana uyar," dediğimde kolunu omzuma sarmasıyla ben de kolumu beline doladım. Birlikte sahil şeridi boyunca adımlarken denize giren insanlara şaşkınlıkla bakmaktan da alamıyordum kendimi.

"Hava sıcak ama denize girecek kadar var mıdır sence?" dediğimde bakışlarım çevirdi sahil tarafına.

"Kuzeyden gelenler olabilir. Onlar için bu hava yeterince sıcaktır," dediğinde, "Hiç heveslenmiyorum," dedim gülerek. "Tüm tatili hasta olarak geçirmek istemiyorum."

"Buna izin vermem zaten," derken dudaklarını şakağıma bastırdı. "Yaz tatilinde izin kullanacağım ben de. Şöyle bir Ege turu yapsak güzel olmaz mı?" dediğinde düşüncesiyle bile içim ısınırken, "Çok güzel olur," dedim hevesle. Şimdiden birlikte paylaşacağımız her an için ayrı ayrı sabırsızlanıyordum.

Bir süre sahil boyunca yürüdükten sonra deniz kenarındaki kumsal kafelerden birine oturduk. Kuma ayak bastığım anda ayakkabılarımı çıkarmıştım. Güneşle ısınan kumun sıcaklığı öyle iyi gelmişti ki Yusuf içecek soğuk bir şeyler alıp yanıma oturduğunda ben de sırtımı göğsüne yaslayıp ona sokuldum. Deniz dalgaları birkaç metre ötemize vurup geçerken arada minik damlalar etrafımıza sıçrıyordu. Güneş tepemizde etrafımızı ısıtırken bugüne gelebildiğimize hâlâ inanamıyordum.

"Onca zaman, onca yaşanmışlık... Tüm bunlardan sonra yine birbirimizi bulmamız mucize gibi değil mi?" diye fısıldadığımda bir şey demesini beklemiyordum. Sadece anı paylaşalım, kaçırdığımız

tüm zamanlara inat bundan sonra hiç ayrılmayalım istiyordum. Bazen her şey çok hızlı yaşandığından ne yaşadığımızın farkına bile varamıyorduk belki de...

"Sanki hikâyemiz hep birlikte yazılmış gibi. Ayrı olduğumuz onca zamanı düşünüyorum da..." dediğim sıra gözlerime bakmak istercesine bedenimi hafifçe kendinden tarafa döndürdü. "Hani böyle hissedersin. Sanki çok önemli bir şeyi unutmuşsun gibi... Tüm hayatım bu hisle geçti benim. Sanırım başlarda kaçtım düşünmekten, sonra da kayboldum," dediğimde, "Hep bekledim," dedi buruk bir huzurla. Şimdi yan yana olduğumuz için mutlu olsak da geçmişin hüznü peşimizi kolay kolay bırakmayacaktı. Belki de bununla yaşamayı öğrenmek zorundaydık.

"Sensiz asla mutlu olamayacağımı bildiğim hâlde senin güzel bir hayatı hak ettiğini düşünmek beni çaresiz kıldı. Sana *git* demek aldığım en zor karardı. Yine de çocuktum işte, seni bana getireceğini söylediğinde inandım," dediğinde Aynur annemden bahsettiğini anlamak zor değildi. Ondan bahsetmek ikimiz için de kolay değildi ama aramızda konuşamadığımız hiçbir şey kalmamalıydı.

"İlk zamanlar seni istiyordum sürekli. Hayal meyal anılar aklımda... Sanırım sana gelirsem onları hiçbir zaman gerçekten kabul etmeyeceğimi düşündüler. İkisi de iyi insanlardı, beni sevdikleri için bunca zaman verdikleri tüm emekler için minnettarım ama," derken bakışlarını gözlerime çevirdiğinde başımı hafifçe eğdim kaçmak istercesine. "Sevdikleri gerçekten ben miydim hiçbir zaman emin olamadım."

Bedenimi saran kolları kasılırken, "O ne demek?" dedi huzursuz bir tınıyla. Anlatacaklarımın onu üzeceğini bilsem de aramızda konuşulmayan bir şey kalsın istemiyordum artık.

"Benden önce... Bir çocukları varmış Eylül adında... Kaybetmişler. Beni sevdiler ama... Bazen beni kaybettikleri kızları yerine koydukları için sevdiklerini düşünürdüm. Bunu onlara hiç söyleyemedim," dediğimde bakışları hissettiğimden daha büyük bir kızgınlıkla doldu. Onlardan çok, gitmeme izin verdiği için yine kendine kızdığını biliyordum.

"Yine de bunun bir önemi yok artık. Öyle ya da böyle... Anne baba sevgisi bilmeyen bir kız çocuğu onlar sayesinde tattı bu sevgiyi. Biliyorum, içten içe öfkeleniyorsun ama kızma onlara," dedim dayanamayarak. "Geçmişle kavga etmenin bize bir faydası yok. Böyle olması gerekiyormuş. Çocukluğumu sizinle geçirmeyi her şeyden çok isterdim ama olmadı," derken aklıma gelenle içten bir şekilde gülümsedim.

"Derya'yı tanıdım bu sayede. Yusuf... O da kaybolmuş bir çocuktu bizim gibi... Bazen ailen olduğu hâlde yalnız hissedebildiğini ben onda gördüm. Çocukken biz de Derya'yla birbirimize iyi geldik," dediğimde, "Senin için çok değerli," dedi anladığını gösterircesine.

"Öyle... Ruhu hep çocuk gibidir onun. Hayatı boyunca yalnız sevilmek istedi ama kalbini öyle çok kırdılar ki en sonunda kendini sevmekten vazgeçti," dediğimde hissettiğim hüznün etkisiyle yeniden gözlerim doldu. Son konuşmamızda söyledikleri hâlâ kulaklarımdan gitmemişti. Kendini sevilmeye layık görmemesi öyle çok canımı yakıyordu ki...

"Buraya gelmeden evvel İsmet ile konuştuk," dedi bir an sonra Yusuf. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, "Derya'dan hoşlanmış," dedi tebessümle. "Ama Derya biraz uzak davranınca konuşmaya cesaret edememiş. Kendisinden hoşlanmadığını düşünmüş," dediğinde, "Şaka yapıyorsun!" dedim hayretle. "Gerçekten hoşlanmış mı? Yani sen bir şey demedin değil mi, tamamen kendi hisleri bunlar," dediğimde, "Ben kendi işimi bile elime yüzüme bulaştırıyorum, millete ne karışırım," demesiyle gülerek omzuna vurdum yalancı bir kızgınlıkla.

"Derya da etkilendi ondan, biliyorum!" derken içim içime sığmıyordu. "Ama İsmet'in ona bakmayacağını falan düşünüyor," dediğimde kaşlarını hafifçe çatarak, "Ne alaka?" demesiyle, "Boş ver," dedim detaya girmeyerek. "İsmet'e söyleyelim. Yani Derya'nın hislerini değil tabii, adım atmasını. Derya ondan emin olmadıkça ölse bir şey yapmaz," dediğimde Yusuf kafası karışmış hâlde yüzüme bakarken, "Hadi!" dedim heyecanla. "Mesaj atalım, arayalım, haber edelim, bir şey yapalım!"

"Bütün tatili bu meseleye ayırmandan korktuğum için mesaj atıp konuyu kapatıyorum," dediğinde de yanağına sulu bir öpücük bırakıp keyifle kıkırdadım.

"Detay verme ama ima et, kendisi anlasın. Öyle armut piş ağzına düş olmasın. Bizden kız almak kolay değil! Ay çok güzel olacak ya!" diye ellerimi çarpıp neşeyle kıkırdadığımda Yusuf telefonu cebine atıp beni bu defa da bacaklarının üzerine oturttu. Utançla etrafa baktığımda pek kimsenin olmamasıyla biraz rahatlasam da, "Artık kocandan başka bir şeyle ilgilenmek yok," dediğinde yalandan emriyle kıkırdayıp çenesine dudaklarımı bastırdım.

"Kocam ne derse o..."

Çenemden kavrayıp dudaklarıma sokulduğunda boğuk kıkırtım dudaklarımızın arasında kaybolurken yüzümüze vuran güneşin sıcaklığında yaşadığımız ana bir kere daha şükrettim.

Ben bu adama deli gibi âşıktım.

Kumsalda geçen tutku dolu anların ardından biraz daha dolaşmış, yine sahil şeridi üzerindeki güzel bir restoranda akşam yemeğimizi yemiştik. Sanırım hayatım boyunca hiçbir günümü bugünkü kadar tasasız yaşamamıştım. Ya aklımda bir şeyler olur ya bulunduğum ortamda huzursuz olurdum. Hiçbir zaman kendimi ana ya da yanında olduğum insanlara tam anlamıyla teslim edemezdim. Bugünse her şey bambaşkaydı. Ben bambaşkaydım. Elimi tutan adam nereye gitse sorgulamadan onunla gidecek kadar teslimdim.

Yemeğin ardından biraz da ara sokaklardaki çarşıları gezerken her tezgâhın önünde durup hayran bakışlarla el işi ürünlere bakıyordum. Bu tezgâhların yalnız yaz aylarında açıldığını düşünürdüm ama belli ki öyle değilmiş. Anlaşılan bu yöre yaz kış dinlemeden tatilcilere hep aynı keyfi yaşatıyordu. Tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi bileklerimi, boynumu aldığımız el işi takılarla doldururken kendimden çok Yusuf'u durduramıyordum aslında. Elim,

gözüm neye değse dinlemeden alıyor, ne kadar kızsam da beni dinlemiyordu.

Bunun geçmişi telafi etmenin bir yolu olduğunu görüyordum gözlerinde. Bu yüzden de hevesini kırmak istemiyordum. Yalnız kendim için değil, kızlar için de hatta öğrencilerim için de bir sürü şey almıştık. Hayatım boyunca hiç heves etmediğim şeylere heves ediyordum Yusuf'la. Bir sokak ressamına resmimizi çizdirmiştik mesela. Lale duysa kahrından ölürdü muhtemelen ama dayanamamıştık. Tok olduğumuz hâlde kestane yemiştik bir sürü. Sanırım kusacaktım ama umursamadım. Ben tezgâhların arasında dolanırken Yusuf bir ara gözden kaybolduğunda sanki rüyadan uyanmışım gibi telaşa kapılsam da birkaç dakika sonra ardımdan seslendiğinde karşılaştığım manzarayla gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Önünde çiçekle dolu bir sepeti olan bisikletin üzerinde iri bedeniyle öyle komik görünüyordu ki koşar adım yanına vardığımda, "Hadi atla," dedi önündeki boşluğu göstererek.

"Nereden biliyorsun?" diye hayretle sorduğumda da, "Funda söyledi," dedi sır verir gibi.

Funda... Benim gizli ajan kılıklı tatlı öğrencim.

Bisiklete binmeyi çok sevdiğini ama karlar yüzünden bir türlü binemediğini anlatmıştı bir gün. O kadar üzgündü ki hâline dayanamayıp dikkati dağılsın diye bisiklete binmeyi bilmediğimi söylemiştim ben de... Çok şaşırmıştı. *"Çocukken öğrenmediniz mi öğretmenim?"* diye sorduğunda ne diyeceğimi bilememiştim. Bir keresinde denemiştim ama düşüp dizlerimi parçaladığımda Aynur annem bir daha binmeme izin vermemişti. Kendi başıma öğrenememiştim, sonra da hevesim kalmamıştı.

Şimdiyse geçmişte kalan her yara gibi bunu da kapatmak istiyordu Yusuf. Zamanında yaşamamız gereken bir anıyı daha bugün birlikte yaşamamızı istiyordu. En başından beri olması gerektiği gibi...

"Önce birlikte binelim, sonra da öğreteceğim sana," dediğinde heyecanla oturdum önündeki boşluğa. Ayaklarımı sallandırarak

neşeyle etrafa bakınırken beni her şekilde kurtaran bu adamı ikinci kez karşıma çıkaran kaderime şükrettim yeniden.

Sakin sokaklarda sıcak esinti eşliğinde gülüşerek bisikletin üzerinde ilerlerken sırtımı hafifçe sevdiğim adama yaslayıp önümüzde uzayıp giden yollara doğru mutlulukla iç çektim. Ne zaman hissettiğim mutluluğun daha fazlası olmaz desem hep daha fazlasını bana yaşatmayı başarıyordu...

"Hayatım boyunca bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum," derken açtığı kapıdan içeri girdim gülmeye devam ederek. "Amcanın o ağacın altında olduğunu nasıl anlayamazsın Yüzbaşı?" diye söylendiğim sıra gülmekten kasılan karnıma yasladım ellerimi. Yusuf hafifçe çatılan kaşlarıyla alnını ovuştururken yediği taşın utancını taşıyordu hâlâ.

Bisiklet turumuz sona erdiğinde kucağımdaki çiçek buketiyle yola koyulmuştuk yeniden. Bir kolum sıkıca buketime sarılıyken diğer elim sonsuz bir teslimiyetle sevdiğim adamın elindeydi. Yol kenarındaki bir portakal bahçesinin yanından geçerken öylesine ağzım sulanmıştı ki, "Bir tane alsak ne olur sence?" diye sormuştum dayanamayarak. Hayatım boyunca hiç dalından portakal yememiştim. "Göz hakkı," deyip göz kırpan sevgilim, çevik bedeniyle bahçe duvarı üzerine tırmandıktan sonra uzun kollarıyla dala uzanmıştı ama tam o an alnına yediği taşla dengesini sağlayamasa neredeyse sırtüstü yere düşecekti.

Bir anlık panikle korksam da ağacın arkasından çıkan yaşlı amcayı gördüğümde Yusuf da iyi göründüğünden korkum yerini kahkahaya bırakırken amcaya derdimizi anlatana kadar akla karayı seçmiştik. Çocuklardan bıkan adam, Yusuf'u gördüğü an şaşırsa da yine de bahçesine dadanan her yabancıya düşman askeri muamelesi yaptığından kolay kolay sakinleşmemişti. Neyse ki sonunda zararsız olduğumuzu anlayınca elimize tutuşturduğu portakallarla bizi kovaladığında kahkahalarla uzaklaşmıştık oradan. Daha doğrusu ben

kahkahalarımı durduramazken sevgili kocam yol boyu somurtmaya devam etmişti.

Hâlâ somurtmaya devam etmesiyle dayanamayıp yanma adımlarken ellerimle yanaklarını çekiştirip, "Gül hadi," diye söylendim. "Gülünce daha yakışıklı oluyorsun," dediğimde dayanamadığından dudakları kıvrılırken bakışlarını saran ateş âdeta usulca yükselmeye başladığında gülümsemem yerini hafif bir telaşa bıraktı. Tüm gün bir an olsun ayrılmayan bedenlerimizle yan yana olmak başkaydı ama günün sonunda aynı çatı altında birbirimize bu kadar yakın olmak bambaşkaydı.

Hissettiğim heyecanla ağzımın kuruduğunu hissederken hafifçe uzaklaşıp, "Ne gündü ama," diye saçma bir şekilde mırıldandım. Yusuf telaşımı anlamış hâlde tebessümle yüzüme bakarken, "Ben şey yapayım... Bir duş alayım," diye mırıldandığımda ne diyeceğini beklemeden koşar adım odaya geçip içindeki banyoya attım kendimi. İnsan anlıyordu işte o anın geldiğini...

Aynadaki yansımama baktığımda yanaklarımdaki kızarıklık, gözlerimdeki telaş apaçık okunurken, "Saçmalama Eylül!" dedim kendime duyduğum sinirle. "Şu hâline bak... Adam yine kendini suçlayacak, zorladığını düşünecek!"

Kızgınlıkla kendi kendime söylenirken üzerimdekileri çıkarıp suyu açtım. Duşa girip gerginlikle kasılan bedenimi gevşetirken korkudan değil ama heyecandan ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Saçlarımı da durulayıp suyun altından çıktığımda havluya sarınıp odaya geçtim. Gelmeyeceğini tahmin etsem de bu hâlde yakalanmak istemiyordum. Saçlarımı kurutup dolabın karşısına geçtiğimde birkaç parça kıyafetime baktım dudaklarımı kemirerek.

Meraklı gibi gecelik giyemezdim ama bu saatte normal kıyafet de olmazdı. Hızlıca lacivert çamaşır takımımı üzerime geçirdikten sonra şortlu pijama takımımı da alıp giydim. Hiç değilse paspal durmuyordu. Saçlarımı tarayıp gerginlikle boynumu kaşıyarak odanın içinde dolanırken buna daha fazla devam edemeyeceğimden derin bir nefes alarak odadan çıktım. Mutfaktan gelen seslerle o tarafa doğru ilerlediğimde kapı önünde çarpışmaktan son anda kurtulduk.

Elindeki limonata dolu bardakları gördüğümde birini bana uzatıp, "Bahçede oturalım mı?" dedi benim aksime hiç de gergin olmayan sesiyle. "O... Olur," diye mırıldandığımda da birlikte bahçeye açılan mutfak kapısından çıktığımızda hava sıcak olduğundan üzerime bir şey almadım.

Evden vuran ışıklar dışında ortam karanlıktı. Bahçe arka tarafta kaldığından sokaktan geçen birine görünme ihtimalimiz de yoktu. Bunun rahatlığıyla çimlerde adımlarken, "Buraya gel," dediğinde arkamı dönmemle sallanan bir bahçe koltuğu olduğunu gördüğümde gülümsedim. Âdeta çocuksu bir neşeyle zıplayıp oturduğumda Yusuf da kalan boşluğu kaplayarak sakince yanıma oturdu. Bir süre limonatalarımızı yudumlayıp cırcır böceklerinin sesini dinlerken bakışlarımı gökyüzünden alamıyordum. Kasabadaki kadar olmasa da burada da yıldızlar görünüyordu.

"Hayatımda bir kez yıldız kaydığına şahit oldum. Seni dilemiştim," dediğinde bakışlarımı gökyüzünden alıp oradan daha güzel parlayan gözlerine çevirdim.

"Ben de bir kere görmüştüm. Yuvamı istemiştim, seni buldum," deyip gülümsediğimde sıcacık eliyle yanağımı okşayıp içi gidiyormuş gibi, "Çok seviyorum seni," dedi.

"Sanki ayrı geçirdiğimiz her gün bir kere daha katlandı sana duyduğum sevgi. Melek, ailemdi. Sonra Eylül geldi... Yuvam oldu, sevdam oldu, kurduğum tüm hayallerim oldu... Kalbim oldu," dediğinde hissettiğim aşkla gözlerim doldu.

Onu taklit edercesine ben de elimi yanağına yaslarken, "Biliyordum," dedim iç çekercesine. "En umutsuz olduğum anda bile bir gün eksik parçamı bulacağımı biliyordum. Ruhumun, kalbimin, tüm benliğimin eşini bulacağımı biliyordum," dediğimde hafifçe yaklaşıp dudaklarıma bir öpücük bıraktı. Sonra bir tane daha, bir tane daha... Sonra da ben öptüm onu. Tıpkı onun gibi bir kere daha, bir kere daha... Her defasında kopmak daha da zorlaştı.

Hissettiğimiz heyecanla ikimizin de elleri titrerken, "Seni sevmek istiyorum," dedi tenimi dağlayan boğuk sesiyle. "Çok sevmek, seninle dolup taşmak... Sende can bulmak," deyip dudaklarını yü-

zümde gezdirmeye devam ederken bir an sonra bakışlarımı esir düşürdü kendine. "Ama sen de istersen... Sen de beni istersen," dediğinde yaşadığımız anın yoğunluğuyla gözlerim doldu. Onu istemediğim bir ihtimal mümkün müydü?

Kalp atışlarım neredeyse dışarıdan duyulurken kızaran yanaklarımla gözlerimi yumup hafifçe başımı salladım. Belimden kavrayıp beni kucağına çektiğinde bacaklarım iki yanına yerleşirken yeniden dudaklarıma kapandığında ben de kollarımı boynuna sardım muhtaçlıkla.

Ateş gibi yakıp kavuran elleri belimden usulca çıplak bacaklarıma doğru kaydığında bedenimi bir dalga savurup geçti sanki. Öpüşmekten sızlayan dudaklarımdan koptuğu an, bu defa da öpücükleri yüzümün her zerresinde arsızca gezinirken hissettiğim heyecanla dudaklarımı ısırıp tırnaklarımı ensesine bastırdım. Boynuma inen dudaklarına dilinin ıslaklığı da eşlik ettiğinde karnımdaki kasılmalar çoğalırken başımı istemsizce geriye atıp, "Yusuf..." diye sayıkladığımda, "Meleğim..." dedi her zerremde hissettiğim aşkla. Boynumu öptükçe kalp atışlarım daha da hızlanırken dudaklarını yeniden dudaklarıma sürüklediğinde öpmeden evvel, "Çok seviyorum seni," dedi aşkla. "Tüm hayatım boyunca seni sevdim, yalnız seni bekledim... Sonunda bana geldin. Yine beni seçtin."

Parmak uçlarım aşkla parlayan gözlerinin etrafında dolanırken, "Ben," dedim kalbimden taşan aşkın büyüklüğüyle. "Hep seni seçerim. Melek bu hayatta yalnız Yusuf'u seçer, bir tek onu sever."

Çaresizce dudaklarımızdan dökülen bu sözcükler, zincirlerimizi tutan son halkayı da koparıp atarken yeniden dudaklarıma kapandığında hissettiğim tüm aşkla öpücüğüne karşılık verdim. Beni sıkıca kavrayıp ayaklandığında bacaklarımı beline dolarken, eve girene kadar öpüşmekten bir an olsun vazgeçmedik. Bir eli sırtımda diğeri kalçamda hiç bilmediğim bir hazza sebep olarak gezinirken ona sıkı sıkıya tutunmaktan başka bir şey düşünemedim. Bir ara omzunu sertçe kapının köşesine çarptığında telaşlansam da ayağıyla bahçeye açılan kapıyı itip adımlamaya devam ettiğinde kalp atışlarım daha da hızlandı.

Görmese de sezgileriyle ilerlediği yolun sonunda yatak odasına vardığımızda tüm bedenim heyecanla titrerken bir an sonra beni yatağın kenarına bıraktığında kendisi de dizlerimin önünde yere oturdu. Soluklarımı düzenlemeye çalıştığım sıra çenesini dizlerime yaslayıp o da kendini sakinleştirmeye çalışırken, "Bir ömür bizim. Hiçbir şey için acelemiz yok," dediğinde tedirginliğimi anladığını sesinden okuyabiliyordum.

Yalan yok, tedirgindim ama bu korktuğum için değil bir bilinmeze doğru adım attığım içindi.

Bir süre ikimiz de sessizce yalnızca soluklarımızın yankılandığı odada birbirimize zaman tanırken bir an sonra başını dizlerime yaslayan adama tebessümle bakıp ellerimi yanaklarına yaslayarak hafifçe yüzünü kaldırdım.

"Sevgilim... Daha dünyaya geldiğim an seni sevmeye başladım ben. Sevmeyi seninle öğrendim, seni kaybedince de hep sevgisiz kaldı yüreğim. Sevmeyi öğrendiğim gibi sevmenin her hâlini de seninle öğrenmek istiyorum. Sen beni seviyorsun ya ben seni sevmiyor muyum?" diye hafif bir tebessümle mırıldandığımda önce ellerimi tutup avuçlarımı koklayarak öptü. Ardından başını eğip çıplak dizlerimden öptüğünde yine o heyecanlı irkilmeyle titredi bedenim.

"O hâlde... Sevmenin böylesini de birlikte öğrenelim," deyip hafifçe yükselerek dudaklarıma kapandığında ben de kollarımı boynuna sararak güçlü bedenini üzerime çektim. Üzerimdeki baştan çıkarıcı ağırlığının etkisiyle kalp atışlarım hızlanırken hayatım boyunca hiç hissetmediğim bir mutluluk içerisindeydim.

Her zerremde gezinen öpücüklerin, dokunuşların etkisiyle kalbim göğüs kafesime sığmayacak kadar büyüyordu sanki. Öyle bir aşktı ki yüreğimi saran, içim içime sığmıyordu. Ne kadar söylesem anlatamıyordum. Ne kadar göstermek istesem yetmiyordu. Dudakları bir an olsun tenimden uzaklaşmazken beni korkutmamak için bir adım öteye gidemediğini biliyordum. Bu yüzden ilk adımı ben atmak istercesine tişörtünü kavrayıp çekiştirdiğimde emri almış gibi ensesinden tuttuğu tişörtü hızla üzerinden çıkarıp odanın bir ucuna fırlattı. Çevik hâli dudaklarımın kıvrılmasına se-

bep olsa da bakışlarım çıplak göğsüne değdiği anda iç çekmekten alamadım kendimi.

Öyle... Kusursuz ve güzeldi ki...

Parmak uçlarımı omuzlarından göğsüne doğru indirdiğimde çelikten bir zırh gibi avuçlarımın altında sertleşti bedeni. Hipnotize olmuşçasına bakışlarımı göğsünden ayıramazken bir an sonra parmak uçlarım omzundaki yara izine takıldığında acıyla yutkundum. "Bundan sonra... Canını benim için koru Komutan," diye fısıldayıp usulca yükselerek omzundan öptüğümde daha ne olduğunu bile anlamadan kendimi bir anda ters dönerek bedeninin üzerinde buldum.

Sırtını yatağa yaslayıp elleriyle belimin iki yanını saran adama baktıkça dilim damağım kupkuru kesilirken, "Sen benim umut ışığımsın. Yaşama tutunmak için tek sebebimsin. Hep öyleydin," diye aşkla fısıldadığında aşk dolu gülümsemem tüm çehremi sardı. Belimdeki ellerini usulca kaydırıp çıplak bacaklarımda gezdirmeye başlayan adamla tutkunun derin yoğunluğu yeniden ikimizi birden içine çekerken ellerimi göğsüne yaslayıp bakışlarımı derin kahvelerine çevirdiğimde sertçe yutkundu. Avcumun altında hissettiğim kalp atışları göğsünü delip geçmek istercesine hızlanırken hafifçe alt dudağımı ısırdığımda tüm bedeni vücudumun altında âdeta bir kaya gibi sertleşti.

O an ne istediğimi bakışlarımda görmüş olacak ki bu defa da o benim üzerimdeki askılı üstü çekiştirdiğinde ben de üzerimdekinden kurtulup odanın bir diğer ucuna fırlattım. Çıplak tenime değen bakışları gecenin en koyu anı gibi karardığında, kalp atışlarım biraz daha hızlanırken kendimi gizleme ihtiyacıyla güçlü bedenini yeniden üzerime çektim.

Boynumda gezinen dudakları ateşten kopan korlar misali beni yakıp kavururken kasılan bedenim her saniye biraz daha ona sokuldu. Sırtıma kayan parmak uçları oradaki kopçayı da açtığında aramızdan kayıp giden son kumaş parçasıyla bedenimi tarifsiz bir heyecan dalgası sararken omuzlarıma bırakılan minik öpücüklerin rahatlatıcı etkisiyle kasılan bedenim biraz daha gevşedi. Ben de kollarımı güçlü omuzlarına sardığımda ilk kez tanışan tenlerimizin

temasıyla aynı anda iç çekişlerimiz dudaklarımızın arasında kaybolurken delicesine atan kalplerimizle bu geceden sağ çıkamayacağımızı düşünüyordum artık.

Ne kadar gizlenme ihtiyacıyla ona sokulsam da kulağıma yaklaşan dudaklarıyla, "Seni görmeme izin verecek misin?" diye fısıldadığında sesiyle bile soluğumu kesen adama kayıtsız kalamadım. Usulca uzaklaşacağımı hissettiği an beni yeniden döndürürken sırtımı yatağa yasladığında bedenim üzerinde usulca yükseldi. Saçlarım yastığın üzerine dağılmışken bakışlarım yaşadığım heyecanın etkisiyle buğulanmıştı. Ellerimle kendimi gizleme dürtüme rağmen bana bakışlarındaki yangınla kendimi hiç olmadığım kadar kadınsı ve güçlü hissederken ben de sızlayan ellerimle ona dokunmak için çıldırıyordum.

Bakışlarına bir an sonra dokunuşları da eşlik ederken boynumdan göğüslerime doğru çizdiği yolda beni yakıp küle döndüren ateşler yakıyordu sanki. Ağırlığını kendi kollarına vererek usulca üzerime uzandığında dudakları boynumda arsızca gezinirken, "Her hâlinle öyle güzelsin ki... Sadece sana bakarken bile kalbimin duracağım düşünüyorum," diye fısıldadığında saçlarını çekiştirip, "Söyleme öyle," dedim huysuz çıkan ses tonumla. Ne amaçla hangi durumda olursa olsun *ölüm* lafını ondan duymaya tahammül edemiyordum.

Dudakları boynumda ıslak öpücükler bırakarak gezinmeye devam ederken belimden yukarılara doğru tırmanan elleri de beni çıldırtmak istercesine çıplak göğüslerimi okşuyordu. Ben de çarşafları sıkıp durduğum ellerimle kendimi dizginlemeye çalışırken bir an sonra bileklerimi kavrayıp boynuna sardığında çaresizce ona teslim oldum. Geniş sırtında uzanabildiğim her zerresine dokunurken her dokunuşuyla çaresizce inliyor, hem her şeyin bitmesini hem de sonsuza kadar sürmesini istiyordum.

Bir an sonra boynumdan aşağılara doğru inen dudaklarıyla ellerimi telaşla saçlarına uzattığımda, "Yusuf..." diye inleyerek nefes nefese soluklandım. İlk kez tattığım bu deneyim karşısında öyle savunmasızdım ki hem utanıyor hem de neler olacağını deli gibi

merak ediyordum. Göğüslerimin arasına yasladığı yüzünü tenime sürtüp kokumu derince içine çekerken parmakları da bel oyuntumda tenimi dağlarcasına geziniyordu. Bir an sonra dudakları yerine ıslak dili göğsümün etrafında gezinmeye başladığında tüm bedenim elektrik akımına kapılmışçasına titrerken irkilerek başımı kaldırdım.

Gördüğüm manzara engel olamadığım bir şekilde paniklememe sebep olurken bir an için göz göze geldiğim adam, bir an sonra sağ göğsümü ağzına aldığında çığlık atarcasına inleyerek başımı yastığa bıraktım. O andan sonra kontrolümü kaybetmiş bir hâlde yalnızca başımı iki yana sallarken engel olmak ister gibi saçlarının üzerine bıraktığım elimle ona tutunmaktan fazlasını yapamadım. Göğüslerimi, karnımı, kollarımı, ulaşabildiği her zerremi öpmeye devam eden dudakları tenimde de aşk ısırıkları bırakarak beni çıldırtırken bir an sonra elleri şortumun kenarlarına kaydığında korkup kaçacağımı zannederken âdeta bir refleks gibi kalçalarımı onun için kaldırdım.

Kumaş parçaları bileklerimden sıyrılıp odanın zeminine savrulduğunda bacaklarımı birbirine bastırma ihtiyacıyla kıvranırken Yusuf da üzerindeki fazlalıklardan hızla kurtulup yeniden bacaklarımın arasına uzandı. Ne hissedeceğimi bilemediğimden dolayı ondan gözlerimi kaçırsam da kesik soluklarım gitgide hızlanıyordu. Elleri çıplak ayak bileklerimden yukarılara doğru okşarcasına çıkarken bedenim bir ateş çemberinin ortasına doğru sürükleniyordu âdeta. Parmak ucunu tenimde hissettiğim anda bile tüm bedenim elektrik akımına kapılmışım gibi irkilirken hayatım boyunca hiç tatmadığım hislerle dolup taşıyordum. Ölü toprakların çiçeklenmesi gibiydi her şey. Ruhuma getirdiği baharla çiçekleniyordum, açılıyordum, hayat buluyordum. Yaşamak nedir öğreniyordum.

Titreyen tenim ellerinin sıcaklığıyla âdeta kar tanesi misali eriyip dağılırken yeniden üzerime uzandığında hissettiğim her zerresiyle sertçe yutkundum. Elleri omuzlarımdan kollarıma doğru okşarcasına kayarken, "Bu koku beni mahvediyor..." diye fısıldayan dudakları da âdeta bağımlısı olmuşçasına boynumdan uzaklaşamıyordu. Ben de ona tutunma ihtiyacıyla beline sarıldığımda yeniden göğüslerime kayan dudaklarıyla inleyerek tırnaklarımı

sırtına geçirdim. Canını yaktığımı düşündüğüm an boğuk iniltisi kulaklarımda patlarken öpücükleri ve dokunuşları daha ateşli bir hâle geldiğinde bacaklarımın arasında hissettiğim yangınla kendimi daha fazla tutamayarak çığlık attım. Utanacağımı zannettiğim bir anın ortasında utanmaz, arsız ve yalnız ona doyumsuzdum.

Bir kere daha anladım ki Yusuf Ali Karan'a doymak, ne kalbim için ne bedenim için hiçbir zaman mümkün olmayacaktı.

Vücudumu saran bir anlık rahatlamayla gözlerimin önüne Alaca'nın yıldızlı geceleri düşer gibi olsa da Yusuf bakışlarımızı birbirlerine mühürlediğinde orada gördüğüm ateşle sanki her şey en başa döndü. "Seni çok seviyorum..." diye fısıldayan sevgilim dudaklarıyla yüzümü, elleriyle bedenimi keşfetmeye devam ederken hissettiğim hazzın ortasında mutlulukla gözlerimden kayıp giden iki damla yaş usulca saçlarıma karıştı. Sevdiğim adam dudaklarını önce kayıp giden gözyaşlarımm üzerine bastırıp ardından aşkla dudaklarıma kapanırken ben de hayata tutunur gibi tutundum beni sarıp sarmalayan kollarına. Ellerimle ulaşabildiğim her zerresine dokunmaya çalışırken bir mıknatıs misali dudaklarına çekilip duruyordum. Güçlü bedeni altında doyumsuz bir hazla kıvranırken tıpkı ona teslim olduğum gibi her şeyiyle bana teslim olsun istiyordum. Her şeyim onunken her şeyi benim olsun istiyordum.

Serin çarşafların üzerinde sevdiğim adamın güçlü bedeniyle sarmalandığım o an tüm korkularım, tüm çaresizliklerim, tüm kimsesizliğim kaybolup gitmişti sanki...

Dudaklarını her zerremde gezdiren adamın öpücükleri yaralı ruhuma, onsuz geçen çocukluğuma, kaybettiğimiz her bir ana şifa olurken duyduğum yalnızca beni ne kadar çok sevdiğiydi.

Duyduğu yalnızca onu ne kadar çok sevdiğimdi.

Hayatım boyunca sevgi arsızı bir kız çocuğu olduğumu düşünmüştüm oysaki... Sevilmeye doyamadığımı... Oysa istediğim yalnız bu adamın sevgisiymiş. Gözlerimi açtığım ilk an onun gözlerinde tattığım sevgiyi arayıp durmuşum yıllarca. O yüzden bir türlü iyileşememiş ruhum. Şimdi tamamlanmış hissetmem bu yüzden. Sonunda ruhum bedenime kavuşmuş gibi hissetmem bu yüzden...

Kalbim de ruhum da aklım da hep onu aradı durdu. Sonunda bulduğumda da bu yüzden hiç zorlanmadım onu severken. Çünkü ben bu adamı yeniden sevmedim. Ben zaten kendimi unutmuşken bile onu sevmeye devam ettim. Anladım ki insan anılarını unuturmuş, geçmişi unuturmuş, hatta bazen kendini bile unuturmuş ama yüreğinde iz bırakan birini unutamazmış.

Ben yüreğimi tıka basa dolduran bu adama duyduğum sevgiyi bu yüzden unutamadım.

Melek, her şeyi olan Yusuf Ali'sini bu yüzden unutamadı.

"Özür dilerim sevgilim... Canın acımasın diye her şeyi yaparım. Dur dersen şimdi bile," dediği anda bir an bile düşünmeden, "Durma," derken alnını usulca alnıma yasladığında bir kere daha dudaklarına uzanıp, "Sakın durma," diye fısıldadım. "Gitme... Beni bırakma. Beni artık hiç bırakma, Yusuf. Çünkü hiçbir acı senin yokluğunla yarışamaz sevgilim."

Dolu dolu bakışlarını gözlerime kenetleyen sevdiğim adama aşkla dolan gözlerimle bakıp usulca gözlerimi yumduğumda hazır olduğumu anlamış olacak ki önce bedenimin iki yanında duran ellerimiz birleşti. Ardından dudaklarını yeniden dudaklarıma yasladığında muhtaçlıkla öpücüğüne sokulurken bedenlerimiz sonsuzluğun kıyısında birbirine kavuştuğunda hissettiğim huzurla bir kere daha kapandı gözlerim.

Tamamlanmak buydu. Aşka bulanmak, yeniden ve yeniden sevgiliye teslim olurken onu kendine ait kılmaktı. Her kavuşma, yepyeni bir başlangıçtı. Her uzaklaşma, bana yeniden geleceği anın başlangıcıydı. Acı yoktu, karanlık yoktu, kimsesizlik yoktu. Sadece biz vardık artık. Birbirine sarılan bedenlerimiz, aynı ritimde atan kalplerimiz vardı.

Aşkın en saklı hâli gece boyunca etrafımızı bir koza misali sarıp bizi birbirimize tutsak ederken, sonunda tamamlanmanın hissiyatıyla sevdiğim adamın kollarında mutluluğa teslim oldu kalbim.

Dileğim gerçek olmuştu.

Sonunda yuvamı bulmuştum.

Bir Hafta Sonra...

Ilık bir esinti çıplak bedenime vururken sarındığım sıcaklığa biraz daha sokuldum. Âdeta bir kedi misali yüzümü sürttüğüm yer hafifçe kıpırdanırken kulağıma dolan erkeksi gülüşle usulca aralandı gözlerim. Bana gülümseyerek bakan sevdiğim adamla kaşlarım hafifçe çatılsa da arka taraftan gelen esintiyle ona biraz daha sokuldum.

"Üşüdüm," diye mırıldandığımda kollarını etrafıma sararken birbirine dolanan çıplak bedenlerimize artık alışmam gerektiğini düşünüyordum. Üzerimize çektiği çarşafla tenime vuran esinti biraz olsun kaybolsa da rüzgârla birlikte uzaklardan gelen denizin kokusunu hâlâ duyabiliyordum.

Bir haftadır yepyeni bir hayatı deneyimliyorduk birlikte. Masum sevgiyle büyüttüğümüz kalplerimiz tutkunun ateşiyle yanmayı da öğrenmeye başlamıştı. Birlikte...

Düşünmeden duramıyordum. Her şey başka türlü gitse ve biz birbirimize geç kalsak, belki de hiç kavuşamasak böylesi bir hayat ikimiz için de ölümden beter olurdu herhâlde.

"Yine hangi kâbuslara daldı benim güzel karım?" diye mırıldanan sevdiğimle daldığım karanlıktan başımı iki yana sallayarak kurtulurken, "Hiç," deyip ellerimi çıplak göğsüne yasladım. Düşünüp aklımı kaçırmama gerek yoktu. Bu adam benimdi, ben de ona aittim ve biz sonsuza dek böyle kalacaktık.

"Pencereyi sen mi açtın?"

"Hıhı," deyip başını boynuma gömdüğünde, tenime değen kısa sakallarının etkisiyle huylansam da bedenimi saran heyecanla başımı hafifçe geriye attım. Kendimle ilgili öğrendiğim yeni bir bilgiydi. Bana dokunmasını seviyordum. Yaşadığımız her an ikimiz için de yepyeni bir keşifti. Boynumdan öpmesine bayılıyordum ama

kulağımın arkasını öptüğünde kahkahalarla gülmeye başlıyordum.

Nitekim oyunbaz yanıyla dudaklarını huylanacağım noktalara kaydırdığında kendimi zorlasam da kıkırtılarıma engel olamadım. "Adisin," diye mırıldandığım hâlde ellerimi hesapsızca sırtında gezdirmeye devam ediyordum.

"Âşığım... Her hâline," deyip öpücüklerini boynumdan usulca aşağılara doğru kaydıran adamla kalp atışlarım göğsümü acıtırcasına hızlanırken, ellerimi bir haftada uzamaya başlayan saçlarına yaslayıp sevdiğim adama bir kere daha teslim oldum. Yaşadığımız tutku dolu anın etkisiyle utanç verici iniltilerim bir an sonra çığlıklara dönüşürken bana mutluluğun ne demek olduğunu her an, her saniye yaşatarak gösteren bu adamdan başka hiçbir şey düşünemiyordum artık.

Söylememe gerek var mıydı bilmiyorum ama...

Yusuf Ali Karan, bu hayatta başıma gelen en güzel şeydi.

Yusuf kapıyı kilitleyip anahtarı saksının gizli kısmına bıraktığında düşen omuzlarımla hüzünlü bakışlarımı evden alamıyordum. Bir haftadır öyle çok anı biriktirmiştik ki bu evde, sanki evle birlikte o anıları da ardımızda bırakıyormuşuz gibi hissediyordum. Sevgilim yanıma gelip elimi kavradığında hâlime tebessümle bakarken, "Sen böyle yaparsan ben seni nasıl götüreyim?" dediğinde üzülmesine dayanamayarak yüzüme bir gülümseme kondurdum.

"Öyle güzel bir hafta geçirdik ki burada..." dediğimde, "Anılar bizim," dedi bakışlarında yoğun bir aşkla. "Anılar kalplerimizde, zihnimizde... Gittiğimiz her yere bizimle gelecekler. Gittiğimiz her yerde yepyeni anılarımız olacak," deyip dudaklarıma sıcacık bir öpücük bıraktığında da, "Haklısın," dedim anlayışla. "Kuruntu yapıyorum."

Eve döndüğümüzde her şeyin kötü gitmesinden korkuyordum belki de ama öyle olmayacağını biliyordum. Her şeyi konuşmuştuk. Birbirimizden gizlediğimiz hiçbir korkumuz kalmamıştı. Burada

geçen bir hafta yalnızca hayatımızın kısa bir parçasıydı. Bundan sonra yaşayacağımız her günümüz tıpkı buradaki gibi aşkla, mutlulukla geçecekti...

Arabaya bindiğimizde neredeyse bir saatlik yol gitmişken, "Yusuf," dedim bir süredir aklımda olanı düşünerek. "İclal Anne'nin evi burada değil mi?" dediğimde bakışları hafifçe kısılırken, "Evet," dedi başını sallayarak. "Neden?"

"Onu görmeye gidelim mi?" dediğimde şaşkın bakışları bana dönerken arabayı sağa çekip durdurdu. "Bunu istediğine emin misin?" dediğinde yüzümü huzurlu bir gülümseme kaplarken başımı salladım. "Evet, bence bizi gördüğüne sevinir. Düğünden sonra gittiğin için o da çok endişelenmişti. Konuşsanız da görmek başka," dediğimde elime uzanıp üzerine sıcacık bir öpücük kondurdu.

"Bunun beni nasıl mutlu ettiğini bilemezsin ama kendini istemediğin hiçbir şeye zorlamanı istemiyorum," dediğinde elimi tutan elini sıktım güvenle.

"Seni mutlu eden her şey beni de mutlu eder. Hem ben artık hüzün kokan tek bir anımız olmasını bile istemiyorum. Merak etme, ben de istiyorum. İnsan ilk andaki kızgınlığı geçtiğinde sadece güzel anıları hatırlıyor. Bana annelik yapışını, korktuğum gecelerde bana sarılışmı unutmadım. Onu çoktan affettim," dediğimde gözlerindeki mutluluk öylesine yoğundu ki buna ne kadar ihtiyaç duyduğunu anladım o anda.

Saçlarımı okşayıp alnımdan öptüğünde gülümsedim. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" deyip bu defa da yüzümün her zerresini öptüğünde gülümsemem kahkahaya dönüşürken, "Hım... Bilemedim. Unutuyorum da biraz, en iyisi sık sık tekrarla sen," dediğimde onun da mutlu kahkahası arabanın içinde yankılandı. Bir an sonra arabayı çalıştırdığında ben de başımı koltuğun kenarına yaslayıp akan yol boyunca yakışıklı yüzünü seyretmeye devam ettim.

Tüm kırgınlıkların canı cehennemeydi artık. Onu mutlu etmekten daha iyi hissettiren hiçbir şey olamazdı benim için...

İclal Anne'ye uğrayışımız onu öylesine mutlu etmişti ki neredeyse yarım saat boyunca mutluluk gözyaşlarıyla ikimize birden sarılıp ağlamıştı. İnsan kendine dert edinmek istediğinde bu çok kolaydı ama zor olan o dert sandıklarımızı ruhumuzdan temizleyip yerine sevgi tohumları ekebilmekti.

Biz kimsesiz iki çocuktuk. Ama ikimiz de hiçbir zaman anne baba hasreti çekmedik. Belki insan hiç bilmediği bir duygunun hasretini çekmeyi bilmiyordu. Belki de birbirimize sahip olduğumuz için böyle hissettik. Yuva demek kimine göre anne baba demekken biz yuvayı birbirimizde bulduk. Ama her şeye rağmen İclal Anne hiçbir sorumluluğu olmadığı hâlde bize de o yetimhanede kimsesizliğe terk edilen yüzlerce çocuğa da anne olmayı seçti. Belki benimle olan hikâyesi kısa sürdü ama Yusuf ve İsmet'e yaptığı annelik için bile ömrümün sonuna dek ona minnettar kalacaktım...

İki saate yakın onları evlerinde ziyaret ettikten sonra da yeniden geleceğimizin garantisini vererek evimize giden yolculuğumuza kaldığımız yerden devam ettik. Yusuf yol boyunca öyle çok durakta durup beni beslemeye çalıştı ki kasabaya vardığımızda gece yarısını çoktan geçmişti. Şehre yaklaştıkça ardımızda bıraktığımız yaz havası yerini karlı sokaklara bırakırken evimizin olduğu sokağa girdiğimizde tüm korkularıma inat yuvama döndüğümü hissettim. Arabadan indiğimizde keskin soğuk tüm bedenimi titretirken Yusuf da çantaları alıp hızlıca yanıma geldi. Kapıyı açtığımda, "Ev dışarıdan daha soğuktur," diye homurdanmamla çantaları kenara atıp ben daha ne olduğunu bile anlamadan beni kucağına aldığında sokakta yankılanacak çığlığımı son anda bastırdım.

"Delisin sen," diye söylenip yüzümü omzuna yasladığımda içeri girip kapıyı da ardımızdan tekmeleyerek kapattı. "Atladığımız âdet kalmayacak," deyip kucağında benimle ilerlerken salona geçtiğimizde beni sanki bebekmişim gibi dikkatle koltuğun üzerine bıraktı. Hızlıca elektrikli ısıtıcıyı çalıştırdığında kısa sürede ısınan

küçük odayla bedenim gevşerken üzerimdeki kabanı çıkardığımda o da içeriden aldığı battaniyeyle yanıma geldi. "Sobayı yakmayalım ne olur ne olmaz," dediğinde de onaylayarak başımı salladım. Gece soba yakmayı ben de sevmiyordum.

"Sanırım lojmana düşündüğümüzden daha çabuk geçeceğiz," dediğinde merakla bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, "Erken çıkacaklarmış. Ay sonu boşalacak gibi. Eşyaları bu hafta halledelim artık," demesiyle mutlulukla gülümsedim. Buradan ayrılacağımızı bildiğim için ister istemez kendi evimize bir an evvel geçmek istiyordum.

Bir süre sobanın yanında ısınmak ikimizi de gevşetirken, "Sanki tam ısınamıyorsun sen," demesiyle, "Yok, ısındım," dedim endişelenmesini istemeyerek.

"Yok, yok ısınamıyorsun sen," dediğinde, "Isındım," diye saf saf söylenmeye devam ederken ayağa kalkıp beni de kucağına aldığında, "Başka bir yol deneyelim en iyisi," demesiyle kahkaha attım mutlulukla.

Bacaklarımı beline sarıp, "Yani öylesinden diyorsun... Haklısın, galiba tam ısınamadım ben," dediğimde dudaklarıma sokulmasıyla gülümsemem öpücükleri arasında kaybolurken içerideki odaya vardığımızda ışığı açmadan bedenimi hiç birlikte uyuyamadığımız yatağımızın üzerine bıraktı.

Koridordan gelen ışıkla ortam loş bir aydınlığa bürünürken bakışlarımdaki bulutlanmayı yakalamış gibi endişeyle, "Eylül," dediğinde buruk bir tebessümle baktım yüzüne.

"Burada... Sanki hiç birlikte uyuyamayacağız diye düşünmeye başlamıştım."

Bedenini yanıma atıp kollarını etrafıma sararken, "Özür dilerim," diye fısıldadığında bir şey diyemeden devam etti konuşmaya. "Sana söz veriyorum, bir daha asla böyle hissetmene neden olmayacağım. Bundan sonra hayatımızın her anında ikimizin izleri olacak. Göreve gittiğim zamanlar da olacak ama onun dışında asla senden ayrı uyumayacağım," dediğinde ortamın ağırlığını dağıtmak istercesine, "Aksini düşünme bile Yüzbaşı," diye gülerek homurdandım.

Kendime gelmiş olmam onun da yüzünü tebessümle aydınlatırken hafifçe üzerime doğru eğilip, "Nerede kalmıştık?" dediğinde ellerimi boynuna sarıp, "Sanki ısınmakla ilgili bir mevzuydu," diye mırıldandım. "Şöyle alev alev..." deyip boynuma sokulduğunda öpücükleri arasında kıkırdarken sahip olduğumuz her ana şükrederek bir kere daha sevdiğim adama teslim oldum.

Gülüşlerimiz, aşk sözcüklerimiz, birbirlerine karışan soluklarımız ayaza kesen geceyi ikimiz için de yaz gününe çevirirken sevdiğim adamla geçen her anımın yaşadığım tüm acılara değeceğini biliyordum.

Ben bu hayatta çok fazla şey olmuştum belki ama en çok Yusuf Ali'nin Melek'i olmayı sevmiştim...

13. BÖLÜM

"Vedasız Başlangıçlar"

"Bu benim en güzel mutlu sonumdu."
Chloe Liese

"Derya, kızım kapı çalıyor duymuyor musun?"

Annesinin bağırışıyla elindeki telefonu yere düşürdü genç kız. Telaşla yere uzanıp ekranda açık kalan fotoğrafı kapatırken, "Bakıyorum," diye seslenerek salondan çıktı. Kapıyı açtığında babası elinde poşetlerle karşısındaydı.

"Ver baba," deyip poşetlere uzanırken Adem Bey de ayakkabılarını çıkarıp yorgun adımlarla salona geçti. "Hoş geldin Adem," diyerek kapı eşiğinde görünen karısını bir baş selamıyla geçiştiren adam, "Nasılsın kızım?" diyerek Derya'sına döndü. İçinden gelerek sohbet edebildiği bir tek o kalmıştı yaşlı adam için.

"İyiyim baba. Biraz önce eski iş yerimden aradılar. Mutfak için biri lazımmış, yarın gidip görüşeceğim," dediğinde, "Nasıl istersen

kızım," dedi yaşlı adam. Kızının evde oturmaktan bunaldığını biliyordu Adem Bey. Çalışmak ona iyi gelecekti. "Eylül nasıl? Konuştunuz mu yakınlarda?"

Babasının sorusuyla Derya'nın yüzünü içten bir tebessüm sardı. "İyi iyi... Gecikmiş balayı tatillerine çıkmışlar. Düğündü sonrasıydı derken çok hırpalanmışlardı zaten. İkisine de iyi gelecek tatil," dediği sıra kızının ışıltılı yüzüne takıldı yaşlı adam. Derya ne zaman o kasabadan bahsetse yüzü aydınlanıyordu. Bunun en büyük sebebinin Eylül olduğunu bilse de yalnız onunla kaldığını düşünmüyordu Adem Bey. Derya o kasabayı sevmişti. Bu yüzden her dönüşünde bir parça buruktu.

"O asker arkadaşları... Hastaneden çıkmıştı değil mi?" diye soran babası, Cüneyt'i kastediyordu. Derya da kısa bir zaman içinde tanıdığı genç asker için çok üzülmüştü. Arkadaş olduğu Cansu'yu düşündükçe de hüznü çoğalmıştı. Neyse ki onların güzel haberlerini alarak dönmüştü buraya. Hepsi iyiydi, hepsi mutluydu. Derya da dostları adına mutluydu ama içinde küçücük bir yer sızlamadan edemiyordu. Onlar kadar iyi kalpli değil miydi? Güzel olmadığını biliyordu elbette ama mutlu olmayı hiç mi hak etmiyordu?

Kendine olan kızgınlığıyla doldu gözleri. Aptal gibi bir de âşık olmuştu. Hem de Kaan gibi bir serseme değil, İsmet gibi bir adama. Kaan'a olan takıntısını ve şimdilerde İsmet'e olan hislerini karşılaştırdıkça kendine inanamıyordu Derya. Yıllarca âşık olduğunu sanmış, kendini bir saçmalığa inandırmıştı. Oysa takıntıdan başka bir şey değildi Kaan'a olan hisleri. Küçük dünyasında onu ulaşılmaz görmüş, bir yıldıza hayran olur gibi ona tutulmuştu. Hâlbuki Kaan ulaşılmaz falan değildi. Sokaktan geçen binlerce adamdan hiçbir farkı yoktu.

Oysa İsmet...

Onun kimselere benzemeyen o çocuksu masum bakışları vardı. Nezaket akan, her hecesinde sarıp sarmalayan sıcacık bir sesi... İçinde kötülük barındırmayan bir kalbi... Sonra...

"Derya'm... Yine nerelere daldın kızım?" diyen babasının sesiyle utanarak kendine geldi genç kız. Neler düşünüyordu Allah aşkına!

"Şey... Erken kalktım da biraz ondan herhâlde baba," derken daha fazla rezil olmamak adına telaşla yerinden doğruldu. "Kahve yapayım mı sana?"

"Hadi yap bakalım," diyen Adem Bey kızının ardından buruk bir hüzünle bakarken yaşlı kalbiyle bir kez daha dua etti. Bu hayattan tek isteği kızını kendi yüreği gibi tertemiz yürekli bir adama emanet edebilmekti artık. Yorgundu, kırgındı, kaybettikleri güzel günlerin ardından ne yazık ki umutsuzdu. Yaşlı adamın bu hayattan kızının mutluluğundan başka bir dileği kalmamıştı.

Akşam yemeği yine Derya ile Adem Bey'in kısa sohbetiyle sessiz geçti. Asiye Hanım gün geçtikçe söylediği sözlerin ağırlığını daha çok hissediyor, gitgide ıssızlaşan yuvasında yalnızlaşıyordu. Bunca yıllık hayat arkadaşı mecbur kalmadıkça onunla konuşmuyordu. İlk göz ağrısı biricik Derya'sı eskisi gibi derdini annesine açmıyordu. Asiye Hanım çaresizce çırpınsa da olmuyordu. Yuvaları öylesine derinden sarsılmıştı ki bir türlü toparlanamıyordu.

Hiç değilse Nazlı eskisi kadar kötü değildi. Belki de kendisini kandırıyordu kızı, bilmiyordu Asiye Hanım. Ama hiç değilse kocası yanındaydı. Birbirlerine sevdayla bakmadıklarını görüyordu yaşlı kadın ama en azından Tolga yuvasına sahip çıkıyordu. Geçen hafta başka bir eve taşınmışlardı. Nazlı'ya yardıma gittiğinde ilk zamanlara nazaran daha iyi görmüştü kızını. Buna da şükrediyordu yaşlı kadın. Gönül isterdi ki kızı babaevinden teliyle duvağıyla çıksın ama olmamıştı işte. Elden de bir şey gelmiyordu artık. Asiye Hanım da tıpkı kızı gibi bu kadarıyla yetinmeyi kabullenmek zorundaydı.

Masanın üzerindeki telefon titrerken Asiye Hanım'ın bakışları o yana takıldı. Derya yemeğinden aldığı bakışlarıyla telefonu eline aldığında gördüğü mesajla diğer elindeki kaşık kâseye düştü. Telaşla irkilen genç kız, üzerine sıçrayan çorbayla yerinden kalkarken, "Hay aksi!" diye söylenip peçeteye uzansa da elini kolunu nereye koyacağını şaşırmıştı. Yaşlı çift meraklı bakışlarla şaşkın

kızlarının hâline bakarlarken, "Kim o kızım?" diye dayanamayarak sordu Asiye Hanım.

"Hiç... Kızlarla konuştuğumuz grup," derken yanakları kızarmıştı Derya'nın. Hayatı boyunca yalan söylemeyi becerebilen biri olmamıştı. Onu kendisinden de iyi tanıyan annesi kızının yalan söylediğini anlasa da daha fazla bir şey sormaya cesaret edemedi. İlişkileri zaten pamuk ipliğine bağlıydı artık, daha da uzaklaşmak istemiyordu kızından.

"Sen git de üzerini değiştir hadi," diyen annesiyle Derya kaçmak için fırsat kolladığından hızla başını sallayıp odasına doğru ilerledi. Kapıyı kapatıp kayarcasına yere çöktüğünde heyecandan kalbi ağzında atıyordu. Mesajı gönderen kısmında *İsmet Üsteğmen* yazıyordu. İsmet... Aylar sonra ona mesaj göndermişti.

"Merhaba Derya. Biraz geç bir saat olduğunun farkındayım ama şey... Seni düşünüyordum, sonra nasıl olduğunu merak ettim ve sonra da bunu neden sana sormuyorum dedim kendi kendime... Nasılsın?"

Okuduğu her heceyle dudaklarındaki gülümseme genişlerken bir insan daha güzel *nasılsın* diye sorabilir mi diye düşündü genç kız. İsmet ona mesaj atmıştı. Üstteki ilk ve son mesajlaşmalarına baktı. Aylar önceydi. Tıpkı düşündüğü gibi sonrası olmamıştı. Derya içten içe beklese de İsmet hiçbir şey yazmamıştı. Uzun süre kendine kızmıştı sonra da. Onlar arkadaş falan değillerdi ki ne yazacaktı ona İsmet?

Peki şimdi ne değişmişti? Ona neden birden mesaj yazmıştı?

Cevap vermeli miydi?

Vermeliydi elbette ama ne yazacaktı? Düşündükçe kalp atışları hızlandı. Hayatında ilk kez böyle bir heyecan yaşıyordu. Koskoca kadındı ama sanki liseli âşıklar gibi hissediyordu kendini. Ne kadar çok düşünürse o kadar panikliğini fark ettiğinde derin bir nefes aldı ve titreyen parmakları ekranın üzerinde gezindi.

"Merhaba. İyiyim, sen nasılsın?"

Mesajı gönderdiği anda pişman oldu. Sanki anket sorusuna cevap verir gibi ruhsuz olmuştu. Onun hiçbir şey yazmadan konuşmayı sonlandıracağından korktu ama saniyeler sonra yeni bir mesaj düştü ekrana.

"Ben de iyiyim. Aslında... Bir an cevap vermeyeceğini düşündüm açıkçası."

"Neden? Yani neden böyle düşündün?"

"Bilmem... Sonuçta numaranı senden istemedim, Eylül'den aldım ve... Her neyse... Deminden beri ne saçmaladığımı bilmiyorum :)"

Hemen ardından yeni bir mesaj daha geldi.

"Sadece nasıl olduğunu merak ettim. Hastanede yanımda olman... Çok kıymetliydi benim için. Sana teşekkür etme fırsatım olmadı hiç ama teşekkür ederim. Birinin yanımda olduğunu hissetmek güzel bir duyguymuş."

Ekrana baktıkça göğsünün altında bir sancı baş gösterdi. Elini kalbinin üzerine yaslayıp derince soluklanırken, *"Çok fazla,"* diye düşündü. Hissettikleri çok fazlaydı. İsmet'in ona hissettirdikleri çok fazlaydı. Heyecandan düşüp bayılacakmış gibi hissetmek böyle olmalıydı. Yüzünde yanaklarını sızlatan bir gülümseme parıldasa da bir an sonra pençesinden asla kurtulamadığı korkular yapıştı yakasına.

"Sana acıyor. Minnet duyuyor," diye fısıldadı o acımasız ses. *"Yine aynı şeyi yapıyorsun, Derya. İki güzel söz duyduğunda kendini bir şey sanıyorsun."*

Başını önüne eğerken yanaklarından kayan gözyaşları telefonun ekranına bulaştı. Orada duran her hece, yüreğine atılan bir ağ misali kalbini olmayacak bir hayalin peşine daha sürüklerken başını iki yana sallayarak ayaklandı ve telefonu komodinin üzerine bıraktı. Üzerini değiştirip odadan çıkarken bıraktığı telefona bir kere daha dönüp bakmadı.

Kilometrelerce ötedeki genç adamsa kollarının arasından ayırmadığı şalla sabaha dek hiç gelmeyen o mesajı beklemeye devam etti.

"Günaydın Derya."

"Bugün burada kar yağışı yine fena. Sitedeki her lojmanın önüne bir korkuluk kardan adam diktiler."

"Bekle sana da fotoğraflarını atacağım."

"(Fotoğraf)"

Dakikalar sonra yeni bir mesaj daha geldi.

"Sanırım yoğunsun. Sonra görüşürüz."

"Merhaba Derya."

"Haberlerde Ankara'ya da kar bastırdığını gördüm. Umarım sen de kışın tadını çıkarıyorsundur :)"

"Dün gece bir film izledim. Tam yedi Oscar almış biliyor musun?"

"Ödüllü filmler sıkıcı olur sanırdım ama bu çok iyiydi."

"Merak ettiğini biliyorum. Hangisi olduğunu sorarsan söylerim :)"

"Selam :)"

"Balayı çifti yurda döndü, sana da haber vermek istedim."

"Belki Eylül sana anlatmıştır, İclal Anne ile de görüşmüşler."

"Sanırım her şeyin güzel olacağı günlere geldik artık... "

"Melek'in kıskanç olduğunu biliyordum ama ben Eylül'ü akıllı uslu zannederdim. Geçen akşam kimi kıskandığını asla tahmin edemezsin."

"Eylül'ü :):)"

"Evet, doğru gördün. Eskilerden konuşuyorduk, sonra birden gaza geldi. 'Melek'i nasıl unuttun da Eylül'e âşık oldun sen?' diye hesap sormaya başladı bizim oğlana."

"Evet bu an gerçekten yaşandı :))"

"Yusuf'u görmen lazımdı, en son kulaklarından duman çıkıyordu kardeşimin :):)"

Genç kız elindeki telefona dalıp gitmiş hâlde yüzünde tebessümle adımlarken birden çarptığı bedenle geriye doğru sendeledi. Tam o sıra kolundan kavrayan elle şaşkınlıkla, "Kusura bakmayın," diye mırıldanırken, "Derya," diyen tanıdık sesle başını kaldırdığında yüzündeki gülümseme hafifçe soldu.

"Kaan..."

"Şu tesadüfe bak ya! Ne zamandır görmüyordum seni, kasap reyonunda karşılaşacağımız varmış," diyen genç adam çok komik bir şey söylemiş gibi kahkaha atarken Derya aralarına iki adım mesafe bırakıp, "Biraz acelem var benim," diye mırıldandı. Yanından geçeceği sıra yeniden kolunu kavrayan elle kaşları hafifçe çatılırken genç adam, "Kızım nereye ya dursana? Yabancı mıyım ben?" diye söylendiğinde, "Kimsin ki sen?" diye mırıldandı Derya.

"Efendim?"

"Kaan," dedi bıkkınlıkla. "Derdin ne? Ne istiyorsun?"

"Bir şey istemiyorum Derya," diyen Kaan da şaşkındı. Tolga ve Nazlı'nın sürpriz evliliğinden sonra her şey kendisi için de altüst olmuştu sanki. Eskiden dördünün birlikte vakit geçirdiği zamanlarda iyi hissederdi Kaan. Sonra Eylül gitmiş, Tolga dağılmış, Derya da kendisinden uzaklaşmıştı bir anda. Neden böyle hissettiğine bir anlam veremese de özlüyordu eski zamanları. Etrafında onca insan olsa da o tadı vermiyordu. Hatta... Anlam veremediği bir şekilde karşısındaki hırçın bakışlı kızı da özlüyordu.

"Hepiniz gittiniz, ben ardınızda kaldım. Tolga'nın hatalarının faturasını niye bana kestiniz, anlamadım. Hadi onlar tamam ama sen... Biz arkadaştık Derya," dediğinde Derya karşısındaki adamın dalga geçip geçmediğinden emin olamadı. Ya çok iyi rol yapıyordu ya da gerçekten aptalın tekiydi.

"Biz arkadaş falan değildik Kaan," dedi Derya bıkkınlıkla. "Ben bir zamanlar senin uydun gibi etrafında dolanan aptalın tekiydim, sense hiçbir zaman varlığımın farkına varmayan ruhsuz herifin tekiydin," dediğinde Kaan duydukları karşısında şok olmuş bir hâlde baktı genç kıza. Gerçekten böyle mi düşünüyordu?

Bir dakika...

"Sen?" dedi şaşkınlık dolu bir heyecanla. "Sen benden hoşlanıyor musun?" diye sorduğunda Derya bir an için karşısındaki parıldayan bakışlara bakıp, *"Tıpkı yaldızlı hediye paketleri gibi,"* diye düşündü. Dışarıdan göz kamaştırıyordu ama çoğu zaman içindeki insanı mutlu etmiyordu.

"Kaan... Şu an konuşmamız gerekmiyor biliyor musun? Öylece çekip gitmeye ne dersin?"

"Kızım sen ne söylediğinin farkında mısın? Bana duygularını açtın ve ben de öylece çekip gidecek miyim? Hem gitmek istemiyorum ki... Bak... Yani... Ben senden o şekilde hoşlanmıyorum ama seni severim Derya. Yani önemlisin benim için ve istersen... Biraz takılalım işte, bu iş nereye gider görürüz. Belki... Belki zamanla hislerim de değişir," dediği sıra Derya gülmemek için kendini zor tutar-

ken bıkkınlıkla bir nefes bıraktı. Bu anı yaşadığına inanamıyordu.

"Abi benim siparişler ne oldu?" diye tezgâhın ardına doğru seslendiğinde cam tezgâhın ardındaki usta, kıyma dolu paketi kendisine uzatırken, "Hadi güle güle Kaan," deyip genç adamın yanından ilerlediği sıra ardından, "Derya!" diye seslenen adamla marketin ortasında son kez durdu ve yüreğinin üzerindeki ağırlıkları kaldırıp atarcasına bir rahatlıkla haykırdı.

"Senden hoşlanmıyorum, Kaan. Seni düşünmüyorum. Seninle olmak istemiyorum. Hatta şu ana kadar seni tanıdığımı bile unutmuş gibiydim. Sen yoktun, ben de sende yokum zaten. Düzenin bozuldu, alışkanlıkların senden uzaklaştı ama merak etme yakında geçer. Ortamlara akar, yine yolunu bulursun sen ama ben yokum. Ben bambaşka bir yoldayım artık Kaan. Evet, umutsuzca birini seviyorum ama bu defa sevdiğimi sanmıyorum. Gerçekten seviyorum. Üstelik imkânsız olduğunu bildiğim hâlde onu sevmek acı vermiyor. Onu düşünmek bile iyi hissettiriyor. Hem de hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar çok iyi hissettiriyor," dediğinde, "Aptalmışım gerçekten de," diye fısıldadı Kaan.

Derya ne demek istediğini anlayamadığından şaşkınlıkla karşısındaki adama bakarken Kaan belki de ilk kez farkına vardığı gerçeklikle kaybettiği şeyi görüyordu.

"Senin tarafından sevilme şansını kaybetmişim. Sen... Güzel seviyorsun Derya. Belki ben bu kadar aptal olmasaydım... Senin sevgin de bir yanılsama değil gerçek olurdu o zaman."

"Sanmıyorum," diyen genç kız kısa zamanda duyduğu onca şeyin ardından kadere daha çok inanıyordu artık. "Bence kimi seveceğimiz hikâyemizin en başında belli. Hayat bir şekilde seni ona çekiyor. Sonu olur mu bilmiyorsun ama kaderinde olanı eninde sonunda buluyorsun. Ben senin için o kişi değilim, inan bana. Umarım sen de bir gün onu bulur, bulduğunda da kaybetmemek için elinden geleni yaparsın. Hoşça kal, Kaan."

"Hoşça kal, Derya..."

Elinde poşetlerle kasaya doğru ilerleyen genç kız, bir zamanlar kurduğu hayalleri ardında bırakmış gibi hissetmiyordu. Çünkü

o hayallerin hiçbiri şimdilerde kurduğu hayallere benzemiyordu. İsmet'in bakışı, İsmet'in gülüşü, İsmet'in nezaketi, İsmet'in sevgisi, içinde İsmet olan tüm ihtimaller...

Satırlarda arayıp bulduğu şeyleri hayal ediyordu artık Derya. İsmet kendisine nasıl bakar biliyordu ama o kendisine bakarken Derya da onun ellerini tutsa, sarılsa, hep onunla kalsa neler olur yalnızca hayal edebiliyordu... Ve o hayaller öyle güzeldi ki...

Ödemeyi yapıp marketten çıktığında çalıştığı restorana doğru adımlarken hâlâ bir elinde telefonla mesajları okumaya devam ediyordu. Günler geçse de İsmet yazmaya devam ediyordu. Bazen sadece selam veriyor, bazen o gün başlarına gelen bir şeyden bahsediyordu. Bazen de sıradan bir soru soruyordu ama hiç cevap alamıyordu. Derya ona cevap vermeye bir türlü cesaret edemiyordu. Mesajlarda tutulduğu adamla konuşmaya başladığında ona ölesiye bağlanmaktan, sonra da o gittiğinde yine yalnız kalmaktan deli gibi korkuyordu.

Gitmeme ihtimalini ise hayal dahi edemiyordu. Çünkü o kadar şanslı olmadığını biliyordu. Derya bir esas kız değildi. Onun başına böylesi bir aşk hikâyesi gelmezdi.

"Kızım, birinden telefon mu bekliyorsun sen?"

Babasının sesiyle elindeki telefonu kenara bırakan Derya, telaşla meyve tabağına uzanıp bir elmayı soymaya başladı. "Yok, öylesine bakıyorum. Kızlar arada mesaj atıyorlar da..."

Adem Bey bir süredir kızındaki değişikliğin farkında olduğundan sözlerine pek inanmasa da eskisine nazaran çok daha hayat dolu göründüğünden üzerine gitmek istemedi. Her ne yaşıyorsa belli ki ona iyi geliyordu. Adem Bey onun bir hata yapmayacağını biliyordu. Bu hayatta bir kez yanılmıştı ve o yanılgı ailesine çok fazla şey kaybettirmişti belki ama bu defa yanılmayacağını hissediyordu yaşlı adam.

Derya soyduğu elmayı dilimleyip babasına uzatırken çalan telefonla heyecanla yerinden ayaklandı. Kucağındaki tabak düşecekken

son anda yakalamıştı. Babasının manidar bakışları altında telefona uzanıp hızlı adımlarla odadan çıktığında ekrana bile bakmadan açarken, "Alo?" diye heyecanla yanıtladığında, "Derya, balım?" diyen arkadaşının sesiyle tüm heyecanı âdeta balon gibi söndü.

"Eylül... Sen miydin?"

"Bir de dövseydin bari," diye küskünce söylenen arkadaşıyla Derya odasına girip kapıyı kapatırken alnına vurarak yatağına oturup, "Özür dilerim, öyle demek istemedim," diye utançla mırıldandı. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim de asıl sen nasılsın? Niye böyle geliyor sesin? Bir sıkıntın yok değil mi?" diyen arkadaşının sesi telaşlı geliyordu artık. Yok yere endişelendirmişti onu da.

"Yok, hiçbir şey yok," derken içini dökmek istese de tuttu kendini Derya. Eylül hayatının en mutlu zamanlarını yaşarken onu yine sonu gelmez aşk acısıyla boğmayacaktı. Hem ona İsmet'i nasıl anlatabilirdi ki?

"Boş ver beni, sen anlat. Enişte nasıl? Evlilik nasıl gidiyor?" diye sorduğunda bu defa da homurdanma sesi karşı taraftan geldi.

"Evlilik muhteşemdi, ta ki Türk Silahlı Kuvvetleri olaya el atıp kocamı benden ayırana kadar... İki gündür yok Yusuf, göreve gittiler yine. Evlendikten sonra ikinci kez ayrılıyoruz ve gerçekten çok zormuş Derya. Ben galiba hiçbir zaman alışamayacağım bu ayrılıklara," dediğinde Derya'nın aklı tamamen başka bir yerdeydi.

"Göreve mi gittiler? Evde yoklar yani?"

"Yoklar derken? Sen kimi soruyorsun ki?" diye merakla soran arkadaşıyla genç kız pot kırdığını fark ederek dudağını ısırırken, "Hiç," dese de Eylül anlayacağını anlamıştı bir kere. "Kadir de yok, Mehmet Binbaşı da. Sonra Tarık Astsubay da," dediği sıra arkadaşı, "Eylül!" diye direttiğinde keyifle kıkırdadı Eylül.

"Tabii İsmet de..."

"Kapatıyorum ben!"

"Tamam tamam, kapat zaten kocam gelecek birazdan," dediğinde bu defa da Derya keyifle kıkırdarken, "Özledim seni," dediğinde

Eylül de yüzünde tebessümle, "Ben de arkadaşım, ben de," diye karşılık verdi. Biraz daha sohbet ettikten sonra telefonu kapattıklarında ikisi de birbirlerine duyduğu özlemle buruklaşsalar da sonsuza dek birbirlerine sahip olduklarını bildiklerinden mutluydular. Yolları ayrılsa da aralarına mesafeler girse de iki kardeşti onlar. Günün sonunda yine yan yana olmayı başaracaklardı.

O akşam boyunca ve sonrasında geçen iki gün boyunca daha İsmet'ten hiçbir mesaj gelmezken, *"Sonunda vazgeçti tabii,"* diye düşündü Derya. Kim haftalarca hiçbir karşılık almadan birine mesaj atmaya devam ederdi ki...

İşten yorgun hâlde eve geldiğinde duyduğu neşeli gülücük sesiyle yüzünde istemsizce bir tebessüm oluşurken çantasıyla ceketini portmantoya bırakıp salona doğru adımladı. Kapı eşiğinde göründüğünde koltukta oturan Nazh telaşla ayağa kalkarken annesi de gergin bakışlarla kendisine döndü. Babası evde yoktu. Nazh bebeğiyle birlikte gelmiş olmalıydı.

"Hoş geldin kızım," diyen Asiye Hanım yine bir gerginlik çıkmasından korkarak telaşh bakışlarım kızından ayıramazken Derya annesinin sıkıntısının farkında olarak, "Hoş buldum," diye mırıldandı. Ardından kendisine hüzünlü gözlerle bakan kardeşine dönüp, "Hoş geldin," dediğinde Nazlı hissettiği şaşkınlıkla iç çekercesine bir soluk aldı.

"Hoş buldum abla."

Aylar sonra ilkti bu. Ablası kendisiyle konuşuyordu. Nazlı neredeyse mutluluktan ağlayacaktı. Ablasını öyle çok özlemişti ki... Hayatında bir şeyler düzelir gibi olsa da ablasına duyduğu özlem her şeyden üstün geliyordu. Derdini de mutluluğunu da önce ona anlatmak istiyordu ama tüm şanslarını en başında kaybettiğini biliyordu. Yine de umut etmeye devam ediyordu. İmkânsız saydığı Tolga bile kendisine bir adım atmıştı. Belki... Belki günün birinde ablası da kardeşini affetmeyi başarırdı.

Derya, kardeşinin ne denli acı çektiğini gözlerinde görse de ona gitmeyi hâlâ içine sindiremiyordu. Evet, bugüne geldiklerinde görüyordu. Aslında her şey olması gerektiği gibi yaşanıyordu sonunda. Eylül ait olduğu yerde, ait olduğu insanlarlaydı. Hayatı boyunca hiç

olmadığı kadar mutluydu. Kardeşi de sevdiğini söylediği adamla bir aile olabilmek için çabalıyordu.

Yine de tüm bunlar Nazlı'nın ihanetini unutturmuyordu. Çünkü kardeşi en başta kardeşliklerine ihanet etmişti. Eskisi gibi yakıcı bir öfke hissetmese de kırgınlığı geçmiyordu Derya'nın. Belki zaman onlara da şifa olurdu ama bugün elinden gelen bu kadardı. Yaşananlarla kavga etmeyi bırakmıştı, gerisi de zamana kalmıştı...

Yeğenini öpe koklaya sevmek istese de önce temizlenmek üzere banyoya geçti. Hızlıca bir duş alıp üzerini giyindikten sonra salona geçtiğinde babasının da gelmiş olduğunu gördü. Babası da kendisi gibi hâlâ Nazlı'ya uzaktı ama bunun da bitmesini istiyordu artık Derya. Çünkü bu uzaklık en çok babasının yaşlı kalbini yoruyordu.

Küçük pusetinde meraklı bakışlarıyla etrafım izleyen yeğenine doğru adımlayan genç kız gülücüklerine dayanamayarak, "Teyzesinin balı," deyip yeğenini kucağına aldı. Mis gibi kokan boynunu sulu sulu öperken Uğur'un tatlı gülüşleri evdeki tüm kasveti bir anda dağıtmıştı sanki. Nazlı, ablasıyla oğlunun arasındaki sevgiyi tebessümle izlerken Derya kucağında yeğeniyle babasına doğru ilerledi.

"Dedesi bak, gamzeleri belli olmaya başlamış artık," diyen Derya'yla Adem Bey de torununa şefkatle bakarken Derya, "Aynı annesi gibi," diye devam ettiğinde Adem Bey kızına baktı burukça. Derya hafifçe tebessüm edip babasına sevgiyle baktığında yaşlı adam kızının niyetini anlarken Derya'nın başını sallamasıyla yaşlı adam da tebessümle başını salladı. Torununu kucağına alan adam şefkatle tombul yanağını severken, "Nazlı, bir bardak su getir kızım," dediğinde tüm salonu derin bir sessizlik sardı.

Asiye Hanım neredeyse elindeki tabakları düşürecekken Nazlı duyduğu cümleyle kalbinin duracağını düşündü. Babası her şeyin altüst olduğu o geceden sonra ilk kez kendisine bir adım atıyordu.

"B... Ben... Hemen baba," diyen kız telaşla su doldurduğu bardağı babasına uzatırken Adem Bey kendisine uzatılan bardağı alıp, "Sağ ol kızım," diye mırıldandı. Nazlı, dolu dolu gözleriyle ablasına bakarken yaşananların onun sayesinde olduğunu biliyordu. Ablası yalnız kendisi bir adım atmamış, babasıyla aralarında yeni baştan

kurulacak olan köprüye de ilk taşı koymuştu. O akşam Güngör ailesi uzun zaman sonra ilk kez aynı sofranın etrafında huzurla bir aradayken Derya tüm kalbiyle zamanın ailesine iyi gelmesi için dua ediyordu.

Evet, belki hiçbir zaman eskisi gibi olamayacaklardı ama hiç değilse bir arada kalabilmeyi yeniden deneyeceklerdi. Çünkü aile olmak en çok da acıların ardından yeniden bir arada kalabilmek demekti.

Yemeğin ardından Nazlı sofrayı toplarken Derya onların geçe kalmadan gideceklerini tahmin ettiğinden biraz daha yeğeniyle oynadı. Tüm bu yaşananların içinde elmas gibi parıldayan tek güzel şeydi Uğur. Hiç değilse onun mutlu bir hayata sahip olabilmesini dileydi tüm kalbiyle. Bugün Nazlı'ya bir adım attıysa bu biraz babası biraz da yeğeni içindi. Uğur da mutlu bir aile içinde büyümeyi her çocuk kadar hak ediyordu. Bu evin duvarları yeğeninin sesiyle, oyunlarıyla, gülüşüyle yeniden can bulsun istiyordu Derya.

Tolga'nın onları almaya gelmesiyle Nazlı ailesiyle vedalaşarak evden ayrıldığında Derya da gecenin ağırlığının etkisiyle odasına çekildi. Babası zaten yarım saat evvel uyuklamaya başlamış, annesi de yıllardır takip ettiği dizinin başında dünyayı unutmuştu. Genç kız üzerini değiştirip yatağına uzandığında bir süre daha telefonu eline alıp her gece olduğu gibi yine birkaç kare fotoğraf arasında kayboldu. Eylül ile Yusuf'un düğününde çekilen birkaç kare fotoğraf...

İsmet ile ikisini bir araya getiren, o masalsı anları ölümsüzleştiren birkaç kare fotoğraf...

O akşam ilk ve son kez dans ettiklerinden beri Derya bambaşka birine dönüştüğünü hissediyordu. Yıllarca hayalini kurduğu ama hep yanlış duraklarda aradığı aşkın ne olduğunu, neye benzediğini ilk o zaman anlamıştı belki de... Birlikte paylaştıkları o kısacık an, hayatı boyunca hissettiği her heyecandan daha fazlasını yaşatmıştı genç kıza. İsmet'in kollarının arası genç kızın olmak istediği tek yer olmuştu o günden sonra...

Sonrasında dansları bitmiş, ardından da genç adam görev için ayrılmıştı yanından. Geri döndükleri zamana kadar herkes birileri için gözyaşı dökerken Derya içten içe İsmet'in sağ salim dönmesi için dua etmişti. Ama bunu en yakın arkadaşına dahi söyleyemeyecek kadar korkaktı.

Çünkü İsmet ile bir ihtimalleri olduğuna inanmıyordu.

O günlerden bugüne geldiklerindeyse bir kere daha haklı çıktığı için acı çekiyordu. İsmet çabalasa da sonunda vazgeçmişti. Bundan sonra bir araya geldiklerinde yüzüne bakacağını bile sanmıyordu artık...

Sessiz gözyaşları yastığına bulaşırken ekranda gülümsemesi donan adamı izlemeye devam etti. Ne kadar zaman geçti, saat kaç oldu bilinmez lakin bir an sonra ekrana düşen mesaj bildirimiyle ıslak gözleri bir an için kimden geldiğini okuyamazken gözlerini kırpıştırıp mesajı açtığında okuduğu isimle kalbinin duracağını düşündü.

İsmet Üsteğmen...

"Saat gece yarısını geçmiş. Belki polise şikâyet edersin beni, belki de numaramı engelleyip geçersin artık. Günlerdir, 'Yazma İsmet! Bırak peşini!' diye söyleniyorum kendi kendime ama gece olduğunda, hayat durduğunda ve ben koca dünyanın ortasında tek başıma kaldığımda dayanamıyorum. Sen... İçime işledin, Derya. Birini düşünmek, düşünürken kalbinde hissetmek ne demek ben seninle öğrendim. İçten içe utanıyorum kendimden. Bir sapık gibi rahatsız ediyorum belki de seni ama... Her neyse... Özür dilerim. Sarhoş olduğumu falan düşünme sakın, ağzıma sürmem ben o mereti. Sadece... Yazmak istedim. Galiba yazdığım anda karşımdaymışsın, burada benimleymişsin gibi hissetmek iyi geliyor."

Genç kız nefesini tutarak okudu her satırı. Hemen ardından bir mesaj daha geldiğinde hızla uzandığı yerde doğrulurken ekrana düşen yeni mesajı açtığında kalbi telaşla çarptı.

"Ama bu son... Biliyorum, fazlası saygısızlığı da aşacak. Bundan sonra rahatsız etmeyeceğim seni. Kendine iyi bak. Sen... Değerlisin, Derya. Mutlu olmanı her şeyden çok isterim. Hoşça kal..."

Tekrar tekrar okudu her satırı. Gittiğini sandığı adam geri dönmüştü ama aslında şimdi gerçekten de gitmişti. Gidiyordu. Derya'yı bırakıyordu. Çünkü genç kız ona hiçbir umut vermiyordu.

Derya oturmaya da tahammül edemeyip ayağa kalkarken odanın içinde sağa sola adımlamaya başladı. Gece yarısını geçmişti, masal bitmişti ve hayatının aşkı göz göre göre avuçlarından kayıp gidiyordu. "Neyi düşünüyorsun daha aptal!" diye yakardı aynada gördüğü yansımasına. "Neden korkuyorsun? Orada işte! Seni düşünüyor! Tüm dünya sustuğunda o senin adını haykırıyor!"

Kalbi delicesine çarparken elini göğsüne yasladı. Bir süre telaşlı parmakları ekranda gezinse de en sonunda başını iki yana sallayarak mesaj ekranını kapattı ve derince bir soluk alarak delicesine bir cesaretle İsmet'i aradı. Sadece bir kere çaldı, ikincisinde açıldı.

"Derya?" diyen şaşkın fısıltısı ruhunu okşarken, genç kız titreyen dizleriyle yatağının kenarına oturup, "Bana *hoşça kal* deme Üsteğmen," diye fısıldadı.

"De... Derya..."

"Ben..." dedi genç kız, heyecanlı soluğu yanı başındaymış gibi genç adama ulaşırken. "Tek başımayken kendime iyi bakamıyorum. Belki bundan sonra... Sen bana iyi bakarsın," dediğinde İsmet de volta attığı salonun zemininde dizleri üzerine düştü bir anda.

"Sen istersen... Hayatın, hayatım olur," dediğinde, genç kız gözlerinden akan yaşla gülümsedi. Gelen her mesajda kalbinde yeşeren aşk biraz daha büyümüşken, onun sesini duyduğu bu anda artık içine sığmıyordu. Gözyaşları hayatı boyunca ilk kez hissettiği saf mutluluktan dolayı akarken telefonun ardındaki adam yanı başındaymış gibi kızaran yanaklarıyla fısıldadı.

"İsterim. O yüzden... Bana bir daha veda etme olur mu? Çünkü ben... Hiç gitmemek üzere geldim sana..."

Birbiri için çarpan iki kalp, aralarına giren yüzlerce kilometreye inat ilk kez birbirlerine bu kadar yakın olduklarını hissederlerken ikisi de o gece sabaha dek konuşmaya son veren o adımı atamadılar. Sonraki günler boyunca her an birbirlerine biraz daha kalplerini,

ruhlarını açarlarken sonunda hep hayalini kurdukları o aşka kavuştuklarını biliyorlardı.

İsmet ile Derya... Hayatları boyunca hep bir parçaları eksik olan iki masum kalp... Eksik yanlarından bir bütün olmayı, yalnızlıklarını birbirleriyle yok etmeyi başarmışlardı. Bu hayatta herkesin bir hikâyesi olurdu. Onların hikâyesi de zamana, mekâna, aralarına giren kilometrelerce mesafeye yenilmeyen bir aşk hikâyesiydi.

Tüm umutsuzluklara rağmen mutlu son umudunu kaybetmeyen bir aşk hikâyesi...

14. BÖLÜM

"Kış Masalı"

"O, benim her şeyimdi. Benim evimdi."

Claire Kingsley

Eylül'den...

İnsan güvende olduğunu hissediyordu. Ruhu çepeçevre saran o tedirginlik kaybolduğunda teslim olmanın kıymetini anlıyordu. Hayatım boyunca arayıp durduğum tek şeydi ait olmak. Birine sonsuz bir güvenle bağlanmak...

Yusuf Ali ile Melek...

Bizim aramızdaki hiçbir zaman tek taraflı bir bağ olmadı. Ona güvendim çünkü kendini bana teslim ettiğini biliyordum. Bana güvendi çünkü ondan başkasına ait olamayacağımı biliyordu. Şimdi gözlerim kapalı, sonsuz bir karanlığın içindeyim ama artık korkmuyorum. Hapsolduğum tüm karanlıklarda elimi tutacağını biliyorum.

Yanımda olmasa kalbimdeki varlığıyla, anılarımızla, sevdamızla...

Sol yanağımın üzerine düşen saçın çekildiğini hissettim usulca. Bir süre saçlarımda gezindi efsunlu parmakları, ardından yanağıma yaslandı öpmeye doyamadığım dudakları. Bir süre orada takıldı. Kımıldamadıkça nazlandım, en sonunda, "Rotayı değiştir Komutan," diye mırıldandım. Erkeksi gülüşü gamzemin çukurunda kaybolurken usulca gözlerimi araladım. Onu gülüşlerinden öyle uzun zaman mahrum etmiştim ki birini bile kaçırmak istemiyordum artık. Hep gülecekti, biz bir daha asla gülümsemelerimizi kaybetmeyecektik. Ellerimle yüzüne uzanıp yanaklarını kavrarken sakallarının avuçlarımda bıraktığı o tahrik edici hisle yine titredim.

Hafifçe ensesine kaydırdığım ellerimle onu biraz daha kendime çekerken, "Günaydın meleğim," diye fısıldayarak dudaklarıma kapandığında gülümsemem dudakları arasında kayboldu. Yan taraftan hafifçe üzerime doğru yükseldiğinde dün geceye rağmen hâlâ dokunuşlarının hasretini çekiyordum. Bir gün ona doyabilecek miydim bilmiyorum ama çoğu zaman bu hiç mümkün olmayacakmış gibi geliyordu.

Ve bu güzeldi. Çok güzel...

Bir süre daha yatağın içerisinde yalnız öpücükleriyle bile kendimden geçerken uzaklardan gelen telefonun sesiyle daldığımız girdaptan sıyrıldık. "Sadece kulaklarımız çınlıyor," diyen sevgili kocam, beni yeniden anın içine sürüklemeye çalışsa da saçma bir şekilde ne zaman telefon çalsa biri bizi izliyormuş gibi hissettiğimden telaşa kapılıyordum. Tıpkı şimdi de olduğu gibi...

"Yusuf..."

"Yusuf sana ölsün. Adımı şöyle nazlı nazh söyleyince bile tüketiyorsun beni," dediğinde yaşadığımız onca mahrem ana rağmen sözleriyle yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Ne münasebet! Senin şey olasın vardır bir kere. Ben bir şey yapmıyorum. Ay neyse, kalk hadi telefon çalıyor!" diye çirkefleşerek söylendiğimde homurdanarak kendini yatağın diğer tarafına attı. Ben de hızlıca yataktan doğrulsam da üzerimde bir şey olmadığını fark ettiğimde telaşla çarşafa uzandım.

Hâlimle eğlenen Yusuf, kaşlarını hafifçe kaldırıp, "Ne yapıyorsun?" diye söylendiğinde bir süre çarşafların arasında dolmaya dönen hâlime bakarken, "Filmlerde de böyle yapıyorlar," deyip ayaklanacağım sıra yere yuvarlanmamla neye uğradığımı şaşırdım. Yusuf telaşla bana uzansa da iyi olduğumu gördüğünde gülmemek için kendini zor tutarken, "Aptal filmler!" diye homurdanıp hâlimle eğlenen kocama kötü kötü bakarak ayaklandım. Üzerimdeki çarşafı sıyırıp sinirle kenara fırlattığım anda gülüşü boğazında takılı kalırken gece karası gibi bir anda kararan gözleriyle sertçe yutkunduğunda bu defa eğlenen taraf bendim. Üzerime onun kenarda duran tişörtünü geçirip, "Öyle bakarsın şimdi," diye söylenerek salona doğru ilerlerken yaşadığımız anın içinde neredeyse ağlayacak gibi hissediyordum kendimi.

Mutlu olmak ne güzel şeydi...

Koltuğun üzerinde kalan telefonuma uzandığımda sobayı hangi ara kalkıp da yaktığını düşünüp gülümserken Lale'nin aradığını gördüğümde keyifle açtım telefonu.

"Alo?"

"Günaydın Gelin Hanım," diye eğlenerek söylenen sesiyle, "Günaydın," deyip gülümsedim. "Arabayı gördüm, dönmüşsünüz," dediğinde sanki beni görüyormuş gibi başımı salladım.

"Evet, dün gece döndük."

"Nasıl geçtiğini sormuyorum, ses tonundan her yere bal bulaştı zaten," dediğinde neşeyle kıkırdarken, "İyiyiz Lale," diye endişelerini gidermek istercesine mırıldandım. "Çok iyiyiz."

"Çok sevindim arkadaşım," derken içtenliğini sesinin tınısından bile hissedebiliyordum. Gerçek dosttu Lale. Bu hayatta karşıma bir kere daha çıkmaz derken onu bulmuştum. Cansu da öyleydi. İkisi de bu kasabanın hayatıma kattığı en güzel hediyelerdi.

"Siz nasılsınız? Her şey yolunda değil mi?" diye sorduğumda bıkkın bir nefes bıraksa da hafifçe güldü.

"Babamla kaçma kovalamaca oynuyoruz işte. Sanırım bu gidişle nişanlımı evlenmeden evvel toplasan yarım saat falan görmüş olaca-

ğım," dediğinde ben de gülümsedim. Bahtiyar Albay kavuşmalarına razı gelmiş olabilirdi ama bu, onlara çektirmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Evlenince de Kadir'e iç güveyisi olmayı teklif etmesin?" diye eğlenerek söylendiğimde, "Ay sus Eylül!" diye cırladı. "Yerin kulağı var, şimdi aklına gelir falan. Kadir'i silah zoruyla bile tutamam o zaman yanımda," dese de bunun gerçek olmadığını biliyordu. Kadir bu sevdayı öyle zor kazanmıştı ki değil Bahtiyar Albay, tüm Türk Silahlı Kuvvetleri karşısında dursa yine de sevdasından vazgeçmezdi.

"Lale," dedim bir an sonra aklıma gelen fikirle. "Biz akşam Cüneyt'i ziyarete gideceğiz. Sen de gelsene bizimle hem Kadir'i de görmüş olursun," dediğimde, "Bir an hiç sormayacaksın diye düşünmeye başlamıştım," demesiyle kıkırdamadan edemedim.

"He sen beni bunun için aradın yani?"

"Ne sandın? Siz nişanlıma giden yolda benim için birer araçsınız," dediğinde, "Resmen ayaküstü kullanılıyoruz," diye eğlenerek söylendim. "Akşama doğru haberleşiriz," dediğimde, "Sesini böyle mutlu duyduğuma sevindim arkadaşım," dedi az önceki eğlenir sesinden uzak şefkatli bir tınıyla. "Sonunda hak ettiğin mutluluğa sahipsin."

Gözlerim yaşadığım yoğun duyguların etkisiyle istemsizce nemlenirken işi eğlenceye vurmak istercesine, "Hadi kapat, kocama kahvaltı hazırlayacağım daha," diye söylenerek gülmesi eşliğinde telefonu kapattım. Bir süre oturup kaldığım kanepenin üzerinde karlarla kaplı sokağı izlemeye devam ederken bir anda belime sarılan güçlü kolların etkisiyle telaşla ardıma döndüm. Yusuf hiçbir şey söylemeden nemlenen gözlerimin altına kokumu içine çekercesine öpücükler bırakırken ben de ellerimle ensesine sarılıp dokunuşlarına teslim oldum.

"Yıldızlara bakarken seni diledim, kar tanelerinden seni istedim, her gece uykuya dalmadan evvel seni bulmak için dua ettim. Bir adam bir kadını ne kadar çok sevebilir bilmiyorum ama benim sevgim..." deyip beni kucağına çekerek hafifçe pencereden tarafa

döndürdü bedenlerimizi. Kollarını etrafıma sarmış, beni göğsüne yaslarken çenesini de boynumun kuytusuna yaslamıştı. Sokak karlarla kaplıydı ve tıpkı kartpostallardaki manzaraları andıran lapa lapa kar yağışı büyülü bir şekilde yağmaya devam ediyordu.

"Benim sevgim... Tıpkı kar taneleri gibi. Sonsuz, masum ve yalnız sana ait... Hiç bitmeyen bir döngü gibi... Bittiğini sandığın anda en baştan, daima ve daima... Seni bulmamı sağlayan kaderimle barıştım ben. Terk edilmiş bir çocuk olmak yakmıyor canımı. Çünkü seni buldum. Bir ailem yok diye üzülmüyorum. Çünkü sen varsın... Bunca zaman ayrı kalmış olmamızı da düşünmüyorum artık. Çünkü... Sonunda yine bana geldin. Yine beni sevdin."

Başımı hafifçe çevirdiğimde onun da tıpkı benim gibi gözlerinin ıslandığını gördüm. Onu taklit edercesine ben de gözlerinin altına, yanaklarına, dudaklarına birbiri ardına öpücükler bırakırken bir elimle de yanağını okşayıp, "Melek hep Yusuf'u seçer," diye bir kere daha fısıldadım. "Bir tek onu sever."

Bir süre daha birbirimize sarılmış hâlde yalnız nefes seslerimizle ve sobadan gelen çıtırtılarla hayat bulan salonumuzda kar yağışını izlemeye devam ederken karnıma sardığı ellerinin üzerine ben de ellerimi bıraktım ve o an hiç konuşmasak da aynı duayı kalplerimizden geçirdiğimizi biliyordum.

Bize ait bir can istiyorduk. Kimsesizliğimize, istenmeyişimize ve yalnızlığa terk edilişimize inat kocaman bir aile olmak istiyorduk.

Ve içimden bir ses bu defa bekleyişimizin uzun sürmeyeceğini söylüyordu...

"Yusuf Komutan, bu böyle olmaz!"

Elimi belime atmış hâlde sinirle söylenmeye çalışsam da gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Altı üstü yarım saat gidip gelecektik ama bir türlü evden çıkmayı becerememiştik.

Yatağa uzanmış hâlde sırıtan kocamla gülmemek için kendimi

zor tutsam da elimdeki kazağı sinirle üzerine atıp, "Hadi giy şunu!" diye söylendim.

Yüzüne gelen kazağı havada kaparken, "Niye sinirleniyorsun anlamıyorum ki sevgilim?" dedi bakışlarını parlatan masum ifadesiyle. "Ben zaten az önce de giyiniyordum ama sonra giydiklerimi sen geri çıkardın, yanlış mı hatırlıyorum?" diye muzipçe söylendiğinde yanaklarım sinirden ve utançtan kızarırken, "Çünkü... Çünkü o ne yaptığını bilen tilki bakışlarınla beni yoldan çıkardın!" diye çirkefleşerek cırladım. "Ama yeter artık, birbirimize bakmadan giyinip şu evden çıkıyoruz!" diye söylenerek elime aldığım hırkayla odadan çıktığımda ardımdan gelen neşeli kahkahası küçük evimizde bahar rüzgârı gibi dalga dalga yankılandı. Onun gülüşü benim de gülümsememe sebep olurken hissettiğim huzurla şükredercesine kapandı gözlerim. Hayatımda duyduğum en güzel sesti bu adamın gülüşü...

Dakikalar sonra nihayet evden çıkabildiğimizde yüzüme vuran kar soğuğuyla bedenimi saran kollara biraz daha sokuldum. Hızlı adımlarla yolun karşısına geçip lojman siteden içeri girdiğimizde Lale de pencerede bekliyor olacak ki biz gelir gelmez evden çıktı. Hızlı adımlarla karlara bata çıka yanımıza gelirken, "Hoş geldiniz," deyip boynuma sarıldığında ben de ona sımsıkı sarıldım. "Çok özlemişim valla."

"Ben de ben de," derken günlerdir görmediğim arkadaşıma içtenlikle gülümsedim. Lale ikimizi birden baştan aşağı süzüp, "Sen de hoş geldin Yusuf abi. Maşallah balayı yaramış sana," dediğinde ben Lale'nin imasıyla domatese dönsem de Yusuf pişmiş kelle gibi sırıtınca dirseğimle karnım dürttüm.

"Hadi hadi, kardan adama dönmeden gidelim," dememle de Lale'nin koluma girmesiyle biz önden ilerlerken Yusuf da diğer yanımda adımlarımıza eşlik etti. İki ev yandaki lojmanın önüne vardığımızda da daha zili çalmadan kapı Kadir tarafından hızla açıldı. "Hoş geldiniz," derken bakışlarının yalnız Lale'de olduğunu söylememe gerek yoktu sanırım.

"Biz de hoş geldik mi Kadir?" diyen Yusuf'la Kadir saygıyla selam verip, "Estağfurullah, hoş geldiniz tabii komutanım," diyerek

yol verdiğinde, "Rahat oğlum, içtimaya gelmedik," diyen Yusuf'la gülerek ayakkabılarımızı çıkarıp içeri girdik.

"Hoş geldin Eylül."

"Hoş buldum, nasılsın Kadir?"

"Sayenizde daha iyiyim tabii," derken hayran bakışları yine Lale'nin üzerindeydi. Lale de nişanlısının bakışları altında kızarıp morarırken onları kısacık da olsa yalnız bırakabilmek için Yusuf'un koluna girip, "Hadi biz içeri geçelim," dedim ve birlikte salona geçtik.

Uzandığı yerden ayaklanan Cüneyt'i gördüğü an, "Yatsana oğlum, ne yapıyorsun?" diye telaşla söylenen Yusuf'la Cüneyt geri otururken, "İyiyim ben komutanım, hoş geldiniz," dediğinde Yusuf doğruca gidip bir abi edasıyla Cüneyt'e sarıldı. Onun bu tavrı karşısında herkesin bakışları şaşkınlıkla büyüse de ben sevdiğim adamın çektiği azaba en yakından şahit olduğumdan neler hissettiğini anlayabiliyordum. Yaşananlardan dolayı hâlâ kendini suçluyordu ve görünen o ki bu duyguyu içinden söküp atması öyle kolay olmayacaktı.

"Komutanım yapmayın böyle, vallahi ağlayacağım şimdi," diyen Cüneyt de hızla Yusuf'a sarılırken onların bu hâliyle hepimiz duygusallığımızdan sıyrılıp kahkahalara boğulduk. Yusuf'un da yanıma gelip oturmasıyla bakışlarım kapıdan görünen Cansu'yu bulurken bir sarılma faslı da bizim aramızda geçti. Lale'den sonra onu da böyle mutlu ve iyi görmek bana çok iyi gelmişti.

"Komutanım, vallahi söylemeyeyim söylemeyeyim diyorum ama dayanamayacağım. Bir balayı bir insana bu kadar mı yarar? Sahi siz nereye gitmiştiniz? Yarın öbür gün bize de lazım olacak sonuçta," diyen Cüneyt, Cansu'ya manidar bir bakış attığında Cansu yaralı hâline aldırmadan utançtan kızaran yanaklarıyla Cüneyt'in bacağına ufak bir tekme savurdu.

"Sen bu kafayla yarını görürsen şükret," diyen Kadir de can dostunun hâliyle eğlenirken, "Ee bizi boş verin, asıl sizde ne var ne yok?" deyip bir an sonra eksikliğini hissettiğim adamla şaşkınlıkla Yusuf'a çevirdim bakışlarımı.

"İsmet nerede?"

"Bu gece nöbetteydi o," demesiyle de *anladım* dercesine başımı sallasam da bir parça hayal kırıklığına uğradığımı inkâr edemezdim. Zira bu gece ortamda aşk rüzgârları eserken fırsatını yakalayıp onu da didiklemeyi umuyordum.

Biz yokken neler olmuştu? Derya'ya bir adım atmış mıydı acaba? Şimdi buradaki mutluluğumuza bakarken geride bıraktığım kardeşim için daha çok yanıyordu canım. Lale, Cansu ve ben... Biz burada sevdiklerimizle, birbirimizle beraber mutluyduk ama Derya ne hâldeydi? Şu an yalnız mıydı mesela? Onu düşünmek kahkahalarımı buruklaştırıyordu her daim. Burada bizimleyken mutlu olduğunu biliyordum. Kızların da bu kasabanın da tıpkı bana iyi geldiği gibi ona da çok iyi geldiğini biliyordum. Geride kalan hayatımda hissettiğim yalnızlığı düşündükçe Derya için daha çok üzülüyordum. Keşke bir yolu olsaydı. Keşke o da burada bizimle beraber olabilseydi...

Yusuf elimi tutup dizinin üzerine bıraktığında buruklaşan bakışlarım yine tek bir dokunuşuyla aydınlandı. Elini hafifçe sıkıp iyi olduğumu anlatmak istercesine ona gülümsediğimde, "Ben bir çay koyayım," diyerek ayaklandı Lale. "Ben de sana yardım edeyim," diyen Cansu da peşinden ayaklandığı sıra, "Sen dur!" diye telaşla atıldım. "Kadir yardım etsin, o ev sahibi sonuçta."

Cansu ilk başta şaşkın ifadesiyle tepkimi anlayamasa da bir an sonra bakışlarımla Lale'yi işaret etmemle yeşil gözleri *anladım* dercesine parlarken, "Doğru... Doğru ya, ben oturayım. Yoruldum zaten," dediğinde, "Ben mi yordum seni?" diye küskünce atıldı Cüneyt.

"Ne yapıyorum sanki? Bir şey istediğim bile yok! Ama sen de haklısın tabii, ne de olsa insan eti ağırdır derler," diye devam ettiği sıra Lale ve Kadir çoktan salondan çıkmışlardı.

"Ne alakası var?" diye söylenen Cansu da dikkatini küskün bakışlı oğlan çocuğu sevgilisine çevirdiğinde onun eğlenen bakışlarını fark ettiği an kaşları çatılırken, "Sen..." diye sinirle söylenip Cüneyt'in yanından kalkarak gelip yanıma oturdu.

Yusuf da gülerek kalkıp Cüneyt'in yanma geçerek onunla sohbet etmeye başladığında Cansu'yla biraz daha baş başa kalmış olduk. "Ee, nasıl gidiyor anlat bakalım," diye sorduğum sıra homurdanarak

omuz silkse de bir an sonra dayanamayarak gülümsedi. "İyi, yani fena sayılmaz. Arada onu boğmak istesem de geri kalan zamanlarda mutluyuz sanırım."

"Orası belli," derken tatlılıklarıyla ben de gülümsedim. "Peki... Şu Aycan meselesi ne oldu? Onu konuştunuz mu?" diye dayanamayarak sorduğumda keyifli bakışları öfkeyle çakmak çakmak olsa da kızgın olduğu kişinin Cüneyt olmadığını anlayabiliyordum.

"Cüneyt'e sormadım. Ona sormak yanlış geldi Eylül. O bana kalbini açmışken ben böyle bir şey soramazdım. Sanırım içten içe bir yalana inandığımın da farkına vardım. Sonra dayanamayıp Aycan'la konuştum. Biraz üzerine gidince de döküldü zaten. Cüneyt onu tersleyince zedelenen egosunu toparlamak istemiş geri zekâlı. Nelere sebep olabileceğini düşünmemiş bile. Ağzıma geleni saydım, sonra da telefonu yüzüne kapattım."

"Böyle bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum. Gerçek sevgi kendini belli ediyor Cansu. Cüneyt'in bakışlarından kaçıp durmamış olsaydın, bunu çok daha önce sen de anlardın. Neyse ki hiçbir şey için geç kalmadınız," dediğimde sevdiği adama şefkatle bakan arkadaşım, "Çok şükür," diye mırıldandı.

"Kendi aptallığım yüzünden onu kaybetseydim, bununla yaşamaya dayanamazdım Eylül," dediğinde elini tuttum destek olmak istercesine. Kötü şeyleri düşünmenin kimseye faydası yoktu. Sonunda her şey olması gerektiği gibiydi...

Salondan çıktığı anda kalp atışları daha da hızlanan Lale, hâlâ onu gördüğü ilk andaki gibi elini kolunu nereye koyacağını bilemez hâldeydi. Arkasından gelen güçlü asker adımlarını duydukça nefesi tekliyor, onunla bir ömür paylaşacağını düşündükçe içi içine sığmıyordu. Bunca zamana rağmen bu eve ikinci gelişiydi. İlki de yine Cüneyt için ailesiyle geldiği zamandı. Kadir ve Cüneyt iki yıldır bu evi paylaşıyorlardı ama Lale uzaktan uzağa bakmakla yetinmişti bunca zaman. Yalnızca Kadir bile imkânsızdan öte bir hayalken onun yaşa-

dığı yerde olmayı hayal dahi edemezdi genç kız. Şimdiyse buradaydı. Sevdiği adamın yaşadığı, nefes aldığı yerde...

Lojman sitedeki her ev birbirine benzediğinden ezbere adımlarla mutfağı bulsa da içeri girdiğinde kapının arkasından kapanmasıyla duraksadı. Arkasına döndüğünde Kadir sırtını kapıya yaslamış hâlde elleri ceplerinde bir avcı edasıyla kendisini izliyordu. Üzerindeki hâkî renkli kazak esmer tenini daha da etkileyici gösteriyordu. Bacaklarını saran siyah pantolonu güçlü bedeninde bir mankene yakışırcasına hoş duruyordu. Onu yalnızca askerî kamuflajların içinde görmeye o kadar alışmıştı ki bu hâli hem yabancı hem de daha yakın hissettiriyordu. Artık ulaşamadığı biri değildi Kadir. Parmağında yüzüğünü taşıdığı nişanlısıydı.

"Biraz daha böyle bakmaya devam edersen kendimi kuzu gibi hissetmeye başlayacağım," dediğinde, Kadir aheste adımlarla genç kıza iki adım daha yaklaştı. Hafifçe kaldırdığı eliyle yüzüne düşen kâkülleri kenara çekse de yeniden arsızca alnına düştüğünde dudaklarını bir gülümseme kapladı.

"Sanırım bunu sonsuza kadar yapabilirim."

"Tabii babam sonsuza kadar yanımda kalmana müsaade ederse."

"Babanı anlıyorum aslında ben," dedi Kadir şefkatli bir tebessümle. "Benim de böyle bir incim olsa onu kimselerle paylaşmak istemezdim. İleride... Bir kızımız olursa, babandan daha insaflı olabileceğimi sanmıyorum," dediğinde, Lale o geleceğin hayaliyle gülümsedi.

"Belki de oğlumuz olur. Onun karşısına da böyle bir baba çıkarsa suçlusu sensin," dediğinde Kadir bir an için gözlerini yumup hayalin güzelliğiyle gülümsedi. Uzandığı narin elleri avuçlarına aldığında ikisinin de içi titrerken, "Az kaldı," diye fısıldadı Kadir yüreğinden taşan aşkla. "Sen bana hep yasaktın, hâlâ öylesin ama biliyorum az kaldı. Sonrası bizim geleceğimiz," dediğinde Lale de ellerinin üzerine öpücükler bırakan adama aşkla gülümsedi. Bir an sonra kapı zilinin çalmasıyla iki genç de daldıkları rüyadan uyanırlarken hemen ardından gelen Cüneyt'in yüksek sesiyle gözlerini yumup çaresizce kıkırdadılar.

"Albay'ım hoş geldiniz! Ne iyi ettiniz de salonumuzu şereflendirdiniz!"

Yusuf Ali'den...

Kolumun altında mırıl mırıl bir şeyler anlatan sevdamı izliyordum dalgınlıkla. Cansu diyordu, Lale diyordu, Bahtiyar Albay diyordu ama ben onun şakıyan sesinden, nefes aldıkça ciğerlerime dolan kokusundan ve aşkla parlayan gözlerinden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Bahtiyar Albay'ın ufak çaplı baskınıyla gece eğlenceli bir hâlde sonlandığında geç saatte Cüneyt ile Kadir'in evinden ayrılmıştık. Bahtiyar Albay da kızları alıp çıktığında iki genç hüsranla arkalarında kalakalmıştı. Hemen eve geçmek istemediğimiz için de bir süre sokakta adımlamaya başlamıştık. Hava buz gibiydi ama insan yüreğinde kendisini cayır cayır yakan bir sevda olduğunda soğuğu hissetmiyordu.

"Ne diyorsun peki? Sence aramış mıdır?"

"Hı?" diye dalgınlıkla mırıldandığımda, "Yusuf Ali!" diye cırladı meleğim. Bana kızdığı zamanlarda bedenimi yakıp tutuşturan o ateşli bakışlarıyla, *"Yusuf Ali,"* demesine de bayılıyordum. "Dinlemiyorsun beni! İsmet diyorum, sence aramış mıdır Derya'yı?"

"Bilmiyorum. Konuşmadık daha," dediğim sıra homurdanırcasına ofladı. "Araması lazım ama... Derya yalnız kaldıkça daha da umutsuz oluyordur. Daha konuşmaya başlayacaklar, sonra âşık olacaklar, sonra evlenecekler, sonra..." dediği sıra geldiğimiz taşın üzerine oturup onu da hızla kucağıma çektim. Birden geldiğimiz hâle bakıp, "Biz hangi ara geldik buraya?" dediğinde yine kabanımın önünü açıp onu göğsüme yaslarken, kabanı da etrafımıza koza gibi sardım.

"Her şey olacağına varır biliyorsun," dediğimde başını sallasa

da, "Biliyorum ama... Herkes mutluyken onlar da mutlu olsun istiyorum," dediğinde, "Olacaklar," diye mırıldandım. "Aslında ikisi de birbirine çok benziyor. Hem bir aileye sahipler hem de yalnızlar. Hayatta mutlu olacak kadar şanslı olmadıklarına inanıyorlar ama o mutluluğu herkesten daha fazla hak ediyorlar. Biz onların yanında olsak da bu hiçbir zaman yeterli değil," derken duraksadım.

Nedense aklım birden yıllar öncede kalan yağmurlu bir Ankara gününe sürüklenmişti.

"İsmet'in babası öldü," dedim bir anda. Başını şaşkınlıkla yüzüme çevirdiğinde ona İsmet'in hiç bilmediği gerçek hikâyesini anlattım. Bir ailesi olduğunu ama aslında hiç olmadıklarını...

"Biz... Bizi terk eden insanları hiç bilmedik. Belki bu yüzden öfke de hissedemedik. Ama İsmet hep biliyordu. Annesini, babasını, kardeşlerini... Bir zamanlar hepsine sahipken o aileden kovulduğunu biliyordu. Bu yüzden hep hayal etse de bir gün sevileceğine, gerçek bir aileye sahip olacağına hiç inanmadı. 23 Ekim..." diye mırıldandığım sıra bakışları hafifçe kısıldı.

"23 Ekim mi?"

"İsmet'in babasını kaybettiği gün... On sene önce," dediğim an bakışlarından anlam veremediğim bir hüzün dalgası savrulup geçti. Sanki bir şeylerin farkına varmak yaralamıştı onu.

"Mezarlığa ilk gidişimiz, ölümle tanıştığımız o ilk an... Kollarımda ağlamıştı İsmet son kez. O günden sonra da ailesi için bir daha hiç ağlamadı," dediğimde, "Yağmurlu bir gündü," diye fısıldadı boğazında bir düğümle. Neden bahsettiğini anlayamadığımdan şaşkın bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Kapkara bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Toprak suyu çektikçe yağmur daha da hızlanmıştı," dediği an, "Sen..." dedim anlamayarak. "Nasıl hatırlıyorsun o günü?"

"Aynur annem ve Rıdvan babam... O gün kaybettim onları," dediğinde donup kalan bakışlarımla baktım ıslak gözlerine.

"Sen... Nasıl?"

"Mezarlıkta yalnızdım. Herkes gittiğinde tek başıma kalmıştım.

Sonra... Birden sert bir rüzgâr esti," dediğinde hâlâ neden bahsettiğine bir anlam veremiyordum. Bir yanım da korkuyordu. Dudaklarında canımı yakan kırık bir tebessüm doğarken devam etti konuşmaya. "Hani böyle bazen hissedersin, sanki seni izleyen biri varmış gibi... Arkama döndüm dayanamayarak. Kimse yoktu. Sadece... Yan yana yürüyen iki genç vardı," dediğinde göğsümde büyüyen acıyla yutkundum.

"Melek..."

Ellerini kalbime yaslarken acı çekercesine gülümsedi. "Bir mezarın başından uzaklaşıyorlardı. Birbirlerine sahip oldukları için şanslılar diye düşündüm. Sonra önüme döndüm. Yapayalnızdım. Belki de ilk kez o zaman anladım aslında kimsesiz olduğumu... İçimde garip bir his doğdu o an, arkama döndüm ama... Gitmişlerdi. Gitmiştiniz..." dediğinde, "Birkaç adım," diye mırıldandım. "Birkaç adım uzağımdaydın. Seni göremedim, seni daha önce bulabilirdim," diye kendime duyduğum kızgınlıkla fısıldadığımda, "Hayır," dedi güzel bakışlarını saran gülümsemesiyle.

"Sen beni bir kere buldun zaten Yusuf. Yetimhane bahçesindeki o gece, karların arasında ölümden çekip aldığında... Bu defa seni bulması gereken bendim ve ben de seni buldum," dediğinde bir anda üzerime çöken tonlarca gerçeğin ağırlığıyla avuçlarımla yanaklarını sarıp telaşla dudaklarına kapandım. Sahip olduğum tüm aşkla onu öperken, "Sakin ol koca adam," diye eğlenerek fısıldadı. Farkına vardığımız gerçekler onu da hırpalamıştı ama benden daha iyi görünüyordu. Belki de tüm mesele artık geçmişi ardımızda bırakmaktı.

Belki defalarca kez yollarımız kesişse de her seferinde birbirimizi ıskalamıştık. Çünkü zamanı gelmemişti. Her ne yaşandıysa öyle olması gerektiği için yaşanmıştı. Sonunda yine birlikteydik. Bu hikâye en başından beri bizim hikâyemizdi ve bunu hiç kimse, hiçbir güç değiştirememişti.

"Karan çifti olarak bir ağırlığımız var. Tüm kasabaya magazin malzemesi olmak istemiyorum," diye eğlenerek fısıldadığında, "Eve gidelim," diye homurdandım kanımı kaynatan tutkuyla. Onu istiyordum. Onu her şeyiyle, tüm benliğimle istiyordum. Ses tonum

onun muzipliğini de alıp götürürken, "Kocam ne derse o..." diye aynı tutkuyla fısıldadığında hızla ayaklanıp onu da ayaklarının üzerine bıraktım.

Birlikte el ele hızlı adımlarla sokak boyunca adımlarken kendimi hiç hissetmediğim kadar heyecanlı hissediyordum ve bedenimi saran bu tutkuyu dizginleyemezsem neler yapabileceğimi düşünmek bile istemiyordum. Eylül de yanı başımda yüzünde telaşlı bir ifadeyle adımlarıma ayak uydurmaya çalışırken neredeyse daha da hızlanalım diye onu kucaklayacaktım ki gece gece kasabalıya malzeme vermek istemediğimden sakin kalmaya zorladım kendimi.

Haklıydı. Karan çifti olarak bu kasabada bir ağırlığımız vardı.

Karan çifti...

Ne de güzel yakışmıştı öpmeye doyamadığım dudaklarına...

Evin önüne vardığımız anda telaşla kapıyı açmamla içeri girmemiz bir olurken bir anda bedenini kucaklayıp sırtını kapıya yaslamamla ateşten kopan korları andıran dudaklarımız birleşti.

Bacaklarım belime sarmasıyla cayır cayır yanan bedenimi ona daha fazla yaslarken başını geriye atmasıyla dudaklarımı boynuna sürükledim. Elleriyle omuzlarıma tutunan sevgilim, hissettiği heyecanla tırnaklarını enseme geçirirken yaşadığımız tutkunun içinde neredeyse aklımı kaybedecek gibiydim. Montunu hangi ara omuzlarından sıyırdığımı bile anlayamadım. Kalçasındaki elimi bir an sonra kazağının içine doğru sürüklediğimde bedeni bana doğru kavislenirken, "Ellerin buz gibi olduğu hâlde nasıl beni böyle yakabiliyorsun Komutan?" diye fısıldadığında sesindeki yoğunlukla neredeyse dizlerimin üzerine yığılacaktım.

Diğer elimle sabırsızca kazağının yakasını çekiştirdiğim an kapının tıklatılmasıyla ikimizin kavrulan bakışları da şokla büyüdü. Ardından da zil çaldığında dağılmak üzere görünen hâlimle sertçe yutkundum.

"Hey! Açsanıza kapıyı be kardeşim, daha yeni girmediniz mi eve?" diye söylenen İsmet'le alnımı sevdiğimin narin çenesine yaslarken soluk soluğa, "Senin zamanlamana tüküreyim İsmet!" diye söylenmemle Eylül hızla omzuma vurup kısık sesiyle, "İndir beni!"

diye cırladı. Onu ayaklarının üzerine bıraktığım anda bir an için düşecek gibi olsa da hızla portmanto aynasının önüne geçtiği anda gördüğü suratıyla, "Yuh!" diye çemkirdi.

"Seni öldüreceğim Yusuf Ali! Seni mahvedeceğim! Bu boynumun hâli ne be adam?"

Bacağıma bir tekme savurduğu gibi koşarak yatak odasına gidip kapıyı da ardından kapattığında ben de bir süre sakinleşmeye çalışsam da bunun nefes alıp durmakla olmayacağını anlayıp çaresizce kapıyı açtım.

"Ne var İsmet? Ne var!"

Bağırışımla iki adım gerileyen kardeşim ne olup bittiğine bir anlam veremese de cayır cayır yanan bedenime vuran kar ayazı bir nebze kendime gelmemi sağlamıştı. "Ne oluyor abi ya? Ne diye açmıyorsunuz kapıyı? Derdimiz var herhâlde şurada," deyip söylenerek içeri geçen İsmet'le ben de, "Şansıma tüküreyim..." diye söylenirken bir dakika daha kapı eşiğinde öylece kar ayazını yedikten sonra solan tüm hevesimle kapıyı kapatıp homurdanarak içeri geçtim.

İçeri girdiğimde İsmet sobanın başına tünemiş hâlde yakmakla uğraşırken, "Ne var gece gece? Ne diye geldin?" diye huysuzca söylendiğimde ardımdan omzuma vurup, "Yusuf Ali!" diye çemkirdi Eylül. "Ne biçim konuşuyorsun?"

Ardından koşar adım İsmet'in yanına varıp, "Hoş geldin," diye şakıyarak ona sarıldığında İsmet de bir abi edasıyla onu kucakladı. Yalandan öksürüp, "Hop, tamam be!" diye söylendiğim sıra Eylül huysuzca yüzüme bakıp koltuğa oturdu. Ben yanına varamadan da çattığı kaşlarıyla İsmet'i yanına çekiştirdi. Üzerine giydiği boğazlı kazağa bakıp dururken neler kaçırdığımı düşünmeden edemiyordum.

İsmet arkasına yaslanıp, "Nasıl geçti tatiliniz bakalım?" diye sorduğunda, "Daha bitmedi tatilimiz," diye huysuz ihtiyarlar gibi homurdandım. "Pazartesi'ye kadar vaktimiz var."

"Hayırdır oğlum, sen tersinden mi kalktın bu sabah?" diye söylenen İsmet'le Eylül'ün ters bakışları da beni bulurken oradaki

tehditleri hızla okuyup kendime gelmeye çalıştım. Yoksa kurduğum tüm hayaller İsmet gittiğinde de yalan olacaktı.

"Yol yorgunluğudur, boş ver sen onu," diyen sevgilim hızla İsmet'e yöneltti tüm dikkatini. "Ee sen ne yaptın? Biz yokken hayatında ne gibi değişiklikler oldu mesela? Yeni başlangıçlara falan yelken açtın mı?" diye sorduğunda ben tatlılığıyla gülümserken, "Fal mı bakıyorsun bacım hayırdır?" diye söylendi İsmet. "Hepi topu bir haftadır yoksunuz, en fazla iki çorap değiştirmişimdir başka ne değiştireceğim hayatımda?" dediğinde Eylül yüzünü buruşturup omzuna vururken ben kahkahama engel olamadım.

Bir an sonra, "İsmet, zorlama beni!" diye cırladı Eylül. "Ne kastettiğimi bal gibi de biliyorsun. Derya'yla konuştunuz mu?" diye hevesle sorduğunda İsmet'in eğlenen bakışları birden buruklaşırken, "Pek sayılmaz," diye mırıldandı. "Ben... Mesaj attım ona, biraz da yüzsüzlüğe vurdum hatta ama... Rahatsız oldu sanırım. Hiç cevap vermedi bana," dediğinde omuzlarım endişeyle dikleşti. İsmet karşımda mahzunken onu koruma içgüdüm istemsizce devreye giriyordu.

O an Eylül'ün de duydukları karşısında üzüleceğini düşünsem de düşüncelerimin tam aksine, "Aferin sana," diyerek yüzünde gülümsemeyle pat pat İsmet'in omzuna vurdu. "Israr ederek doğru olanı yapmışsın. Sakın vazgeçeyim deme İsmet. O rahatsız olmamıştır, sadece korkmuştur," dediğinde ikimizin de anlamayan bakışlarına dönüp burukça omuz silkti.

"Arkadaşımın hislerini sana ifşa edecek değilim ama sen bana güven. Seni istemese bunu anlardın, emin ol. Derya'nın kabuğunu kırmak kolay değil çünkü onun zırhı yılların yalnızlığının birikimi. Ama o zırhı indirdiğinde buna değdiğini göreceksin. Sen sadece vazgeçme," dediğinde bir süre dalgınlıkla yerdeki halıyı izledi İsmet. Zaman geçtikçe yüzündeki mahzunluk yeniden aydınlığa büründüğünde, "Kalkayım ben," diye mırıldanarak ayaklandı. "Uykusuzluktan geberiyorum zaten."

O an nasıl derin bir nefes bıraktıysam ikisinin bakışları da bana dönerken İsmet şaşkın bakışlarıyla, "Sende bir tuhaflık var ama

hayırlısı," deyip kapıya doğru adımladı. Tam kapıdan çıkacağı sıra arkasını dönmesiyle bakışları hafifçe kısılırken, "O boynuna da bir bak, kedi mi tırmaladı ne olduysa," deyip kapıyı ardından çektiğinde koridorun ortasında öylece kalakaldık.

Boynumdaki izler... Arsız bir kediye değil, doyumsuz bir sevgiliye ait izler...

Birkaç saniye elleriyle yüzünü kapatan sevgilim, boğuk çığlıklar eşliğinde yatak odasına doğru ilerlerken içine düştüğümüz bu anın ortasında sadece mutlu hissediyordum.

"Eylül? Odaya geldiğimde kafama bir şey fırlatmayacağına güvenebilir miyim sevgilim?" diye seslendiğimde bir süre hiçbir cevap gelmezken bir an sonra evin içinde tehditkâr bir şekilde yankılanan cümleyle kahkahalarıma engel olamadım.

"Dene ve gör, Yüzbaşı! Dene ve gör!"

Denedim ve gördüm.

Bu gök mavisi bakışlı kızla yaşadığım her an hayatım boyunca çektiğim ve bundan sonra çekeceğim tüm acılara değerdi.

Yedi Ay Sonra...

Eylül'den...

Telefonun huzursuz edici sesi kulaklarımda yankılanırken elimi gelişigüzel yatağa savurduğumda karşılaştığım boşlukla huysuzca ofladım. Zar zor aralayabildiğim gözlerimle boşluğa bakmaya devam ederken, "Ne zaman emekli olursun acaba?" diye eğlenircesine mırıldandım. Sanırım uyandığımda sevdiğim adamı göremediğim sabahlara hiçbir zaman alışamayacaktım. Bir kere daha çalan telefonla neyin beni uyandırdığını hatırlarken oflayarak telefona uzandım ama gördüğüm saatle telaşla yerimde sıçradım.

"On mu? Nasıl ya?"

Arayanın Suna Öğretmen olduğunu gördüğümde utancımdan ne diyeceğimi bilemezken telaş içerisinde doğrulup, "Öğretmenim kusura bakmayın, nasıl uyuyakaldım anlayamadım. Çocuklar da bekliyorlar kaç saattir. Çok özür dilerim ben hemen çıkıyorum ve..." deyip dolaptan kıyafetlerimi almaya çalıştığım sıra, "Eylül, ne diyorsun kızım sen?" diye şaşkınlıkla mırıldandı Suna abla. "Bugün pazar ya, ne okulu?"

Bir an için dolabın önünde kalakalıp şaşkın hâlde uzun boy aynasındaki sersem hâlime bakakalırken geri geri adımlayıp ellerimle yüzüme düşen saçlarımı ardıma atarak, "Doğru ya," diye mırıldandım.

"Ben seni kahvaltıya çağırmak için aradım. İşin yoksa gel hadi. İşin varsa da gel tabii," dediğinde tam o sıra midemden gelen guruldtuyla kıpırdanırken, "Olur, birazdan geliyorum," diye mırıldandım. Telefonu kapattığımda da hızla yatağı toparlayıp ardından kendime gelmek için duşa girdim.

Ilık su sersemleyen bedenimi kendine getirse de günlerdir üzerimden atamadığım bu hâlime bir anlam veremiyordum. Çocukluğumda bile erken uyanırdım ben, hiçbir zaman geç saatlere kadar uyuyan biri olmamıştım. Oysa kaç zamandır sabahları zar zor uyanıyordum. Evlendiğimizden beri her sabah Yusuf'la birlikte kahvaltı hazırlamak beni mutlu ederken kaç gündür uyandığımda gitmiş oluyordu. Benim için hazırladığı kahvaltıyı gördüğümde de aşkımın büyüklüğü kendime duyduğum sinirle çarpışıyordu. Üç gündür de görev yüzünden yoktu zaten. Özlemden ölünseydi ben çoktan ölmüştüm.

Suyu kapatıp duştan çıktığımda bir süre bedenime sardığım havluyla yatakta öylece oturdum. Telefonumda çağrı yoktu, iki gündür konuşamamak da beni ruhsal olarak hırpalamıştı. Sanırım bir de hasta oluyordum. Telefonu bırakıp dolabın karşısına geçtikten sonra mevsimlik yeşil renkli elbisemi ve çamaşırlarımı aldım. Üzerimi giyip aynanın karşısına geçtiğimde gitgide uzayan saçlarımı da kuruladım. Bir zamanlar kısa kestirmeye alışkın olduğum saçlarıma artık kolay kolay makas değmiyordu. Sevdiğim adamın

ona sarıldığımda göğsüne dökülen saçlarıma nasıl bağımlı olduğunu gördüğümden beri kıyamıyordum. Ne saçlarıma ne de ona...

Kuruttuğum saçlarımı gevşekçe ördükten sonra solan tenime can vermek için hafif bir makyaj yaptım. Saat neredeyse on bire gelirken evden çıktığımda havanın da serinlemeye başladığını hissettim. Yaz bitmiş, kış kendini belli etmeye başlamıştı. Ellerim hırkamın ceplerinde lojman sitede adımlarken bir an için sokağın karşı tarafına takıldı bakışlarım. Eski evim şimdilerde boştu. Beş ay kadar önce lojman siteye taşındığımızdan beri oraya kimse taşınmamıştı. Sakin adımlarla iki yan evin önüne varıp zili çaldığımda neşeli tebessümüyle Lale'yi buldum karşımda.

"Hoş geldin," deyip boynuma sarıldığında ben de ona sarıldım gülerek. "Sen de hoş geldin. Artık kendi evinde yaşadığını unutma," dediğimde keyifle sırıtıp omuz silkti. "Bunu babama hatırlat sen. Hâlâ akşamları buraya geleceğimi düşünüyor," dediğinde kıkırdayarak içeri geçtik. Yaz başı Lale ile Kadir de nihayet evlenmişlerdi. Onların düğünü, âdetleri gereği Kadir'in memleketinde tam üç gün sürmüştü. Lale'nin her ortama uyum sağlayan tavırları sayesinde Kadir'in tüm ailesi Lale'ye bayılmıştı. Dışarıdan çıtkırıldım bir şehir kızı gibi görünse de gerektiğinde şalvarını giyip işe koyulmaktan çekinmiyordu. Bu hâliyle en büyük puanı da Kadir'in babaannesinden kapmıştı Lale.

"Senden görmedim ben bu hâlleri Esma, ne sevap işledin de buldun sen bu gelini?" diye Kadir'in annesine söylendiğinde kadıncağız hem kızmış hem de geliniyle gururlanmıştı.

Şimdilerde onlar da lojman sitedeki evlerinde yaşıyorlardı. Bahtiyar Albay'ın tüm diretmelerine rağmen sonunda kavuşmayı başarmışlardı.

"Hoş geldin kızım," diyen Suna abla da bana sıcacık gülümsemesiyle sarıldığında ben de ona sarılıp koltuğa geçtim.

"Tuna yok mu?"

"Dün gece arkadaşında kaldı paşamız. Babası yok ya, fırsatı değerlendiriyor," demesiyle gülümsedim. Bir süre koltuklarda oturup gündelik konulardan sohbet etsek de fırından gelen sesle, "Hadi

geçelim sofraya," diyen Suna ablayla hep birlikte sofraya geçtik.

Bir an için günlerdir aç kalmışım gibi iştahla sofraya baksam da Lale sucuklu yumurtayı sofranın tam ortasına bıraktığında burnuma dolan kokuyla safra tadı ağzıma geldi. Telaşla yerimden kalkıp elimle ağzımı kapatarak banyoya koşup kapıyı da ardımdan kapattığımda öğürmekten iki büklüm hâle geldim. Dün geceden beri bir şey yemediğim için midem de boştu ama bu, öğürüp durmama engel olmuyordu. Boş mideme elimi yaslayıp acı çekercesine kusmaya çalışırken bir an sonra güçsüz bedenimle dizlerimin üzerine düştüm.

Kapının ardından telaşlı sesler gelse de uzanıp açacak kadar bile hâlim yoktu. Güç bela lavabonun kenarına tutunup yüzümü yıkadığımda suratım elime aldığım havludan daha beyazdı. Biraz sonra titreyen bedenimle kapıyı açtığımda Suna abla da Lale de telaşla baktılar hâlime.

"Ne oldu kızım birden?" diyen Suna abla anne şefkatiyle omzumu okşarken Lale de endişe dolu bakışlarıyla bir bardak su uzattı.

Birkaç yudum alabildiğim su hiç değilse ağzımdaki zehir tadını alırken, "Kusura bakmayın, ne oldu birden anlamadım," diye özür dilercesine mırıldandım.

"Saçmalama Eylül," diyen Lale koluma girip koltuğa oturmama yardımcı olduğunda Suna abla da endişeyle yanıma oturdu. "Yediğin bir şey mi dokundu? Ne zamandır böylesin?" diye sorduğunda, "Bilmiyorum ki," diye yorgunlukla mırıldandım. "Sadece kendi yaptığım şeyleri yedim. Bozuk falan değildi hiçbir şey. Üşüttüm belki de... Birkaç gündür üzerimde bir hâlsizlik de var. Uyuyup kalıyorum, kan değerlerim düştü herhâlde," diye mırıldandığım sıra, "Belki de..." dedi Suna abla.

Bir an sonra, "En son ne zaman regl oldun?" dediğinde anlamayarak yüzüne bakarken, "Ben... Sanırım... En son..." deyip Lale'ye çevirdim bakışlarımı. "Sizin düğünden sonraki hafta," diye mırıldanırken Lale'nin, "İki ay önceydi Eylül," diye şaşkınlıkla mırıldanmasıyla bakışlarım büyüdü telaşla.

"Ama ben... Hep düzensiz olurum zaten yani," diye ne diyeceğimi bilemez hâlde şaşkınlıkla mırıldanırken içimde küçücük bir

parçam, *"Olabilir mi?"* diye heyecanla fısıldadı. *"İçimde bir can olabilir mi sahi?"*

"Durun şimdi... Emin olmadan bir şey söylemek doğru olmaz," diyen Suna abla, Lale'nin heyecanlı bakışlarına inat temkinliydi. Muhtemelen heveslenip sonrasında hayal kırıklığına uğramamdan korkuyordu. Bense ne hissedeceğimi bilmiyordum.

İçimde bir bebek olsa hissederdim değil mi?

Yoksa hissetmez miydim?

Bir süre üçümüz de ortaya çıkan bu ihtimalin şaşkınlığıyla ne yapacağımızı bilemesek de en sonunda, "Test alacağım ben," diye heyecanla ayaklanan Lale'yi Suna abla eliyle durdurdu. "Otur yerine Lale. Evde var."

Annesinin söylediği cümleyle Lale'nin yüzünü başka zaman olsa kahkaha atacağım bir ifade kaplarken, "Anne inşallah sık sık test yapmıyorsundur," dediğinde Suna abla moraran yüzüyle kızının kolunu çimdikledi.

"Edepsiz edepsiz konuşma. Dünkü bebe bana laf atıyor!"

Lale ağzına fermuar çekip heyecanla bana dönerken ayağa kalkan Suna abla, "Kalk hadi Eylül. Öğrenelim bakalım, torun geliyor mu gelmiyor mu?" dediğinde duyduğum cümleyle bile kalbim yerinden çıkarcasına çarptı. Suna abla banyonun önünde üç paketi elime tutuşturduğunda heyecandan ellerim titrerken Lale, "Hadi! Üçünü de yap ama emin olalım," diye direttiğinde, "Ta... Tamam," diye şaşkınlıkla soluyup banyoya geçtim.

Bir süre derin derin nefesler alarak kendime gelmeye çalışsam da faydasızdı. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki göğsüm ağrımaya başlamıştı. En sonunda kalpten gideceğimi düşünüp paketleri açtığımda testlere bir an için gülerek baktım. Sonrasında da nasıl yapacağımı çözdükten sonra korku dolu bekleyişim başladı.

Bekledikçe kalp atışlarımın daha da hızlandığını fark ettiğimde düşüp kalmaktan korkarak kapıyı açtım. İkisi de koridorda heyecanla beni beklerken, "Bakamadım, kalbim çok hızlı atıyor," diyerek banyodan çıktığımda birkaç dakika sonra Lale girdi banyoya.

Oturup kaldığım koltukta ellerimle yüzümü kapatıp sakinleşmeye çalışırken bir an sonra, "Lale? Ne oldu kızım?" diyen Suna ablanın heyecanlı sesiyle başımı kaldırdım.

Lale'nin dolu dolu gözleriyle bana doğru geldiğini gördüğüm vakit hayal kırıklığıyla omuzlarım düşerken, "Eylül... Sanırım üçüzlerin olacak. Üç test de hamile olduğunu söylüyor!" deyip kahkahalarla boynuma sarılmasıyla havada asılı kalan ellerimle şaşkınlıkla donakaldım.

"Ge... Gerçekten mi?" diye heyecanla fısıldadığımda, Lale gülen yüzüyle başını sallarken Suna abla da dolu dolu gözleriyle yanıma gelip, "Torun geliyor ha..." diyerek boynuma sarıldı. Ondan duyduğum sözler karşısında yaşadığım anın gerçekliği göz pınarlarıma dolup taşarken titreyen ellerimi karnıma yaslayıp, "Bebeğim..." diye yüreğimden taşan aşkla fısıldadım.

"Babasının duası... Hoş geldin bize, hoş geldin..."

Hayatımda ilk kez yalnız olduğum hâlde yalnız hissetmediğim gecenin sabahı, yaşadığım heyecanın etkisiyle bir türlü gelmezken yarım saat dahi uyuyamadığım hâlde koca bir dünyayı sırtlayacak kadar dinç hissediyordum kendimi. Dün gece bir kez daha midem ağzıma gelse de bu defa nedenini bildiğimden gözyaşlarım mutluluktan akmıştı. Sabaha dek üzerimde sevdiğim adamın kokusunu taşıyan kazakla karnıma sarılı hâlde öylece uzanırken ona bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Duyduğunda neler hissedeceğini düşündükçe yerime sığamıyordum.

İkimiz de terk edilmişliğimize inat bir bebeğimizin olmasını çok istiyorduk. Belki de hiç sahip olamadığımız o yuva sıcaklığını bebeğimizle birlikte yaşayacağımızı düşündüğümüz için böyle hissediyorduk. Bizden esirgenen o yuvayı bebeğimize vermeyi her şeyden daha çok istiyorduk. Hayal kurmaktan korktuğum hâlde kalbime engel olamıyordum. Sevdiğim adamın nasıl mutlu olacağını düşündükçe içim içime sığmıyordu. Nasıl bir anne olacağımı bilmesem de

benim bebeğim dünyanın en mükemmel babasına sahip olacaktı. Sadece bunu bilmek bile kötü olan her ihtimali aklımdan silip atıyordu. Hasret ilk kez böylesine zor gelmişti belki de... Sevdiğim adamın bir an evvel yammıza gelmesi için dua ediyordum.

Sabah olduğunda okula gitmeden önce Lale ile birlikte hastaneye uğradık. Üç test birden yapmış olsam da kan testiyle de emin olmak istiyordum. Kan verdikten sonra bir şeyler atıştırıp okula geçtiğimde sonucun geleceği ana kadar bastığım yeri bile bilmez oldum. Öğle arası hastaneye geçtiğimde kalp atışlarım yine göğsümü acıtacak kadar hızlanırken doktorun ağzından dökülen, "Hamilesiniz," cümlesiyle gözyaşlarıma mâni olamadım.

Hamileydim. Bizim de bir bebeğimiz olacaktı.

Hastaneden sonra okula döndüğümde durup durup çocukların masum yüzlerine dalıyordum. Yeniden umut etmeyi onlardan öğrenmiştim ben. Bu kasabaya geldiğim gün hikâyem onlarla başlamıştı ve o günden sonra hayatım yalnız güzelliklerle dolmuştu.

Alaca, milyarlarca insan için hiçbir şeydi. Oysa benim sahip olduğum her şeydi...

Okuldan eve döndüğümde duş aldıktan sonra üzerimi giyinip korkarak mutfağa geçsem de neyse ki bugün daha iyi hissediyordum kendimi. Belki de bebeğim babasının burada olmadığını hissettiğinden annesini yormak istemiyordu. Belki de sadece saçmalıyordum. Yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfakta oyalandığım sıra telefondan gelen şarkının sesi de mutfakta yankılanıyordu. Bir zaman sonra dalgın hâlde önümdeki çorbayı karıştırmaya devam ederken birden belimi saran kollarla korkuyla çığlık attım. Boş bulunduğumdan sesim tahmin ettiğimden daha yüksek çıkarken, "Eylül, sevgilim benim," diyen Yusuf, şefkatle başımı göğsüne yaslayıp sırtımı sıvazladığında uyuşmuş gibiydim.

"Özür dilerim. Kapı sesini duyduğunu sandım, bu kadar kor-

kacağını düşünemedim," diye kendine duyduğu kızgınlıkla söylenirken yeni yeni kendime gelmemin etkisiyle yanımda olmasının farkına vardım mutlulukla.

"Geldin," diye heyecan dolu bir mutlulukla fısıldayıp güçlü bedenine sımsıkı sarılırken, "Geldim ama tam bir aptal gibi geldim," diye söylendiğinde, "Hayır," diye mırıldandım. Bilemezdi ki... Bebeğimiz beni ayakta uyur hâle getirirken o bunu nereden bilecekti?

"Fazla dalgındım Yusuf, kendini suçlama," derken, "Hem..." deyip ensesine sardığım ellerimle başını kendime çektim usulca. "Bunu mu konuşacağız şimdi?"

"Hiç niyetim yok," deyip kararan bakışlarıyla belime sardığı koluyla beni kucağına aldığında da bacaklarımı beline sardım telaşla. Bir eli kalçamda diğeri saçlarımın arasında bana aşk dolu gözlerle bakarken ben de kollarımı boynuna sarıp heyecanla baktım güzel yüzüne. Başını kaldırıp dudaklarıma sokulduğunda ben de hasretle ona sokulurken mutfaktan çıkmadan evvel güç bela, "Ocak," diye mırıldandım. Geri geri adımlayıp ocağı kapattıktan sonra dudaklarıma doğru gülümseyerek mutfaktan çıkarken ben de yaşadığımız tutku dolu anın etkisiyle bir an için her şeyi unuttum.

"Acıkmadın mı?" diye fısıldadığımda, "Çok," demesiyle kendimi geri çekmeye çalışsam da hangi ara geldiğimizi anlayamadığım odada beni yatağımızın üzerine bırakıp aç bakışlarını bedenimde gezdirmeye başladığında güçlükle yutkundum. O an açlığını duyduğu şeyin ne olduğunu anlamak pek de zor değildi. Gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan üzerindeki kıyafetleri tekmelercesine çıkarırken ben de sabırla bana gelmesini bekledim. Bir an sonra üzerime doğru uzanıp güçlü elleriyle bedenimde telaşsızca keşfe çıktığında kalp atışlarım hızlanırken dudaklarıma kapanan dudaklarla çoktan her şeyi unutmuştum.

Kendimi bile...

Duştan çıktığımda odanın sessizliği yüzüme çarparken dolabın önüne doğru ilerleyip iç çamaşırlarımı ve pijamalarımı üzerime geçirdim. Bir an için unuttuğum bebeğim, midemdeki gurultularla kendini hatırlatırken hissettiğim utanca rağmen yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum. Bedenimde adını koyamadığım değişimler yaşanıyordu sanki. Hissettiğim her şey beşle çarpılıyormuş gibi hissediyordum. Tenim eskisinden daha hassastı, duygularımsa çok daha yoğun...

Aynadaki şapşal yansımama bakarak gülümsemeye, bir yandan da saçlarımı taramaya devam ederken çalan telefonumla tarağı bırakıp telefonu elime aldım. Derya'nın aradığını görüp heyecanla açtığımda ona söylemek için çıldırdığım haber içime sığmazken ben daha ağzımı bile açamadan kulaklarımda yankılanan sözleriyle neredeyse bir aylık hamile hâlimle doğuracaktım.

"Eylül! İsmet buraya geldi ve bana evlenme teklifi etti!"

"Ne!"

Şaşkın çığlığım yatak odamızda yankılanırken bir an sonra telaşla odaya giren Yusuf, neyse ki silahını eline almamıştı ama şu an odada bir başkası olsaydı yalnızca bakışlarıyla bile onu öldürebilirdi. "Ne oldu? Ne?" deyip bir yandan tehlike işareti ararcasına bakışlarıyla etrafı tararken, "İsmet, Derya'ya evlenme teklifi etmiş!" diye bir kere daha heyecanla bağırdığımda çoktan Derya'yı unutmuş Yusuf'a bu mucizevi haberi vermeye odaklanmıştım.

"Vay adi! Sadece Ankara'ya gideceğini söylemişti," diyen kocamla tüm neşem bir anda huysuzluğa dönüşürken, "Sen biliyordun ve bana söylemedin mi yani?" diye huysuzca söylendiğimde, "Bir tanem, dedim ya sadece Ankara'ya gideceğini söylemişti bana," dedi Yusuf.

"Onu da söylemedin ama!"

"Eylül," dedi bakışlarıyla içinde savaş çıkmış gibi görünen yatağımızı işaret ederken. "Geldiğim andan beri ne yapıyoruz biz?" dediğinde birden yanaklarım kızarsa da, "Eylül! Bana döner misin artık?" diye kulaklarımda çınlayan Derya'nın sesiyle onu unuttuğumu fark ederek telaşla Yusuf'u odadan kovaladım. "Seninle sonra konuşacağız Komutan, şimdi bizi yalnız bırak."

Yusuf yüzünü ovuşturup, "Ben ne yaptım ulan?" diye söylenerek odadan çıkarken ben de tünercesine yatağa oturup, "Anlat!" diye cırladım. "Nasıl oldu? Ne dedi? Sen ne dedin? Yüzüğün nasıl? Ne zaman evleniyorsunuz?"

"Bir sus be kızım," diyen Derya hâlimle eğlenirken bana İsmet'in görevin ardından sürpriz yaparak yanına gelişini ve evlenme teklifini anlattı. İsmet'in ona olan bakışlarından ve sevgisinden başka hiçbir şeyi hatırlamayan arkadaşımın nasıl mutlu olduğu sesinden bile belli olurken ben de gururlu bir anne edasıyla yüzümde gülümsemeyle onu dinledim. Ne de olsa bugünlere kolay gelmemiştik.

Bir vakit sonra da telefonu kapattığımızda içimde yalnızca tarifsiz bir huzur hissi vardı. Elimi karnıma yaslayıp yüzümde tebessümle aynadaki yansımamı izlerken, "Mucizelerinle mi geldin bebeğim?" diye fısıldadım. "Annen çok mutlu. Ne dersin, babanı da mutlu edelim mi artık?"

Henüz tekmeleyecek kadar büyük olmasa da gurultuyla kendini belli eden bebeğimle yüzümü neşe dolu bir gülümseme kaplarken telefonu kenara bırakıp odadan çıktım. Bu gece Derya yalnız kendi mutluluğunu yaşamayı hak ediyordu. Yarın olduğunda ona da teyze olacağım söyleyecektim.

Salona geldiğimde Yusuf çoktan masayı kurmuş, elindeki telefona bakarak gülümsüyordu. Neye baktığını merak ederek yanına doğru ilerlerken bir bebek fotoğrafına baktığını gördüğümde kaşlarım hafifçe havalandı. "Kimin bebeği o?" diye sorduğumda temas bağımlısı kocam bir kolunu belime sarıp, "Yurttan bir arkadaşımın," dedi tebessümle.

"Senden sonra gelmişti yurda. Ailesini kazada kaybetmiş. Arada İsmet'le görüşüyoruz. Hâkim oldu o da. İki sene burada görev yaptı, sonra Erzurum'a gitti. Evlenmişti geçen sene, bebeği olmuş," dediğinde yüzündeki sıcacık tebessüme kapıldım ben de.

"Baksana nasıl da hevesli bakıyor bebeğe, söylemenin tam sırası," diye fısıldadı içimden bir ses. Tam heyecanla, "Yusuf," diyecektim ki, "Çok acıktık hadi oturalım," dediğinde engellenmenin huysuzluğuyla bir nefes bırakıp çorbaları doldurdum. Aslında

haklıydı, açlıktan ölmek üzereyken konuşmamız şart değildi. O da bardaklara suları boşaltırken üzerimizdeki miskin huzurla yemeğimizi yedik. Ben zaten açtım ama Yusuf da açlıktan ölecekmiş gibi saldırdı yemeklere. Yaptığım yemekleri iştahla yediği her an içimi tarif edemediğim bir mutluluk kaplıyordu. Kaybettiğimiz onca zamandan sonra birbirimizi mutlu etmek evliliğimizin yazısız kuralı hâline gelmişti.

Dakikalar boyunca paylaştığımız o sofranın başında her şeyden bahsettik. Bebeğimiz hariç... Ne zaman söyleyecek olsam başka bir konu açıldı, sonra sözcükler dağıldı ve neredeyse gece yarısı olduğunda kocam hâlâ bir bebeğimiz olacağından habersizdi.

Ben dalgın bakışlarla pencereden dışarıyı izlerken, "Film izleyelim mi?" diye sorduğunda, "Olur," diye mırıldandım. O an ağzıma gelen mısır tadıyla, "Mısır da patlatayım," deyip mutfağa doğru adımlarken Yusuf da kumandayı eline alıp filmlere bakınmaya başladı. Dakikalar sonra koca bir kâseye doldurduğum patlamış mısırla ve içeceklerle salona döndüğümde çoktan minderleri koltuğa yaymış beni bekliyordu. Benim için açtığı koluyla gülümseyip yanma sokulduğumda kenardaki battaniyeyi üzerimize örtüp sırtımı da göğsüne yasladı. Kucağımdaki kâseden aldığım mısırları bir ona bir kendime yedirirken dakikalar geçtiği hâlde izlediğimiz filme bir türlü odaklanamıyordum.

Çünkü kolunu belime sarmış hâlde yavaşça karnımı okşuyordu. Film neredeyse bitmek üzereydi ama tek bir anını dahi hatırlamıyordum. Bir an sonra filme de bir türlü odaklanamadığımdan, "İsmet hızlı çıktı," diye gülerek söylendiğimde hafifçe gülse de, "Sonunda bir ailesi olacağı için mutluyum," diye devam ettiğinde, "Ben de," diye mırıldandım. "İkisi de bunu hak ediyor. Birlikte öyle güzel oldular ki..."

"Öyle..."

"Herhâlde yazın olur düğünleri. Acaba daha önce mi olur?" diye kendi kendime mırıldanırken, "Belki biz de..." deyip hemen sonra duraksadığında ondan tarafa döndüm merakla. "Biz de ne?"

"Hiç," dese de, "Ne söyleyecektin?" diye merakla direttiğimde

de bakışlarını saran parıltıyla, "Belki bizim de başka heyecanlarımız olur o zaman. Belki..." deyip elini karnıma yasladı. "Belki burada bir mucize olur bizim için," dediğinde tüm bedenim heyecanla titrerken, "Ben... Pek sanmıyorum aslında," diye mırıldandım.

Böyle bir şey söylememi beklemiyor olacak ki gülümsemesi hafifçe kaybolurken, "Tabii, ben öylesine dedim zaten. Hem... Erken daha... Belki de sonraki yaz," dediğinde hafifçe dudaklarımı büküp, "Yine sanmıyorum," dedim gülümseyerek.

"A... Anlamadım? Ben... Sen de istiyorsun sanmıştım," dediğinde ses tonu dokunsam ağlayacakmış gibi üzgün gelirken bu hâline daha fazla dayanamayarak ağzıma attığım bir mısır tanesiyle gülümsedim.

"İnsanlar kutlamalar yapıyor böyle durumlarda. Balonlar, süsler falan... Organizasyon şirketleriyle anlaşanlar bile varmış. Ben de mısır yiyorum," deyip onun da açık kalan ağzına bir avuç mısır doldurdum gülerek.

"Yaza hamile kalmam teknik olarak imkânsız. Bir sonraki sene de fazla erken olur diye düşünüyorum. İki çocuk arasında bir üç sene olsa fena olmaz," derken hâlâ hiçbir şey anlamamış gibi görünen bakışlarına gülümseyip uzandığım elini karnıma yasladım heyecanla.

"Bebeğimizle tanış bakalım artık babası. Saatlerdir seni bekliyor."

Bir süre elimin altındaki el buz kesti. Gözlerimden ayrılmayan bakışları anbean Alaca'nın yıldızlı gecelerine bürünürken, "Baba?.." diye fısıldadı şaşkın bir telaşla. "Ben... Ben mi? Benim bebeğim..." deyip heyecanlı bakışlarım karnıma çevirdiğinde bir anda kucağımızdaki kâse yere devrildi ama ikimiz de umursamadık. İki elini birden karnıma saran sevgilim, "Burada mı?.." diye titreyen sesiyle başını eğerken dolan gözlerimle başımı sallamamla biraz daha yaklaşıp alnını karnıma yasladı.

"Meleğim..." diye fısıldadığında içimde tarifsiz bir heyecan baş gösterirken bu defa bana seslenmediğini biliyordum.

"Kızım... Benim kızım... Benim meleğim... Hoş geldin bebeğim. Hoş geldin."

Dudaklarını karnıma bastıran adamın sesinin titreyişiyle gözyaşlarım yanaklarımdan usulca süzülürken başını kaldırdığında dudaklarını önce alnıma ardından yanaklarıma bastırdı. "Beni daha ne kadar mutlu edeceksin sen? Her defasında nasıl daha çok seviyorum seni," diye aşkla fısıldayıp dudaklarımdan öptüğünde gözyaşlarım biraz daha çoğaldı. Alnını alnıma yaslayıp, "Baba mı oluyorum ben?" diye çocuksu bir heyecanla fısıldadığında gözyaşlarıma inat gülümseyerek başımı salladım.

"Baba oluyorsun. Dünyanın en, en, en mükemmel babası..."

Ayağa kalktığı gibi beni de kucağına alıp, "Baba oluyorum be! Baba!" diye haykırıp salonun ortasında beni döndürürken dönen başıma inat boynuna sarılıp kahkahalarla ortak oldum mutluluğuna. Biraz sonra dizlerinin üzerine çöktüğünde beni de kucağından bir an olsun ayırmazken dolan gözleriyle gözlerime baktı sevdiğim adam. Elleriyle yanaklarımı sarıp, "Seni bana yazan kaderime şükürler olsun," diye aşkla fısıldadığında, "Her anımıza..." diye aynı sevdayla fısıldadım dudaklarına.

Biz istenmeyen, sevilmeyen, sahiplenilmeyen kimsesiz iki masum çocuk...

Geride bir hayatımız varsa da düşünmüyorduk artık. Sevilmesek de istenmesek de geriye bakmıyorduk. Tek başımıza olduğumuz hiçbir anı hatırlamıyorduk. Çünkü nasıl başlamış olursa olsun bu hikâyenin sonu bize aitti... Ve çektiğimiz tüm acılara inat, sonsuza dek bizim hikâyemiz olarak kalacaktı. Birbirlerine yuva olan iki masum kalbin hikâyesi...

Yusuf Ali ve Melek'in hikâyesi...

İki Ay Sonra...

Tık tık tık...

Dakikalardır gözlerimi beyaz tavana dikmiş bir hâlde ya-

tak odamızın duvarında neden bir saat olduğunu düşünüyordum.

Tık tık tık...

Saatleri işkence aleti olarak kullanmayı birileri akıl etmemiş olsaydı eğer tam şu an ben bunu akıl eder, Yusuf'u uyandırıp düşmanlar üzerinde kullanması için taktik verebilirdim.

Tık tık tık...

Başını boynuma yaslamış hâlde bir kolunu karnımın üzerine saran kocama bir bakış attığımda daldığı derin uyku gülümsememe sebep olsa da o uykuya bir türlü dalamadığımdan fena hâlde öfkeli hissediyordum kendimi. Neredeyse sabah olmak üzereydi ama ben bir türlü uyuyamıyordum.

Bir derdim vardı. Öyle bir dertti ki bu, gözüme bir parça uyku girmiyordu. Haddinden fazla yorgun olan kocamı uyandırmak istemediğim için yerimden kıpırdayamasam da kendime daha fazla engel olamayacaktım. Karnımdaki kolunu hafifçe yana attığımda huysuzlanarak kıpırdansa da şansıma başını da boynumdan çekip yastığın üzerine bıraktığında tuttuğum soluğu bıraktım. Temasımız kesildiği anda üzerimdeki yorganı sıyırıp yerimde doğrulduğumda uyanacağından deli gibi korksam da öyle yorgundu ki uykusu bölünmedi. Nefes dahi almadan sessizce yataktan çıktığımda ses yapmasın diye ayaklarıma terliklerimi de geçirmedim. Parmak uçlarımda adımlayarak odadan çıktıktan sonra el yordamıyla duvarlara dokunarak kendimi mutfağa attığımda saatlerce maraton koşmuş kadar yorulmuş hâldeydim.

Ama başarmıştım işte!

Işığı açma riskini göze alamayacağım için mutfak dolabının altındaki ışıkları yakıp loş ışıkta dolaba doğru adımladım. Biraz kurcalamanın ardından aradıklarımı bulup masanın başına geçtiğimde neredeyse mutluluktan ağlayacak hâldeydim. Hızlıca sandalyeye kurulup minik sandviçlerimi hazırlarken şarkı da söylemek istiyordum ama Yusuf'un uyanma ihtimalini göze alamazdım. Üzüm üzüme baka baka kararır dedikleri bu olsa gerekti. Ben de gitgide kocam gibi karda yürüyüp izimi belli etmemeyi öğrenmiştim.

Hazırladığım sandviçi ağzıma attığım anda dilime yayılan tatla

seslice inleyip gözlerimi yumsam da birden açılan mutfak ışığıyla gözlerim dehşetle aralandı. Yusuf omzunu kapının kenarına yaslamış, tek gözünü kısmış uykulu hâliyle ne yaptığımı anlamaya çalışırken bakışlarını masaya eğdiğinde ağzı hafifçe aralık hâlde, "Eylül..." diye mırıldandı.

"Güzelim... Sen... Ne yiyorsun öyle?"

Bakışlarımı masaya eğdiğimde ne diyeceğimi bilemiyordum. "Yusuf, açıklayabilirim," derken yakalanmanın etkisiyle utanç denizlerinde yüzüyordum. Lanet olsun, görmeden ne diye halledememiştim ki?

Yusuf yüzünü ovuşturarak yanıma gelip çektiği sandalyeye oturduğunda hâlâ masaya bakıp bir anlam bulmaya çalışıyordu. Ondan beni anlamasını beklemiyordum çünkü hamile olmasaydım ben de bu yaptığıma bir anlam veremezdim. Resmen tatlı bisküvilerin arasma salça sürmüştüm.

"Bir tanem," derken delirdiğimi yüzüme vurmamak için kendini zor tutar gibi bakıyordu bana. Haklı olabilirdi ama ben de haklıydım. Hem haklı hem de hamileydim, ne yapabilirdim ki? Her defasında ben mi utanacaktım? Kremalı bisküvi reklamıyla salça reklamını peş peşe yayınlayanlar utansındı biraz da...

"Korkunç göründüğünün farkındayım ama tadı göründüğü kadar kötü değil valla," derken dayanamayıp bir lokma daha attım ağzıma. Yusuf kusmak ister gibi görünse de, "Mideni mi bulandırdım?" diye huysuzca çemkirdiğimde dolan gözlerime baktı telaşla. Ağlama ihtimalime bile dayanamıyordu.

"Hayır! Tabii ki yok öyle bir şey güzelim, uyku sersemiyim ben. Eminim tadı çok güzeldir," dediğinde, "Ye o zaman sen de," deyip ağzına bir lokma uzattım. Ekşiyen suratıyla güçlükle ağzını açtığında da daha fazla dayanamayarak gülmeye başladım. "Şaka şaka," derken elimdekileri de masaya bıraktım kaçan hevesimle. "İlk anda güzel gibiydi ama sonradan o kadar da güzel gelmedi," dediğimde rahatlamış bir nefes bırakıp bir bardak su uzattı bana. "Hadi o zaman suyunu iç de yatalım," dediğinde başımı sallayıp suyu içerek ayaklandım.

Banyoya doğru ilerlerken o da peşimden geliyordu. Ağzımda bu tatla uyuyamayacağım için hızlıca dişlerimi fırçalayıp banyodan çıktım. "Yusuf," deyip beline sarıldığımda o da beni göğsüne yaslayıp yatak odamıza doğru adımladı. "Söyle bebeğim."

"Bu çocuk neye benzeyecek diye korkmaya başladım ben artık," diye mırıldanırken sesim gerçekten de endişeli çıkıyordu. Yatağa girdiğimiz anda uzanmak yerine sırtımı başlığa yasladığımda sevgilim de kaşları hafifçe çatılmış bir hâlde anlamayarak baktı yüzüme. "O ne demek şimdi?"

"Baksana," deyip parmaklarımla tek tek saymaya başladım. "İnsanlar insan gibi şeyler aşeriyor, ya ben? Turşu aşerdim, baklava hamuruna sarılmış turşu! Patlıcan dolmasının üstüne yoğurt yerine kremşanti boşalttım ve bundan keyif aldım. Sonra tebeşir aşerdim," derken o günü hatırlayıp yine gülmeye başladım. Renkli tebeşirler resmen dişlerimi kamaştırmıştı.

"Onu Mevlâna şekeriyle hallettik neyse ki," dediğinde, "Akıllı kocam benim," deyip yanağından sulu sulu öperek ona sırnaştım. Gerçekten de Mevlâna şekeri yedikten sonra tebeşir yeme isteğim uçup gitmişti. Sanırım çocuğumuz da öğretmen olacaktı.

"Sonra şey vardı, neydi adı? Hah, guvaya!" dediğimde, "Guava," diye mırıldandı. "Evet, evet o işte. Daha adını bile bilmediğim tropikal meyveye ne diye aşeriyorum ben ya?" dediğim sıra Yusuf'un o günkü perişanlığını düşündüm. Meyve Türkiye'de zaten zor bulunuyormuş, bir de mevsimi olmayınca Yusuf bulup getirtene kadar akla karayı seçmişti. İşin kötüsü de onca mücadelenin sonunda önüme konan meyveyi ağzıma attığım anda tükürmüştüm. Ne diye aşerdiğimi bile bilmiyordum ama tadı çürük elmaya benziyordu.

"Öyle işte... Baksana doğru dürüst bir şey aşeremiyorum ben," dediğimde Yusuf hafifçe çenemden kavrayıp dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Bizim bebeğimizin eşi benzeri olmayacak, o yüzden canı böyle şeyler istiyor. Hem..." derken bu defa da elmacık kemiklerime birer öpücük bırakıp yeniden gülümsedi. "Kestane de aşeriyorsun ve ben onları sana getirirken dünyanın en mutlu adamı oluyorum,"

dediğinde elimi karnıma yaslayıp çok hafif belirginleşen çıkıntıyı okşadım şefkatle. Aşerdiğim tek normal şey kestaneydi. Anlaşılan bebeğimiz de bizim gibi kestaneye düşkün olacaktı.

Bir süre daha birleşen ellerimizi karnıma yaslayıp ailemle sessizce bu mucizevi anı paylaşırken geçen zamanı düşünüyordum. Yusuf'a bir bebeğimiz olacağını söylediğim günün üzerinden neredeyse iki aya yakın zaman geçmişti. Mide bulantılarım ilk ay beni epey zorlasa da şimdilerde rahatlamıştım. Rahatlamamla birlikte de iştahım açılmış, saçma sapan şeylere aşermeye başlamıştım. Yusuf nasıl oluyorsa aşerdiğimi bir şekilde anlayıp ne istediğimi öğrenmeye çalışıyordu. Kolay şeyler istediğimde söylemekten çekinmiyordum ama kocama karpuzlu pasta istediğimi söylemek o kadar da kolay değildi. Hem öyle bir şey var mıydı ki?

Varmış... Her nasılsa buldu getirdi bana. Hayal ettiğim gibi güzel bir şeye benzemiyordu ama hevesimi almama yetmişti. Maazallah bebeğimin bir taraflarında karpuz lekeleri çıksın istemezdim.

Garip aşermelerim dışında hamilelik güzel gidiyordu. Tüm sevdiklerimiz bir bebeğimiz olacağını öğrenmişti yakın zaman önce. O günden beri Yusuf dışında diğerlerinin de gözü kulağı hep benim üzerimdeydi. Yusuf ilk zamanlar yanımdan ayrılmak istemese de zamanla bir düzen oluşturmayı da başarmıştık. Şimdilik yanımda olmadığı anlarda beni arayıp hâlimi sormakla yetiniyordu. Günde elli kere falan...

Bir süre daha birbirimize sarılı hâlde bebeğimizi hissetmeye devam etsek de uykunun iyiden iyiye bastırmasıyla yerimde hafifçe kaydım. Yusuf da uzanıp başını yeniden boynuma yasladığında ben de elimi saçlarının üzerine atıp tebessümle gözlerimi kapadım.

Hayat bu aralar çok güzeldi...

Anahtarı konsolun üzerindeki tabağa bırakıp telefonu çantamdan çıkarırken gördüğüm isimle heyecanla yanıtladım aramayı. "Sevgilim..."

"Bir tanem, nasılsın?" diyen sesiyle yüzümde yine bir gülümseme doğarken, "İyiyim merak etme beni... Pardon bizi," deyip kıkırdadım. "Şimdi geldim eve, bir şeyler atıştırıp biraz uyumayı düşünüyorum."

"Dinlen güzelim. Ben geç gelirim muhtemelen, beni bekleme," dese de şimdi biraz uyuyup geçe de uykuya direnebildiğim kadar direnip onu bekleyecektim. Dört gündür görev için şehir dışındaydı ve hamile olduğumu öğrendiği andan beri bu ilk uzak kalışımızdı. Elinden geldiğince bulduğu her fırsatta beni arasa da yanımda olmadığı için huzursuz olduğunu biliyordum. Lale'yle Cansu da kaç gündür benimle kalıyorlardı ama bu akşam herkes kendi evindeydi. Geç vakitte geleceklerini bilsem de ona kavuşacağım an için sabırsızdım.

"Sen düşünme beni Yusuf, kendine dikkat et," desem de, "Senden başka düşündüğüm bir şey mi var benim?" diye usulca fısıldadı. "Aklımı, kalbimi, ruhumu ele geçirdin o güzel gözlerinle. Ne yöne dönsem sen, dört bir yanım gök mavisi bakışlı kızla çevrili," dediğinde, "Çabuk gel," dedim sözleriyle kabaran aşkımın heyecanıyla. "Gök mavisi bakışlı kız kahramanını çok özledi."

"Eylül..."

"Hım..."

"Uyu dedim ya hani," deyip sustuğunda hafif boğuk çıkan sesiyle yutkunurken, "Evet..." dediğimde sanki etrafını kolaçan ediyormuş gibi bir süre susup ardından beni yakıp kavuran sözleri fısıldadı.

"Uyuma... Beni bekle..."

Telefonu kapatsam da kendime gelmem neredeyse on dakika sürdü. Yanaklarım yanmaya başlamışken son günlerde daha da belirginleşen göğüslerim sızlıyordu. Karnımdaki kasılmalar yüzünden

bacaklarım uyuşmuş gibi hissediyordum. Adam iki kelimeyle perişan etmişti beni. Şimdi nasıl uyuyacaktım ki ben?

Üzerimi değiştirip bir şeyler atıştırdıktan sonra bir süre sınav kâğıtlarını okudum. Neyse ki bu dikkatimin dağılmasına da yardımcı olmuştu. Biraz da kızlarla mesajlaşırken günün yorgunluğuyla esnemeye başladığımda uyumaktan korkarak başımı iki yana salladım. Biraz uyurum diye düşünmüştüm ama şimdi uyusam bu yorgunlukla uyanmam çok zor olurdu. Kalkıp yüzümü yıkadığım hâlde uykum hâlâ geçmeyince televizyonu açıp kanallarda gezinmeye başladım. Bu saatte izleyecek doğru dürüst bir şey olmasa da yabancı kanalların birinde romantik bir filme denk geldiğimde kumandayı kenara bırakıp izlemeye başladım. Hiç değilse Yusuf gelene kadar beni oyalardı...

Uykuyla uyanıklık arasında bir yerlerde bedenimin havalandığını hissederken etrafımı saran sıcaklığa doğru biraz daha sokuldum. Yüzümü soluduğum kokunun kaynağına yasladığımda burnumu hafifçe sürtüp kedi gibi mırıldanırken erkeksi bir gülüş sardı etrafımı. Bir an sonra yumuşak bir yere doğru bırakıldığımda huysuzlansam da, "Buradayım," diyen efsunlu ses alnıma bir öpücük bıraktığında sıcaklığına biraz daha sarındım.

"Yusuf..."

"Buradayım bebeğim... Uyumaya devam et..."

Uyumaya devam ettim.

Uzandığım yerde huzursuzca kıpırdanırken boynumdaki yanmayla bedenimi saran yorganı tekmeledim. Boğazım kurumuş dilim damağıma yapışmıştı sanki. Saçlarım terlememin etkisiyle boynuma yapışmışken bacaklarım huzursuzca kasılmaya başlamıştı. Göz-

lerimi araladığımda oda karanlık olsa da pencereden yansıyan loş ışıkla etrafı seçebiliyordum. Başımı hafifçe çevirdiğimde sevdiğim adamın yanı başımda derin bir uykuda olduğunu görmek, şefkatle tebessüm etmeme sebep olsa da ona baktıkça zihnimdeki masum hislerin yerini başka şeylerin alması fazla uzun sürmedi.

Yusuf üzerine geçirdiği tişört ve şortla yatağa yüzüstü uzanmış masum hâliyle uyumaya devam etse de uyumadan evvel duş almış olacak ki yaydığı ferah koku her yanı sarmıştı. Sıcağın etkisiyle hafifçe kızaran yanakları, uykunun etkisiyle şişen dudakları ve tıraş olmadan uyuduğu için hâlâ duran birkaç günlük kirli sakalı sertçe yutkunmama sebep olurken hissettiğim önlenemez duygularla dizlerimi kendime doğru çektim. Kollarımı da bacaklarımın etrafına sarıp başımı dizlerime yaslayarak öylece sevdiğim adamı izlerken bana ne olduğuna bir anlam veremiyordum.

Bir yanım omzuna dokunup onu uyandırmamı istese de diğer yanım ona kıyamıyordu. Günlerdir yatak yüzü bile görmeden koşturup durmuştu. Ne kadar yorgun olduğu gözlerinin altındaki koyu halkalardan bile belliydi ve uyumak en çok onun hakkıydı ama...

"Eylül..."

Hangi ara gözlerini açtığını anlamasam da uykulu gözlerini biraz daha aralayıp yerinde doğruldu. "Neden uyandın sen? Bir yerin mi ağrıyor?" diye telaşlı gözleriyle bedenimi taradığında korkmasın diye başımı iki yana salladım. "Yok... Yok ağrım..."

"Ne oldu o zaman?" derken bir eliyle yanağımı okşayıp tebessüm ettiğinde bana dokunmasıyla bile irkildi bedenim. Ne yapacağımı bilemediğimden hafifçe dokunuşundan uzaklaşmaya çalıştığımda da bunu yanlış anlamış olacak ki, "Güzelim?" diye hüzünle mırıldandı. "Ne oldu? Bir şey mi yaptım ben bilmeden?"

"Yok... Yapmadın," deyip telaşla başımı iki yana sallasam da hâlimde bir tuhaflık olduğunu anlıyordu. Keskin nişancı edasıyla yeniden bedenimi tararken bir an sonra parlayan gözleriyle, "Canın bir şey istiyor senin," dediğinde o büyük bir sorunu çözmüş gibi neşeliydi ama ben utanç içinde kıvranıyordum.

"Yok... Hayır, istemiyorum."

"Yapma bir tanem. Ne zaman aşersen hep böyle bakıyorsun. Gözlerin parlıyor, canın her ne çektiyse artık dudaklarını yalayıp duruyorsun. Hadi söyle ne istiyorsan hemen gidip bulayım," dediğinde de öyle bir çıkmazda hissettim ki kendimi telaşla başımı iki yana salladım.

"Aşermedim Yusuf. Hadi uyuyalım artık," desem de ateş gibi yanan elini dizime yasladığında yeniden irkilerek kurtuldum temasından.

"Eylül..."

"Bak... Söylemek istemiyorum, tamam mı?"

"Şimdi daha da merak ediyorum. Tebeşir isterken bile bu kadar garip davranmıyordun. Ne istiyorsun? Ne çekti canın? Toprak falan mı? Bazı hamileler toprak aşeriyormuş diye okumuştum," dediğinde yeniden başımı iki yana sallarken çaresizce gözlerimi kaçırdım. Keşke toprak aşermiş olsaydım...

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu işin peşini bırakmayacağı belliydi ama bunu öylece nasıl söylerdim ki? Yani aslında utanılacak bir şey değildi. Hayır, tam aksine utanılacak bir şeydi ama mesele bu da değildi. Mesele aklımda olan o şeyi istemek değil, ona aşermekti.

"Eylül... Bebeğim," diye yeniden direttiğinde ellerimle çarşafı sıkarken bakışlarımı gözlerinden kaçırdım.

"Ben... Şey... Nasıl desem..."

"Sevgilim, neden bu kadar zorlanıyorsun hadi söyle," deyip yeniden ellerini dizlerime yasladığında da dokunuşuyla çaresizce inleyip, "Banyo!" diye soludum. "Banyo yapmak istiyorum! Banyo aşeriyorum, oldu mu?"

Bakışlarımı alttan alttan yüzüne çevirdiğimde hiçbir şey anlamamış hâliyle yüzüme bakmaya devam ederken, "Ben... Akşam bir film izledim," diye utanç içinde mırıldandım. "Film izledin," diye tekrarladı söylediğimi.

"Evet, şey... Romantik bir filmdi. Yani öyle sandım. Sonra şey oldu, biraz şey sahneler geldi," diye gittikçe kısılan sesimle mırıldandığımda gülmekle şok olmak arası bakışlarla devam etmemi bekler-

ken birden yanlış anlamasından korkarak, "Oturup izlemedim tabii," dedim hızla. "Yani hepsini... Sonra uyuyakalmışım. Senin geldiğini hayal meyal hatırlıyorum. Rüya gördüm, onun etkisiyle uyandım," dediğimde sertçe yutkunup, "Ne gördün?" diye sormasıyla, "Bizi," dedim güçlükle. "Banyoda... Filmdeki gibi..."

Yusuf bir süre başka bir şey demedi. O konuşmadıkça ben de yatağın içinde küçülüp kaybolmak istedim. Bu adamla her şeyi yaşamış olmamın, karnımda onun çocuğunu taşıyor olmamın şu an hiçbir önemi yoktu. Onu tabii ki her zaman istiyordum ama şu an resmen ona aşermiştim. Kocamla banyoda bir şeyler yaşamaya aşermiştim. Banyo yakınlaşmadığımız bir alan değildi ama rüyamdaki gibi şeyler yaptığımızı da hiç sanmıyordum.

Çarşaftaki kırışıklığa dalıp gittiğim sıra, "Bebeğimiz... Sence şu an uyuyor mudur?" diye fısıldadığında ne demek istediğini ilk anda anlayamasam da bir an sonra bakışlarında gördüğüm yangınla neredeyse eriyen bir buz tanesi gibi kaybolacaktım. "Bence... Uyuyordur," diye kesilen soluğumla fısıldadığımda şimdiden bedenim ateşe yaklaşmışçasına kıvranmaya başlamışken Yusuf ayaklanıp beni de hiçbir şey söylemeden kucağına aldığında, "Güzel..." diye mırıldandı.

Ağzımı açmama dahi fırsat kalmadan kendimizi banyoda bulduğumuzda ensesine attığı eliyle hızla tişörtünü çıkarıp kenara fırlatırken elleri pijama üstüme uzandığında heyecanla kollarımı kaldırdım. Evde sütyen giymediğim için tüm çıplaklığımla karşısında kalırken, üzerimizdeki diğer parçalardan da ikimizi birden kurtardıktan sonra beni yeniden kucağına alıp duş kabininin içine taşıdı. Sıcak suyu ayarlayıp açtığında ilk anda suyu tenimde hissetmenin etkisiyle irkilerek bedenine sokulduğumda da kollarını belime sarıp üzerimize akan suyun altında hırsla dudaklarıma kapandı. Dili ağzımın içinde her zerreme ulaşmak istercesine dolanırken elleri de belimden kalçama doğru okşarcasına indi. Kalçamdan kavrayıp beni kucağına aldığında bacaklarım refleksle beline dolanırken dudaklarını usulca öpe öpe yanağımdan kaydırıp kulağıma yaklaştı.

"Şimdi söyle bana... Rüyanda neler yapıyorduk?"

O an üzerimizden buz gibi su aksa da farkına varmazdım. İçimde gitgide harlanan bir ateşle bedenimi saran güçlü kollara sıkıca tutunurken tıpkı onu taklit edercesine dudaklarımı yanağından öpe öpe kaydırıp kulağına yaklaştım. Dudaklarımdan dökülen her heceyle bedenimi saran elleri biraz daha sıkılaşırken, sırtımı sıcak suyla ısınan mermere yaslayıp tüm ağırlığımı kendi üzerine alarak alnını alnıma yasladı. Tüm bedenim havada uçar gibi ona yaslanmışken beni yeniden öpmeden evvel ıslak dudaklarıyla, "Anladım..." diye fısıldadı.

Dudaklarımız yeniden birleştiğinde de bana anladığını fazlasıyla ispatladı. O andan sonra yaşadığımız her şey gördüğüm rüyanın çok ötesindeydi.

Çünkü gerçekti.

Çünkü biz gerçektik.

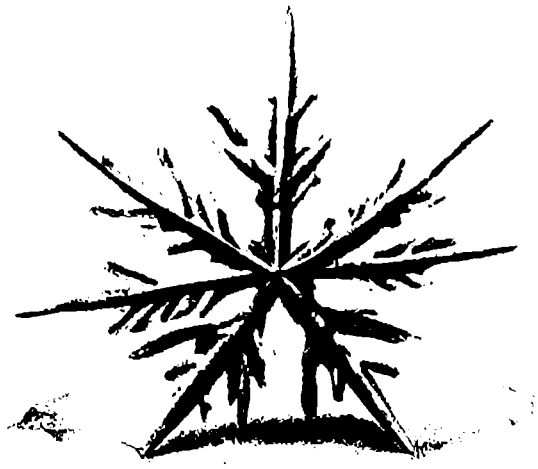

Geçmiş...

Sıcak bir yaz günüydü. Bahçedeki ağaçların yeşeren yaprakları çiçeklerle bezenmişken, güneş ışıkları her köşeyi göz kamaştıracak kadar fazla aydınlatıyordu. Elindeki renkli plastik topla Balım'ı oynatan Melek koşturmaktan terlese de usanmıyordu. Yüzüne düşen saçlarını savurup topu fırlatmaya devam ederken bir an için bakışları kapıda görünenlere takıldı.

Serpil... Kızıl saçlı, bal renkli gözlü güzel arkadaşı elini sıkı sıkıya tuttuğu kadınla birlikte binadan çıkıyordu. Onları gördüğü anda Melek'in elindeki top yere düşerken Balım da arkadaşının üzüldüğünü anlamış gibi koşturmaya son verip yanına sokuldu. Gülümseyerek etrafına bakınan Serpil, kendisini gördüğü anda duraksarken elini tuttuğu kadına bir şeyler söyledi. Sonra da kadının gülümseyerek başını sallamasıyla koşarak yanına geldi.

"Melek! Ben de seni görmeden gideceğimi sanmıştım."

"Gidiyor musun?" diyen Melek'in sesi her an ağlayacakmış gibi buruk çıkmıştı. Serpil hissettiği heyecana rağmen arkadaşının üzgün sesiyle omuzlarını düşürse de, "Gidiyorum," derken ne denli mutlu olduğu bakışlarını saran parıltılardan belli oluyordu. Melek gibi değildi Serpil. Yusuf Ali, İsmet ya da gitmekten korkan diğer çocuklar gibi

değildi. Buradaki kardeşlerini sevse de bir ailesi olmasını her şeyden daha çok istiyordu. Anne, demek hayaliydi küçük kızın. Melek bunu anlasa da arkadaşını kaybedeceği için üzülmeden edemiyordu.

"Gittiğin yerde mutlu olmazsan geri dön ama olur mu? Biz yine seni bekleriz. İclal Anne yine seni alır evimize."

Arkadaşının masum sesiyle Serpil de dolan gözleriyle başını sallarken daha fazla dayanamayarak arkadaşına sıkıca sarıldı. "Ben senin gibi değilim Melek," dediğinde Melek'in kaşları ne demek istediğini anlamadığından hafifçe çatılırken, Serpil ondan bir adım uzaklaşıp gülümseyen bakışlarını arkadaşının yüzüne çevirdi.

"Sen buradan gitmek istemiyorsun çünkü senin ailen zaten burada... Ama benim bir aileye ihtiyacım var. O yüzden küsme bana olur mu?"

Melek duydukları karşısında başını hafifçe sallarken, "Küsmüyorum," dedi buruk bir hüzünle. "İnşallah aradığını bulursun ve gittiğin yerde çok mutlu olursun," deyip gülümsediğinde Serpil de gülümserken arkasına dönüp kendisini bekleyen yeni ailesine doğru koştu. Dakikalar sonra Serpil bindiği arabayla yetimhaneden uzaklaştığında Melek arkasından öylece bakmaya devam ederken yanına gelen Yusuf Ali ve İsmet'le bakışlarını onlara çevirdi. Bir süre ikisine birden bakıp kalbinin sesini dinlediğinde aslında Serpil'in ne demek istediğini anlamıştı.

"Ben sizi hiç bırakmayacağım!" diye bağırıp küçük kollarıyla ikisine birden sarılmaya çalıştığında Yusuf Ali ile İsmet şaşkınlıkla birbirlerine baksalar da sonrasında gülümseyip kendilerine sarılmaya çalışan küçük kızı sıkıca sardılar.

Arkadaşının mutluluğuyla keyfi yerine gelen Balım da Melek'in bacağına doğru sürtünüp oyun oynamak istediğini belli ederken, gelecek günlerde yaşanacaklardan habersiz çocuklar kahkahalarıyla renklenen bahçede saatlerce oyun oynamaya devam ettiler.

O gün öncekilerden farklı değildi belki ama Melek için bazı şeylerin farkına vardığı gündü.

Diğer çocukların aksine onun bir aile özlemiyle yanmama sebebi Yusuf Ali ile İsmet'ti.

Çünkü Melek zaten olabilecek en mükemmel aileye sahipti...

FİNAL

"Mucizelerin Hikâyesi"

"Sadece okumaya değer
hikâyeler mutlu sonla biter."
Rhys Bowen

Üç Sene Sonra...

Eylül'den...

Derin bir uykunun koynundayken gözlerimi aralamak kolay değildi ama yüzümde dolanan öpücükleri hissettiğimde dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Gözlerimi açmadığım hâlde ezbere bildiğim dokunuşların sahibine doğru sokulurken ellerimle boynuma yaslanan başını okşayıp, "Hoş geldin sevgilim," diye mırıldandım. Boynumda gezinen dudaklar hassas tenimde sızılara sebep olurken boğuk sesiyle, "Ben

sana geldiğimde hep hoş bulurum," deyip bedenini hafifçe yükselttiğinde uyku mahmuru gözlerimi araladım.

Oda karanlık olsa da koridorun ışığı açık olduğundan loş aydınlıkta yorgun çehresini seçebiliyordum. Ellerimi yanaklarında gezdirirken birkaç günlük sakalının avuçlarımda bıraktığı sızılarla neredeyse inleyecek hâldeydim. "Sanırım emekli olduğunda bu sakallar kesilmeyecek," deyip gülümserken, "O zamana daha çok var. Şimdilik elimizdeki fırsatı değerlendirelim," deyip dudaklarıma kapandığında günlerdir hasretini çektiğim dokunuşların sıcaklığıyla inledim. Ellerimle üzerine giydiği tişörtü çekiştirirken, "Karım beni çok özlemiş," diyen arsız fısıltısıyla kızgınlıktan çok heyecan hissettim. Didişmeyi sonraya da bırakabilirdik, şimdi kavuşma zamanıydı...

Üzerime geçirdiğim geceliği bir çırpıda çıkarıp kenara fırlattığında çıplak kalan bedenime sanki ilk kez görüyormuş gibi nutku tutularak baktı. Her beraberliğimizde ilk günkü heyecanıyla bana yaklaşması öylesine özel hissetmeme sebep oluyordu ki bunun hiç bitmeyeceğini anlamıştım artık...

Tutku zamanla dizginleniyordu belki ama beslendiği sevdaysa asla bitmiyordu. Birbirimize duyduğumuz ihtiyaç her geçen günle daha da çoğalırken ara ara görevler yüzünden ayrı kalmamız da hasreti daha fazla körüklüyordu. Her görev dönüşünde sanki ilk kez kavuşuyormuşuz gibi öylesine yoğun bir yangının içine düşüyorduk ki hissettiklerimi tarif edemiyordum.

Yusuf Ali Karan ile olduğum her an hissedilmesi mümkün olan her duygudan daha fazlasını yaşatıyordu bana...

Soluk soluğa birbirine kavuşan bedenlerimizle dakikalar sonra ikimiz de sarmalandığımız ateşten sıyrıldığımızda uzandığım çıplak bedenin üzerinde kıkırdamaya başladım. Hafifçe çenemden kavrayıp gülümseyen gözleriyle yüzüme bakarken, "Ne oldu?" diye sorduğunda çocuksu bir neşeyle, "Hâlimize gülüyorum," dedim. "Her görev dönüşünde kontrolden çıkmış gibi davranıyoruz. Çoluk çocuk sahibi insanlar olarak biraz daha sakin olmamız gerekmez mi?" diye söylendiğimde, "Sevgilim... Hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum ama böyle geceler olmasa o çocuk nasıl olacaktı?" de-

yip arsız kahkahasıyla bunca yılın ardından beni yine kızartmayı başardı.

Sanırım haklıydı. İçeride uyuyan minik bebeğimiz de böyle bir geceden doğmuştu.

Ellerimle çıplak göğsünü okşamaya devam ederken sevdiğim adamın dudakları da saçlarımın üzerinde geziniyor, elleriyle sırtımda bedenimi karıncalandıran şekiller çizmeye devam ediyordu. İkimiz de tutkunun ardından gelen o tatlı sersemlikle birbirimizi sevmeye bayılıyorduk. Parmak uçlarım omzundaki yara izinin üzerini okşarken, "İki gün sonra gelecektiniz?" diye sorduğumda, "Planlar değişti," diye mırıldandı.

"Kötü bir şey yok değil mi?" diye telaşla yerimde doğrulduğumda kolumu okşayıp, "Merak etme, herkes iyi," dedi güven verircesine. Rahatlamanın etkisiyle yeniden başımı sallayıp göğsüne yaslandığımda, "Melek çok sevinecek," dedim yüzümü saran huzurla. "Dünden beri daha çok sormaya başlamıştı."

"Öyle çok özledim ki onu, kokusu hiç gitmedi burnumdan," derken sesinin titreyişinden bile belli oluyordu ne denli acı çektiği. "Seni bırakmak ölüm gibiydi, şimdi ikinizi birden ardımda bırakmak..." dediğinde dudaklarımı kalbinin üzerine bastırıp, "Sonunda bize dönüyorsun ya, önemli olan tek şey bu," diye fısıldadım.

Bir süre daha tatlı bir sersemlik hâliyle yatakta uzanmaya devam ederken bir an sonra yerinde doğrulup beni de kucağına aldığında tenime vuran ürpertiyle bedenine sokuldum. Birlikte banyoya geçtiğimizde duştan akan sıcak su ikimizi de gevşetirken dudaklarıma kapanan sevdiğim adamla kollarımı boynuna dolayıp bir kere daha teslim oldum aşka...

İçeriden gelen bebeksi gülüşlerle yüzümdeki tebessüm yerini kocaman bir gülümsemeye bırakırken çaydanlığın altını kısıp pişen menemeni de ocaktan aldım. Tavayı masanın ortasına bırakıp

patates kızartmalarını da ocaktan aldıktan sonra son olarak fırındaki börekleri çıkarıp onları da bir tabağa alarak masanın kenarına bıraktım. Bir orduya yetecek kadar fazla şey hazırladığımın farkında olsam da özellikle görev dönüşlerinde kendime engel olamıyordum. Yusuf'un sevdiği ne varsa hazırlamak, onun için bir şeyler yapmak istiyordum. Zaman, bana sevdiğin insanlar için çabalamanın tarif edilemez bir mutluluk yaşattığını öğretmişti.

Eksiksiz görünen sofraya yüzümdeki gülümsemeyle bakarken, sevdiğim adam kucağında cıvıldayan kızımızla kapı eşiğinde göründüğünde bir kere daha âşık oldum ona. "Ayne bak!" deyip elindeki pelüş pembe panteri gösteren meleğimiz heyecandan yerinde duramazken, sevgilim kızımızı koltuğuna yerleştirip dudaklarıma bir öpücük bırakarak sandalyesine kuruldu.

"Dağ başında onu nereden buldun da aldın?" derken pembe renkli pelüş oyuncağa bakıyordum. Ben hiç böyle değildim ama Melek pembe olan her şeye ayrı düşkündü. Gelecek günleri düşündükçe bir parça korktuğumu inkâr edemezdim.

"Gitmeden önce halletmiştim. Her görev dönüşünde bir sürprize uyanması hoşuma gidiyor. Belki böylelikle gidişlerim onun için de bir oyuna dönüşür," derken hayran bakışlarını kızımızdan alamıyordu. O, kızımıza bakarken ben de içime sığmayan bir hayranlıkla sevdiğim adamdan alamıyordum bakışlarımı. Baba nedir bilmeden büyümüştü belki ama bir çocuğun sahip olabileceği en mükemmel babaydı Yusuf. Aslında düşündüğümde çocukluğumuzda bile böyle olduğunu anımsıyordum. İsmet ondan yalnızca bir yaş küçüktü ama onu tıpkı bir baba gibi kollardı. Yetimhanedeki birçok çocuğu da... Sanırım çocukken yanında masumlaştığı, sevgiye aç davrandığı tek kişi bendim. Ona sarıldığımda tıpkı şefkat bekleyen bir çocuk gibi bana sığınmalarını asla unutamıyordum.

İnsan en sevdiğine, en güvendiğine teslim oluyordu. Biz bunu çok eskilerde birbirimizde öğrenmiştik.

"Baba! Baba!" derken minik kollarını uzatan kızımıza dayanamayan Yusuf, onu yeniden kucağına aldığında Melek oyuncağa olan tüm ilgisini kaybetmiş yine en sevdiğine, kahramanına sokulmuştu özlemle.

Arada bir küskün küskün baksam da sanırım ikisi arasındaki sevgi bağına saygı duymaktan başka çarem yoktu. Bir Melek daha en kıymetlisi olarak Yusuf Ali'yi seçmişti... Ve ben bu hayatta kimseyle paylaşamayacağım sevdamı kızımızla paylaşmayı en başta kabullenmiştim.

Melek...

Babasının duasıydı kızımız. Hamile olduğumu söylediğim günden beri, *"Kızım,"* diye seviyordu bebeğimizi Yusuf. Tüm hamilelik sürecim boyunca kızımız olacağından öylesine emindi ki ultrasona bile girmeden beni de ikna etmişti. Cinsiyetini öğrenmek istememiştik çünkü zaten babası, *"Kızımız olacak,"* diyordu. *"Meleğimiz gelecek."*

Oldu da... Bir yaz günü ömrümüze güneş gibi doğdu meleğimiz. Adını ne koysak diye düşünmedik bile. Melek, bizim hikâyemizde saf sevginin adıydı. Kızımızın adı da Melek oldu. Annesinin yaşayamadığı her anıyı yaşayacaktı Melek'im. Bu defa onu kahramanından hiç kimse ayıramayacaktı.

Daha çayları yeni doldurmuştum ki çalan zille Yusuf ayaklandı. "Gel babacığım, kim gelmiş bakalım," dediğinde Melek minik ellerini babasının sakallarına yaslayıp kıkırdamaya başladı. Onlar gözden kaybolurken gelen seslerle ben de ayaklandım.

İsmet karnını ovuşturarak kapı eşiğinde görünürken, "Komşuluk hakkımızı almaya geldik bacım," deyip sandalyeye kurulduğunda Derya da elini beline yaslamış hâlde gözlerini devirerek arkasında göründü.

Melek olduğumu öğrendiği günden beri yenge değil, kardeştim İsmet için...

"Ay sanki hamile olan sensin be adam! Kokuyu aldın, gözün döndü yine!"

Söylenerek yanıma gelen arkadaşım, "Kusura bakmayın, menemenin kokusunu alınca duramadı," diye kızgınlıkla söylendiğinde elimi şişkin karnına yaslayıp sevgiyle okşadım. "Saçmalama Derya, yabancı yer mi burası? Hadi geç sen de ayakta kalma," deyip hemen iki servis daha açtığım sıra, "Hayatım niye öyle öldürecekmiş

gibi bakıyorsun? Menemene dayanamadığımı biliyorsun," diyen İsmet'le Derya homurdanarak kıvırcık saçlarını savurdu.

"Sen hangi yemeğe dayanabiliyorsun ki zaten, ben bunca zamandır çözemedim bunu!"

Yusuf arkadaşlarımızın hâllerine gülüp eline aldığı minik peyniri kızımıza yedirirken ben de çayları doldurup yerime geçtim. Didişip dursalar da birbirlerine sevgiyle bakmaktan vazgeçmeyen dostlarımıza bakarken geçen zamana şükretmeden edemiyordum. Balayında İsmet'e verdiğimiz gaz düşündüğümüzden daha fazla işe yaramış, bizimkiler önce telefonla konuşmaya başlamışlardı. İsmet'in istediği bir şey için ne kadar kararlı olabileceğini görmek beni şaşırtsa da Derya'ya çok iyi gelmişti. Çünkü istediği oydu ve arkadaşım zor da olsa sonunda ikna olmuştu. İlişkileri başladıktan birkaç ay sonra da aradaki mesafelere dayanamayarak evlenmeye karar vermişlerdi.

Tabii o süreç her birimiz için bir parça sancılıydı. Kız isteme için Ankara'ya gittiğimizde o kapıdan girene kadar tarif edemediğim bir sıkıntı ruhumu sarmıştı ama içeri girdiğim anda hissettiğim boşluk hissi boş yere kendimi sıktığımı anlamamı sağlamıştı.

Yıllarca yaşadığım ve kâbus gibi bir anıyla ayrıldığım eve yıllar sonra tekrar ayak bassam da hissettiğim koca bir boşluktu. Canım yanmamıştı, anılar üzerime çökmemişti çünkü sevdiğim adam yanı başımda elimi tutuyordu. Kızımızsa bize kavuşmak için çoktan yola çıkmıştı bile. Sığıntı gibi yaşadığım eve ailemle dönmüştüm ve bu yüzden de korktuğum hiçbir duyguyu yaşamadım.

Tıpkı benim istememde olduğu gibi Derya'yı istemeye de Bahtiyar Albay ve Suna ablanın öncülüğünde hep birlikte gitmiştik. Tabii İclal Anne ve eşi de bizimleydi. İsmet'in bizim aksimize yaşayan bir ailesi vardı ama o kadar uzun zamandır hayatında yoklardı ki İsmet onları istememişti yanında. Gerçek ailesiyle, Ayaz Timi'yle birlikte gitmeyi seçmişti. Biz de kardeşleri olarak onu yalnız bırakmamıştık.

Bahtiyar Albay istemişti Derya'yı Adem amcadan.

Adem amca... Belki yalnız onu gördüğüm an afallamıştım. Bıraktığımdan öyle farklıydı ki... Saçlarının tamamı beyazlamış, yüzü yaşından daha fazla çökmüştü. Derya benimle bu konuları konuş-

mak istemediğinden bu denli kötü olabileceğini tahmin edememiştim ama o dağ gibi adam omuzlarına ağır gelen yüklerle çökmüştü. Beni gördüğü an bakışlarım saran hüzünle her şeye rağmen eline uzanıp öptüğümde de sanki gülmeyi unutmuş gibi duran yüzünde bir tebessüm doğmuştu. Yusuf'la da tanışmış, mutluluğumuzu gördükçe sanki bir nebze içi ferahlamıştı.

Onun bir suçu olmadığını biliyordum ama bu denli acı çektiğini görmek beni de üzmüştü. Hiç değilse Derya'nın mutluluğuyla daha mutluydu artık.

Asiye teyze de bildiğimden farklıydı ama onun hâlâ kendi içinde savaşlar verdiğini görmüştüm gözlerinde. O gece bir şey konuşmadık. Zaten konuşacak bir konumuz kaldığını da düşünmüyordum.

Ve Nazlı... O gece gelmemişti. Kimse de sormamıştı. Derya ondan hiç bahsetmese de istemeden aylar sonra kasabadaki düğünde görmüştüm onu, yanı başında oğluyla. O da bıraktığımdan çok farklıydı. O çocuksu hâlleri gitmiş, yaşadıklarının etkisiyle olgunlaşmıştı. Tüm düğün boyunca annesinin yanında sessizce oturmuş, gözlerini bir an olsun benden tarafa çevirmemişti. Oysa hiçbir şey böyle olmamalıydı. Nazlı, ablasının düğününde bir misafir gibi sessizce oturmamalıydı. Onun bu hâline üzüleceğim aklıma gelmezdi ama üzülmüştüm. Çünkü yaşananlar yüzünden ne denli üzgün olduğunu yorgun gözlerinde görebiliyordum. Keşke demekten nefret etsem de o gece keşkelerim Nazh içindi. Keşke en başında konuşsaydı benimle, keşke ihanet aramıza girmeseydi ve keşke... Nazlı yine benim küçük kardeşim olarak kalsaydı...

O geceye dair içimi rahatlatan tek şey Tolga'nın düğüne gelmemiş olmasıydı. Benim için varlığının ya da yokluğunun hiçbir anlamı olmasa da en mutlu günlerinden birinde, kardeşinin düğününde sevdiğim adamın canının sıkılmasını istemiyordum.

Öte yandan Adem amca İsmet'i çok sevmişti. Belki de kızını nasıl mutlu ettiğini gördükçe ona olan sevgisi çoğalmıştı. Derya ile İsmet de evlendikten sonra yanımızdaki lojmana yerleşmişlerdi. Artık hepimiz lojman sitede yan yana evlerde yaşıyorduk. Derya ile yıllarca yan yana odalarda kaldıktan sonra bugün sevdiğimiz adamlarla

evli olarak yan yana evlerde yaşamak çocukluk hayallerimizin gerçeğe dönüşmesi gibiydi. Erkekler göreve gittiğinde birbirimize destek olmak sancılı bekleyişleri bir nebze kolaylaştırıyordu.

Doğum zamanı ve sonrasında da en büyük destekçim olmuştu Derya. Tabii Lale ve Cansu da. Bir kız kardeşe ihtiyaç duymadıysam eğer hep onlar sayesindeydi. Şimdi de Derya hamileydi ve gelecek olan yeğenimiz için hepimiz sabırsızlanıyorduk. Onlar bizim kadar sabırlı olamadıklarından dayanamayıp öğrenmişlerdi. Nasipse üç ay sonra bir oğulları olacaktı.

"Amcacığım sen peynir mi yiyorsun ha balım? Gel bakalım biraz pratik yapalım seninle," diyen İsmet, Melek'i kucağına alıp beyaz yanaklarına öpücükler kondurduğunda kızım neşeli cıvıltılarıyla soframızı biraz daha tatlandırdı. Doğduğundan beri hiç huysuz bir çocuk olmamıştı Melek. Babasından sonra favorisi olan İsmet amcasına ise fazlasıyla düşkündü. Onlar amca yeğen gülüşürlerken Yusuf da hızlıca bir şeyler atıştırdı. Biz de Derya ile önümüzdeki günlerin heyecanıyla sohbete devam ettik.

Kahvaltının ardından onlar serbest olsalar da bugün benim için çok önemli bir gündü. Hızlıca odaya geçip üzerimi değiştirdikten sonra heyecanla salona döndüğümde Yusuf hayranlık yüklü bakışlarıyla bir ıslık çaldı. Ben de ona bir öpücük atarken kıskanan kızım yüzünü babasının göğsüne sürtüp bakışlarını kendisine çektiğinde, "Ay bu kızla işin zor senin Eylül," diye eğlenerek söylendi Derya.

"Adım Melek koyduğunuz an anlamıştım böyle bir şey olacağını... Melek, Yusuf'u kimseye bırakır mı?" diye söylenen İsmet'le gözlerimi devirsem de kızımın hâline kıkırdamadan edemedim.

Yusuf kucağında kızımızla kalkıp yanıma geldiğinde bir kolunu da omzuma sarıp beni göğsüne yasladı. "Yusuf iki meleğine de yeter," dediğinde ben de kızımızın saçlarına öpücük bırakırken tatlı gülüşüyle mutlulukla iç çektim.

Dünyanın en mükemmel ailesine sahiptim.

"Biz çıkalım artık," deyip kızımı kucağıma aldığımda babasından ayrıldığı için mızmızlansa da eline tutuşturduğum panteriyle yeniden kıkırdadı. Yusuf'un alnımdan öpmesiyle evden ayrıldığı-

mızda da kızımı bebek arabasına yerleştirip heyecan içerisinde yola koyuldum.

Bugün benim için çok özel bir gündü...

"Zehracığım... Gel bakalım."

Güzel yüzlü öğrencim ayağa kalkıp heyecanlı adımlarıyla yanıma geldiğinde bunca zamana rağmen onu böyle görmek hâlâ gözlerimi dolduruyordu. Bir vakitler tekerlekli sandalyeye mahkûm olan küçücük bedeni, bugün tıpkı arkadaşları gibi özgürlüğüne kavuşmuştu. Geçirdiği ameliyat ve sonrasında devam eden tedavi süreci aylar sürse de sonunda bacaklarına kavuşmuştu Zehra. Okuldan uzakta geçirdiği süreyi de birlikte çalışarak telafi ettiğimiz için neyse ki sene kaybı da olmamıştı. Bunun en büyük sebebi Zehra'nın çabasıydı. O zamandan beri de sınıfın yerinde durmayanıydı. Dürüst olmak gerekirse durmasını da istemiyordum. Buna en çok onun hakkı vardı.

Zehra karnesini alıp bebek arabasının önüne eğildiğinde kendisine gülümseyerek bakan kızımın yanağını okşadı. Ardından heyecanla yerine geçtiğinde sıra sıra diğer çocukları çağırmaya devam ettim.

Bugünün anlamı benim için bambaşkaydı. Meslek hayatımın ilk mezunlarını uğurluyordum. Bir kaçış umuduyla geldiğim kasabada karşıma çıkan öğrencilerim buraya tutunmamı sağlayan en önemli etkenlerden biri olmuşlardı. Her biri masum sevgileriyle, öğrenmeye aç ruhlarıyla öyle iyi gelmişlerdi ki bana, her biriyle ayrı ayrı gurur duyuyordum. Onlar anlamasalar da her birine minnettardım. Bana bu mesleği neden seçtiğimi hatırlattıkları için de hep minnettar kalacaktım.

"Evet çocuklar," derken hissettiğim mutlulukla gözlerim dolmuştu şimdiden. "Sizinle çok güzel zamanlar geçirdik. Sizler benim mezun ettiğim ilk öğrencilerimsiniz ve hayatım boyunca hiçbirinizi

asla unutmayacağım. Bundan sonra sizleri yepyeni maceralar, bambaşka bir hayat bekliyor ama her biriniz öyle güzel yürekli çocuklarsınız ki kalbinizden aldığınız güçle çok güzel hikâyeler yazacağınıza tüm kalbimle inanıyorum. Belki artık derslerinize girmeyeceğim ama ben her zaman sizin Eylül Öğretmen'inizim. Ne zaman neye ihtiyacınız olursa bana gelmekten çekinmeyin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık öğretmenim!" diyen çocuklar hep birlikte ayağa kalkarak yanımıza gelip etrafımızı sardıklarında içinde kaldığım sevgi çemberi içinde ben de her birine tek tek sarıldım. Mutluluk gözyaşları en gururlu vedama imzamı atarcasına dökülürken, karşılarına hep iyi insanların çıkmasını, kalplerinin hep böyle tertemiz kalmasını diledim tüm kalbimle...

Çocukları yaz tatili için evlerine uğurladıktan sonra biraz da öğretmenler odasında vakit geçirmiş, sevgi yumağı gibi kucaktan kucağa gezen kızımla gün sonunda okuldan ayrılmıştık. Çocuklar öyle çok istemişlerdi ki bugün Melek'i de getirmiştim.

Hava fazlasıyla güzel olduğundan Melek'in güneş alması için arabasının önünü biraz açtım. Kızım meraklı bakışlarıyla etrafa bakıp tek kelimelik sesler çıkarırken üçüzler de yanımızda ilerlemeye devam ediyorlardı. Evet, hâlâ en büyük koruyucularımızdı onlar.

Sitenin önüne geldiğimizde bakışlarım bir an için yolun karşısındaki eski evime takıldı. Şimdilerde yolları bu tarafa düşmüş genç bir çift oturuyordu. Hikâyelerini tam olarak bilmiyordum ama Musa amca güvenmese evini kiraya vermezdi. Umarım zamanla açılırlardı ve o ev bana iyi geldiği gibi onlara da çok iyi gelirdi.

Bebek arabasını eve doğru süreceğim sıra, "Ay benim kelebeğim gelmiş!" diye cıvıldayan Lale, elinde tepsiyle koşar adım yanımıza geldiğinde elindeki tepsiyi elime tutuşturup hızla yere çöktü. Bebek arabasındaki kızımın bal yanaklarına öpücükler kondururken, "Erken başlamışsınız," diye mırıldandığımda, "Derya acıkınca beklemeyelim dediler," deyip gülümsedi. Her görev dönüşünde olduğu gibi

geleneksel mangal sofrası yine kurulmuştu. Lale, Melek'i kucağına alıp arka bahçeye doğru ilerlerken ben de bebek arabasını evin önüne bırakıp içeri geçtim.

Hanımlar çoktan işlere koyulmuşlardı. Kapıdan giren Yonca ve Yasemin'i gördüğümde, "Kızlar! Geldiniz mi?" diye neşeyle kollarımı açmamla ikisi birden koşarak bana sarıldılar.

Yonca, Yasemin ve Tuna geçen sene girdikleri üniversite sınavında İstanbul'da okullar kazanmışlardı. Okulları ve bölümleri farklı olsa da yine aynı şehirdelerdi. Tuna, endüstri mühendisliğini kazanmışken Yonca da hukuk fakültesine girmişti. Yasemin ise tam bir kitap kurdu olduğundan şaşırtmayarak Türk dili ve edebiyatı bölümünü seçmişti.

"Ne kadar güzelleşmişsiniz siz böyle," deyip ikisine de hayranlıkla bakarken zamanın onlara ne kadar yaradığını düşündüm. İkisi de mankenlere taş çıkartacak kadar güzelleşmişlerdi.

"Aman Eylül, kandırma şunları. Duyup da gerçek sanacaklar," diyen Tuna mutfağa girdiğinde ona da neşeyle sarılırken aralarındaki muhabbet hep böyle olduğundan hiç karışmadım. Dostlukları öyle sağlamdı ki birbirlerine kırılmadıklarını biliyordum, aralarına girmeye de hiç niyetim yoktu.

"Senin boyun daha da mı uzadı?" deyip bir senede epey gelişen fiziğine şaşırarak bakarken, "Anca boyu uzuyor zaten, akıl aynı beşikteki gibi," diyen Yonca'yla, "Siz iflah olmazsınız," deyip gülerek kenara çekildim. Onlar yeniden didişmeye başlamışlarken muhabbetten sıkılan Yasemin gülerek yanıma geldi.

"Melek nerede Eylül abla?"

"Lale ablan aldı tatlım ama nerede bilmiyorum," deyip etrafa bakındığım sıra Lale kucağında kızımla mutfağa girdi.

"Ay ben buna doyamıyorum ya! İnsanın ömrünü uzatır bu güzellik," deyip Melek'i kucağında oynatıp dururken biraz yanma yaklaşıp, "Ee yapın siz de bir tane o zaman. Ne bekliyorsunuz?" diye gülerek söylendiğimde bakışlarını bir an için etrafta gezdirdi. Ardından kolumdan çekiştirip koridora çıkardı beni.

"Eylül... Yaptık galiba!"

"Ne?" diye bağıracağım sıra elini ağzıma kapatıp, "Ya sus! Kesin değil," dese de heyecandan yerimde duramıyordum. "Belirtiler var gibi, geciktim de biraz... Test yapacağım," dediğinde, "Lale ne bekliyorsun hâlâ?" diye söylenip kızımı kucağıma aldım. "Yanındaysa git yap hemen çatlarım ben," dediğimde telaşla dudağını kemirse de, "Of! Tamam, ben de dayanamıyorum zaten," deyip çantasından kutuyu alarak banyoya geçti.

Ben heyecan içerisinde koridorda kucağımda kızımla sağa sola adımlarken şansımıza kimse de bu tarafa gelmedi. Dakikalar sonra Lale banyodan çıktığında suratının bembeyaz hâli beni telaşa sürüklese de, "Çift çizgi..." diye fısıldadığında mutluluktan çığlık atacaktım.

"Hamilesin..." diye fısıldadığımda arkadaşımın gözlerinden yaşlar akarken heyecanla boynuna sarıldığımda, "Ha... Hamileyim ben," diye mutluluk gözyaşlarıyla mırıldandı. Bir an sonra idrak ettiği gerçekle yüzünün rengi yerine gelirken, "Yine de yarın doktora gideceğim. Kan testi de olsun öyle söylerim Kadir'e," dediğinde anlayışla başımı salladım. Belirtilere bakılırsa hamile olduğu kesindi ama yine de nasıl istiyorsa öyle hareket etmesi en iyisiydi.

Bir anda aldığımız haberle günümüz daha da güzelleşirken sonraki saatlerde hepimiz bahçedeki geniş yemek masasında buluştuk. Beylerin çoğu mangal başında et nasıl daha iyi pişirilir konusunda didişip dururlarken ben bir yandan kızımı besliyor, diğer yandan gözlerimi Lale'den alamıyordum. Öyle heyecanlı ve şaşkın görünüyordu ki yarına kadar nasıl dayanacak hiç bilmiyordum.

Bir an sonra bakışlarım el ele bahçeye giren Cansu ile Cüneyt'i bulduğunda da yüzümü bir gülümseme kaplarken, "Geldi bizim kavuşamayan âşıklar... Şu düğünü yapın da ekipte bekâr kalmasın artık çocuklar," diyen Bahtiyar Albay ile hepimiz kahkahalara boğulduk.

Cansu ile Cüneyt üç yıldır beraber, bir yıldır da nişanlı oldukları hâlde Cansu'nun altı abisinin sınavları hâlâ bitmediğinden bir türlü evlenemiyorlardı.

"Yaz sonuna bu defa olacak inşallah Albay'ım. Kayınpeder in-

safa geldi, *'Ölmeden torun seveyim bari, sizden hayır yok,'* diye bizim kayınçolara posta koyunca..." diye eğlenerek söylenen Cüneyt, Cansu'dan yediği dirsekle iki büklüm oldu. Cansu homurdanarak yanıma gelip oturduğunda Cüneyt de karnını ovuşturarak mangalın başına geçti.

Kendisine öpücük atan nişanlısına ateş saçan yeşil gözleriyle bakan Cansu, "Çok büyük hata yaptım, çok!" diye söylense de Cüneyt'i ne kadar çok sevdiğini hepimiz biliyorduk. Aşk ikisine de çok yakışmıştı. Neyse ki vuslat onlar için de çok yakındı...

Yemek keyifli sohbetler, şarkılar, türküler eşliğinde akıp giderken bakışlarım bir an için didişip duran Tuna ile Yonca'ya takıldığında bakışlarım hafifçe kısıldı. O sıra yanımda oturan Yasemin, "Fark ettin mi Eylül abla?" diye fısıldadığında merakla yüzüne bakarken bakışlarıyla kedi köpek gibi didişen ikiliyi gösterip, "Bu salaklar da âşık oldular," dedi durumla son derece eğlenerek.

"Ciddi misin?" diye hayretle sorduğumda kalabalığın duymasından çekinerek hafifçe yaklaştı.

"Bunlar zaten eskiden de hoşlanırlardı birbirlerinden ama ikisi de öyle inat ki kabullenmekten kaçıyorlar. Ama görsen birbirlerinin yanına da kimseyi yaklaştırmıyorlar. Şimdilik takip ediyorum ama aptallıkları boylarını aşarsa bir ayar çekeceğim," diyen Yasemin'le, "Sen çok fenasın," deyip güldüm. Hayatımda gördüğüm en aklı başında kızdı Yasemin. Onun gözlem yeteneğini başka birinde görmemiştim bu zamana kadar.

"Bu arada Eylül abla, seninle bir şey konuşmak istiyorum," dediğinde merakla başımı sallamamla, "Ben..." deyip sustuğunda az önceki rahatlığına inat biraz çekingen göründü gözüme. "Kendimce bir şeyler karalıyorum bir süredir. Yazmak çok iyi geliyor bana. Parça parça bir şeyler yazmak da yetmeyince bir roman denemek istedim," dediğinde, "Bu çok güzel Yasemin," dedim hayranlıkla.

"Öyle... Şey... Konu da önemli biliyorsun. Ben... Yani izin verir misin bilmiyorum ama Yusuf abi ile sizin hikâyenizi yazmak istiyorum," dediğinde bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Yıllar önce hikâyenizi bize anlattığın günden beri düşünüyorum. Hayatım boyunca

duyduğum en mucizevi hikâye bu ve bence ölümsüzleşmeyi hak ediyor," dediğinde de heyecanı öylesine okunuyordu ki güzel gözlerinden, "Çok sevinirim," dedim bir an bile düşünmeden.

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki... Elimden ne gelirse de sana yardımcı olmak isterim," dediğimde şaşkın telaşı karşısında gülümsedim. "Yusuf'la da konuşurum merak etme," dediğimde bakışları mutlulukla parıldarken sonrasında aklında olanları konuştuk. Onun tutkusu beni de heyecanlandırırken şimdiden ortaya çıkaracağı eser için sabırsızlanmaya başlamıştım.

O akşam uzun zaman sonra tüm ailem bir araya toplanmıştı ve her birimiz için birçok güzel başlangıcın da kapısı aralanmıştı...

Genç kadın elindeki küçük fotoğraf karesine bakmaya devam ederken gözyaşlarını bir türlü durduramıyordu. Onca sene, onca imkânsızlık ve onca gözyaşının ardından bugüne geldiklerine ise hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu. Evet, neredeyse her sabah sevdiği adamın kollarında uyanarak güne başlıyor, bir evi bir hayatı onunla paylaşıyor, aşk dolu geceler boyunca tüm benliğiyle her şeyiyle o adama teslim oluyordu ama yine de zaman zaman bir rüyada olduğunu düşünüyordu Lale...

Geçen bunca zamana rağmen uyanmak hâlâ onun en büyük korkusuydu.

Oysa elinde tuttuğu küçücük kâğıt parçası onu gerçekliğe döndürüyordu şimdi. Bozuk bir fotoğraf makinesinden çıkmış gibi üzerinde karaltıdan başka hiçbir şey barındırmayan kâğıt parçası onlara hayatlarının en büyük armağanını veriyordu.

Bebeklerini...

Kadir ve Lale'nin bebeğini...

Dudaklarından kaçan bir hıçkırıkla daha bedeni sarsılsa da gözyaşlarına inat yanaklarını sızlatırcasına gülümsüyordu Lale. Sabah

hastaneye gittiğinde kan tahlilinin ardından geçen saatler boyunca kendini hep en kötüsünü duymaya hazırlamıştı ama doktor ona hayatının en güzel haberini vermişti işte.

Hamileydi. Bir bebekleri olacaktı.

Eylül ve Derya bu sabah eşleriyle birlikte tatile çıkmışlardı, Cansu da mesaide olduğundan kendisiyle gelemezdi. Annesine söylemek için de pek hazır hissetmemişti kendini Lale. Garip bir utanç duygusu sarmıştı bedenini, anlam veremese de o utanca yenilerek tek başına gitmişti hastaneye. Tek başına beklemişti saatlerce. Sonra da tek başına almıştı tahlil sonucunu.

Hamileydi.

Doktor ultrasonda da bakabileceklerini söylediğinde ilk başta tek başına olduğu için cesaret edemese de bebeğiyle tanışacağı anı düşündüğünde dayanamamıştı. Hem onu görmek için hem de elinde tuttuğu bu küçücük kâğıt parçasına sahip olabilmek için girmişti ultrasona.

Evet, hiçbir hata yoktu. Rüya değildi. Hayal değildi.

Hamileydi.

Eve geleli saatler geçtiği hâlde heyecam bir nebze olsun azalmamıştı. Dün akşamki konuşmalarından sonra merak ettiğini bildiğinden bir tek Eylül'e mesaj atarak haber vermiş, o andan sonra da evlerinin salonunda öylece bebeğiyle baş başa kalmıştı. Bir yanı Kadir'e koşmak istese de kendisini durdurmuştu. Askeriyenin ortasında herkesin içinde sevdiği adama bu haberi verecek kadar cesur değildi. Baş başa olacakları anı düşünüp durmuştu saatlerce. Kocasına o zaman söyleyecekti ve o an Kadir mutluluktan deliye dönecekti.

Akşama kadar yaşadığı heyecanın etkisiyle evin içinde bir şeylerle uğraşıp dursa da mutfaktan gelen sesi duyduğunda aynadaki yansımasına son bir bakış atıp gülümsedi. Kadir'e sürpriz yapacaksa bunun hakkını vermesi gerektiğini düşünmüştü Lale. Neyse ki mide bulantıları henüz başlamadığından güzel bir sofra kurmak için yemekleri hazırlamıştı. Ardından duşa girmiş, her giydiğinde kocasının aklını başından alan bordo renkli elbisesini de üzerine geçirmişti. Hava yeterince sıcak olduğundan askılı

model mini elbise kendisini rahatsız etmiyordu. Lale elbise içinde ne kadar ferah hissetse de kendisini bu elbiseyle gören kocasının cayır cayır yanacağını tahmin edebiliyordu. Bu ihtimali düşünmek bile genç kadının kanını kaynatırken saçlarını da elleriyle şekillendirip yaşadığı keyifle kıkırdayarak odadan çıktı.

Tam o sıra anahtarla açılan kapıyla kalp atışları hızlansa da telaşlı adımlarla evden içeri giren kocası anahtarı konsolun üzerine fırlatıp hızlı adımlarla salona doğru ilerlediğinde, Lale onun kendisini görmeden salona ilerleyişi karşısında koridorun ortasında kalakaldı.

Kadir iki durumda eve böyle paldır küldür telaşla girerdi. Birincisi, görev dönüşlerinde tutkunun ateşiyle âdeta üzerine atladığı zamanlardı.

İkincisi ise...

"Ulan hoca yine mi üçlü savunma be! Takımın sol tarafı otoban olmuş adam hâlâ üçlü savunma diyor ya! Lan derbi bu, derbi! Mahalle turnuvasına mı çıkıyor bu takım? Bir kere de doğru dürüst bir kadroyla çıkalım şu maça kardeşim, delireceğim ya!"

Fenerbahçe maçının olduğu akşamlardı.

Lale üzerini bile değiştirmeden televizyonun karşısındaki koltuğa tüneyen kocasına hayal kırıklığı dolu bakışlarıyla bakarken talihine ağlamak istiyordu. Hayatlarının en özel gecesi derbi maçına mı denk gelmişti yani?

Salon kapısının pervazına yaslanıp kollarım da göğsünde birleştirdiğinde göğüs dekoltesi biraz daha belirgin hâle geldi. Çıplak ayağım diğerinin üzerinden atıp hafifçe çattığı kaşlarıyla kocasının kendisini fark etmesini beklerken, Kadir anlık bir baş hareketiyle kapıya döndüğünde neredeyse tükürüğünde boğulacakmış gibi öksürmeye başladı. Lale telaşla yanma adımlayıp sırtına vursa da kocasını böylesine etkilediği için moralinin biraz olsun düzeldiğini inkâr edemezdi.

"Aşkım iyi misin?" deyip kocasının sırtına vurmaya devam ederken, Kadir ağzınm suyunu akıtarak döndü karısına.

"Lale'm... Sen... Niye bu kadar güzelsin ya?" derken saçmaladığının farkında bile değildi. Beline sarıldığı karısını bedenine yasladığında Lale de nazlı bakışlarıyla kocasına gülümserken genç adam eğdiği başıyla yüzünü karısının boynuna yaslayıp derince kokladı. Lale de onu böylesine etkileyebilmenin verdiği tatmin duygusuyla ensesini okşayarak kıkırdasa da, "Ve derbide büyük heyecan başladı. İki takıma da başarılar!" anonsuyla genç adam kollarının arasından bir rüzgâr gibi savrulup tüm dikkatiyle televizyon ekranına odaklandığında Lale havada asılı kalan kollarıyla şok içinde kalakaldı.

"Hadi bismillah! Ulan şu maçı alırsak var ya, ne puan farkı kalır ne bir şey..."

Sanki karşısında onu duyan biri varmış gibi ekrana bakarak konuşan kocasıyla Lale, geçen her saniye biraz daha öfkelendiğini hissederken havada asılı kalan ellerini yumruk yaparak iki yanına yasladı. Çattığı kaşlarıyla, "Kadir," dese de kocası, "Lale'm, şu maç bir bitsin güzelim," dediğinde öfkesi daha da harlanırken yanağının içini ısırıp sinirle homurdandı. Tamam, Kadir için Fenerbahçe'nin önemini geçen bunca zamanın sonunda fazlasıyla anlamıştı ama yani kendisini unutacak kadar mı kıymetliydi bu takım?

Üzerinde hayatı boyunca giydiği en seksi elbise vardı yahu! Bu hâliyle bile kocasının gözünde on bir tane kıllı adamdan daha kıymetli olamıyor muydu yani?

Aklında kurduğu cümlenin saçmalığıyla gözlerini devirse de öfkesine engel olamıyordu bir türlü. Aslında bu ilk değildi. Kadir, Fenerbahçe maçlarının olduğu her akşam böyle davranırdı ama o akşamlarla bu akşam da bir değildi. Hamileydi yahu, ötesi var mıydı?

Kollarını göğsünde kavuşturan genç kadın, çattığı kaşlarıyla kocasını izlemeye devam ederken Kadir çoktan maçın oynandığı stada ışınlanmış, ortamın havasına girip gelişigüzel saydırmaya başlamıştı bile. Lale hiç değilse ilk yarı bitene kadar sabırla bekleyeceğine dair kendini ikna etse de bu akşam kendisinde de bir şeyler değiştiğinin farkındaydı. Eskiden olsa Kadir'in bu hâlleri onu yine sinir eder ama eğlendirirdi de. Oysa şimdi sadece sinir ediyordu. Bu adam yanında

kendisi için süslenip püslenmiş gül gibi karısı dururken ne diye topun peşinde koşturup duran adamları izliyordu ki?

"Kadir!" diye yeniden kocasına seslendiğinde, "Hım," diye mırıldandı Kadir. "Kadir ya!" diyen karısıyla başını bir an için çevirip, "Lale'm sonra güzelim, bak çok kritik maç bu," deyip yeniden önüne döndüğünde genç kadın öfkesinin gitgide içinde büyüdüğünü hissederken, "O kadar önemli yani," diye emin olmak istercesine direttiğinde genç adam gözlerini ekrandan ayırmadan heyecanla başını salladı.

"Önemli tabii. Bu maçla puan farkını kapatırsak şampiyonluk yarışında öne geçiyoruz. İkili averaj bize geçtiğinde de zaten şampiyonluk kesin bizde," diye heyecanla bir şeyler anlattığında Lale kucağına çektiği yastığı kocasının kafasına vurmamak için kendini zor tutarken, aklına gelen fikirle bakışlarını hafifçe kısıp tehditkâr bir bakışla gülümsedi. Yastığı kenara bırakıp ayağa kalktığında Kadir tüm dikkatini maça verdiğinden nereye bile demezken Lale tehlikeli adımlarla yatak odasına geçip kapıyı ardından kapattı.

Bu kadar acımasız olmak istemezdi ama bu defa biricik kocası fena kaşınmıştı!

Üzerindeki elbiseyi bir çırpıda çıkarıp yatağın üzerine attıktan sonra ağır adımlarla gardırobun kapağını araladı. En alt rafa bıraktığını hatırladığı poşete uzandığında dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrılırken, "Teşekkürler babacığım," diye fısıldayıp gülerek poşeti açtı. Altına bir şort geçirip poşetin içinden çıkanı da üzerine geçirdiğinde aynadaki yansımasına kahkaha atmamak için kendini zor tutarken, dağınık saçlarını da atkuyruğu şeklinde toplayıp ayaklarına da çoraplarını geçirdi. Odadan çıkıp sakin adımlarla salona ilerlediğinde göreceği manzara şimdiden kanını kaynatırken hafifçe öksürerek salon kapısından girdiği anda kendisine dönen bakışlar şok içinde donakaldı.

"La... Lale..."

"Efendim aşkım?" diyen Lale neşeyle kocasının yanındaki boşluğa oturup bağdaş kurarken, Kadir uğradığı ihanet karşısında sırtından bıçaklanmış gibi acıyla karısına bakıyordu.

"Bu... Bu ne hâl?"

"Sana ayak uydurayım dedim aşkım. Sen önemli maç dedin ya, heyecanın beni de heyecanlandırdı," deyip tatlı tatlı sırıttığında, Kadir yaşadıkları bu anın bir kâbus olduğunu düşünüyordu. Dalga geçiyordu. Alenen kendisiyle dalga geçiyordu bu kadın!

"Bana ayak uydurmak yerine alnımın çatından vursan bu kadar hayal kırıklığına uğramazdım. Bu ne hâl Lale? Bu üstündeki şey ne Allah aşkına!" dediğinde Lale onun öfkesine hiç aldırış etmez bir neşeyle üzerine bakıp, "Galatasaray forması aşkım. Yakışmamış mı?" diye şakıdı. Genç adam o an tüm bu yaşananların kâbus olduğundan daha bir emin oldu. İmkansızdı bu! Her şeyi kabul edebilirdi, her şeyi! Ama bunu asla!

"Bu formanın evimizde, üstelik senin üzerinde ne işi var Lale? Sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun!" diye öfkeyle soluduğunda tam o sıra, "Kavisli orta, kafa, gooooollllll!" diye haykıran spikerle telaşla ekrana dönse de bir de Fenerbahçe'nin kalesine gol yediğini gördüğünde öfke tüm bedenini sardı. Daha kaleciye sövemeden yanı başındaki hain karısı da, "Gooooollll!" diye bağırarak koltuk tepesinde zıplamaya başladığında onu kolundan tutup hızla kucağına çekti.

"Ne yapıyorsun sen? Ne demek oluyor bu Lale?"

Kadir o an kendisine öyle bir öfkeyle bakıyordu ki bir başkası görse karısını başka bir adamla bastığını falan düşünürdü. Kadir'e göreyse tarih böyle ihanet görmemişti. Onun biricik güzeller güzeli karısı, sarıyla kırmızıyı aynı anda nasıl üstüne giyerdi?

Kocasının tüm dikkati tam da istediği gibi maçtan kopup tamamen kendine dönmüşken tüm bunlardan aldığı keyifle sırıttı Lale. "Ne demek ne oluyor aşkım? İkimize yeni bir paylaşım alanı yaratıyorum işte. Sen maç izlerken tek başına sıkılma diye ben de artık seninle birlikte izlemeye karar verdim. Seni bu kadar fazla heyecanlandıran şey eminim beni de heyecanlandırır."

"Heyecan... Heyecan tabii! Öyle bir heyecanlandım ki kalbim duracak birazdan! Güzelim, Allah aşkına git çıkar şunu üzerinden," diyen Kadir beklemeye tahammül edemez bir tavırla formayı karısının üzerinden çıkarmaya çalışsa da Lale huysuzca onun ellerine

vurup formadan uzaklaştırdı. Az evvel üzerinde bordo elbise varken bu eller kendisini soysa mutluluktan çıldırırdı ama Kadir Bey hakkını kaybetmişti.

"Ya bıraksana formamı, maç izleyeceğim ben de. Takımımı desteklemek benim de hakkım!" diye söylendiğinde Kadir huysuz bir boğa gibi tıslayıp, "Hangi takım?" diye kükredi. "Daha beş dakikadır tuttuğun takım mı?"

Evet, biraz öyle olmuştu ama bu yalnız kendisini ilgilendirirdi. Milli maçlar dışında futbolla hiçbir zaman ilgisi olmamıştı ama düşününce kendi isteğiyle bir takım tutmaya kalksa yine Galatasaray'ı seçerdi. Birincisi sürekli kazanıyordu, ikincisi de formanın renkleri kendisini epey açmıştı.

Babası geçenlerde sırf Kadir'e gıcıklık olsun diye bu formayı kendisine hediye ettiğinde Lale ikisinin arasındaki sürtüşmeye gülüp geçmişti ama bu kadar işine yarayacağını tahmin edememişti. Resmen bordo elbisenin yapamadığını şu forma saniyeler içinde başarmış, Kadir'in tüm dikkatini üzerine çekmişti.

Kocası hâlâ huysuz bakışlarla kendisine bakmaya devam ederken Lale onun bu hâlini hiç umursamadan ekrana odaklandı. Bir şeyler anlıyormuş gibi gözlerini kısıp dursa da işin doğrusu bir halt anladığı yoktu. Neredeyse maç bitecekti daha ancak bir tane gol atmışlardı. Bu adamlar çuvalla parayı tarla gibi sahanın ortasında dolanıp durmak için mi alıyorlardı?

Dakikalar geçtiği hâlde Kadir bakışlarını karısından bir türlü çekmezken Lale de inadına maça bakmaya devam etti. Neredeyse son düdük çalmak üzereyken spikerin yeniden, "Goooollll!" diye bağırmasıyla Kadir anlık bir refleksle ekrana dönse de Fenerbahçe gol attığı hâlde hiçbir tepki vermeyen kocası yeniden kendisine döndüğünde Lale de kocasına döndü.

O an aralarında inatlaşmayı andıran bir bakışma geçtiğinde ikisi de ilk adımı atmamak için dirense de daha fazla dayanamayan Kadir, karısını ensesinden kavrayıp dudaklarına kapandığında Lale de kendisini kasmanın verdiği yorgunlukla su gibi akarak kocasına teslim oldu. Karısını koltuğa doğru yatırıp ağırlığını vermeden hafifçe

üzerine uzanan genç adam, aşk dolu dokunuşlarıyla sevdiği kadını kendinden geçirmeye devam ederken bir an sonra Kadir'in ellerini karnında hissettiğinde inatlaşmaktan unuttuğu gerçeği hatırlayarak hafifçe yutkundu Lale. Başını geriye doğru çektiğinde, Kadir anlamayan gözlerle kendisine bakarken, "Kadir..." diye yeniden mırıldanan genç kadın, "Bizim çocuğumuz Galatasaraylı olacak," dediğinde genç adamın gözlerinde az evvelki tutkunun yerini yine huysuz bir öfke aldı.

"Rüyanda bile olmaz o dediğin güzelim!"

Kocasının kendinden emin bakışlarıyla genç kadının taze hormonları da yeniden atağa geçerken kocasını üzerinden ittirip, "Göreceksin!" diyerek doğrulduğunda Kadir de düşmemesi için onu belinden kavrasa da, "Asıl sen göreceksin!" diye homurdandı. "Fenerli olacak benim çocuğum! Babasıyla maç izleyecek!"

"Asıl Galatasaraylı olacak! Annesi ona forma alacak! Şu renklerin güzelliğine bak!"

"Benimle maçlara gidecek!"

"Aman gitse ne olacak, zaten gol falan atamıyorsunuz! Yıllarca senin gibi şampiyon olmayı mı bekleyecek? Gençliğini çürütemem ben yavrumun! Hah!"

"Top oynamayı benimle öğreneceği için tabii ki benimle aynı takımı tutacak!" diyen kocasıyla genç kadın pek tarzı olmadığı hâlde aklına başka bir koz gelmediğinden sinirle kocasının dizine bir tekme savururken, "Ben taşıyorum onu karnımda! Onca acıyı ben çekeceğim doğururken, tabii ki benimle aynı takımı tutacak!" dediğinde Kadir tam yeni bir itirazla ayaklanacaktı ki birden duyduğu cümleyi idrak ettiğinde donakaldı.

"Karnında mı taşıyorsun?"

"Karnımda taşıyorum tabii, neremde taşıyacağım? Adama bak ya, daha şimdiden mide bulantım başlamış, kilo alacağım, sancı çekeceğim, sonra o kiloları vermek var ama gelmiş bana top oynayacağız falan diyor," derken ne söylediğinin farkında bile değildi Lale. Dengesizleşen hormonlarıyla salonun ortasında söylenerek volta atmaya devam ederken birden kendisini kucaklayan kocası

koltuğa oturduğunda onun şaşkın gözlerine bakakaldı. O an sakinleşmek için derin bir nefes aldığında Lale de söylediklerinin farkına varırken, Kadir titreyen elini ürkerek karısının karnına yasladığında Lale hırçınlığın ardından gelen o sakinlikle sesli bir iç çekti.

"Sen... Uzak bir gelecekten mi bahsediyorsun... Yoksa," deyip nefesi tükenmiş gibi susan kocasıyla Lale kaybolup giden öfkesinin ardından bu defa da mutluluktan ağlamak üzereymiş gibi hissederken, "Şu... Yastığın altına elini uzatsana," dediğinde Kadir anlamasa da koltuğun kenarındaki yastığın altına elini uzattı.

Avcuna değen kâğıt parçasını çektiğinde ne olduğunu tahmin ettiği fotoğrafa dolan gözleriyle bakakalırken, "La... Lale?" diye nefesi kesiliyormuş gibi fısıldadığında Lale onun heyecanıyla gözlerinden akan yaşlara engel olamadı. Bir eliyle kocasının yanağını okşayıp alnını da şakağına yaslarken, Kadir yaşlı gözleriyle karısına döndüğünde Lale onun boştaki elini tutup karnına yasladı. "Yakın gelecekten bahsediyorum aşkım. Çok yakın bir gelecekten..."

Kadir çok uzun zamandır hayal ettiği mucizenin sonunda onlara geldiğini duyduğu an kalbinde bir ferahlık hissetti. Lale onun en büyük hayaliyken bir de bebekleri olacaktı şimdi. "Sen..." derken alnını sevdiği kadının alnına yaslayıp gözlerini yumdu huzurla. "Benim her şeyimsin. Tüm umutlarım, tüm hayallerim, tüm mutluluklarımsın," dediğinde Lale de kocasına sokulup, "Sen de benim her şeyimsin," dedi sıcacık bir aşkla. "Bizim her şeyimizsin."

İki âşık kavuşmanın mutluluğunun ardından şimdi de yuvalarına doğacak olan güneşin mutluluğunu doyasıya yaşarlarken yeniden gelen, "Goooooollll!" sesiyle Lale kafasını kaldırsa da Kadir bir an olsun başını ekrana çevirmedi. "Kimin gol attığına bakmayacak mısın?" diye soran karısıyla genç adam hafifçe omuz silkerken, "Kimin gol attığı önemli değil ki. Çünkü ben kazandım. Büyük ödülüm de sensin, sizsiniz," dediğinde genç kadın duyduğu sözlerin güzelliği karşısında neşeyle kıkırdadı.

Lale sanki çok mühim bir konuymuş gibi ciddiyetle, "Peki bizim çocuğumuz hangi takımlı olacak şimdi? Galatasaraylı mı yoksa Fenerli mi?" diye sorduğunda genç adam yeniden gözlerinin önüne

çektiği ultrason fotoğrafına hayranlıkla gülümserken, "Belki de Beşiktaşlı olur. Baksana siyah beyaz nasıl da yakışmış," dediğinde iki genç âşık bir an için birbirlerine bakıp bir an sonra mutlulukla gülmeye başladılar. Maçın bittiğine dair anons geldiği hâlde genç adam ekrana bir an olsun dönüp bakmazken karısını kucağına aldığı gibi ayaklandığında Lale de şaşkın ciyaklamasının ardından keyifle sevdiği adamın boynuna sokuldu.

Adımlarının sonunda yatak odasına vardıklarında genç adam karısını dikkatle yatağın üzerine bıraksa da saniyeler içerisinde üzerindekilerden kurtulup aynı hızla karısını da üzerindeki fazlalıklardan kurtardı. Genç kadın boynundan sarıldığı adamı üzerine çekeceği an Kadir hızla yatakta ters dönüp karısını kucağına aldığında Lale bir an için geldikleri pozisyonla utansa da bir an sonra tutkunun esaretinde kendini sevdiği adama bıraktı.

Bir zamanlar küçücük anlarla, sevgi kırıntılarıyla, imkânsızlıkların gölgesinde yeşertmeye çalıştıkları umutlarıyla yetinmeye çalışan iki âşıktı Kadir ile Lale... Bugünse birbirlerine doymayı bilmeyen tutku dolu âşıklardı. İki âşık yaşadıkları mutluluğun etkisiyle sabaha dek birbirlerine doyamazlarken bundan sonrası onlar için hep daha fazlası olacaktı.

Daha fazla aşk, daha fazla mutluluk, daha fazla nefes...

Genç kız yorgun bedenini sandalyeye bıraktığında ayak tabanlarındaki sızlamayla huysuzca ofladı. Hafifçe öne eğilip ayak bileklerini ovuştursa da pek bir işe yarayacak gibi durmuyordu. İmkânı olsa masaja gider saatlerce de oradan çıkmazdı ama pencerenin ardından görünen dağ manzarasını izlerken kendi hayaline gülesi geldi. Alaca'da masaj salonunun işi neydi?

Bu sabah gün öyle bir yoğunlukla başlamıştı ki saatler geçtiği hâlde ilk kez oturuyordu. Hiç değilse beş dakika dinlenebilme umuduyla başını ardına yaslayıp gözlerini kapatsa da duyduğu kadınsı kahkaha sesiyle gözleri birden telaşla aralandı.

Askeriyede kendisi dışında dişi olarak yalnızca birkaç kadın asker vardı ve onlar da hiçbir zaman bu şekilde gülmezlerdi. Gülmeyi bilmediklerinden değil elbette ama görev başındayken her biri öyle sert ve sağlam dururlardı ki Cansu onlara hayran hayran bakmaktan kendini alamazdı.

Bu şuh kahkahayı atan onlar da olmadığına göre...

Aklına gelen isimle kaşları hafifçe çatılırken sızlayan ayak tabanlarına aldırmadan yerinde doğruldu. Elleriyle toz varmış gibi üzerini silkeleyip revirden çıktığında ses hâlâ yankılanmaya devam ederken, koridoru döndüğü anda gördüğü kabarık kızıl saçlarla tahmininde yanılmadığını da anladı.

Ahu...

Komutanlardan birinin kız kardeşiydi Ahu. Yaklaşık bir aydır bilmediği, hiç de ilgilenmediği bir sebepten dolayı Alaca'daydı ve bu her ne kadar kendisini ilgilendirmese de başka bir detay kendisini fena hâlde ilgilendiriyordu. Kadın geldiği günden beri bulduğu her fırsatta Cüneyt'in etrafında dolanıyordu. Cansu yıllar evvel yaşadıkları Aycan vakasından sonra fevri hareketlerine bir son vermek için çok çabalamıştı. Evet, kıskançtı. Üstelik de konu sevdikleri olduğunda tehlikeli derecede kıskançtı ama bu kıskançlık artık eskisi gibi gözüne perde indirmiyordu. Kıskansa da sevdiği adama güveniyordu Cansu. Cüneyt kendisine sadıktı ve onu üzecek hiçbir şey yapmazdı.

Yine de bu karşısındaki manzaraya baktıkça avuçlarının kaşınmasına engel olmuyordu. Ahu denen kadın o şuh kahkahasını Cüneyt'in karşısında atıyordu. Ne konuşuyorlardı ki? Cüneyt neden onun yanındaydı? Ne diye muhatap oluyordu onunla? İlla, *"Uzak dur,"* demesi mi gerekiyordu Cansu'nun? Ne diye bunu akıl edemiyordu bu adam?

Cansu karşısındaki manzarayı kıstığı gözlerinden ateş saçarak izlemeye devam ederken birden Ahu'nun havalanan eli Cüneyt'in koluna dokunduğunda bu, genç kız için bardağı taşıran son damla oldu. Öfkeyle onlara doğru bir adım atacağı sıra Cüneyt kolunu çekip arkaya doğru gayriihtiyari bir adım attığında bakışları kendisini

bulurken, Cansu onların yanına gitmekten vazgeçip arkasını dönerek öfkeli adımlarla revire doğru ilerledi.

Kapıyı açıp ardından sinirle çarptığında neyse ki doktor burada değildi. Burnundan solur bir hâlde masanın üzerindeki malzemeleri toplarken kapı açılıp bir an sonra usulca kapandı. "Cansuyum," diyen aşina olduğu ses kendisine doğru yaklaştığında, bu hitabı duyduğu her sefer olduğu gibi bir an için yine gülümsemeyecek gibi olsa da öfkesi öyle fazlaydı ki dudaklarını sertçe birbirine bastırarak tuttu kendini. Cevap vermeden masadaki ıvır zıvırları toplamaya devam ederken koluna dokunan nişanlısı, "Cansu?" deyip kendisine bakmasını sağladığında omzunu silkip kolunu elinden kurtardı.

"Ne var?"

"Dövseydin bari, Cansu."

"Bebeğim, neden arkanı dönüp gidiyorsun?" dediğinde Cansu ters bir şey söylememek için kendini zor tutsa da, "Rahatsızlık vermeyeyim dedim!" diye huysuzca söylenmekten alamadı kendisini.

"Cansu..."

"Ne Cansu, ne?" derken kendini bir yere kadar tutabildi genç kız. "Askeriyenin ortasında dağın başında yaşıyoruz ama ne zaman arkamı dönsem yanında bir kadının bitmesinden nefret ediyorum!" derken bu cümleleri kurduğu için asıl kendinden nefret ediyordu o anda. Evet, Cüneyt çok yakışıklı bir adamdı ve bu durum bazen Cansu'yu sinir ediyordu. Her ortamda dikkat çekmesinden, parmağındaki yüzüğe rağmen kadınların ondan uzak durmamasından nefret ediyordu. En çok da kalbini zehirli bir sarmaşık gibi saran bu kıskançlık hissinden nefret ediyordu. Cüneyt'in kendisini sevdiğine inandığı hâlde yine de içindeki bu güvensizlikten tam anlamıyla kurtulamıyordu.

İnsan bir kere ihanetin zehrini tattığında en mutlu anında bile korkmadan edemiyordu işte...

"Cansu," deyip yeniden nişanlısının ellerine uzanacakken Cüneyt, kapının telaşla tıklatılıp hemen ardından açılmasıyla bezgince iki adım uzaklaştı.

Kapıdan görünen Kadir, "Binbaşı acil çağırıyor," dediğinde Cüneyt talihine küfrederken, "Konuşacağız," dese de kendisine arkasını dönen sevdiğiyle omuzlarını düşürüp kapıdan çıktı. Koridorda bekleyen Kadir, *hayırdır* dercesine endişeyle yüzüne bakarken, "Sülük Ahu yüzünden yine kabak benim başıma patladı," dediğinde Kadir anlayışla baktı dostuna. Turgut Binbaşı'nın kız kardeşi Ahu cidden sülük gibi yapışmıştı Cüneyt'e. Cüneyt elinden geldiğince kendini uzak tutup kıza sınırını bildirmeye çalışsa da kızın bunu pek de umursadığı yoktu. Cüneyt de bu durum Binbaşı'nın kulağına gitmesin diye daha ağır bir tepki veremiyordu ama kız biraz daha hadsizliğe devam ederse haddini fena bildirecekti ona Cüneyt. Gerekirse mesleğini de riske atardı ama Cansu kendisine bir kere daha güvensizlikle bakarsa bununla yaşayamazdı.

"Deli midir nedir sabah sabah geçti karşıma kendi anlattığı fıkraya kendi güldü manyak kadın. Pençelerini de çekmiyor üstümden, elimde kalacak bu gidişle," derken hâlâ söylenmeye devam ediyordu. "Cansu zaten pamuk ipliğiyle bağlıymış gibi geliyor bana bazen. Böyle saçma salak şeyler yüzünden onu kaybetmek istemiyorum Kadir," derken bir çare ararcasına dert yanıyordu kardeş bildiği adama. Kadir onun en yakınıydı, ondan başka kimseyle bu kadar özelini konuşamazdı.

"Cansu akıllı kız Cüneyt, merak etme. Böyle kadınların oyununa gelip senden vazgeçecek hâli yok. Her kadın gibi kıskanç işte. Onu ne kadar çok sevdiğini duymaya ihtiyacı var belki de," dediği sıra Kadir, çoktan diğerlerinin yanına gelmişlerdi. O andan sonra Cüneyt bir an olsun Cansu'yu düşünmeyi bırakamasa da görev bilinciyle bir yandan da Binbaşı'yı dinlemeye devam etti.

Kadir haklıydı. Cansu, onu ne kadar çok sevdiğini duymak istiyorsa eğer Cüneyt seve seve istediğini ona verirdi.

Saatler sonra genç kız evinden içeri girip duş aldıktan sonra üzerine rahat bir şeyler geçirip mutfağa doğru ilerledi. Günün yor-

gunluğu bir yana, bütün gün aklında kurup durdukları yüzünden de mental olarak çökmüş hissediyordu kendisini. Cüneyt tekrar yanına dönmemişti, zaten saha görevi için karargâhtan ayrıldıklarını duymuştu. Muhtemelen haber vermek için aramıştı ama telefonu açmamıştı Cansu. Konuşmak istemiyordu. Bir yandan ona kızarken diğer yandan hissettiği kıskançlık yüzünden utanıyordu. Kendisini zayıf biri gibi hissediyordu böyle zamanlarda...

Cam yemekle uğraşmak istemese de küçük bir tost yapıp yanına da bir bardak portakal suyu aldı. Elinde tabak ve bardakla salona geçtiğinde koltuğa miskince kurulurken bir süre televizyon bile açmadan sessizliği dinledi. Yaz mevsiminde olduklarından hava artık geç kararıyordu. Neredeyse bir saate yakın o koltuğun tepesinde öylece otururken karşı dağların ardında kaybolan güneşin batışını izledi. Lojmanı sitenin arka tarafında kaldığından dağ manzarasını rahatlıkla görebiliyordu. Gün doğumunu ve batımını izlemek kendisine huzur veriyordu çoğu zaman. Oysa bu akşam bu da bir işe yaramıyordu. Cüneyt ile araları bozukken kendini hiç huzurlu hissedemiyordu Cansu.

Hüzünlü bakışlarla parmağındaki yüzüğe dalıp gitmişken çalan kapıyla boş bulunup irkildi. Vakit epeyce geç olduğu hâlde kim gelmiş olabilirdi ki?

Yavaş adımlarla kapıya ilerleyip delikten baktığında gördüğü adamla kalp atışları hızlandı. Bir an için kapıyı açmakta tereddüt etse de, "Orada olduğunu biliyorum Cansu," diyen sesle omuzlarını düşürüp kapıyı araladı. Sevdiği adam yorgun bakışlarıyla karşısındaydı. "İçeri gelebilir miyim?"

Kaç zamandır birlikte olsalar da ev ziyaretleri bir elin parmaklarını geçmemişti. İkisi de bir dedikoduya mahal vermemek için hep dikkatli davranırlardı ama Cüneyt bu gece dayanamamıştı. Cansu kendisine kırgınken kalbi de kırgın oluyordu genç adamın.

Cansu bir şey demeden hafifçe yana kaydığında Cüneyt botlarını çıkarıp içeri girdi. Anlaşılan eve bile uğramadan doğruca yanına gelmişti. Ne kadar yorgun olduğu yüzünden belli olsa da önce buraya gelmesi genç kıza kendisini değerli hissettirdi. Ondan gelecek küçücük bir adımla bile mutlu olması öyle kolaydı ki...

Cüneyt salona geçip koltuğa oturduğunda Cansu da peşinden ilerledi. Bir an sonra onun aç olabileceğini tahmin ederek mutfağa geçtiğinde Cüneyt bir süre neden gittiğini anlayamadı. Tam kalkıp peşinden gidecekken Cansu'yu elinde bir sandviç ve meyve suyuyla gördüğünde kaşları hafifçe havalanırken gülümsemesine engel olamadı. Cansu ona kıyamamıştı.

Gerçekten de fazlasıyla aç hissettiğinden önce güç toplamak adına tabağı silip süpürdü. Ardından tepsiyi kenara bırakıp derince bir soluk alarak sevdiği kadına döndüğünde Cansu tekli koltukta bacak bacak üstüne atmış hâlde öylece halının desenlerine bakıyordu.

"Cansuyum?"

Cansu yine gülümseyecek gibi olsa da kendini tuttu. Cüneyt onun da ne kadar üzgün göründüğünü yüzünden anladığından daha fazla uzak kalmaya dayanamazken ayaklanıp nişanlısının önünde dizlerinin üzerine çöktü. Cansu kalkmaya yeltendiği anda da elleriyle dizlerine bastırıp, "Seviyorum seni," dedi bir anda. "Her gün, her gece, nefes aldığım her saniye katlanarak çoğalan bir aşkla seviyorum," dediğinde Cansu nutku tutulmuş gibi baktı sevdiği adama. İlk kez duymuyordu bunu elbette ama her defasında kalbi duracakmış gibi oluyordu böyle.

"Sen benim şansımsın, Cansu. Sen karşıma çıkmasan bomboş bir adam olarak bomboş bir hayat yaşayacaktım ben. Gün gelecek kalbimin yerini bile unutacaktım. Can korkum olmayacaktı çünkü o canın içinde sen olmayacaktın. Ben her an seni düşündüğüm için kendimi koruyorum Cansu. Sana dönmek için dikkat ediyorum kendime. Dünya üzerindeki bütün kadınlar karşıma çıksa da bir anlamı yok. O gün... Revire gelip de seni gördüğüm o ilk günden beri benim için senden başka bir kadın yok. Olmadı, olmayacak da..."

Cansu sevdiği adamın kendinden emin sözleri karşısında çoktan yelkenleri suya indirse de hâlâ hislerinin utancını taşıyordu. Kıskanmak gerçekten de hastalıklı bir duyguydu ve bunu bildiği hâlde engel olamıyordu kendisine.

"Sevginden şüphe etmiyorum," derken avcunu sevdiği adamın yanağına yasladı. Cüneyt de bir kedi gibi yanağını saran avuca doğ-

ru sokulurken, "Başka kadınlar sana bakınca, dokunmaya çalışınca ben... Bundan nefret ediyorum," dediğinde, "Daha çok dikkat edeceğim, söz veriyorum," dedi Cüneyt. "Bakanı zaten görmüyorum ama haddini aşan olursa ona da haddini bildirmekten çekinmem," dediğinde, Cansu çoktan kendi içinde barıştığı adamdan daha fazla uzak kalmak istemedi. Başka kadınların canı cehennemeydi. Sevdiği adam burada, yanı başındaydı. Daha fazla başkalarından bahsedip bu anı mahvetmek istemiyordu. Birkaç saat içinde bile onu bu kadar çok özlemişken bir saniye daha ondan uzak kalmaya tahammülü kalmamıştı artık.

"Tamam," deyip gülümsediğinde Cüneyt de onun gülüşüyle derince bir soluk bırakırken önce başını çevirip yanağını saran avcu öptü. Ardından bedenini hafifçe yükselttiğinde kendisini bekleyen dudaklara tutkuyla kapamrken Cansu bir elini sevdiği adamın ensesine sardığında Cüneyt de onun üzerine doğru eğildi. Ama bu pozisyonda yere devrilmesi de an meselesi olduğundan genç kızı bacaklarının altından geçirdiği koluyla kucağına alıp ayaklandığı gibi üçlü koltuğa oturdu. Cansu hissettiği heyecanla ellerini omuzlarına sarıp sevdiği adama bakarken, Cüneyt başını hafifçe sağa eğip yeniden dudaklarına kapandığında genç kız heyecanla inledi.

Bacaklarını iki yanına bıraktığı güçlü bedene her öpücükle biraz daha sokulurken genç adam bir eliyle sırtını diğeriyle saçlarını okşayarak sevdiği kadını öpmeye devam etti. Cansu hafifçe başını arkaya eğdiğinde Cüneyt'in ıslak dudakları çenesine kaydı. Oraya bıraktığı küçük ısırıkla Cansu'nun bedeni öne doğru biraz daha kavislenirken Cüneyt'in dudakları usulca boynuna kayıp hassas tenini öpmeye başladığında genç kız omuzlarındaki ellerini sevdiği adamın ensesine kaydırıp tırnaklarını bastırdı.

Cüneyt ensesine batan tırnaklarla vahşice inleyip sevdiği kadını biraz daha kendine bastırırken dudaklarını yeniden dudaklarına sürüklediğinde birbirlerine aç dudaklar tutkuyla yeniden kavuştular. Dakikalar boyunca süren öpüşmelerinin ardından ikisi de sınıra gelseler de bundan daha fazlası olmayacağını biliyordu Cüneyt. İkisinin de kıyafetleri üzerlerinde olduğu hâlde birbirlerine tüm mahremleriyle açılmış hâldeydiler.

Usulca geriye çektiği başıyla sevdiği kadına bakarken hayatı boyunca hiç tatmadığı derinlikte bir haz duydu Cüneyt. Cansu o an öyle dağılmış bir hâldeydi ki Cüneyt istese onun kendisine teslim olacağını gözlerinde görebiliyordu ama böyle olmasını istemiyordu. Cansu her şeyin en güzelini ve en doğrusunu hak ediyordu onun gözünde. Genç kız şişmiş dudakları, buğulu yeşilleriyle kendisine soluk soluğa bakarken Cüneyt dizginleyemediği tutkusunu güçlükle bastırıp Cansu'nun yüzük takılı elini kavradı. Parmağının üzerine narin bir öpücük bıraktığında bu küçük dokunuş bile Cansu'ya yaşadıkları her andan daha fazla bir haz yaşatırken, "Bu gece... Birlikte uyuyalım mı Cansuyum?" dediğinde Cansu ona *olmaz* diyecek gücü kendinde bulamadı. Hem *olmaz* demeyi istemiyordu da yüreği.

Usulca başını salladığında genç adam koltuğun sırt kısmındaki minderleri yere bırakıp hafifçe kenara kaydı. Cansu da onun kendisi için açtığı boşluğa narin bedeniyle yerleşirken Cüneyt bir kolunu sevdiği kadının beline sarıp başını da Cansu'nun boynuna gömdü. Aldığı nefese karışan kokuyla tüm bedeni ateşlere düşmüş gibi kavrulsa da, "*Sabır...*" dedi içinden. Cansu göstereceği tüm sabra değerdi.

İki genç âşık ilk kez bir geceyi aynı yastıkta sabaha kavuşturmanın heyecanıyla gözlerini yumarlarken, önlerinde uzanan aşkla dolu upuzun bir gelecek yaşanmak için onları bekliyordu...

Eylül'den...

"Bu karavanı nereden buldunuz?"

Kapının önündeki geniş, yataklı karavana bakarken ne diyeceğimi bilemiyordum. "Rotamız sabit değil. Arabayla gitmek Derya için zor olur, uçak da istemediniz," diyen sevdiğim adama mutlulukla baktım.

"Yine harika düşünmüş benim kocam," deyip yanağına öpücük bıraktığımda suratı geniş bir gülümsemeyle aydınlanırken Derya ile İsmet de yanımıza geldiklerinde, "Üstümden yük kalktı vallahi enişte," dedi Derya. "Onca yolu ayaklarım şişmeden gitmem imkânsızdı."

Beyler valizleri yerleştirirken biz de heyecanla karavana geçtik. Hem oturmak için koltuklar hem de uzanmak için bir yatak vardı. Oldukça geniş ve camları büyük olduğu için de içerisi fazlasıyla ferahtı. Dünkü mangal keyfinin ardından bu sabah erkenden yola çıkmıştık. Beylerin on günlük izinleri sayesinde bu yaz tatilini birlikte yapacaktık. Son iki günümüzü de İclal Anne'nin evinde geçirecektik. Bu tatil hepimizi çok fazla heyecanlandırmıştı. Derya ile bir hayalimiz daha sonunda gerçek olacaktı.

Merkezden geçtiğimiz sıra hastanenin önünden geçerken aklım dün akşam Suna abladan duyduğum şeye takıldı. Doktor Elif düğünümüzden kısa bir süre sonra tayin isteyerek hastaneden ayrılmıştı. İlk duyduğumda kasabaya geldiğim ilk zamanlar gelmişti aklıma. Ben de birileri yüzünden yaşadığım yeri terk etmiştim, Elif de benim yüzümden gitmeyi seçmişti. Uzun süre kendimle kaldığım anlarda bunu düşünüp ağlasam da bazı şeylerin böyle olması gerektiğini kabullenmiştim en sonunda. Birinin mutsuzluğuna istemeden de olsa sebep olmak insanı kahrediyordu ama elimden de hiçbir şey gelmiyordu.

Bu konuyu ilk duyduğumda yalnız Suna ablayla konuşup ona ağlamıştım. Onun yeri benim için bir anneden farksızdı artık. Beni yargılamayacağını, ne olursa olsun şefkatle sarıp sarmalayacağını bildiğim birine sahip olmak bambaşkaydı. Bu konunun içimde nasıl bir yara olduğunu bildiğinden olsa gerek dün akşam bana uzun zaman sonra nefes aldıran o haberi vermişti. Elif evleniyormuş.

"Sesi çok mutlu geliyordu. Nasıl heyecanlıydı," demişti Suna abla. Beni avutmak için söylemediğini görüyordum gözlerinde. Elif gerçekten mutluluğunu bulmuştu. Duyduğumda nasıl mutlu olduğumu tarif edemem. Hiç tanımadığım o adamın sonsuza dek sürecek bir aşkla onu mutlu etmesi için dua ettim dün gece... Çünkü

mutluluk en çok iyi insanların hakkıydı ve Elif de mutluluğu hak eden nadir insanlardandı...

Kahvaltı için köy kahvaltısı yapacağımız bir yerde durduktan sonra yolculuğumuza kaldığımız yerden devam ettik. İsmet sayesinde yenecek güzel bir ürünü olan her durakta durduğumuz için yolumuz tahminimden daha uzun sürse de karavan sayesinde yolculuk hiçbirimiz için yorucu geçmiyordu. Melek de yolculuğun büyük kısmında uyuduğu için hepimiz daha da rahattık. Kızımız arabaya bindiği anda uyuyan bebeklerdendi.

Yolculuk sırasında saatler geçmişken telefonuma gelen mesajla yüzümü bir gülümseme kapladı.

Gönderen: Lale

"Hamileyim!"

Lale'nin mesajıyla kalp atışlarım mutlulukla hızlanırken kimseye belli etmemek için hızla yüzümü toparladım. Dün test yaptığında zaten emin olmuştum ama kan testiyle de kesinleşmesi daha da heyecanlandırmıştı beni. Bu haberi diğerleriyle paylaşmak için delirsem de kendimi tutmak zorundaydım. Lale ne zaman duyurmak isterse o zaman öğrenirdi herkes.

Aileye bir bebek daha gelecekti. Düşündükçe gülümsemekten alamıyordum kendimi...

Saatler sonra kalacağımız yazlık eve geldiğimizde sıcaklık hepimizi fena çarpmıştı. "Bu saatlerde bile böyleyse gündüz yandık biz," diyen İsmet valizleri çıkarırken biz de Derya ile hızlıca eve doğru adımladık. Bahçesi tıpkı balayında kaldığımız evdeki gibi çok güzeldi ama burada ekstra büyük bir havuz da vardı.

"Kendimi şu havuza atmadan önce gidip duşa gireyim," diyen Derya evin içinde banyoyu ararken, ben de kucağında uyuyan kı-

zımızla gelen kocamı gördüğümde hemen odalara bakındım. Yatak odalarından birini bulunca da Yusuf'a işaret etmemle hemen kızımızı yatağın kenarındaki beşiğe bıraktı.

Çocuklu olduğumuzu söylediğimiz için beşiği düşünmüş olmaları harikaydı.

İçeriden Derya ile İsmet'in gülüşme sesleri gelirken Yusuf kapıyı kapatıp yanıma doğru adımladı. "Terliyim," diye rahatsızca söylensem de kollarını belime sarıp başını boynuma yaslayarak kokladığında, "Ben sadece aşk kokusu alıyorum," diye boğukça fısıldadı. Ardından uzun bir öpücük bıraktığında ben de kollarımı sırtına dolayıp sessizce kıkırdarken hafifçe uzaklaşıp hayran bakışlarla yüzümün her karesini izlediğinde, "Ne..." dedim biraz utanarak.

"Hayatımı nasıl güzelleştirdiğini düşünüyorum."

İç çekişim odadaki sessizliği dağıtırken, "Bizim hikâyemiz bir yazılmış, bir araya geldiğimiz andan itibaren mutsuz olmamız imkânsızdı," dediğimde gözlerini yumup aralayarak dudaklarını önce alnıma bastırdı. Ardından yanaklarımda, çenemde gezinen dudaklarıyla kuruyan boğazımla yutkunurken bedenimi geri geri odanın içindeki banyoya doğru ilerlettiğinde öpmekten de bir an olsun vazgeçmedi. Dudakları dudaklarımı kavradığı anda inleyişim boğuk homurtuları arasında kaybolurken bedenimi kucağına alıp banyoya girdiğinde, "Melek?" dedim uyararak.

"Kızımız pek uyanacak gibi durmuyor," dediğinde haklı olduğunu görsem de son itiraz mırıltılarım da banyonun kapısını kapatana kadar sürdü. Uzun uzadıya yaramazlık yapamayacaktık belki ama birlikte duş almaktan da zarar gelmezdi. Beni yavaşça ayaklarımın üzerine bıraktığında uzaklığına tahammül edemeyerek omuzlarına tutundum.

Dirseklerimden yukarı doğru okşarcasına kayan elleriyle omuzlarımdaki askıları çözdüğü anda ayak ucumda yığın hâline gelen elbisemin üzerinden geçerken ben de onun üzerindeki hâkî rengi tişörtü çekiştirip çıkardım. Çıplak belime dolanan koluyla beni birden kucağına alıp yüksek mermerin üzerine oturmamı sağladığında alt dudağımı ısırırken başparmağıyla dudağımı dişlerimin

arasından kurtarıp, "Bana bırak," dedi arsızca. Çenemden kavrayan narin dokunuşuyla dudaklarıma kapandığında iniltim dudakları arasında kaybolurken ben de bacaklarımı beline dolayıp kollarımı boynuna sardığım adamı sabırsızca kendimi çektim.

Sanırım duş biraz bekleyecekti...

Akşam yemeği için dışarı çıktığımızda yolun tüm yorgunluğunu ve gerginliğini üzerimizden atmış hâldeydik. Derya ile İsmet el ele yine isim tartışması yaparak önümüzden ilerlerken biz de arkalarından hâllerine gülerek ilerliyorduk. Yusuf kucağında kızımızla ve kolunun altında benimle adımlarken ben de bakışlarımı yakamozlarla aydınlanan denizden alamıyordum.

Birlikte deniz kenarında bir restorana geçtiğimizde bizim bir şey sipariş etmemize gerek kalmadan İsmet neredeyse menüdeki her şeyden sipariş ederek masayı donattı. Derya her gelenden iştahla tadarken İsmet karısının bu hâlleriyle mest oluyordu. Derya, İsmet'le birlikte o öz güvensiz hâllerinden öyle güzel kurtulmuştu ki artık hesapsızca, nasıl mutlu oluyorsa öyle yaşıyordu. Onun mutluluğu zaten İsmet'i de dünyanın en mutlu adamı yapıyordu.

Dışarıda bir yerde çalışmak pek fazla heves ettiği bir şey olmadığından kendine beklenmedik bir uğraş bulmuştu Derya. Yemek yapmayı çok seven arkadaşım, yaklaşık bir senedir internet üzerinden yemek videoları paylaşıyordu. Önceleri eğlencesine amatörce başlasa da zamanla hobisinden gelir elde edecek kadar büyütmüştü kanalını. Son günlerde bir yemek kitabı çıkarma fikrinden bahsediyordu hevesle. Hamilelik onun hayata karşı olan tutkusunu daha da artırmıştı sanki. Sevdiği bir şeyle uğraşırken insanlar tarafından takdir görmek onu inanılmaz mutlu ediyordu. Tabii günün sonunda karısının yaptığı her yemeği afiyetle midesine indiren İsmet de karısına yeniden ve yeniden âşık oluyordu.

Yanılmayacağımı en başından beri biliyordum. Onlar hayatımda gördüğüm en tatlı çift olmuşlardı.

Birlikte keyifle yediğimiz yemeğin ardından yolculuğun da yorgunluğuyla geceyi fazla uzatmadan yeniden eve dönüp erkenden odalarımıza çekildik. Ne de olsa önümüzde tatilin tadını çıkaracağımız uzun bir hafta vardı...

"Şunlara baksana. Melek mi çocuk yoksa bu ikisi mi?" derken soğuk limonatasını yudumlayan arkadaşıma gülümseyerek başımı salladım. "Güneş kremini sürdün değil mi?" derken şemsiyeyi biraz daha üzerine doğru çektim. Hamile olduğu için sıcaktan çok daha fazla etkilenebilirdi. Öğlen sıcağına kalmadan kahvaltının ardından sahile gelmiştik. Saat erken olmasına rağmen hava yine de epey sıcaktı.

Biz kumların üzerinde şezlonglarda oturarak karşımızdaki manzarayı kahkahalarla izlerken denizde birbirleriyle didişen, bir yandan da Melek'i dikkatle suya sokmaya çalışan kocalarımızı izliyorduk. Kızımızın denizle ilk tanışmasıydı ama Melek sudan korkmadığı için şanslıydık. Öyle çok eğleniyordu ki onun neşeli kıkırtıları etraftaki insanları bile gülümsetiyordu. Ben dalıp gitmiş hâlde neşeli manzarayı izlemeye devam ederken, "Hatırlar mısın, bir keresinde sana kocalarımız çok yakın arkadaş olacaklar demiştim," diyen Derya'ya çevirdim bakışlarımı.

"Hatırlıyorum... Ama kabul edelim böylesini düşünmemiştik," derken iki kardeşe âşık olmanın güzelliğinden bahsediyordum. Biz Derya ile kardeş gibi büyümüştük, Yusuf da İsmet'le... Ve şimdi kocaman bir aileydik.

"İtiraf ediyorum, onu söylerken bu kadar şanslı olacağımızı ben de düşünmemiştim," derken elini karnına yaslayıp sevgiyle okşadı. "Geçmişi düşününce ne kadar salak olduğumu fark ediyorum Eylül. Kendimi sevmeyi ne zaman bıraktıysam o zamandan beri hep yanlışa sürüklendim. Hak etmeyen insanlara değer verdim. Oysa İsmet hayatıma girdiğinden beri sevmek böyle bir şeymiş diyorum. O beni öyle güzel sevdi ki dünyama güneş doğdu sanki. O beni sevdikçe ben

de yeniden kendimi sevmeyi öğrendim. Kendimi sevdikçe de ona duyduğum aşkın büyüklüğünü tarif edemez oldum. Bunca zaman hayatımda olmayan bir adam bugünümde her şeyim oldu. Onsuz bir hayatın ihtimalini düşünemiyorum bile artık... Böyle düşünmek ne kadar doğru bilmiyorum ama... Bazı kötü şeyler yaşanmasaydı yolumuz sevdiğimiz adamlara çıkmayacaktı belki de," dediğinde anlayışla başımı salladım.

"Belki de... Bazı sınavlar insana ağır geliyor. Ama bir felaketin ardında mucizeler de gizlenebilirmiş. Biz bunu yaşayarak öğrendik," derken bana bakıp gülümseyen, kızımızın minik eliyle el sallayan sevdiğim adama aşkla gülümseyip öpücük attım.

"Melek'in bir sürü kardeşi olsun istiyorum," dedim Derya'ya dönerek. "Biz anne baba nedir bilmedik ama kardeşliği çok iyi bildik. İnsan kardeşi olunca bu hayatta daha sağlam duruyor. Bizim çocuklarımız da tıpkı bizim gibi birbirlerine kardeş olsunlar," deyip elimi uzattığımda Derya da elime uzanıp gülümseyerek başını salladı.

"Öyle olacaklar. Bu da yeni dileğimiz olsun," dediğinde gülümserken, "Yalnız..." deyip hafifçe başını denizden tarafa çevirdi. "Etraf bunca kızla doluyken burada halay başı gibi dikilip kalmasak iyi olur," diyen arkadaşımla kahkaha atarken ayağa kalkmasına yardım edip ben de ayaklandım. Birlikte sıcak kumların üzerinden denize adımladığımızda İsmet hemen telaşla Derya'yı belinden kavrarken ben de havanın sıcaklığına rağmen serin olan suya adım atıp Yusuf'a doğru sokuldum.

Minik elleriyle suya vurdukça cıvıldayan kızımı öpücüklere boğarken tatlı gülüşleriyle mest oldum. Yusuf bir kolunu da belime dolayıp dudaklarımdan öptüğünde biri gördüyse diye kızarsam da herkes kendi hâlinde denizin tadını çıkardığından rahat bir nefes aldım. "Arsız mısın sen biraz Komutan?" diye söylendiğimde belimde gezinen eliyle suyun içinde olduğumuz hâlde tenimi yakarken, "Bir tek karıma," dediğinde hafifçe dudağımı ısırıp kahkahamı bastırdım.

"Bu arada... Seni sevdiğimi söylemiş miydim?" dediğimde her zaman oynadığımız oyunla bakışları eğlenceyle kısılırken, "Tam

hatırlayamadım," dediğinde kollarımı boynuna sarıp yanağına aşk dolu bir öpücük bıraktım.

"Seni seviyorum Yusuf Komutan. Seni herkesten, her şeyden çok seviyorum. Tüm zamanlarımda, tüm ihtimallerde yalnız seni seviyorum. İyi ki benimsin. İyi ki Melek'in Yusuf'u sensin," dediğimde aşkla parlayan gözleriyle tüm yüzümü tararken, "Duamsın sen," dedi. "Ömrüm boyunca istediğim, beklediğim her şeysin. İyi ki benimsin. İyi ki Yusuf'un yuvası sensin," dediğinde yüzüne inen minik tokatla bakışları büyürken ben de paylaştığımız tüm romantizmin dağılmasıyla kahkahalarla gülmeye başladım.

Kızımız unutulduğunu hissetmiş gibi ağlamaklı bakışlarıyla araya girdiğinde, "Babacığım," diye sevgiyle fısıldayan kocam, minik bebeğimizi aramıza aldı şefkatle. "Aşkımsın sen benim, bebeğimsin, gözümün nurusun," dediğinde Melek asılan yüzünü gülücükle taçlandırarak yüzünü babasının göğsüne yasladı. Yeniden tüm ilgisini üzerine çekmenin tadını doyasıya çıkarırken boncuk gözleriyle alttan alttan bana bakışı karşısında ne diyeceğimi bilemez hâldeydim. Benden aldığı gözleriyle bana nispet yapıyordu küçük hanım.

İsmet arkadan, "Anası kılıklı," diye eğlenerek söylenirken ikisi de gülümseyerek yanımıza geldiklerinde bir an için Yusuf ile birbirimize bakıp bir an sonra kahkahalarla gülmeye başladık. Melek de neşeyle elini suya vurup dururken yaşadığımız bu an hepimiz için yalnızca şükür sebebiydi...

Sonrasındaki günler boyunca birlikte denizin, kumsalın, keşfedilmemiş koyların, şahane yemeklerin ve tatilin keyfini doyasıya çıkarırken bundan sonra birlikte yaşayacağımız hayatın her anı için sabırsızlanıyordum.

Çünkü gelecek bizim için karanlık değildi artık; yalnızlık değildi, kimsesizlik değildi.

Gelecek; heyecandı, yaşanılacak mutluluklardı, yıldızlara emanet edilen yepyeni hayallerdi.

Gelecek, mucizeydi.

Sevdiğim adamla, evlatlarımızla, kardeş bildiğim dostlarımla ve öğrencilerimle geçecek her anım mucizenin ta kendisiydi.

Bu hikâye doğduğu gün ölüme terk edilen bir kız çocuğunun hikâyesiydi bir zamanlar. Ne kadar süreceği bilinmez, mutlu sonu olmaz denilen bir hikâye... Bir gün mürekkebi sevgi olan bir kalem tutuşturuldu elime ve ben o kalemle kendime bambaşka bir hikâye yazdım. Fakat bu defa yazılan hikâye yalnız bana ait kalmadı. Bu artık ikimizin hikâyesiydi. Yuvasını arayan çocuk ile ona yuva olan gök mavisi bakışlı kızın hikâyesi...

Yusuf Ali ve Melek'in hikâyesi...

Ben, Eylül Karan...

Kimsesiz kız çocuğu Melek...

Sevdiği adamın kalbinde yuvasını bulan, sevdiği adama yuva olan gök mavisi bakışlı o kız ...

Dünyaya geldiğim gün bir hiçtim. Bugünse hayal ettiğim her şeydim.

Kimileri için burası son duraktı. Oysa bizim hikâyemiz asıl şimdi başlıyordu...

Yıllar Sonra...

Genç adam vitrine asılı posterden aldığı bakışlarını kapıya çevirdiğinde derin bir soluk alarak içeri girdi. Bir süre önünde uzayan kuyrukta sıranın kendisine gelmesini beklese de önünden çekilen her kişiyle heyecanı biraz daha arttı. Bir an sonra önünden ayrılan kadınla masanın önünde kalakalırken, "Merhaba, isminiz?" diyen genç kadınla hafifçe yutkundu. Hayatında gördüğü en güzel gözler bu kadına aitti.

Genç kadın karşısında donakalmış hâlde bekleyen adamla şaşkınca etrafına bakıp, "İyi misiniz?" dediğinde genç adam kendine içten bir tokat atıp, "Hıhı," dedi telaşla. "İsmim... Kerem Tekin."

Genç kadın önündeki kitabı Kerem Tekin adına imzaladıktan

sonra gülümseyen yüzüyle genç adama uzattığında Kerem bunun tek şansı olduğunu bilerek, "Yasemin Hanım," dedi cesaretle. "Acaba... Benimle bir kahve içer misiniz?"

Yasemin duyduğu teklifle kaşlarını çatarken omuzlarını dikleştirdi. Karşısındaki adamı ilk görüşte oldukça etkileyici bulmuştu ama bu kadar arsız olabileceğini düşünmemişti.

"Teşekkür ederim ama kabul edemeyeceğim," deyip kibarca başım eğdiğinde, "Sapık değilim," dedi Kerem telaşla. "Yani şey..." deyip eliyle ensesini ovuştururken yanlış anlaşılmaktan deli gibi korkuyordu. Zaten konuya da saçma sapan girmişti.

"Aslında bu teklifi size yıllar önce yapacaktım ama aptal bir üniversite öğrencisiyken bu kadar cesur değildim," derken bir an sonra hâline güldü. "Gerçi şimdi de çok cesur sayılmam. Yarım saattir kitapçının dışında içeri girme provası yapıyorum. Birkaç gündür de söze nasıl gireceğimi düşünüyorum," dediğinde, Yasemin duyduğu sözler karşısında kaşlarını hafifçe havalandırdı.

Bakışlarını biraz dikkatle karşısındaki genç adama çevirdiğinde onun üniversite zamanı kantinde göz göze gelip durduğu o ela gözlü yakışıklı çocuk olduğunu anlaması kızgınlığını alıp götürürken, "Sizi hatırlıyorum," diye mırıldandığında Kerem'in bakışları rahatlamayla parladı. Bir yanı da bunca yılın ardından hatırlandığı için deli gibi mutlu olmuştu.

Tekrardan kazandığı cesaretle, "Kahve?" dediğinde genç kız ne diyeceğini bilemezken sıranın arkasında bekleyen bir teyze, "Kızım benim kitabı da imzala, sonra da git işte ne olacak bir kahveden," dediğinde Kerem telaşla yana çekilirken Yasemin de kızaran yanaklarıyla yaşlı teyzenin kitabını imzaladı.

Sırada kalan birkaç okurun kitabını da imzaladıktan sonra, "Peki madem," dediğinde birlikte hissettikleri tuhaf heyecanla caddenin diğer tarafındaki kafeye geçtiler. Bir süre ikisi de aniden gelişen bu durum karşısında söze nasıl gireceğini bilemezken en sonunda Kerem onu yeniden bulmasına vesile olan kitaptan bahsetmenin doğru olacağını düşündü.

"İlk kitabınızla böylesine büyük bir başarı yakalamanız muazzam,"

dediğinde, Yasemin kızaran yanaklarıyla gülümsedi. "Başka kitaplar da yazdım, onlar da çok sevildi ama sanırım bunda insanları etkileyen şey gerçek bir hikâye olması," dediğinde Kerem de başını sallarken, "Film teklifi de almışsınız. Neden kabul etmiyorsunuz?" diye merakla sordu. Onunla ilgili her şeyi çok uzun zamandır merak ediyordu genç adam.

"Bazı hikâyeler insanların hayal güçleriyle anlam bulur. Bu hikâyenin görsele döküldüğünde anlamını yitireceğini düşünüyorum," deyip hafifçe omuz silkti. "Ayrıca bunu kimsenin kazanç kaynağı hâline getirmesini de istemiyorum," dediğinde genç adam anladığını belli edercesine başını salladı. Kitabın tüm gelirlerinin kimsesiz çocuklar yararına kullanıldığını biliyordu. Bu, kitabı da yazarını da herkesin gözünde daha anlamlı kılmıştı.

"Şimdi ne yapıyorlar peki?" diye okur merakıyla dayanamayarak sorduğunda Yasemin keyifle kıkırdadı. Her okurdan duymaya aşina olduğu bir soruydu bu.

"Hayal ettikleri gibi hayatlarına bir sürü çocukla, birbirlerine duydukları sevgiyle devam ediyorlar. Melek Öğretmen'in yeni öğrencileri var, kasabanın çocukları okumaya daha hevesli uzun zamandır. Ali Komutan da hâlâ kasabalının göz bebeği, askerlerin hayran oldukları komutanları... Sık sık yetimhaneleri ziyaret ediyorlar, oradaki çocuklara yalnız olmadıklarını hissettirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Kendi çocukları da oradaki çocuklarla kardeş gibi büyüyorlar," deyip az evvel gelen kahvesinden bir yudum aldı. Buraya hangi cesaretle geldiğini bilemese de genç adamın bakışlarında bir şey onu etkilemişti. Yıllar önce de etkilenmişti ama mezuniyet sonrası bir daha hiç karşılaşamamışlardı. Ta ki bugüne kadar...

"Yasemin," derken Kerem derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Yasemin Hanım, Yasemin olmuştu birden...

"Biraz tuhaf bir durum olduğunu biliyorum ama çok uzun zamandır aklımda, kalbimde olan tek kadın sensin. Okul zamanı seni gördüğüm her an kalbim yerinden çıkacakmış gibi heyecanlansam da bir türlü yanına gelecek o cesareti kendimde bulamadım ve sonra da seni kaybettim. Yıllar sonra tesadüfen bir kitapçının vitrininde gördüğüm imza günü afişinle de neye uğradığımı şaşırdım. Haya-

tında biri olabilir ya da benden hiç hoşlanmamış olabilirsin ama ben karşına çıkmak için zaten yeterince geç kaldım. Bir on yıl daha beklemek istemiyorum. O yüzden hiçbir şansım olmasa da denemek istiyorum. Acaba... Bana bir şans verebilir misin?"

Yasemin yüzünde tedirgin bir gülümsemeyle karşısında kıvranan genç adamı dinlerken bakışları bir an için masada duran kitaba takıldı. Eylül ablasının ona söylediği sözü hiç unutamamıştı.

"Yasemin... Bu sözü bana çok sevdiğim biri söylemişti, anlamam biraz zaman alsa da sonunda anladım. İnsan; ruhunun, kalbinin eşini bulduğunda onu görür görmez anlıyor. Bir kıvılcım de ya da bir ışık... Anlıyorsun işte... Belki en başta anlam veremiyorsun ama sevdiğin insanın kalbi senin toprağın oluyor. Ne kadar kaçsan da uzaklaşsan da eninde sonunda ona çekiliyorsun. Bir tek onun yanında çiçek açıyorsun... Bu zamana kadar böyle hissetmediysen eğer, henüz o adam karşına çıkmamış demektir."

Karşısındaki adama bakışlarını çevirdiğinde onun tedirgin bakan ela gözlerine dalıp gitti bir süre. Eylül'ü hiç dinlemese, onların hikâyesine tanıklık etmese buna anlam vermesi mümkün değildi ama geçmişte de şimdi de karşısındaki adama bakarken hissettiği şey hep aynıydı. Zamanında adını koyamadıysa da bugün biliyordu. Bu, aidiyet hissiydi. Hayatı boyunca karşısına çıkan hiçbir adamda bulamadığı hissi yıllar sonra karşısına çıkan bu adamda ikinci kez buluyordu Yasemin. Tanımadığı bir adama tarif edemediği bir yakınlık hissediyordu.

Kerem tedirgin ama umut dolu bir tebessümle genç kıza bakarken Yasemin yanaklarını saran kızarıklıkla hafifçe gülümsedi. Yonca bu yaptığını duyduğunda şoka girecekti ama Tuna yine bir şeyler yapar eder karısını sinir edip dikkatleri üzerine çekmeyi başarırdı.

İki yıldır evli olan deli âşıkları düşününce gülümsese de artık kendi hikâyesini yazma cesaretiyle karşındaki genç adama dönen Yasemin, "Tamam," dedi utangaç bir gülümsemeyle. Kerem mutlulukla parlayan ela gözlerini bir an için şükredercesine yumup masanın üzerinden elini uzattığında genç kız da heyecanla titreyen elini kendisine uzanan güçlü ele bıraktı.

Yıllar sonra yeniden karşılaşan ve bu defa aşkı ıskalamaya hiç niyetleri olmayan iki genç, yüreklerinde filizlenen tazecik duygularla birbirlerine gülümseyerek bakarlarken, masada duran ve bir sevda öyküsünden doğan kitap, bir sevda tohumunun daha filizlendiğine şahitlik etti o gün...

Kış Rüyası...

Mucizelerin hikâyesi...

EPİLOG

"Herkesin bir hikâyesi var.
Her şeyin bir hikâyesi var."
Amy Harmon

Yıllar Sonra...

Melek'ten...

"Şimdi girdim eve. Bizimkiler yok galiba, hiç ses gelmiyor. Duş falan alayım sonra çıkarım zaten hemen," derken ayakkabılarımın bağcıklarını çözüp çıkardım. Çantamı portmantoya bırakıp etrafa bir bakış attığım sıra düşündüğüm gibi evde kimsenin olmadığım fark ettim. Başka türlü bizim evde bu kadar sessizlik imkânsızdı.

"Biz birazdan geçiyoruz o zaman. Çok geç kalma."

"Tamamdır, görüşürüz akşama," deyip telefonu kapattığımda da aşırı terlediğim için oyalanmadan banyoya doğru ilerledim. Evde

yalnızken duşa girmeyi pek sevmesem de buna takılmayacak kadar rahatsız hissediyordum kendimi. Hızlıca üzerimdekilerden kurtulup duşa girdiğimde yorgunluğum da ılık suyla birlikte akıp gidiyordu sanki bedenimden...

Duşun ardından odama geçip yazlık rahat bir elbise giydikten sonra bir şeyler atıştırmak için mutfağa geçecektim ki yatağımın kenarındaki komodinin üzerinde duran beyaz deri kaplı defter bakışlarıma takıldığında adımlarım duraksadı. Meraklı bakışlarla komodine yaklaşıp defteri elime aldığımda hiç de tanıdık gelmezken defteri araladığım anda ilk sayfada karşıma çıkan yazıyla bakışlarım merakla parladı.

"Melek'e..."

Elimdeki defterle yatağın kenarına oturduğumda bir an için çocukken oynadığımız oyunlar geldi aklıma. Annemle babamın birbirlerine mektup yazma alışkanlıkları çocukluğumuzdan beri hep çok hoşumuza giderdi. Babam göreve gittiğinde annem ona hep mektuplar yazardı, sonra babam geldiğinde o mektupları okur anneme sıkı sıkı sarılırdı. Bazen de annem okuldan geldiğinde evin bir yerlerine bırakılmış mektuplar bulurdu. O mektupların babamdan geldiğini bildiğimiz hâlde her defasında annemden daha fazla heyecanlanırdık. Küçükken bu bizim için bir oyun gibiydi, büyüdüğümdeyse aslında ne kadar romantik bir rutin olduğunu anlamıştım.

Annemle babamın bu eğlenceli alışkanlığı zamanla bize de bulaşmıştı. Evin içinde birbirimize küstüğümüz zamanlar sadece sesli konuşmanın kuralı bozduğunu düşünüp biz de birbirimize böyle notlar bırakırdık.

"Anne... Sana hâlâ küsüm ama elmalı kurabiye yapar mısın?"

"Baba... Timuçin'le evcilik oynamamıza izin vermediğin için sana hâlâ küsüm ama işten gelirken bana gofret alır mısın?"

"Abla... Sana hâlâ küsüm ama saçımı örer misin?"

"Maviş... Ceren'i de çağırdın dimi partiye? Merak ettiğimden değil de bilgim olsun, zaten hâlâ küsüm sana!"

"Anne... Abim babamın parfüm şişesini kırdı, ona küs olduğum

için sana söylüyorum. Benim söylediğimi söyleme tamam mı?"

Önce çocuklar arasında dönen bir oyundu bu, sonra annemle babamı da dâhil ettiğimiz bir iletişim yöntemi olmaya başlamıştı. Onlar bize hiç küsmedikleri için not bırakmazlardı ama bazen bizim onlara yazdığımız notların altına bir şeyler yazarlardı. O zamanlardan beri bilirdim annemin zarif el yazısını...

Tıpkı bu sayfaya baktığım ilk anda onun yazdığını nasıl anladıysam öyle anlardım...

Elimdeki ağır defter bana içinde gelişigüzel bakıp geçemeyeceğim bir şeyler olduğunu anlatırken merakla ilk sayfayı çevirdim. Karşıma çıkan fotoğraf beni gülümsetirken altında yazılanlarla şimdiden gözlerim dolmaya başlamıştı bile...

Biricik Melek'imiz,

Sen hayatımıza girdiğin günden beri yerin hep bambaşka oldu bizim için. Çocuktuk, seninle büyümeye başladık belki de... Seni kucağıma aldığım bir gün öğrendim ben anne olacağımı. Biliyor musun Melek, ben anne olmayı ilk kez senin o masum kokunu aldığım gün istedim. Güzel kızım, tüm hayatın güzel kalbin kadar sevgiyle dolu sürsün. Ne zaman ihtiyacın olsa sadece aramanla yanı başında olacağımı biliyorsun. Seni çok seviyoruz, hep mutlu ol.

Lale Teyzen

Lale teyzenin kucağında uyukladığım bebeklik fotoğrafıma baktım ıslanan gözlerimle. Hayatımda yeri çok kıymetli olan birkaç güzel insandan biriydi Lale teyze. Annemin kız kardeşi, benim de hep kendime örnek aldığım o zarif kadındı. Uzun süre resim alanında çok başarılı işlere imza atmış, onlarca sergi açmış, ödüller almış çok kıymetli bir sanatçıydı. Şimdilerde de resme yeteneği olan çocuklara özel eğitim verdiği bir kursu yönetiyor, özellikle de yetişme yurtlarında büyüyen çocuklar için özel organizasyonlar düzenliyordu. Bu yöndeki motivasyonunu annemden aldığını biliyordum. Çocukluğumun en güzel zamanlarında izleri olan kıymetli insanlardan biriydi Lale teyze...

Sayfayı çevirdiğim anda gördüğüm fotoğrafla yüzümü yeniden

bir gülümseme kaplarken altında yazanları okudukça yine duygulanmama engel olamadım.

Sevgili Melek,

Sen varlığınla hepimizin hayatına uğur getirdin güzel kızım. Yerin her birimiz için hep bambaşka olacak. İyi ki varsın, hep çok mutlu olmanı dilerim. Her zaman senin için buradayız, sakın unutma olur mu?

Kadir Amcan

Kadir amcayı utanç verici bir şekilde at olarak kullandığım fotoğrafa baktım gülerek. Sanırım dört ya da beş yaşlarımdaydım o zaman. O ağırbaşlı adamın benimle oynamasına, beni havalarda uçurmasına hep bayılırdım. Lale teyze ile olan aşklarına da hep hayranlık duyardım. İki çocukları olmuştu onların da. Emre ve Ela... Kadir amca kendimi bildim bileli koyu bir Fenerbahçe taraftarıydı ama nasıl olduysa Emre koyu bir Galatarasay taraftarı olup çıkmıştı. Baba oğul söz konusu futbol olduğunda eskiden beri birbirleriyle didişip durmaktan bir an olsun vazgeçmezlerdi. Lale teyze ile Ela da onların bu hâllerini hep bıkkın bir neşeyle izlerlerdi. Çok güzel bir aileydi Erdener Ailesi... Mutlu sonlu masallara konu olacak kadar güzel bir aile...

Bir sonraki sayfayı çevirdim tatlı bir heyecanla. Gördüğüm fotoğraf sesli bir şekilde kıkırdamama sebep olsa da altında yazılanlar yine bulutlandırdı bakışlarımı...

Bal Böceğim,

Kuzucuğum benim, ne diyeyim ki ben şimdi sana... Annen seni iyi ki doğurmuş da hayatımıza güneş gibi doğmuşsun. Ne güzel bir çocuktun sen, şimdi de ne güzel bir genç kız oldun Melek. Ömrün de güzel yüzün gibi hep aydınlık olsun bir tanem. Çok mutlu ol, seni çok seviyoruz.

Cansu Teyzen

Cansu teyzenin saçlarıyla kuaförcülük oynadığım sıra çekilen fotoğrafımıza baktım tebessümle. Küçükken hep Barbie bebekleri-

me benzetirdim onu. Sapsarı saçları, yemyeşil gözleriyle o bebeklerden çok daha güzel gelirdi bana. Şimdilerde emeklilik zamanının gelmesini bekleyen tatlı bir kadına dönüşse de hâlâ çok güzeldi Cansu teyze. Gözlerindeki o neşeli parıltılar kendimi bildim bileli hiç kaybolmamıştı ve bunun en büyük sebebi de o parıltılar hep gözlerinde olsun diye didinip duran sevgi dolu kocasıydı.

Bir sonraki sayfayı çevirdiğimde de tahmin ettiğim gibi Cüneyt amca ile olan fotoğrafımız karşıladı beni...

Fındık Kurdu Hanımefendi,

Sen hangi ara büyüdün be mavişim... Daha dün gibi ağaç tepelerinde oynadığınız zamanlar... Siz büyürken biz yaşlanıyoruz demek isterdim ama amcan hâlâ yirmilik delikanlıları cebinden çıkarıyor biliyorsun. Fıstığım ne zaman ihtiyacın olursa en yakışıklı amcan hep yanında olacak sakın unutma. Seni çok seviyoruz, hep mutlu ol fındık kurdu :)

En Yakışıklı Amcan Cüneyt

Yedi sekiz yaşlarımda Cüneyt amcayla verdiğimiz dedektif pozuna baktım gülümseyerek. Hayatımda tanıdığım yaşam enerjisi en yüksek insanlardan biriydi Cüneyt amca. Tüm hayatım sevdiklerini neşelendirmeye adadığını düşünürdüm her zaman. Öyleydi de... Karısı Cansu teyze ve üç çocukları Ceren, Cemre ve Cenk de o listenin en başında olanlardı her daim. Evet, isimler bizzat Cüneyt amcanın eseriydi.

Bir sonraki sayfayı çevirdiğimde artık ne geleceğini bildiğimden parmaklarım daha da telaşlıydı. Tahmin ettiğim gibi karşıma çıkan bu defa da Derya teyze ile olan fotoğrafımızdı. Derya teyze... Annemin can dostu, benim öz teyzemden öteydi her zaman...

İlk göz ağrımız,

Fotoğrafımıza bakarken bile gözyaşlarımı durduramıyorum güzel kızım. Annenle bir arada geçen çocukluğumuzu düşünüyorum, sonra senin fotoğrafına baktığımda her şey iyi ki yaşanmış diyorum. Meleğim, güzel kuzum benim... Sen hep 'iyi ki'miz oldun bizim. İyi ki geldin, iyi ki varsın, iyi ki bizi

seçtin ailen olarak. Sana burada yazdıklarımın hiçbir önemi yok çünkü sen hepimiz için candan ötesin. Hep mutlu ol yavrum benim. Biliyorum ki sen istediğin her şeyi başarabilecek güçtesin. Yine de ihtiyacın olursa bil ki hemen arkanda senin için bekliyor olacağız. Seni çok seviyoruz :)

Derya Teyzen

Gözyaşlarım çoğalırken dayanamayarak bir sonraki sayfaya geçtim bu defa da...

Amcasının Balı,

Kız sen ne ara büyüdün de evden uçup gidecek yaşa geldin? Senin o babanın da alacağı olsun, ne diye olur dediyse yuvadan uçup gidişine... Ah, ah ben şimdi ne diyeyim be kızım, sana yazarken geçmişe ağlıyorum. Amcan bu ara pek bir sulu göz oldu kusuruma bakma sen. Melek... Çocukluğumdan beri iki Melek tanıdım ben, ikisi için de gerekirse hiç düşünmeden canımı veririm. Ama bana gerek kalmadan zaten senin için canını verecek bir baban var... Güzel kızım, fotoğrafımıza baktıkça fena oluyorum. Daha fazla yazmaya kalksam Derya teyzen ağlamama bir sene güler bu gidişle... Buradayım kızım, ne zaman ihtiyacın olursa hep buradayım. Çok mutlu ol... Yine de gel sen amcanı dinle, bir daha düşün bu işi :)

İsmet Amcan

Derya teyze ile İsmet amcanın seçtiği fotoğraflara baktım, gözyaşlarıma inat yüzümde sıcacık bir tebessümle. Biri çıktığımız ilk tatilden bir fotoğraf seçmişti. Diğeri çok uzun zaman sonra çekilen mezuniyetimden bir fotoğraftı. Hayatımın her anında yanımda olan o güzel kalpli insanları düşünürken bile kalbime huzur veren bir sıcaklık yayılıyordu. Biri annemin diğeri babamın can dostu olan iki güzel insan birbirlerine de aile olmuşlardı. Çocukluğum onların gerçekten de öz kardeşler olduğunu düşünerek geçmişti. Zamanla annemle babamın hikâyesini öğrendiğimde onlara duyduğum sevgi daha da çoğalmıştı kalbimde. Öz kardeşlikten öte bir bağ vardı onların arasında...

İsmet amca ile Derya teyzenin de üç güzel çocuğu vardı, bize kardeş olan. En büyükleri Ali, benden iki yaş küçüktü. Sonra da Dila ve Ömer katılmıştı güzel aileye...

Annemle Derya teyzenin plansız bir şekilde peş peşe hamile kalmaları aile arasında hep bir eğlence konusuydu. Derya teyzenin ilk doğumu yaklaştığı sıra annem de hamile olduğunu öğrenmiş. Hatta hep birlikte çıktığımız o ilk tatilde yaşanmış bu da. Annem sıcaktan bayılınca telaşla hastaneye koşturmuş bizimkiler, oysa annem sıcaktan değil hamile olduğu için bayılmış. Ali doğduktan birkaç ay sonra da bizimkiler geldi dünyaya. Zeynep ve Emir...

Evet, ikizler...

Onlardan altı sene sonra da ailemizin tekne kazıntısı Ozan dâhil oldu aramıza. Onun gelişiyle de ailemizin genişleme politikasına son verildi. Bence anneme kalsa birkaç tane daha doğurabilirdi ama babam annemden daha fazla mahrum kalmamak için dört çocuğun yeteceğini düşündü. Çünkü dürüst olmak gerekirse dördümüz de uslu uslu büyüyen çocuklardan olamadık hiçbir zaman.

Bu kocaman ailenin ilk bebeği ben olduğumdan olsa gerek, benden sonra doğan herkes kardeş oldu bana. Herhangi biri beni aradığında ikizlerden ya da Ozan'dan daha az önemsemedim. Çünkü ben kardeşliğin kan bağından öte bir şey olduğunu bu kocaman aileden öğrendim.

Aile kalabalık olduğundan neredeyse her sene bir bebek haberi gelirdi biz çocukken. Her haber de apayrı bir heyecan ve mutluluk yaşatırdı aileye. Herkes birbiriyle kardeş gibi büyüse de bu kardeşliğin tek bir istisnası oldu bu zamana kadar.

Ali ve Zeynep...

Hepimiz birbirimizi kardeş olarak görsek de o ikisi daha dünyaya geldikleri ilk andan itibaren başka türlü bir bağ ile bağlandılar birbirlerine. Biz çocukken bu durum aile içinde bir eğlence konusuydu yalnızca. İsmet amca dünür muhabbetiyle babamı sinirlendirir, babam ortalarda kısa pantolonla gezen Ali'ye kaşlarını çatarak bakarken diğerleri de onların bu hâllerine gülerdi. Sanırım herkes bunun gelip geçici bir his olduğunu düşünürdü. Annem ve babam hariç...

O zamanlar anlamasam da şimdilerde anlıyorum bunu. Onlar o

bağın gelip geçici bir his olmadığını birbirlerinde yaşayarak öğrenmişlerdi. Zaman içinde kaybolup gider sanılan hisler de düşündükleri gibi hiç kaybolmadı. Tam aksine yaşları büyüdükçe o masum duygular aralarında güçlenen bir sevdaya dönüştü. Hayatları boyunca birbirlerinden başka hiç kimseyi istemediler. Lise zamanlarında sevgili olmaya başlayan Ali ve Zeynep bugün hâlâ birlikteler. Babam henüz evlilik lafının geçmesine bile izin vermese de kardeşim çoktan evlilik teklifinde aldığı yüzüğü boynundaki zincirin ucunda taşımaya başladı bile...

Öte yandan Ali için Zeynep kadar değerli bir diğer kişi de Emir... İkizlerden biri sevdası olmuşken diğeri da can dostu oldu Ali'nin. Emir çocukluklarından beri Ali ve Zeynep arasındaki masum sevgiye hep en yakından şahit olduğundan düşünülenin aksine hiç karşı çıkmadı onlara. Çünkü o da Ali'nin kardeşine gözü gibi bakacağını çok iyi biliyordu.

İşin aslı bunu babam da çok iyi biliyordu ama daha benim gidişimi bile sindirememişken bir de Zeynep'in gidişine dayanamazdı.

Dalıp gittiğim düşünceler arasında bir sonraki sayfayı çevirdiğimde Bahtiyar dede ve Suna büyükanne ile çekilen bir fotoğrafım çıktı karşıma. Yine çocukluğumdan kalma sıcacık bir fotoğraftı. Bu defa ikisi birlikte fotoğrafın altına bir not yazmışlardı.

Güzel Torunumuz,

Ailemize güneş gibi doğduğun o gün, bugün gibi hatırımızda. Hep güzellikler getirdin ailemize, hep güzellikler bulsun seni de canım kızım. İyi ki varsın bir tanem, hep mutlu olmanı dileriz.

Deden ve Büyükannen

Çocukluğumun bayram sabahlarına dönmek gibiydi onları hatırlamak. Bu kocaman ailenin büyükleriydi Bahtiyar dede ve Suna büyükanne... Hayatımın hiçbir döneminde anneanne ya da babaanne ayrımını yapacağım bir an yaşamadığımdan hep büyükanne olarak kaldı Suna Yurtsoy.

Şimdilerde ikisi de emekliliklerinin tadını Ayvalık'ta çıkarıyor, çocukları ve torunları yanlarına geldikçe onlarla neşe buluyorlardı. Lale teyzeler de Tuna amcalar da sık sık ziyaretlerine gidiyorlardı zaten. Biz bile senede bir kez muhakkak ziyaretlerine gidiyor, hayır dualarını alıyorduk. Annemle babam için ikisinin de yeri çok başkaydı.

Bir diğer sayfada Yeşim teyze ve eşi Mehmet amcanın fotoğrafı vardı. Sanırım Yonca ablanın düğününden bir fotoğraftı. Tüllü elbisemin içinde âdeta pamuk şekerlerine benziyordum. Mehmet amcanın emekli olmasıyla onlar da sakin bir hayata geçiş yapmışlardı. Mehmet amcanın memleketi olan Rize'ye dönmüşler, emekliliğin tadını çıkarıyorlardı sakin yayla evlerinde...

Sevgili Melek,

Tüm kalbimizle çok mutlu olmanı dileriz. Ayağına taş değmesin güzel kızım. Seni çok seviyoruz.

Yeşim Teyzen ve Mehmet Amcan

Bir sonraki sayfayı çevirdiğimdeyse Tuna abi ile Yonca ablanın fotoğrafına takıldı bakışlarım. Aramızda yirmi yaş olsa da onlara amca, teyze dememi asla istemiyorlardı. Beni aralarına almış iki yandan çekiştirirlerken ben hiçbir şeyin farkında olmadan seyrek dişlerimle kameraya gülümsüyordum.

Güzeller Güzeli Melek'imiz,

Ne kadar çok sevildiğini anlatmaya hiçbirimizin sözcükleri yetmiyor. Belki Yasemin ablan bile yeterince anlatamayacak ama seni çok çok çok seviyoruz bir tanem. Hep mutlu ol ve varlığınla bu dünyayı güzelleştirmeye devam et :)

Yonca Ablan ve Tuna Abin

Bu kocaman ailenin en küçük iki çiftinden biriydi onlar da... Annemin anlattığına göre didişip durarak geçmiş tüm çocuklukları. Sonra da aşka düşmüşler farkına bile varmadan. İkisi de hâlâ haşarı çocuklar gibi didişip dursalar da hep çok sevdim aralarındaki

ilişkiyi. Bir çocukları var onların da. İsmi Gizem. Bildiğim kadarıyla ikinci çocuk için Tuna abi karısına yalvarmaya devam ediyor.

Hemen yan sayfada da Yasemin abla ve eşi Kerem abi ile çekildiğimiz bir fotoğraf çıktı karşıma... Bu fotoğrafın anlamı da benim için çok fazlaydı. Herkesin ünlü bir yazar tanıdığı olmazdı, hele de o yazar kitabında senden bahsediyorsa işte o kitabı elinde tutmanın anlamı bambaşkaydı. Bu fotoğraf lise yıllarımda Yasemin ablanın katıldığım ilk imza gününe aitti. Onun için ilk değildi elbette ama benim için ilkti ve en özeliydi. Önce fotoğrafın altındaki satırlara takıldı bakışlarım...

Umut Işığı Melek'imiz,

Saatlerdir kalem elimizde düşünüyoruz Kerem abinle. İnsan ciltler dolusu roman yazsa da iki cümleyi bir araya getiremediği de oluyormuş. Tuna kesin dalga geçer bu hâlimizle :) Melek... Sen sadece ailen için değil benim için de umut ışığı oldun. Annen ve sen... Bugün yürüdüğüm yola sizin sayenizde ilk adımı attım. O yolda buldum ruh eşimi... Evet, Kerem abin tam bu anda bana gülümseyerek bakıyor :) Bazı insanların varlığı şifadır. Sen onlardan oldun hep. Seni tanımak, hayatının bir parçası olmak hep çok kıymetli oldu. Bundan sonra yürüyeceğin yolda da güzel ruhunun kıymetini bilecek insanlar çıksın karşına. Hep mutlu ol. Seni çok seviyoruz :)

Yasemin Ablan ve Kerem Abin

Yasemin abla ve Kerem abiyle imza gününde çekilen fotoğrafımıza bakarken yine gözlerimin dolduğunu hissettim. Tanıdığım en romantik çiftlerden biriydi onlar da... Birbirlerini ilk kez üniversite zamanlarında görseler de bir araya gelmeleri uzun yıllar sonra olmuştu. Kerem abi hayatımıza girdiği ilk zamanlarda ben dâhil ailedeki tüm kız çocuklarının hayranlığını kazanmıştı. Hem çok yakışıklı hem de çok tatlı dilli bir adamdı. Hâlâ öyle tabii. Yasemin ablanın zarafetine onun kibarlığı öyle çok yakışırdı ki onlara bakanlar iç çekmekten alamazlardı kendilerini.

İki çocukları vardı onların da. Sude ve Arda... Tuna abiyi ikinci çocuk konusunda bu kadar istekli hâle getiren biraz da onlar olmuş-

tu aslında. Onlardan önce evlendikleri hâlde tek çocukta kalmış olmalarını bir türlü sindiremiyordu Tuna abi.

Başımı hafifçe sağ yana çevirdiğimde kitaplığımın başköşesinde duran romana baktım tebessümle. Yıllar boyunca hep evimizde olan o kitap ile lise zamanlarında tanışmıştım ilk kez... Bir gün anneme babamla nasıl tanıştıklarını sormuştum.

"Bu uzun bir hikâye," demişti annem de. Beni geçiştirmeye çalıştığını düşünsem de öyle olmadığını zamanla anlamıştım. Annemle babamın hikâyesi gerçekten de uzun ve zorlu bir hikâyeydi. Sanırım onların aşkını masalsı yapan da tam olarak buydu.

Annem bana hikâyelerini anlatmak yerine Yasemin ablanın yazdığı ilk romanı elime verdiğinde nedenini pek anlayamamıştım. "Oku," demişti yalnızca. "Sonra istersen hikâyemizi sana anlatırım." Dinlemek istediğim onların hikâyesi olduğundan kitabı okumak konusunda fazla hevesli değildim ama odama kapandığım o gece sabaha dek kitabı elimden bir an olsun bırakamadım. Beni heyecanlandıran ilk şey, kitabın baş karakterinin isminin Melek olmasıydı, bir diğerinin de Ali... Babamın pek fazla kullanmadığımız ikinci ismi...

Bunu fark ettiğim ilk anda elimdeki kitabın öylesine bir kitap olmadığını anlamıştım aslında ama bir kere okumaya başlayınca kendimi durduramadım. Annem o gece odama hiç gelmedi, ertesi sabah ben odadan çıktığımda da gözyaşlarıyla sımsıkı sarıldım ona. Sanki yaşadıkları her acıyı bir gece boyunca hissetmiş gibi hırpalanmıştım. Öte yandan hiç bilmediğim bu hikâyenin mutlu sonu olduğumu öğrenmekse bambaşka hissettirmişti bana kendimi.

Annemin adını almıştım ben, babamın duasıydım çünkü...

Yasemin abla annemle babamın hikâyesini satırlara öyle güzel işlemişti ki soracağım başka hiçbir şey kalmamıştı. Acılarını deşmek istemedim annemin, hikâyelerinin mutlu sonla bittiğini bilmek benim için yeterliydi. O akşam babam eve geldiğinde tıpkı küçükken yaptığım gibi dizinin dibinden hiç ayrılmadım. İkizlerle Ozan'ı bile yaklaştırmadım yanma. Annem babama hikâyelerini öğrendiğimden bahsetti mi bilmiyorum ama babam hiç garipsemedi bu hâlleri-

mi, bir şey sormadı da. O gece yalnızca baba kız birbirimize sarılıp bir arada olmanın tadını çıkardık.

O günden sonra ailem, evimiz, dostlarımız ve sahip olduğumuz bu hayat benim için bambaşka bir anlam kazandı. Anneanne, babaanne ayrımını öğrendiğim zamanlarda annemle babama ailelerini sorduğum tüm o zamanlar için utandım en çok. Onları üzdüğümü düşündüğüm için ağladım. Oysaki çocuktum yalnızca, nereden bilecektim ki...

Anneme bir tek ailesini hiç merak edip etmediğini sordum. "Etmedim," dedi. "Benim için aile hep babandı. Sonra da siz geldiniz. Aile sahip olduklarındır güzel kızım. En azından benim için hep öyle oldu."

Bu soruyu babama sormaya hiçbir zaman cesaret edemedim çünkü içimde bir yer alacağı cevaptan korktu. Annem hiç değilse bir süre aile sıcaklığını tatmış, anne baba diyeceği insanlara sahip olmuştu ama babam annemi yeniden bulana kadar İsmet amcamdan başka kimseye sahip olamamıştı. Anne, baba diyeceği kimse olmamış, bir aile çatısı altında yaşamayı hiç tatmamıştı. Onun da annemle aynı cevabı vereceğini bilsem de bir yanım hep diğer ihtimali düşündü.

Bakışlarım yeniden elimdeki deftere döndüğünde sayfalarında gezinmeye devam ettim. Adem amcanın bir fotoğrafına denk geldiğimde duraksadım. Benim dışımda Ali, Dila ve ikizler de vardı bu fotoğrafta. Adem amca, Derya teyzemin babasıydı. Çocukluk hatıralarımda bana küçük şekerlemeler getiren, ne zaman bana baksa gözlerinden hüzün bulutları geçen biri olarak yaşıyordu o da... Şimdilerde epey yaşlanmıştı ama sağlığı iyiydi. Yalnızca yaşlılığın da etkisiyle dizleri yolculuk yapmaya pek elvermediğinden hafta sonu burada olamayacaktı. Yine de bana gönderdiği hediye yatağımın kenarında diğerlerinin arasındaydı. Ama bu satırlar... O hediyeden çok daha fazlasıydı.

Güzel Kızım Melek,

Sana baktığım her an anneni görüyorum sanki... Ne güzel bir çocuktu senin annen, hâlâ da öyle... Ama sen de öylesin. Tertemiz kalbinle, tatlı dilinle

yanında yöresinde olduğun herkese güzellikler getirirsin. Yine öyle olacağından hiç kuşkum yok. Dualarım hep seninle güzel yavrum, çok mutlu olmanı dilerim.

Adem Amcan

Adem amcayı çocukken Derya teyzeleri ziyaret ettiği zamanlarda görürdüm. Ne zaman gelse bize de bir sürü hediyeler getirirdi. Yalnızca kendi torunlarını değil bizi de düşünürdü hep. Zamanla annemi de çok sevdiğini fark etmiştim. Sonraları annemin bir dönem onlarla birlikte yaşadığını da öğrenince neden onları ziyarete hiç gitmediğimizi sorgulamaya başlamıştım. Adem amca kasabaya geldiğinde bize de muhakkak uğrardı ama biz onu hiç kendi evinde ziyaret edememiştik. Anneme hiç sormadığım başka bir soruydu bu da...

Yıllar sonra ilk kez evlerine girdiğimiz gün on beş yaşımdaydım. Annem ve babamla birlikte gitmiştim ben de. İkizler de Ali'yi yalnız bırakmamak için gelmişlerdi. Hayatım boyunca ilk kez o gün gittim Adem amcanın evine.

Asiye teyzenin cenazesine...

Derya teyzemin annesiydi Asiye teyze. Ani bir kalp rahatsızlığıyla vefat ettiğinde Derya teyze uzun süre toparlayamamıştı kendisini. Annem o günlerde bir an olsun onu yalnız bırakmazken öz annesini kaybetmiş gibi ağlamıştı. O zamanlar anlam verememiştim buna da. Asiye teyzeyi çok sevdiği için bu kadar üzüldüğünü sanmıştım. Meğer son kez sarılıp helallik alamadığı içinmiş. Çok sonra anladım.

O günlerde hiç bilmediğim o evde hayatımın birçok ilkini de yaşadım. Derya teyzemin kız kardeşini gördüm ilk kez. Çocuklar ara ara teyzelerinden bahsetseler de hiç görmediğim biri hafızamda da yer tutmuyordu. Asiye teyzenin cenazesi Nazlı teyzeyi ilk kez gördüğüm gündü. O da o evde annesi için gözyaşı döküyordu. Sonra kimsenin fark etmediği bir an mutfağın girişinde gördüm onu. Annemden ağlayarak af diliyordu. Yine anlam veremedim gördüklerime. Annemin ağzından hiç duymamıştım onun adını. Derya teyzemle bu kadar yakınken onun kardeşine bu kadar uzak olmasına anlam ve-

rememiştim. O gün onları o hâlde gördüğümde anladım aralarında affı olmayacak bir yara olduğunu. Yine de annem her şeye rağmen o gün Nazlı teyzeye elini uzattığında bir kere daha gurur duydum annemle. Yarası ne denli büyük de olsa yüce gönüllü davranmayı seçmişti.

O gün Nazlı teyzeyi gördüğüm ilk ve son gündü.

Annemin yıllarını geçirdiği o evde acı çeken insanlar arasında sessizce dolaşırken gözyaşlarına dayanamadığım bir anda kendimi bahçeye attığımda bir süre sessizliği dinledim. İnsan hiç tanımadığı biri için gözyaşı dökecek kadar acı çekemiyordu. Ben yalnızca çok sevdiğim insanlar üzüldüğü için üzgündüm. Bahçede sessizce zamanın geçmesini beklerken başka bir ses çalındı kulaklarıma. Benden birkaç yaş büyük bir çocuk yaşlıca bir ağacın altında sessizce gözyaşı döküyordu. Öyle üzgün bir hâli vardı ki varlığımın onu rahatsız edeceğini düşündüğümden sesimi bile çıkaramadım. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, bir vakit sonra yanına sevimli bir kız çocuğu geldi. O da en fazla yedi sekiz yaşlarındaydı. Birbirlerine öyle çok benziyorlardı ki kardeş olduklarını hemen anladım. Küçük kızın gelişiyle genç çocuk gözyaşlarını silip o kız çocuğuna sarıldı. Sonra da sessizce içerideki kalabalığın dağılmasını beklediler.

Sonradan öğrendim. İsimleri Uğur ve Damla'ymış. Nazlı teyzenin çocukları.

Uğur... Benim ilk aşkım...

Uğur'u anımsadığımda yüzümü bir gülümseme kapladı. O yaz tatili boyunca aklımdan hiç çıkaramamıştım onu. Tatlıydı, kibardı, üstelik çok yakışıklıydı. Hayatımın sonuna kadar ona âşık olacağımı düşünmüştüm.

Sadece üç ay sürdü.

O evde annemle Nazlı teyze arasında geçen o konuşmaya şahit olmasam o günden sonra anneme Uğur'u sorardım belki ama bir şey hep durdurdu beni. Nazlı teyze annesinin cenazesinde olduğumuz hâlde bir sebepten dolayı annemden özür dilemiş, annem de onu affetmişti. İçten içe bunun o yaşlarda anlayamayacağım kadar ağır bir hikâye olduğunu hissettiğimden olsa gerek anneme bunu hiç sormadım.

Büyüdükçe de birlikte büyüyen iki kız kardeşi böylesine ayrı düşüren hikâyeyi az çok tahmin ettim. O saatten sonra her ne yaşanmış olursa olsun bunun hiçbir önemi yoktu. Annem mutluydu, gerisi de umurumda değildi.

Uğur'a duyduğum karşılıksız aşk kendiliğinden bitmeseydi de bir yerde muhakkak biterdi. Çünkü anladığım kadarıyla biz ayrı dünyaların insanlarıydık. Uğur'u tek başıma sevip tek başıma aşkımı bitirdiğim o süreçte bundan kimseye bahsetmedim. Uğur varlığımdan haberdar olduysa bile ona birkaç ay körkütük âşık olduğumu hiçbir zaman bilmedi. Geçen sene evlendiğini duyduğumda mutlu oldum yalnızca. Tanımak için hiç fırsatım olmasa da iyi biri olduğunu hep hissediyordum. Ali ve Dila ondan hep hayranlıkla bahsederlerdi. Anneleri çok yakın olmasa da kuzenler birbirlerine hep yakın olmuşlardı. Üniversite zamanlarından beri âşık olduğu kızla evlendiğini duyunca da daha fazla mutlu olmuştum onun adına. İyi insanlar hep mutlu olmayı hak ediyorlardı bu hayatta.

Adının Damla olduğunu öğrendiğim o küçük kız da tahmin ettiğim gibi Uğur'un kardeşiymiş. Nazh teyze ve kocası etrafımdaki deli dolu âşıklara pek benzemiyorlardı ama bir şekilde birbirlerine bağlandıklarını anlamıştım o zaman bile. Her insan aşkını, sevgisini bağıra çağıra yaşamıyordu. Her insan birdenbire âşık olmuyordu. Sevmek bazen zaman istiyordu. Bazen çok uzun bir zaman... Onlarda böylesini gördüm ben. Çok âşıklar mıydı bilmiyorum ama bir aile oldukları belliydi. O gün o bahçede abi kardeş otururlarken anne ve babaları geldi yanlarına. Sonra dördü birbirlerine sarılı hâlde sessizliği dinlemeye devam ettiler. Aile olduklarını o zaman anladım. Aile olabilmek bu hayattaki her duygudan daha kıymetliydi.

Adem amcanın fotoğrafına dalıp gittikçe aklıma gelenler beni gülümsetti. Adem amca şimdilerde tek başına yaşasa da kızları onu sık sık ziyaret etmeye devam ediyordu. İki kızının da birlikte yaşama tekliflerini reddettiğini biliyordum. Kimseye yük olmak istemiyordu belki de. Onun için üzülsem de anlıyordum onu. Hiç değilse onu hiç yalnız bırakmayan evlatlara ve torunlara sahipti.

Bir sonraki sayfayı çevirdiğimde İclal büyükannenin fotoğrafı

takıldı bakışlarıma. Kucağında beni hoplattığı eskilerden kalma bir fotoğraftı. Altında bana bıraktığı bir not yoktu çünkü üç sene evvel onu da kaybetmiştik. Babamı ağlarken pek fazla görmezdim ama onun cenazesinde çok ağlamıştı. Annesini kaybeden biri nasıl ağlarsa öyle ağlamıştı.

Fotoğrafın altında bana bıraktığı bir not yoktu ama fotoğrafta bana olan bakışları her şey demekti. Beni sevdiği için, kardeşlerimi sevdiği için, annemi sevdiği için ama en çok da babamı sevdiği için ona hayatım boyunca minnettar kalacaktım.

Gözlerimden akan yaş fotoğrafın üzerine düştüğünde zarar görmesinden korkarak telaşla sildim. Bir sonraki sayfayı çevirdiğimde dört kardeş olarak çekildiğimiz ilk fotoğraf çıktı karşıma. Ozan'ın doğduğu gündü. Onların ayrı ayrı notlar yazamayacak kadar üşengeç olduklarını biliyordum ama hiç üzülmedim. Çünkü bir arada olduğumuz bu fotoğraf hayatım boyunca sahip olduğum en değerli fotoğraftı.

Canımız Ablamız,

Seni çok çok ama çok seviyoruz. Her ne kadar evden gideceğin için çok üzülsek de senin adına çok ama çok mutluyuz. Hep mutlu ol çünkü sen hep mutlu olmayı hak ediyorsun :)

Seni Çok Seven Kardeşlerin

Bu mutlulukta odanın boşalacak olmasının inan ki hiçbir etkisi yok.

En Yakışıklı Kardeşin Emir

Ablamın odasına yerleşme hayallerini unut ikizcik, ablam odasını bana bırakacak. Değil mi ablaların en kraliçesi?

Zeynoşun

Sizin odalarınız zaten çok büyük! O odayı ben alsam olmaz mı abla?

Oziii

Anı defterine yazdıkları notlar beni gözyaşlarıma inat kahkahalara boğarken hemen altına iliştirilen notu okuduğumda gözyaşlarımm yeniden akmasına engel olamadım.

Meleğimin odası hep olduğu hâliyle ona ait kalacak sıpalar! Şu deftere yazdıklarınız için de sizinle ayrıca ciddi bir konuşma yapacağız!

Babanız

Allah'ım benim çocuklarım niye böyle? Hâlbuki en saçma aşermelerim hep Melek'te olmuştu. Onun sorunlu olacağını düşünürken en normaliniz o oldu. Size güzel güzel şeyler yazın demedim mi ben? Bir de renkli kalemlerle yazmışlar, Allah'ım sen bana sabırlar ver!

Anneniz

Bir yandan gülüp bir yandan yanaklarımı gözyaşlarıyla ıslatırken bir sonraki sayfaya geçmeden evvel derin bir nefes aldım. Parmak uçlarımla sayfayı çevirdiğimde yan yana iki sayfada gördüğüm fotoğraflarla hıçkırıklarıma daha fazla engel olamazken önce babamın benim için bıraktığı notu okudum.

Babasının Duası, Gözümün Nuru, Biricik Meleğim,

Kaç yaşında olursan ol sana baktığım her an seni kucağıma verdikleri o ilk andaki gibi nefesim kesiliyor benim güzel kızım. Annen kışa gömülen ruhuma baharı getirdi, sen geldin o baharda çiçekler açtı. Kardeşlerin ve sen benim yara bildiğim her anıma şifa oldunuz. İyi ki ailen olarak bizi seçtin güzel kızım. İyi ki baban olarak beni seçtin. Aldığım nefes hep sizin için, hep de öyle olacak. Her ne yaşarsan yaşa burası senin evin, biz senin aileniz. Kimsesizliği hiç bilmeyecek kadar kocaman bir ailen var senin. Çok mutlu ol güzel kızım. Seni ve kardeşlerini canımızdan daha çok seviyoruz.

Baban

Meleğim,

Önce hayallerimde, rüyalarımda büyüttüm seni. Sonra içimde. En son kalbimde... O günden beri de seninle beraber ben de büyüyorum. Yaşayamadığım tüm mutlulukları sen yaşa istedim hep. Gücüm yettiğince eksik olduğum her zerrede sen tamamlan istedim. Senin annen olabilmek bu hayatta başıma gelen en güzel şey. Baban ve ben... Biz birbirimize aile olduk ama sen geldiğinde biz artık gerçek bir yuva olduk. Sen ve kardeşlerin, iyi ki aileniz olarak bizi seçtiniz. Sizi çok seviyoruz. Hiç bitmeyecek bir aşkla seviyoruz. Varlığınla bizi öyle çok mutlu ettin ki... Sen de hep çok mutlu ol güzel kızım...

Annen

Hıçkırıklarım odamın duvarlarında yankılanırken defter dizlerimin üzerine düştü. Kaç zamandır burada böylece oturup kaldığımı bile bilmiyordum. Geldiğimde aydınlık olan hava kararmaya başlamıştı. Telefonum birkaç kez çalsa da gidip bakmamıştım. Şimdiyse avuçlarımda koskoca bir ömrün hatıralarıyla ne kadar şanslı olduğumu bir kere daha anlıyordum. Annem, babam, kardeşlerim ve diğerleri...

Öyle güzel bir ailem vardı ki benim...

Eksik kimsenin kalmadığını düşündüğümden defteri kenara bırakacakken son sayfada bir fotoğraf olduğunu fark ettim. Merakla sayfayı çevirdiğimdeyse gördüğüm eski fotoğrafla ne hissedeceğime bir anlam veremedim.

Hayatım boyunca yalnız bu fotoğraf karesinde gördüğüm iki gencecik insan...

Gülay ve Kenan...

Babaannem ve dedem...

Bu fotoğrafı yıllar önce bulup getiren bendim oysaki... Birdenbire bugüne dair her şey zihnimden uçup gitti. Yine o günlere döndüm. Hiçbir şey bilmezken her şeyi öğrendiğim o günlere...

Lise zamanları annemle babamın hikâyesini öğrendiğim günden beri aklımda dönüp duran tek soruydu aileleri. Evet, onlar bu sorunun cevabını merak etmeseler de ben merak ediyordum. Her

şeyden önemlisi annemin ve babamın yapayalnız sokağa terk edildiklerini düşündükçe öfkeleniyor, bir cevap duymak istiyordum. Hiçbir cevap o insanları aklamasa da belirsizlikten daha iyidir diye düşünüyordum.

Annemle babama hiçbir şey sormadan kendi kendime yaptığım araştırmalarla bir yere varmam imkânsızdı. Nereden başlamam gerektiğini bile bilmezken nasıl bir yere varacaktım ki?

Üniversitedeki yakın arkadaşlarımdan birinin ablası büyük gazetelerden birinde çalışıyordu o zamanlar. Onun kapısını çalmıştım utana sıkıla. Bir yardımı olur mu ya da uğraşmak ister mi bilmiyordum ama yine de denemek istedim. Annemle babamın doğum tarihleri terk edildikleri günün tarihleriydi aynı zamanda. Başlangıçta tek yol haritamız buydu. Benim öğrenemediğim başka bilgileri de Esra abla öğrendi. Kaldıkları yurdu buldu önce, sonra da arşiv kayıtlarından o tarihteki haberleri incelemeye başladık birlikte. Şimdiki gibi değildi hiçbir şey, haber olmaya değer o kadar az olay yaşanıyordu ki bulmak düşündüğümüz kadar zor olmadı.

Birinci haber, annemin terk edildiği günle ilgiliydi. O gece sabaha karşı bir kaza yaşanmış Ankara-Bolu arasında. Kazada hayatını kaybedenler zengin ailelerin çocukları olduğundan manşetten haber olmuşlar. Yirmili yaşlarının başında elim bir kazada hayatını kaybeden o gençleri araştırdım uzun süre. Onlara dair bir kayıt olmasa da ailelerine dair onlarca haber vardı. Ne yazık ki hiçbir haber yüzde tebessüm oluşturmuyordu. Sanki dünya üzerindeki tüm kötülükler bu iki ailede toplanmış gibi hep karanlık haberlerin içinde isimleri geçiyordu. Annemin bu insanlarla bir bağı olmadığına öylesine emindim ki...

Bunca zaman boşuna araştırma yaptığımı düşünüp peşini bırakacakken bir fotoğraf çıktı karşıma. Annemin şimdiki hâllerine baktığımı düşündüm bir an. Kazada hayatını kaybeden genç adamın abisinin kızıydı fotoğraftaki. Anneme kardeşi olacak kadar çok benziyordu. Kardeşi değildi ama kuzeniydi. Bu fotoğrafı görmesem asla inanmazdım ama sonunda annemin ailesini bulmuştum. Ne yazık ki bulduklarım beni hiç mutlu etmedi.

Annemi karın ortasında ölüme terk edenler, o gece soğuktan donarak hayatlarını kaybetmişlerdi.

Annemin karlı bir gecede sokağa atıldığını öğrendiğimde nasıl üşüdüysem hâlâ öyle üşüyordu kalbim. Onu istemeden, mecbur kaldıkları için bıraktıklarına hiçbir zaman inanmamıştım. Annem de içten içe böyle düşündüğünden ailesini hiç merak etmemişti. Artık ailesini biliyordum ama bunu anneme söyleyecek kadar cesur hissetmiyordum kendimi.

Annemle ilgili araştırmamız bir nebze daha kolaydı. Babamla ilgili ise elimizde doğru düzgün hiçbir şey yoktu. Yetimhane yakınlarında yaşanan bir olay yoktu, peşinden gideceğimiz bir iz yoktu, hiçbir şey yoktu. Aylar sonra vazgeçmek üzereyken Esra abla bir isimle geldi bana. Nasıl başardıysa babamı bulan cami hocasının ismine ulaşmış. Adam çok yaşlıydı ama hâlâ yaşıyordu. O zamanlar Ankara'da okuduğum için hiç düşünmeden adresini bulup görüşmeye gittim onunla. Adamcağız demans hastası olduğundan dün ne yediğini bile hatırlamıyordu ama babamdan bahsettiğimde gözyaşlarına boğuldu bir anda. Onunla birlikte karısı da... Hatta o çok daha fazla ağladı.

O gün öğrendim babamın hikâyesini de...

Onun bir ailesi vardı. İsteyen, seven, evlatları yaşasın diye ölen bir ailesi...

O iki insana kızmayı bırak, minnettardım. O zaman için kendilerince en doğru yolu seçerek babama bir şans vermişlerdi. Şimdi elimde tuttuğum bu fotoğraf da babamın anne babasıyla olan tek fotoğrafıydı. Babamın doğduğu gün hastane odasında çekilmişti, arkasına atılan tarihle...

Babama yalnız terk edilişini hatırlattığı için evimizde hiç kutlanmayan sahte doğum günü yerine gerçek bir doğum günü vardı artık.

30 Ekim...

Annemle babamı yıllar sonra yeniden birleştiren oyuncak arabanın hikâyesini de o gün o evde öğrendim. Babama babasından kalan tek hatıra... Hâlâ evimizin en kıymetli köşesinde durur o oyuncak araba. Eskiden annemle babamı buluşturduğu içindi, artık bir de dedemizden hatıra olduğu için...

O yaşlı insanların çektiği vicdan azabını gördükçe bir nebze huzur bulsunlar diye babamı anlattım onlara. Ne kadar mutlu olduğunu, kocaman bir ailesi olduğunu. Yanlarına getiremezdim belki ama hiç değilse küçük Ali'nin mutlu olduğunu bileceklerdi artık.

Evet, bunu da öğrendim. Babamın pek kullanılmayan ikinci ismi aslında onun gerçek adıydı.

Ali...

Gülay ve Kenan'ın oğlu Ali...

O gün o evde öğrendiklerimden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı benim için. Telefonda gizlenmek kolaydı ama sınavlarımın bitmesiyle eve döndüğümde her şey daha da çıkmaza girdi. Babama ailesini anlatmak istiyordum, annemse gerçekleri hiç bilmesin istiyordum. Neredeyse koca bir sene boyunca yaptığım araştırmalar sonucunda artık ailemizin geçmişine dair her şeyi biliyordum ama öğrendiklerimle ne yapacağımı bilmiyordum.

İçine düştüğüm çıkmaz, rüyalarımı ele geçirecek raddede beni zorladığında da kendime daha fazla engel olamadım. Babama her sarıldığımda içimde bir yerler öyle derinden sızlıyordu ki gerçekleri ondan daha fazla gizleyemezdim. Bir akşam birlikte evden çıkıp bahçemizde annemin hazırladığı soğuk limonataları içerken, "Baba," dedim tereddütle. "Ben... Sizin hikâyenizi öğrendim. Ailelerinizin kim olduğunu..."

Benim babam bakışlarıyla çok şey anlatan bir adamdı. Ne zaman korksam sadece onun gözlerine bakmam cesaret bulmam için yeterli olurdu. Ne zaman ağlasam o bana sıcacık baktığında tüm hüznüm kaybolurdu. Babam gözleriyle çok şey anlatırdı ama o akşam bakışları bile donmuştu sanki. Ne öğrendiğimi, nasıl öğrendiğimi sormadı. Ailesini sormadı. Nefes almayı hatırladığı anda bana sadece annemi sordu. Onun hikâyesini...

Babamın annemi ne kadar çok sevdiğini hiç anlamadığımı fark ettim o an. Her insan yüreğinde bir parça bencillik gizler zannederdim. Ben babamda bu duyguyu hiç görmedim. Söz konusu annem olduğunda babam ondan başka hiçbir şey düşünmezdi. Oysa ben o akşam ona kendi ailesini anlatmak istiyordum çünkü tüm çabama

değen hikâye onun hikâyesiydi. Ama babam ısrar etti, içinde bir yerlerde anneme vereceği güzel haberin heyecanı filizlenirken gözyaşlarıyla anlattım ona öğrendiklerimi...

Annem istenmeyen, terk edilen bir bebekti ve bunu asla bilmeyecekti.

Babama onun hikâyesini anlatmak istediğimdeyse tek kelime edemeden susturdu beni. Bilmek istemiyordu. Annemin mutlu bir hikâyesi olmadığını duyduğu anda kendi mutluluğundan da vazgeçmişti. Ne kadar çabalasam da dinlemedi beni. Bu konuyu bir daha asla açmamamı söylediğinde ilk kez çaresizlik gördüm gözlerinde. Neredeyse yalvaracaktı bana... Bilmek istemiyordu. Mutlu ya da mutsuz olması önemli değildi, annemin sahip olamadığı bir ihtimale sahip olmak istemiyordu.

Sonraki günler boyunca kanadı kırık bir kuş gibi dolandım evin içinde. Kardeşlerimin neşeleri, annemin mutluluğu bana hiç bulaşmadı. Çaresiz bakışlarım hep babamın mahzun yüzünde, hüzünlü gözlerindeydi. Bilmek istemiyordu ama içten içe acı çekiyordu.

Hayatım boyunca babama verdiğim tüm sözleri tutmuşken ilk kez yapamadım bunu. Babama annemin hikâyesini anlattığım gibi anneme de babamın hikâyesini anlattım. Çünkü biliyordum. Benim başaramadığımı annem başarırdı.

Yanılmadım.

Ertesi sabah annemin tatlı telaşıyla yola çıktığımızda kimse nereye gittiğimizi bilmiyordu. Ankara'ya geldiğimizde herkesin aklına gelen ilk şey Adem amcaya bir şey olduğuydu. Ankara'da ondan başka bağımız olan kimse yoktu çünkü. Oysa vardığımız yer Adem amcanın evi değildi.

Bir mezarlıktı.

Kimsesiz Gülay ve Kenan'ın mezarları...

Babaannemiz ve dedemizin mezarları...

Babam ne hissedeceğini bilemeyen korku dolu bir çocuğun bakışlarıyla yan yana duran iki mezarın karşısında dururken hiçbir şey söylemediğimiz hâlde ailesine geldiğimizi hissetmişti. Titreyen

bedeniyle güçlükle iki mezarın arasına oturduğunda biz de ürkek adımlarla yanına ulaştık. İkizler ve Ozan ne olduğunu anlamazlarken babam bana hüzünle dolan gözleriyle baktığında çaresiz gözyaşlarımla, "Özür dilerim baba..." diye fısıldadım. "Bilmen lazımdı. Onları tanıman lazımdı."

Annem de babamın yanına oturup narin elleriyle babamın titreyen ellerini kavradığında, babamın iç çekişi boş mezarlıkta bir çığlık gibi yankılandı sanki. Bir vakit sessizce iki mezar taşı arasında bakışlarını gezdirirken çantamdan çıkardığım eski, yıpranmış siyah beyaz fotoğrafı babama uzattığımda gözyaşlarıma inat gözlerime ulaşan tebessümüme baktı buğulu gözleriyle.

"Sen... Tıpkı dedeme benziyorsun baba."

Babam titreyen elleriyle ona uzattığım fotoğrafı eline aldığında çocuklar da hayret dolu bakışlarla babamın elindeki fotoğrafa bakıyorlardı. Ne olduğunu uzun uzun anlatmamıza gerek kalmadan anlamışlardı. Bu, basit bir ziyaret değildi. Bu, bizim babaannemizle ve dedemizle tanıştığımız andı.

Babam nefes dahi alamadan parmak uçlarında duran yıpranmış fotoğrafa bakarken annem başını babamın omzuna yaslayıp gülümsedi. "Ozan, Emir'e benziyor diyorduk. Meğer ikisi de senin bebekliğine benziyormuş," dediğinde babam geldiğimizden beri ilk kez gülümserken bir an sonra parmak uçları annesinin güzel yüzüne dokunduğunda, "Çok güzel," diye fısıldadı. "Annem... Çok güzel."

Annem de babamın omzundan öpüp iç çekerken, "Çok güzel sevgilim," diyerek onayladı onu.

Annesinin onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi göğsüne yasladığı o fotoğraf, babama hayatı boyunca hissettiği tüm kimsesizliği unutturmuştu sanki o anda. Babam çok erken yalnız kalmış bir çocuktu ama asla istenmeyen, sevilmeyen bir çocuk olmamıştı. Annesi ve babası onu çok sevmişti. Hem de canlarından vazgeçecek kadar çok...

Kavurucu temmuz güneşi altında sessizce babamın ailesiyle tanıştığı o anı izlerken bir vakit sonra annemin bakışlarından aldığım güçle konuşmaya başladım. Babam bir kere daha susmamı isteyecek diye korksam da artık geri dönemezdim. Öğrendiğim hazin hikâyeyi

onlara anlattığımda sanki her şey saniyeler evvel yaşanmış gibi tüm ailem gözyaşlarına boğulsa da içten içe babaannemle dedemin huzur içinde uyuduklarını hissediyordum. Ölüme birlikte giden sevdalılardı onlar. Biricik oğullarıysa kocaman ailesiyle beraber sonunda yanları başındaydı.

Mezarlıkta geçen zamanın ardından birlikte Ömer amca ile Bahar teyzenin evine gittiğimizde de iki yaşlı insan babamı gördüklerinde neredeyse heyecandan kalp krizi geçireceklerdi. Bahar teyze ileri yaşının emaresi kırışık elleriyle babamın yüzünü gözyaşlarıyla severken, "Benim güzel Ali'm," diye sayıklayıp durmuştu. Babama ailesinin ona koyduğu ismi mezarlıkta söylemediğim için babam bunu duyduğunda en başta anlayamamış, sonrasında bir kere daha gözyaşlarına boğulmuştu. Hiç bilmeden hayatı boyunca ailesinin ona koyduğu isimle yaşadığını o an anlamıştı.

Bahar teyze annesiyle babasını anlatmıştı babama. Yaşlı kadın hayatı boyunca yüreğinin tam ortasında taşıdığı vicdan yarasından sanki o an kurtulmuş gibiydi. Babamın nasıl da mutlu bir ailesi olduğunu görmek omuzlarındaki yüklerden kurtarmıştı yaşlı kadını. "Baban gibi bir adam olmuşsun Ali'm. Annen gibi güzel yürekli bir kadım sevmişsin sen."

Her şeye rağmen babamın dizlerine kapanıp onu koruyamadığı için af dilemiş, babam da sanki annesine sarılır gibi sarılmıştı Bahar teyzeye. Belki de annesinin hiç bilmediği kokusunu aramıştı onda...

O gün evimize içi dolu bir çantayla dönmüştük. Çantada Bahar teyzenin dostlarından emanet kalan ve yıllarca sakladığı bir avuç hatıra vardı ve sonunda esas sahibine ulaşmıştı. Babam annesinin yazmasını baş ucunda, babasının saatini kolunda taşıyordu o günden beri...

O gün, babamın terk edilmiş çocukluğunu ailesine kavuşturduğu gündü. Toprak altında olsalar da ailesine sarıldığı, onlara sığındığı gündü. O gün, Yusuf Ali Karan'ın hayatı boyunca yüreğinde taşıdığı kimsesizlikten kurtulduğu gündü. Gideceği yer bir mezarlık da olsa artık bir baba ocağı vardı Yusuf Ali Karan'ın... Bizim de her bayramda ziyaret edeceğimiz bir durağımız daha olmuştu.

Babamın hikâyesi buruk da olsa her şeye rağmen mutlu bir hikâyeydi ama annemin hikâyesi hep içimde bir yara olarak kalmıştı. Anneme ailesini bulduğumu hiçbir zaman anlatamadım. Annemse bana kendi ailesini arayıp aramadığımı hiç sormadı. İçten içe gerçekleri hissettiğini bilmek kalbimi yaralasa da annem her şeye rağmen mutluydu. Sadece bir gün yüreğimi sıkıştıran sancıyla, "Anne..." deyip durduramadığım gözyaşlarımla göğsüne sığındığımda sanki ne söyleyeceğimi anlamış gibi, "Önemli değil," demişti bana başka bir şey söylememe izin vermeden.

"Önemli değil, meleğim. Babandan önce üzülecek çok şey vardı hayatımda. Babanla anladım ki hiçbirinin anlamı yokmuş. Herkes birilerini bekler hayatı boyunca, bir ailesi olsun ister. Ben istediğim her şeyi babanda buldum, sizde buldum. Her ne yaşandıysa iyi ki yaşanmış da kader yolumu babana çıkarmış. Üzülme çünkü ben hiç üzülmüyorum. Benim ailem baban. Benim ailem sizsiniz..."

O gün bu sözleri söyledikten sonra bana sımsıkı sarıldığında da annemin yürek yakan terk ediliş öyküsü aramızda bir daha hiç açılmamak üzere kapanmıştı.

Göğsüme yasladığım defterin ağırlığıyla gözyaşlarım çoğalırken, "İyi ki," diye fısıldadım odamın duvarlarında yankılanan sesimle. "İyi ki benim ailem de sizsiniz..."

Annemin yıllar evvel bana kurduğu cümleleri bugün odamın sessizliği içinde ben kuruyordum. Göğsüme yaslı defterde birikenlerin ağırlığını hissederken de annemin ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. Aile, sahip olduklarımızdı. Aile, karanlıkta kalanlar değil bizi seçenlerdi. Bizi sevenlerdi...

Deri kaplı defteri yatağın üzerine bırakıp ayaklandığımda uzun süredir oturmanın etkisiyle tutulan belimi esnettim. Gözyaşlarıyla ıslanan yüzümü ellerimle kurularken içeriden gelen sesleri duyduğumda gülümsemeler benim de yüzüme bulaştı. Burnumu çekerek odadan çıktığımda koridor boyunca sesleri takip ederken kapı eşiğine vardığımda geniş salonumuzdaki karmaşaya özlem dolu bir gülümsemeyle baktım.

Şimdiden deli gibi özlemeye başlamıştım onları...

Annemin bakışları beni bulduğunda gözlerindeki şefkatle tüm dirayetim kırılırken küçücük bir çocuk gibi koşarak gidip boynuna sarıldığımda salondaki kargaşa bir anda kesildi. Hepsinin bakışlarını üzerimde hissettiğim sıra, "Sanırım işe yaradı ha... Evlenmekten vazgeçmek için hiç de geç sayılmaz meleğim," diyen babamla ikizler gülüşürken koynuna sokulduğum annem, "Yusuf Ali!" diye tatlı sesiyle cırladı.

"O defteri kızımız evlenmekten vazgeçsin diye hazırlamadık, tatlı bir anı kalsın diye hazırladık."

Annemin sözlerine karşılık babam, "Ben aksini mi söyledim sevgilim ama kızımız her daim başka seçenekleri olduğunu da bilmesin mi yani?" diye neşeyle mırıldandığında annem onun bu tavrına gözlerini devirdi.

O sıra, "Madem odaya da yerleşemiyoruz. Bence de vazgeç sen bu işten abla," diyen Emir'le de babam elini onun saçlarına atıp keyifle karıştırırken, "Aklın yolu bir tabii oğlum," diye söylenip bana göz kırptığında bu sevimli hâlleriyle annemi daha da kızdırmayı başardı.

"Bence de vazgeç abla. İlla da evlenecekseniz enişte bey gelsin bizimle yaşasın, olmaz mı?"

Babama bir destek de tekne kazıntısından geldiğinde, "Ozan!" diye huysuzca söylenen annemle Ozan da kuyruğu kıstırıp babamın kanatları altına saklandı. Hemen ardından, "Daha neler ya!" diyen Zeynep de telefonuyla uğraşmayı bırakıp bıkkın bakışlarıyla yanımıza doğru adımlayarak annemin diğer tarafındaki boşluğa oturdu. "Şu evde birileri evlenmeye başlasın da sıra bize gelsin artık!"

Zeynep'in sözlerini duyduğu an tüm keyfi kaçan babam, kaşlarım çatarak kız kardeşime bakarken, "Sen bir on sene daha evlenmeyi unut küçük hanım. Uzmanlık alınmadan yok sana evlilik falan," dediğinde Zeynep yanaklarındaki havayı sinirle boşaltıp, "Ne diye tıp seçtiysem ben!" diye küskünce homurdandı. Annem diğer kolunu da Zeynep'e sardığında kız kardeşim tıpkı küçüklüğümüzde oynadığımız oyunlar gibi, "Kızlara karşı erkekler ha!" deyip nispet yaparcası-

na anneme biraz daha sokulurken karşılıklı koltuklarda birbirlerine sıcacık bakışlarla bakan ailemle paylaştığım bu an, hayatım boyunca sahip olacağım her şeyden daha özeldi.

Çocukluğumdan beri hepimize sıcacık bir yuva olan salonumuzda annemin kanatları altında birbirleriyle uğraşıp duran sevgi dolu ailemi tebessümle izlerken bir vakit sonra, "Kızların yanına gitmeyecek miydin sen?" diye sessizce kulağıma mırıldanan annemle başımı ondan tarafa çevirip hafifçe omuz silktim.

"Gitmeyeceğim. Burada sizinle kalmak istiyorum."

Annem onlardan ayrılmak istemediğimi anlamış gibi beni biraz daha göğsüne yaslayıp sıcacık gök mavisi bakışlarıyla gülümserken o an bize her şeyiymişiz gibi bakan babamın duygu dolu bakışlarıyla buluştuğumda huzurla gülümsedim. Babam tıpkı çocukluğumuzda göreve gittiği tüm o zamanlarda yaptığı gibi avcundan öpüp bana doğru üflediğinde ben de öpücüğünü havada kapıp neşeyle kıkırdadım. "Seni çok seviyorum baba..." diye fısıldayıp yüreğimden taşan sevgiyle hayran olduğum o güzel bakışlı adama bakarken gözyaşlarına boğulmaktan korkarak derince soluklandım ve sesimi biraz daha yükselterek diğerlerine döndüm keyifle.

"Ee Karan ailesi, madem yine kızlara karşı erkekler olduk. O hâlde sessiz sinema oynamaya ne dersiniz?"

Takvimler 27 Temmuz'u gösteriyordu. Hava sıcak da olsa denizden kıyıya doğru vuran dalgalar tatlı bir serinlik yayıyordu etrafa. Bakışlarım keyifli kalabalıkta gezinirken hayatımın her köşesinde izleri olan sevdiklerime baktım tek tek...

Annemle babam birbirlerine ait olduklarını ispat edercesine yine el ele yüzlerinde gülümsemeyle beni izliyorlardı. Derya teyzem ile İsmet amcam hayatları boyunca oldukları gibi yine hemen yanlarındalardı. Kocaman ailemizin diğer tüm üyeleri de...

Kardeşlerim ve kardeş gibi sevdiklerim diğer uçta hayranlık

dolu bakışlarla bana bakarlarken, Ali ile Zeynep yine yan yanaydılar. Bundan sonra da hep olacakları gibi...

Kalabalık ailemin her bir ferdinde tebessüm yüklü bakışlarımı gezdirirken kalbimi saran mutluluk her saniye biraz daha çoğaldı.

Sevgi dolu bir ailede, sevgi dolu bir dünyada büyüyen sevgi dolu çocuklardan biriydim ben...

Kötülük nedir bilmedim, ihaneti tatmadım, kalp yarası almadım.

Bu hayatta sadece sevmeyi bildim. Çünkü bize bir tek o öğretildi.

Oysa gerçek dünya bizim bildiğimizden çok daha sancılı, çok daha karanlıktı. Büyüdükçe bambaşka dünyalarda bambaşka hayatlar olduğuna da şahit oldum. Özellikle de hukuk fakültesinden mezun olup verdiğim zorlu sınavların ardından hayalim olan savcılık mesleğine adım attığımda karşılaştığım her gerçeklik bir tokat gibi çarptı yüzüme. Hiç bilmediğim acılara tanıklık etti gözlerim. Hiç tatmadığım kötülüklerle yüzleştim. Belki de ilk kez o zaman anladım. Ben şanslı olanlardandım. Hayatta kalanlara verilen bir armağandım. Tıpkı bu kocaman ailenin sevgiyle büyütülen diğer çocukları gibi...

Bizim tohumumuz hep sevgidendi. Bu yüzden de başka türlü yaşamayı hiç düşünmedik, hiç bilmedik.

Çok güzel seven adamlar gördüm ben. O adamlara âşık kadınlara hayran olarak büyüdüm. Ama en çok babamın annemi sevmesini sevdim. En çok annemin babama bakışlarını sevdim. Bir gün bir adama annemin babama baktığı gibi bakmak istedim hep. Ben bir gün babam gibi bir adamı sevmek istedim.

Bir insanın sahip olacağı en sıcak yuvaya sahipken bana yuva olacak, ona yuva olacağım bir adamı sevmek istedim.

Şimdi tam karşımda heyecanla titreyen ellerini parmaklarını sıkarak dizginlemeye çalışan adama doğru yürürken kalbimde günbegün büyüyen aşka teslim oluyorum. Hak ve adalet mücadelesinde aynı yolda yürüsek de bir kahraman gibi hayran olduğum adam, her duruşmada tüm heybetiyle oturduğu o kürsüde karşısına geçen suç-

lulara nefes almayı unutturduğu gibi şimdi benim de nefesimi keserken titreyen dizlerimle güçlükle ona doğru adım atıyorum. Diğer yanda kimselerin önünde diz çökmezken bir tek benim önümde diz çöken, heyecanını bir tek benim karşımda dizginleyemeyen, gözleri bir tek bana böylesine güzel gülümseyen adama bakarken bir kere daha emin oluyorum.

Hayal ettiğimin aksine babama hiç benzemeyen bir adam sevdim ben. Ne yüzü benzedi ona ne huyu ne tavırları...

Bir tek bakışları...

Babamın anneme baktığı gibi bana bakan bakışlarına tutuldum önce. Sonra da her zerresine... Adaletine, cesaretine, merhametine, o güzel kalbine...

Sonra anladım. Babam gibi olmayan ama babam gibi güzel seven bir adamı sevdim ben...

Babamın duası, annemin hayali olmayı severken şimdi bir de Demir Saruhan'ın sevdası olmayı sevdim.

Ben, Melek Saruhan olmayı da çok sevdim.

Her çocuk masallarla büyür derler. Benim masallarımın kahramanları hep sevdiklerim oldu. Aile olmayı, dost olmayı, âşık olmayı ben masal kitaplarından değil onlardan öğrendim. Belki de bu yüzden hayal etmekten hiç vazgeçmedim. Ben, bir masalın mutlu sonu olduğumu bilerek büyüdüm. O yüzden kendi masalımı aramaktan da asla vazgeçmedim.

Şimdi üzerimde gelinliğim, parmağımda alyansım, etrafımda sevdiklerim ve kalbimde sevdamla sevdiğim adama doğru yürürken belki bugün için hikâyemizin nereye varacağını bilmiyorum. Ama onunla birlikte yaşayacağımız her an için sabırsızlanıyorum.

Çünkü bizim hikâyemiz de tıpkı buradaki âşıkların hikâyesi gibi...

Birbirine yuva olan iki kalbin sonsuzluğa kavuştuğu bir sevda hikâyesi...

SON

SON SÖZ

Birçok insanın hayalidir, kötülüklerden uzakta bir yerde her şeye sıfırdan başlamak...

Zaman zaman ben de bu düşünceye kapılıp gitsem de adım atmak, hayal etmek kadar kolay değil aslında. Sanırım yazmayı en çok bunun için seviyorum. Benim için imkânsız görünen her şeyi mümkün kıldığı için...

Karlarla kaplı bir kasabada, iyi insanların kötülerden çok daha fazla olduğu Alaca'da sıfırdan bir hayata başladı Eylül. Onunla birlikte birçoğumuz da o kasabaya adım attık aslında hayallerimizde... Onun yolculuğuna ortak olurken en çok da yuvanın ne anlama geldiğini sorguladık kendi içimizde...

"Yuva, sahip olduklarımızmış," dedi Eylül. Ben de ona inandım.

Bu zamana kadar yazdığım her hikâye bana bir şeyler öğretirken ben de bir parçamı o dünyada bıraktım. Her karakterim yüreğimde kendi izini bırakırken ben de bambaşka dünyaları yaşadım onlarla. Her hikâyenin yeri bambaşkaydı ama Kış Rüyası bir masalı yaşamak gibi hissettirdi en başından beri. Bir şansım olsaydı eğer ben de sonsuza dek o kasabada karakterlerimle birlikte yaşamak isterdim.

Son sözler her zaman yüreğimi sızlatır ama bu noktaya gelebildiğimiz için, tamamlanabildiğimiz için de çok fazla mutluyum. Onlardan ayrılmak hiç kolay olmadı ama biliyorum ki zamanı gelmişti. Ne diyebilirim ki... Kış Rüyası artık sizlere emanet...

Teşekkür edeceğim öyle güzel insanlar var ki...

Bu yolculukta da beni yalnız bırakmayan, beni destekleyen tüm okurlarıma çok teşekkür ederim. En başından beri bu yolda attığım her adım kendim için olduğu kadar sizler için de oldu. Bir nebze de olsa kalplerinize dokunabildiğim her an için minnettarım. Her veda kalbimde buruk bir sızı bıraksa da yepyeni dünyalara adım atmak için de fazlasıyla heyecanlıyım. İnanıyorum ki sizler benimle oldukça bu kalemin mürekkebi hiç bitmeyecek. İyi ki varsınız. İyi ki hayallerime benim kadar inanıyorsunuz.

Her zaman teşekkürlerimin en büyüğü biricik okurlarıma olacak. İyi ki siz...

İkinci olarak, Kış Rüyası sayesinde tanıdığım ve o günden beri iyi ki tanışmışız dediğim biricik editörümüz Hilal Aydın'a tüm emekleri, sabrı ve özverisi için çok teşekkür ederim. İlk kitabın bittiği andan itibaren ikinci kitap için öyle heyecanlı ve sabırsızdı ki hikâyemin ne kadar doğru ellerde olduğunu bir kere daha anladım. İsterim ki daha nice yolculuklarımız olsun. Bir sürü iyi ki de Hilal için...

Üçüncü olarak, bu kurguya başlarken en büyük destekçilerimden biri olan, uzun zaman sonra kendimde yeniden yazmaya başlama cesaretini bulmamı sağlayan değerli yazar dostum, sevgili ablam Payelll'e; tüm hikâyelerimde yanımda olan çok kıymetli okur dostlarım Sibel Köksal ve Ebru Çalmaz'a; onların vesilesiyle tanıştığım tüm okur arkadaşlarıma heyecanıma ortak oldukları için çok teşekkür ederim.

Son olarak serinin tüm görselleriyle, tüm tasarımlarıyla tek tek ilgilenen, sabrıyla beni her defasında dinleyen, anlayan ve hep sakinleştiren çok kıymetli tasarımcımız Yaren Uludağ'a ve onun nazarında hikâyelerimi okurlarımla buluşturmama vesile olan çok kıymetli Parola Yayınları aileme çok teşekkür ederim.

İyi ki varsınız. İyi ki yollarımız kesişti ve bu yolculuğu da birlikte tamamladık.

Her defasında söylediğim gibi aslında bu bir son değil çünkü siz onları hayal ettikçe kalplerinizde yaşamaya devam edecekler.

Şimdilik benden bu kadar ama biliyorsunuz ki bu da bir son değil. Bir vakit gelecek yeniden buluşacağız. Kalbinizde bize ait bir yer hep olsun çünkü bambaşka bir masal ile mutlaka geri döneceğiz...

Sevgiler,

Ayşenur İNCE

AYŞENUR İNCE

Kış Rüyası
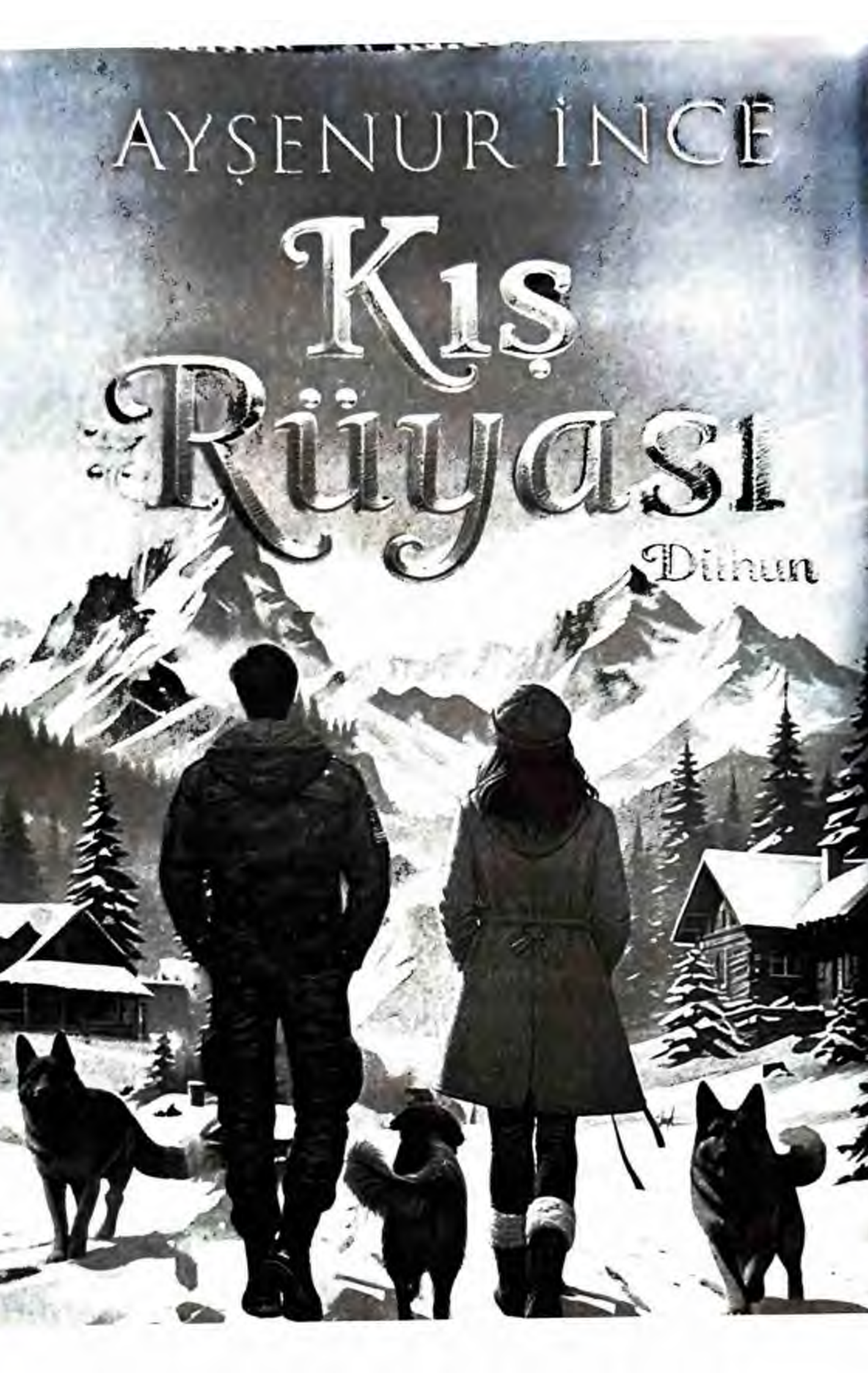
Dilhun